

có một vườn thơ đạo

tập 4

thần nhạc sáng hơn trăng

CÓ MỘT VƯỜN THƠ ĐẠO

Sưu tập
kỷ niệm 100 năm ngày sinh

HÀN MẠC TỬ

TRĂNG THẬP TỰ
chủ biên

Tập 4

THÂN NHẠC SÁNG HƠN TRẮNG

NHÓM THỰC HIỆN

CAO HUY HOÀNG – LÊ ĐÌNH BẢNG – LÊ HỒNG
BẢO – MẠC TƯỜNG – NGUYỄN ĐÌNH ĐIỂN
NGUYỄN THANH XUÂN – THIÊN CHÂN –
TRẦN NHƯ LƯỢNG – TRẦN VẠN GIẢ – VŨ THỦY
TRĂNG THẬP TỰ

ĐÔI LỜI CỦA NHÓM SƯU TẬP

*Như song lộc triều nguyên ơn phước cả
Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng.*

Trong lời tựa Xuân Như Ý, nhạc rất thơm, còn ở đây nhạc lại rất sáng. Với các nhà vật lý, năng lượng chuyển từ dạng này sang dạng khác. Với Hàn Mạc Tử, cái đẹp cũng chuyển từ dạng này sang dạng khác, từ âm thanh sang mùi vị rồi màu sắc, nhạc không chỉ êm dịu mà còn ngọt ngào và mềm mại. Nó chạm đến cả năm giác quan và trí tưởng tượng..

Nhà thơ tuyệt bút trong Cựu Ước – Đavít – trước khi làm thơ đã thổi nhạc, với tiếng sáo mục đồng. Những bài thơ của ông chiếm phần lớn trong tuyển tập Thánh Vịnh, trở thành lời cầu nguyện của Dân Chúa suốt cả ba ngàn năm qua. Những bài thơ của ông trước khi là khúc nhạc của bậc vương giả chốn cung đình và là thánh ca trong phụng vụ đền thờ, thì đã là khúc đồng dao trên nội cỏ. Là người chăn chiên chăm lo cho đàn cừu ngoài nội và là vị vua dắt dìu đại chúng Dân Chúa trong vương quốc, nhưng trước nhan Thiên Chúa, tác giả Đavít lại thấy mình là con chiên bé bỏng dưới ánh mắt vị Mục Tử Đồi Đồi:

Chúa là mục tử chăn dắt tôi, tôi chẳng thiếu thốn gì.

²*Trong đồng cỏ xanh tươi, Người cho tôi nằm nghỉ.*

Người đưa tôi tới dòng nước trong lành

³*và bổ sức cho tôi.*

*Người dẫn tôi trên đường ngay nẻo chính
vì danh dự của Người.*

⁴*Lạy Chúa, dẫu qua lũng âm u*

con sợ gì nguy khốn, vì có Chúa ở cùng.

Côn trượng Ngài bảo vệ, con vững dạ an tâm.

⁵Chúa dọn sẵn cho con bữa tiệc ngay trước mặt quân thù.
 Đầu con, Chúa xức đượm dầu thơm,
 ly rượu con đầy tràn chan chứa.

⁶Lòng nhân hậu và tình thương Chúa
 ấp ủ tôi suốt cả cuộc đời,
 và tôi được ở đền Người

những ngày tháng, những năm dài triền miên.

(Thánh vịnh 23, bản dịch nhóm phiên dịch Các Giờ Kinh Phụng Vụ)

Năm 2006, linh mục Anrê Trần Cao Tường, chủ nhiệm Mạng Lưới Dũng Lạc về thăm Việt Nam. Tôi đề nghị anh dành cho lớp trẻ Công Giáo thích sáng tác một góc trên Dũng Lạc. Anh đồng ý. Sân chơi đầu tiên dành cho thơ, do anh Cao Huy Hoàng phụ trách, được đặt tên theo tên bài hát Hoàng đã viết theo thánh vịnh 23 trên đây: *Đồng Xanh Thơ*.

Chuyên san Đồng Xanh Thơ quy tụ ngày một đông. Chỉ trong năm đầu đã vượt trên 60 tác giả. Sau một năm hoạt động, ngày 20-01-2008, cuộc gặp gỡ đầu tiên của các tác giả Đồng Xanh Thơ được tổ chức thật ấm cúng tại Tòa Giám Mục Phan Thiết, quanh nhà thơ lão thành Xuân Ly Băng. Từ cuộc gặp gỡ ấy đã khai sinh thêm sân chơi thứ hai trên trang Dũng Lạc, dành cho văn xuôi, là *Vườn Ô Liu*, do Lê Hồng Bảo phụ trách.

Ngày 20-01-2009, cuộc gặp mặt thứ hai của các tác giả Đồng Xanh Thơ và Vườn Ô Liu, cũng tại Tòa Giám Mục Phan Thiết. Tại đó, ý tưởng những Câu Lạc Bộ sáng tác thơ văn Công giáo đã chuyển thành hiện thực, với các Câu Lạc Bộ Sài Gòn, Nha Trang, Qui Nhơn, rồi Đà Nẵng và Xuân Lộc. Cùng lúc, ở phía Bắc đã khai sinh những Câu Lạc Bộ tại Hải Phòng và Bùi Chu...

Những tác giả được giới thiệu trong tập 4 này, Thân Nhạc Sáng Hơn Trăng, đa số là cộng tác viên của chuyên san Đồng Xanh Thơ...

*

Bộ sách gồm 4 tập. Tập 1 dành riêng cho nhà thơ Hàn Mạc Tử. Tập 2 gồm hơn 40 tác giả có năm sinh từ 1912-1940. Tập 3 gồm hơn 40 tác giả có năm sinh từ 1941-1955. Tập 4 này gồm hơn 40 tác giả có năm sinh từ 1956-1990. Chúng tôi không làm công việc bình thơ. Thay vào đó mỗi tác giả sẽ có phần chia sẻ cảm nghiệm nội tâm, nếu thiếu phần chia sẻ, chúng tôi cố gắng tìm một bài người khác viết về tác giả. Cả hai đều nhằm giúp độc giả dễ gặp gỡ tác giả hơn.

Sau cùng, do hoàn cảnh và thời gian eo hẹp, một số tác giả chưa có ảnh chân dung, phần thông tin cá nhân còn sai sót. Ước mong quý tác giả và độc giả lượng thứ và giúp chúng tôi biết sớm những dữ kiện chính xác hơn để kịp điều chỉnh trong lần tái bản. Xin chân thành cảm ơn.

TRĂNG THẬP TỰ

HỒNG PHÚC

Tên thật: Phêrô Nguyễn Hồng Phúc – sinh ngày 14-09-1957 - Tại Phố Thượng Kiệt, Thị trấn Phát Diệm, huyện Kim Sơn, tỉnh Ninh Bình - Thụ phong Linh mục: ngày 22-03-1980 - Hiện là Chính xứ Chính tòa Phát Diệm, giáo phận Phát Diệm.

Tác phẩm: Những bước sóng yêu thương (thơ) - Du lịch và hành hương (thơ) Việt Nam - Rôma câu chuyện làm quà (ký sự, 2006) - Bên đường thiên lý (ký sự, 2011).

Những website đã cộng tác: Vietcatholic.org - Phatdiem.org

ĐT: 0913-344-103

Email: hongphucpdien@gmail.com

KHÔNG CÓ THẤY ANH EM CHẴNG LÀM GÌ ĐƯỢC

Tôi thụ phong Linh mục khi mới 23 tuổi, chẳng có gì đặc biệt, có chăng là chỉ vì thời thế khó khăn đặc biệt. Ai hỏi thì tôi hay trả lời vòng vo theo giai thoại ứng đối của Ngô Thì Nhậm với Đặng Trần Thường, rằng : “Gặp thời thế, thế thời phải thế”.

Hồi tôi mới thụ phong linh mục, Thánh Thần Chúa đã làm thức dậy nhiều ơn gọi của thanh niên nam nữ. Hàng tuần tôi quy tụ gần ba chục thanh niên thiện chí, hướng dẫn họ về Kinh Thánh, Giáo sử và Hiến chế Lumen Gentium của Công đồng Vaticano II. Ba mươi năm qua đi, 14 trong số 28 anh em được tuyển chọn vào Đại Chủng Viện và thụ phong Linh mục tại giáo phận nhà hoặc gia nhập và làm việc tại giáo phận bạn. Số nữ tu đông gấp ba, dẫn thân trong nhiều hội Dòng và Tu hội, đặc biệt là Tu hội Thánh Tâm Chúa Giêsu. Có lẽ đó là động lực khơi nguồn cảm hứng cho bài thơ *Ngọn nến cuộc đời* được sáng tác để tặng các tâm hồn theo đuổi ơn gọi. Ngày lễ Nến bùng sáng trên đôi tay những ngọn nến sáng, đồng thời cũng lung linh trong bao ánh mắt và rực sáng trong bao tâm hồn ánh sáng của Chúa Giêsu. Nội dung bài thơ như một lời tâm thư nhắn gửi:

*Đây ngọn nến, mẫu hy sinh khôn tả
 Tiêu hao mình để giải tỏa lửa hồng,
 Đời con nay thắm nguyện ước một lòng
 Dâng hiến Chúa đời trình trong trọn vẹn.*

Đúng là ngọn nến phải “tiêu hao mình để giải toả lửa hồng”, đời linh mục của tôi bắt đầu tiêu hao dần như ngọn nến. Những thành công và thất bại đời linh mục giúp tôi thấm thía Lời Chúa dạy: “Không có Thầy anh em chẳng làm gì được” (Ga 15,5b). Nếu mình “có được chút gì”, cũng đều bởi Chúa ban nhằm giúp ích cho cộng đoàn. Theo dòng thời gian của đời phục vụ, Lời Chúa thấm sâu và lắng đọng: “Không phải anh em đã chọn Thầy, nhưng chính Thầy đã chọn anh em, và cắt cử anh em để anh em ra đi, sinh được hoa trái, và hoa trái của anh em tồn tại” (Ga 15,16).

Bài thơ *Con muốn* ra đời trong bối cảnh như vậy. Nó như một bản đúc kết sớm về lịch sử một đời người, như phiên bản thu nhỏ cho một góc nhìn không gian vũ trụ. Mặc dù đó chỉ là một suy tư cá nhân, tôi hy vọng nó nhận được sự đồng cảm của độc giả xa gần cùng “muốn” với tôi:

*Con muốn hoà nhập vào tia vũ trụ,
Để thấy hơn sự phong phú muôn loài,
Thấy hoà bình trong bồ câu tung bay,
Thấy Mùa xuân về trên ngay cánh én,
Thấy Đại dương qua từng hạt muối biển,
Thấy Chúa trong con hiện diện từng giây.*

Phát Diệm, ngày 15/04/2012

Linh mục HỒNG PHÚC

TUYỂN THƠ

CON MUỐN

Con muốn mình nên như một dòng sông,
 Hoà vào biển cả thành không biên giới.
 Con muốn là giọt sương mai chờ đợi,
 Tắm nắng vàng tan dần tới số không.
 Con muốn làm hương lúa giữa cánh đồng,
 Quyện gió chiều giữa thanh không êm ả.
 Con muốn là màu xanh của cánh lá,
 Hoà vào màu xanh của cả khung trời.
 Con muốn là phân tử nước bay hơi,
 Hội nhập vào tầng mây trôi lững lờ.
 Con muốn là một ánh sao sáng động,
 Giữa tỉ ngân hà trải rộng vô biên.
 Con muốn hoà nhập quy luật tự nhiên,
 Để được sức mạnh thiêng liêng của Chúa.
 Con muốn hoà nhập vào tia vũ trụ,
 Để thấy hơn sự phong phú muôn loài.
 Thấy hoà bình trong bồ câu tung bay,
 Thấy Mùa xuân về trên ngay cánh én,
 Thấy Đại dương qua từng hạt muối biển,
 Thấy Chúa trong con hiện diện từng giây.

NGỌN NẾN CUỘC ĐỜI

Nến lung linh bập bùng trên bàn thánh,
 Toả ánh hồng đầy sốt sáng trang nghiêm,
 Thu mắt nhìn vào tận cõi vô biên,
 Giữa đêm tối bầu khí thiêng hiển hiện.
 Ôi Chúa ơi, đời con nay tận hiến
 Cũng cháy bùng ngọn lửa mến trong tim.
 Giờ phút này con xúc động lặng im
 Tình yêu Chúa đang nhấn chìm tất cả.
 Đây ngọn nến, mẫu hy sinh khôn tả,
 Tiêu hao mình để giải toả lửa hồng.
 Đời con nay thắm nguyện ước một lòng
 Dâng hiến Chúa đời trinh trong trọn vẹn.
 Ánh lửa sáng soi lòng con ước hẹn
 Mãi vẹn tình đời tận hiến Chúa ơi
 Hiến toàn thân thành của lễ đời đời
 Thành ngọn lửa đốt sáng ngời tình mến.
 Chúa gọi con “Này con đây xin đến”
 Để thực thi, để dâng hiến cho Người.
 Lửa nấu nung như nến chảy ra rồi
 Con tan biến trong Chúa Trời hạnh phúc.
 Dòng nước mắt tuôn tràn hồn thao thức
 Chúa yêu con, yêu quá sức Chúa ơi !
 Biết lấy chi đền đáp Chúa trọn đời?
 Con xúc động nghẹn lời không thành tiếng.
 Sống mãnh liệt tình yêu ngày tận hiến
 Nguyện đời con như ngọn nến hôm nay
 Trên bàn thờ đầy lửa cháy ngất ngây
 Con mãi mãi đắm say *Đời Tận Hiến*.

PHANXICÔ

Tên thật: Phêrô Nguyễn Đình Diễm - Sinh và rửa tội năm 1957 tại: Sài Gòn - Thuộc giáo xứ Lạng Sơn, hạt Xóm Mới, giáo phận Sài Gòn - Nghề nghiệp: Dạy học - Các hoạt động khác: viết thánh ca, dịch thuật.

Email: dienpxc@hotmail.com

TIN CHÚA

Bố mẹ tôi là người của đất quê nghèo, đã đón nhận đức tin từ cha ông của mình như đón nhận một bát cơm đơm đầy, nóng sốt, thơm ngon, và chuyên tay trao lại cho anh em chúng tôi.

Tôi vẫn luôn coi đức tin quý giá mà mình có được là một gia sản lưu truyền, một ân huệ nhưng không đến từ Thượng Nguồn dào dạt. Ở thuở ban đầu, khi hạt giống Tin Mừng được gieo xuống quê hương này và thối đi trong lòng đất, tổ tiên đã trải nghiệm những đớn đau giằng xé nội tâm trước khi có được đức tin tròn đầy để ngày nay cháu con có được đức tin an bình. Chắc hẳn không phải một mình tôi cảm nhận đức tin như một của ăn ngon mà cha mẹ đã chắt chiu có được để âu yếm dành hết cho con; con mở mắt chào đời đã có bầu vú sữa của mẹ, khi biết ăn đã có bát cơm của cha. Người nào đó sống trước tôi, hẳn cũng lâu rồi, đã có một giây phút tĩnh tâm nhìn lại để nói lên lời tri ân về tặng vật dành sẵn này bằng một bài thơ đơn sơ mà sâu lắng – Kinh Cám Ơn: *Tôi cám ơn Đức Chúa Trời là Chúa lòng lành vô cùng, chẳng bỏ tôi, chẳng để tôi không đời đời, mà lại sinh ra tôi, cho tôi được làm người, cùng hằng gìn giữ tôi, hằng che chở tôi; lại cho Ngôi Hai xuống thế làm người, chuộc tội chịu chết trên cây Thánh Giá vì tôi, lại cho tôi được đạo thánh Đức Chúa Trời, cùng chịu nhiều ơn nhiều phép Hội Thánh nữa...*

Chính bản kinh cám ơn này cũng là một tặng vật Chúa ban để nuôi dưỡng đức tin của tôi từ thời thơ ấu đến nay. Một tặng vật khác nữa là mẫu gương sống đạo của bố mẹ tôi cùng nhiều người thuộc thế hệ trước tôi. Họ đã đi qua những thăng trầm của cuộc sống, nhất là trong những năm

thắng chiến tranh, bằng một đức tin mộc mạc mà sắt đá, chân quê mà nồng nàn, không hề được sách vở thần học đỡ nâng, cũng chẳng có linh thao dẫn đường. Như thể xuôi theo dòng sản cỏ, tôi cứ sống đức tin an lành, dầu có khi khổ sầu, nhưng chưa bao giờ lòng giằng mắc mây mờ nghi ngờ, khúng hoảng. Tôi cứ nhìn bố mẹ tôi mà hình dung ra đức tin của các vị tử đạo Việt Nam và biết được máu của các ngài đã và đang trở sinh hoa trái như thế nào. Một hôm trong bữa cơm, một cháu nhà tôi nhận xét: Khi ăn tráng miệng, bố hay nói “Bề trên sinh ra quả này thế này, trái kia thế kia, cùng một mảnh đất mà mỗi thứ mỗi vị khác nhau”. Cháu không biết rằng cách nói ấy là của ông bà nội cháu. Thầm lặng, tôi biết rằng đức tin mà Thiên Chúa thương ban cho tổ tiên chúng ta vẫn len lỏi trong từng mạch nhỏ của cuộc sống đời thường này để không ngừng triển nở, sinh sôi.

Đức tin là niềm tin vào sự hiện hữu của Thiên Chúa, từ đó con người sống theo Thiên Chúa, đối tượng của niềm tin; với xác tín hân hoan này, tôi xin chia sẻ cảm nghiệm thứ hai về đức tin, do lớp học giáo lý đem lại, có ảnh hưởng nhiều đến đời sống của tôi. Đây là cảm nghiệm về một khía cạnh của Thiên Chúa, Đáng nhìn thấu suốt lịch sử trong khi cuộc sống của chúng ta ngắn ngủi, hữu hạn, u minh. Năm 14 tuổi, tôi và chúng bạn được học bài giáo lý mở đầu bằng truyện kể ông Giuse bị bán sang Ai Cập, không ngờ tai hoạ này lại là bước chuẩn bị để gia đình ông và nhiều người được cứu sống khi hoàn cảnh đưa đẩy theo chiều ngược lại để đưa ông lên thành quan to của đất nước đã bạc đãi ông. Câu kết luận của bài giáo lý là “Chúa biến đổi sự dữ ra sự lành”. Chỉ một mình Thiên Chúa biết khởi nguồn và kết tận của một sự kiện xảy đến cho con người trong chương trình khôn ngoan của Ngài. Nỗi đớn đau của con ngài lọt xác sẽ

chuyển thành niềm vui của cánh bướm lộng lẫy; ngược lại, trong đoá hồng mãi khai đã văng vẳng lời phiến muộn của lụi tàn. Đôi khi ta nản lòng, thất vọng vì chỉ thấy ngôi nhà bị đập phá tan tành mà không thấy được toà nhà mới sắp được dựng nên ngay tại đó theo bản thiết kế nhiệm mầu muôn thuở của Kiến Trúc Sư.

Ở mỗi chặng đời, nhìn lại những vui buồn đã qua, chắc hẳn ai cũng thấy những biến cố có liên hệ với nhau, mỗi sự kiện có một ý nghĩa riêng, làm thành tổng phổ của một bản nhạc cuộc đời. Sau này tôi tìm được lời của thánh Augustinô, có lẽ là nguồn cho phần kết luận của bài giáo lý nói trên: “Thiên Chúa Toàn Năng, bởi Người tốt lành vô cùng, nên không bao giờ để bất cứ một sự dữ nào xảy ra trong các công trình của Người nếu Người không đủ toàn năng và nhân lành để làm ra điều lành từ chính sự dữ” (Thủ Bản 11,3). Với mặc khải này - vâng, có thể gọi như vậy - người tin có Chúa hiện hữu cũng là người cậy trông Chúa an bài, như con thơ hoàn toàn phó thác mình trong tay mẹ hiền vì biết mẹ luôn yêu thương. Thừa các bạn yêu thơ, đề tài này thường đến với tôi khi cầm bút, như: *Buồn vui góp lại mà suy - Lòng con mới hiểu những gì đã qua - Chúa cho sa mạc nở hoa - Chúa đem sự dữ đổi ra sự lành - Xin cho con được an bình - Đời chẳng trâm vẫn thấy tình Chúa thương... hay: Sợi tóc con rụng xuống - Sợi tóc vương sau hè - Con chim sâu nhặt về - Làm tổ trên cành cao - Sợi tóc con rụng xuống tưởng vô tình - Nào có chi ngoài ý Cha quyền linh...*

Nguyện xin Chúa chúc lành cho tất cả chúng ta, những con người mong mỗi tìm được trong thi ca vẻ đẹp cao diệu của Đấng Sáng Tạo mà chúng ta tin thờ.

PHANXICÔ

TUYỂN THƠ

THƠ TUỔI HAI MƯƠI

Con có tuổi thơ gọi là ngày xưa
 Mưa về phai những dấu chân rất cũ
 Thời gian rong chơi trên hàng tóc rũ
 Che vội mờ cặp mắt hết hồn nhiên

Con có ngày xưa gọi là lãng quên
 Có hôm nay nhớ mồ hôi nước mắt.
 Tuổi hai mươi xin nâng niu tiếng hát
 Giữa bụi đời xanh ngắt ước mơ xa

Thôi đừng gọi thời gian là trôi qua
 Ở tương lai có ngày hồng đang đến
 Nếu tuổi thơ có trăm màu thương mến
 Giữ cho tròn bằng cuộc sống hôm nay

Có Thật Thà khắc đẹp đôi bàn tay
 Dắt nhau qua những nhịp cầu nhân loại
 Có Khiết Trinh trong linh hồn vạn đại
 Tình yêu đầy nhưng dịu trái tim thom

Có Niềm Vui mỗi buổi thiết tha hơn
 Cười gieo hạt giữa ruộng đời dâu bể
 Chúa cho con một thời xưa còn bé
 Như nụ hồng ôm kín hương xuân

Tuổi lớn khôn không ngồi tiếc nhớ thời gian
 Hãy nở đời mình thành hoa trong bão tố
 Hương ngát hơn trong trận đời gian khổ
 Hồn cao hơn trong cám dỗ từng ngày.

Cho con xin một cọng rơm trong hang đá đọa đày
 Đồi giọt máu trên Can-vê tử nhục
 Để con hiểu đời mình như ba mươi ba năm tỉnh thức
 Mỗi một ngày nhắm hướng đỉnh thiên thu

Cuộc sống trôi đều một cuộc viễn du
 Nhìn bến cũ hân hoan vào bước mới
 Cuộc sống trăm năm, thời gian không biên giới
 Bởi có Ngài, không mệt mỗi hoang mang

Như ánh sao dù có khi vụt tối
 Còn bầu trời an nghỉ ngàn năm.

ĂN NĂN

Xin trả về Trời trái tim tình tội
 Xin trả cho Người nỗi nhớ khôn nguôi
 Xin hiểu lòng con: bờ sông chờ đợi
 Đôi lúc vô tình sóng lấp chơi vơi
 Tưởng như thuyền Người không bao giờ tới
 Nên phút xao lòng đón cánh hoa trôi
 Biết ép vào tim hoa tàn rất vội
 Nhưng sắc hoa tìm quyến rũ không thôi
 Rồi tiếng linh thiêng vọng về đêm tối
 Con biết đâu tìm nắng đã xa xôi?

Ở ĐÂY

Ở đây đêm có hàng dương gió hú
 Ngọn lá vật vờ vườn mãi tới trời sao
 Ở đây chúng con qua tháng ngày tạm trú
 Sống một mái nhà - tâm tưởng chẳng như nhau.

Ở đây cuộc đời vẫn xoay như cơn lốc
 Nếu chẳng có Người, con đã rất bi quan
 Ở đâu cuộc đời cũng tìm trao tiếng khóc
 Nếu chẳng có Người, tim sẽ mãi than van.

Những ước mơ riêng, ở đây đành chìm lắng
 Một mình tìm an ủi, một mình thương
 Bởi có Người không bao giờ khuất vắng
 Nên hồn con không lạnh lúc đêm trường.

Người là mặt trời soi một ngày trọn vẹn
 Con mỉm cười đi đến với người vui
 Con cũng hát lên những lời hò hẹn
 Cũng góp mồ hôi, chung nước mắt ngậm ngùi.

Ở đây từng đêm nghe hàng dương gió hú
 Nhìn lá vật vờ vờ mãi tới trời sao
 Con nhớ bên con có tình Người bao phủ
 Dẫu đi đâu cũng chẳng ngại phương nào.

Diễm phúc đời con có Người không biên giới
 Dẫu đi xa vẫn gặp cánh tay Người
 Con như lá dương không cần chờ đợi
 Ngược nhìn lên là gặp cả khung trời.

THƯA THƯỢNG ĐẾ

Thưa Thượng Đế, đêm nay về giông bão
 Chúng con tìm ánh lửa thấp thương nhau
 Gọi tên thân sao nước mắt nghẹn ngào
 Ngoài cửa khép dập dờn câu gió hú
 Thưa Thượng Đế, đêm nay về không ngủ
 Chúng con tìm giấc mộng tiễn đưa nhau
 Tuổi hai mươi chung ước vọng ban đầu

Trao từ biệt trên bàn tay tuyệt vọng
 Ngài đã biết đường xa trời rộng
 Có những loài chim nhỏ vẫn rong chơi
 Và tiếng tình ca chân thật của đời
 Muốn bay mãi trên hương nồng hoa lá
 Ngài cũng biết mùa đông đầy đọa
 Đang mưa về lạnh buốt những tim xanh
 Và tiếng tình ca thành máu lệ long lanh
 Nhỏ xuống vòng quanh những tim buồn không dám nói
 Tội tình chúng con, mỗi đêm về mệt mỏi
 Muốn rung rung trả lại kiếp con người
 Khi hoa thơm không nở giữa tim người
 Xin được ngủ xa quên vào bụi cát.

Tiếng hát chiều nay... hờ ơi... tiếng hát
 Xót xa lời mục nát của tương lai
 Tiếng hát trên môi người hay gian khổ trên vai
 Mà thấm qua tim những âm buồn nô lệ
 Xin hát một lời kinh dâng Thượng Đế
 Lời kinh riêng trong sâu thẳm tim người
 Lời kinh riêng chân thật của đời
 Mong ánh sáng cuối chân trời tuyệt vọng
 Cho chúng con đi gieo niềm tin cuộc sống
 Dễ xác ru hồn đang ứa nhịp mồ hôi
 Chúng con đi, không từ chối cuộc đời
 Không khóc mãi cho mù đôi mắt lệ
 Vì khổ đau có khi là ân huệ
 Đêm mịt mù mới thấy rõ trời sao
 Một trăm năm học mãi những lao đao
 Mới biết được chuyện ngàn sau vĩnh cửu.

Nước còn trôi dưới chân cầu y cộ
 Sẽ dài lâu những khoảng tối trong đời
 Sẽ nhiều khi đau xót, ngậm ngùi
 Thượng Đế biết chúng con hoài nhỏ dại
 Có thất vọng và lo âu, ngần ngại
 Có từng ngày trở lại nổi hờn căm
 Dâng lên Người – mong lần cuối – ăn năn
 Xin được sống trong bình an bất biến.

Cho con hiểu tình yêu tận hiến
 Trong tim người là chính sự bình an
 Sẽ không còn oán trách, than van
 Trong cuộc sống có dâng trao, tha thứ.

Thưa Thượng Đế, đêm nay về cách trở
 Chúng con tìm ánh lửa thấp thương nhau
 Một mình con nhìn thấy những vì sao
 Vẫn thấp thương ai những đêm dài muôn thuở.

Xin cho mỗi người đêm nay về khép cửa
 Giấc ngủ buồn ấm lửa những vì sao.

VẪN NHỚ

Tôi có một mối tình
 Trong lòng tim khoá chặt
 Tim nâng niu một mình
 Với nụ cười giấu mặt.

Tôi có sau áo đời
 Mọn hèn cây thập tự
 Dẫn vui chung với người
 Trăm ngàn lần vẫn nhớ.

GỬI NGÀY CƯỚI CỦA BẠN

Đã qua mùa lất lay cỏ dại
 Những ngày mưa tháng nắng một mình
 Khi tình yêu ngỏ lời, duyên đậu lại
 Hai đoá hồng đủ kết một vườn xinh.

Đón bước hôm nay một nhịp cầu
 Trăm năm hò hẹn với nghìn sau
 Dòng sông rộng cửa đời luôn gió nhẹ
 Mát tâm hồn khi cởi áo cho nhau.

Hát với nhau câu gừng cay muối mặn
 Hẹn với lòng, chung tát cạn Biển Đông
 Thắt bát sông, cứu thập đèo cũng ngắn
 Rực xuân hồng, ấm lại những thu đông.

Ngày vui đâu phải tự hư không
 Ai cũng hiểu có bàn tay Thiên Chúa
 Đoá hoa tươi nhẹ cài lên áo lụa
 Chén rượu hồng chúc tụng chuyện trăm năm
 Một tiếng cười cũng đến tự hồng ân
 Đời hạnh phúc bởi trời cao hiện hữu
 Bạn tìm mong cho mộng đời thành tựu
 Gió xuân hiền nâng nhẹ cánh uyên ương
 Bạn bè chúc nhau tóc bạc yêu thương
 Góp lời kính xin ơn Trời dẫn bước
 Đâu tránh được những mùa đông, gió ngược
 Bạn bè vui, mai cũng chẳng còn nhau
 Lời chúc mừng phai vội lúc mưa mau
 Đời cơm áo vướng mồ hôi nước mắt
 Sẽ còn lại một niềm tin dào dạt
 Làm mặt trời sáng đẹp cả tương lai

Tim Thiên Đường qua cửa hẹp trần ai
Đời trăm năm nên ngàn năm vĩnh cửu.

Lời chúc cho người ngày vui uống rượu
Là lời nguyện cầu dâng đẹp cùng nhau
Như bao năm tình bạn đã bền lâu
Xin từ nay có tình yêu bền vững.

Trong tình Người, những ai nhìn một hướng
Sẽ có chung hạnh phúc đẹp vô cùng.

BỒ ĐỀ

Chúa cho chim trời gieo hạt
Hạt mang hơi thở, hồn quê
Sân trường tôi rợp bóng mát
Xanh ngát một cây bồ đề.

Thầy tôi thường nói về tàn lá ấy
Lá che đầu Như Lai nên nhiều lần được thấy
Oán thù kia thành hoa trắng tinh khôi
Nở quanh đây, thiền định dưới chân Người.

Lớp học sớm mai, đèn thấp là mặt trời
Tiếng chim rải hạt nắng vào trang sách
Lá rung rinh ngoài kia, xanh xanh hồn thanh sạch
Thầy tôi giảng lời thơ dân gian
Kìa anh em xa, đây lảng giềng gần
Lắm khi máu đào chẳng bằng nước lã
Lặn lội ăn đêm, thân cò vất vả
Phải cảnh mếm còn níu lại nước trong
Quả bầu còn thương quả bí long đong
Tiếng chuông chiều còn ngân câu hành thiện
Người xưa đỡ bệnh con ong cái kiến

Trọng bát nước đầy, khinh bầu rượu nắm nem
 Khen người sót chia khi tối lửa tắt đèn
 Chê dây bìm leo lên trên đầu giậu đổ
 Tiên nhân đặt tên cây “từ bi”, “xấu hổ”
 Thương người vọng phu chung thủy thiết tha
 Trách anh hàng trướng ở ra đôi lòng...

Lớp học chiều mưa, gió loạn bên song
 Cây bồ đề ngả vào hiên tránh rét
 Lá vàng, lá xanh sinh ly tử biệt
 Thầy tôi nói về chữ tâm Truyện Kiều
 Về nỗi buồn Nguyễn Du khi nâng niu mảnh vỡ thương yêu
 Là Thúy Kiều cùng đường vì lưới vây tội ác.
 Trời xanh đẩy má hồng vào luân lạc
 Nhưng con người ngăn sông, không cho nhau cất bước trở về
 Cấm giá trị ngàn đời, cấm cả lương tri
 Vì nửa đồng xu gây một thời ly loạn
 Thầy tôi nhắc câu “hồi đầu thị nạn” *
 Và dẫn về tiếng khóc của niềm đau:
 Chút lòng trinh bạch tử sau xin chừa...

Rồi thầy tôi về với người xưa
 Bỏ học trò và sân trường có cây bồ đề trường thọ
 Tôi về bên thầy quỳ lạ
 Chít khăn tang
 Lòng ngổ ngang
 Khi ngược nhìn di ảnh
 Cây nến trắng đặt bên Sách Thánh
 Soi lung linh di bút của thầy tôi:
 Phúc cho những ai hiền lành
 vì sẽ được Đất làm gia nghiệp.

* “Quay lại là thấy bờ”

NGHĨ VỀ SỰ TÀN ÁC

“Người đời thường dùng từ “dã thú” để miêu tả sự tàn ác đến vậy của con người. Tất nhiên nói như thế là bất công với loài vật, bởi lẽ chẳng có dã thú nào ác độc như con người – tàn ác cách tinh tế và đầy nghệ thuật. Con cọp chỉ phanh tướt nuốt sống nạn nhân vì nó chỉ biết tới đó thôi. Chưa từng có con cọp nào đóng đinh ghim vành tai con người vào hàng rào cho dù nó có khả năng làm việc này”.

Dostoievski (Anh Em Nhà Karamazov, Phần 2, quyển V)

Con ngồi chờ bên giếng Gia-cóp xưa
 Giếng khóc lên thành mưa
 Mưa tanh máu và mưa vàng nước mắt
 Bầy ô-liu đã kín khăn che mặt
 Xum xuê gì nữa đâu, con cháu đầy đàn còn ai nữa đâu
 Nhà thơ Nô-e buông một trời chim câu
 Cắm xuống đây toàn kên kên áo trắng
 Đêm đêm lục huyền cầm húng hắng
 Nhân danh Địa Đàng mà chúc tụng Âm Ty.

Sa-ma-ri
 Đất vì hai Thượng Đế mà dứt tình anh em
 Mà Ga-ri-zim, tao Giê-ru-sa-lem
 Ai gửi lời nguyện cầu vào lưới gươm sinh sát
 Ai dâng hương khi chinh phạt, báo thù
 Ma-đi-an ơi, mắt đã mù
 Ai đập vỡ bình sành cho đèn gieo ánh sáng.

Sa-ma-ri ngày... tháng...
 Đôi tình nhân trao hôn bên bờ giếng này
 Rồi giết nhau vứt xác xuống lòng giếng này
 Cây xương rồng mọc lên, lá thành gai nhọn thẳng.

Sa-ma-ri ngày... tháng...
 Đòi bạn thân khắc tên lên bờ giếng tròn
 Tình người đã mỗi, đá chưa kịp mòn
 Ai dám nhắc ai câu gừng cay muối mặn.

Sa-ma-ri chiều bao la, thăm thẳm
 Người mẹ đói nghèo chờ con bên bờ giếng buồn
 Tượng đá có linh hồn
 Nước mắt cứ chảy xuôi, cứ chảy xuôi nước mắt
 Con cứ hát bên trời kia, bên trời kia con cứ hát
 Câu máu đào nước lã hát khi nào?

Sa-ma-ri, lòng nhân ái hư hao
 Nửa vầng trăng lung linh muôn thưở
 Chẳng đáng bằng nửa đồng xu nhỏ
 Đã bán linh hồn, ai biết xót thương ai.

Sa-ma-ri nơi đây
 Biết có ai ngày ngày vào lớp học
 Nhắc học trò mà rưng rưng muốn khóc
 -Hãy khôn khéo trong đời nhưng hiền hậu với nhau
 Như con rắn, như chim bồ câu
 Hãy cố làm một chiếc kim khâu
 May vá cho người nhưng suốt đời trần trụi
 Làm sợi dây đàn giữa hành trình gió bụi
 Hát cùng ai vui, khóc với ai buồn
 Có khi làm khói sóng hoàng hôn
 Giục nỗi tiếc thương, gọi niềm nhung nhớ
 Và xin làm một bụi cây mắc cỡ
 Biết gục đầu hổ thẹn với lương tri.

Sa-ma-ri
 Con vẫn cứ chờ bên giếng cạn

Nhà thơ I-sai viết xong bài tâm ca cho một thời tao loạn
 Rồi đi đâu đi mãi chưa về...
 Muốn hỏi người nơi nao sói sống cùng chiên dê
 Đâu trẻ thơ chơi đùa hang rấn độc?
 Thôi, vát một nhánh tre, quấn mảnh vải nâu làm ngọn đuốc
 Đi tìm đi, chờ mãi sao đành.

Hỡi Mực Tử Nhân Lành

Con biết Người sẽ đến đây bên bờ giếng cạn
 An nhiên băng qua những hàng rào lửa đạn
 Hỏi xin con một bát nước tình thương
 Ôi then dưng Người, con chỉ có chất chồng máu xương
 Ngập ngụa bạo tàn và ngút ngàn gian trá
 Chúng con đã thương nhau bằng gót chân đầy đoạ
 Đã dắt nhau đi bằng mắt mở mù loà
 Nâng đỡ nhau bằng tranh chấp, can qua
 Ủi an nhau bằng lời đau bật máu
 Trái bần chông để mời nhau nường náu
 Gọi sót chia là giành giựt áo cơm
 Gọi hy sinh là suy tính thiệt hơn
 Gọi dưng hiến là giựt lời, xiết nợ
 Chúng con đã giẫm lên nhau trên đường đời cách trở
 Đã buộc nhau thí mạng sống vì mình
 Chúng con viết bài trù nguyện đặt tên là Ân Tình
 Hát khúc vong ân, bảo ấy là Ổn Nghĩa
 Chúng con trái sa mạc cho những mảnh đời quạnh quẽ
 Nâng nhẹ hoa hồng rạch nát mặt thi nhân
 Chúng con tự hào vì lãng phí mùa xuân
 Giết hạnh phúc khi cuộc đời cứ hoài mong hạnh phúc.

Hỡi Tôi Tố Khổ Nhục

Hỡi Tử Tội Muôn Đời

Hỡi Người đã không nỡ bẻ cây lau dập rồi
 Không nỡ tắt tim đèn còn khói
 Người có thể cho xương khô lên tiếng nói
 Cho đá xanh kể chuyện đọa đầy
 Người sẽ đến cáo buộc con bên bờ giếng này
 Hay sẽ cho con xem những dấu đinh muôn thuở
 Mấy mảnh áo chia nhau không bao giờ tạm đủ
 Một nụ hôn khô khốc, mưu toan
 Hay Người sẽ đưa con về Bê-lem
 Đêm giá lạnh như thế
 Người đàn bà bụng mang dạ chửa như thế
 Những cánh cửa đóng đánh sầm như thế
 Chúng con luôn luôn tàn ác như thế.

Hỡi Người Cha đã ứa lệ
 Thương chúng con như đàn chiên bơ vơ không người dẫn
 đường
 Phải chăng Người đã chạnh lòng thương
 Vì hiểu rõ những nẻo đường Hờ Hững
 Vì biết có những tâm hồn vất vưởng
 Những tấm thân không chỗ gối đầu
 Người bên nhau muôn thuở chẳng tìm nhau
 Biển đã xanh dâu chẳng hết dâu sỏi đá.

Hỡi Người Lữ Khách trưa nào dừng chân thăm một người hèn hạ
 Chẳng nghĩ câu đài gương soi đến dấu bèo
 Chỉ biết mình có Tin Vui và đời có kẻ nghèo
 Nghèo tình thương trong lòng mến
 Nghèo chân lý mong sáng soi
 Con còn ngồi đây bên bờ giếng đơn côi
 Trưa nắng cháy cho lòng khao khát lắm
 Những giếng nước của cuộc đời chát mặn

Máu, mồ hôi, nước mắt điêu linh
 Xin cho chúng con một giọt nước trường sinh
 Một hạt nhỏ mầm tình thương thượng giới
 Để mọc lên những đồng xanh tươi mới
 Một cõi người ta hỗn hậu, an hòa
 Tình anh em sống chung một nhà
 Bao tốt đẹp
 Biết bao là tốt đẹp
 Như dầu thơm trên đầu A-a-ron
 Như sương trinh trên đỉnh Héc-mon
 Người lại trảy hội vui muôn nẻo đường xuôi ngược.

Kia châu ngọc của Hòm Bia Giao Ước
 Hỡi chân đèn bảy ngọn menorah
 Con vẫn thấy sáng lên ở xa xa
 Niềm hy vọng cho trận đời oan trái.

Con yên lòng ngồi lại
 Sa-ma-ri
 Giếng nước sâu bi
 Qua giờ này chờ sang giờ khác
 Mong tràng đạc, chuông rung và nhã nhạc
 Trên song loan ngự giá Vua Bình An.

XUNG TỘI

Này tôi xưng tội tôi ra
 Áo hoa rớt xuống còn là hư hao
 Tội tôi, bùn đánh sang ao
 Dốc lòng, lòng lại ngã vào lối quen
 Quý ma bày cuộc tắt đèn
 Một mình tôi biết hoa sen lấm bùn

Cho tôi xưng giữa không trung
 Cát cho tôi nổi ngượng ngùng tổ tông
 Màn che mấy cũng bằng không
 Tôi như phơi giữa đám đông, mình trần.

Quyên đây nặng gánh nợ nần
 Tin yêu còn chút hương xuân cuối mùa
 Chúa cho đi đón cơn mưa
 Tắm sông mùa hạ chiều xưa địa đàng
 Hồn tôi vườn ươm trắng ngàn
 Lộc xanh biêng biếc, hoa vàng tinh khôi.

Cầu xin Người giữ cho tôi
 Bình sinh tôi chẳng làm rơi bao giờ
 Cây đàn từ thuở ngảy thơ
 Trăm năm nguyên vẹn dây tơ mây trời.

Tôi ra hát trước mặt Người
 Không còn hổ thẹn nổi đời vong thân.

LỜI TRÊN CÁT

Mỗi lần đi xưng tội
 Nhìn linh mục cúi đầu
 Đón nhận những niềm đau
 Con nhớ về buổi ấy
 Vết hằn xưa còn đấy
 Dấu thương yêu còn đây.

Qua một giấc nồng say
 Nửa linh hồn hấp hối
 Hơi thở nào nóng hổi
 Trái tim nào mê man

Cung đàn nào nhật khoan
 Da thịt nào kín hở
 Giữa phiên toà đã mở
 Gọi án văn ngoại tình.

Trên cát trắng đồng trinh
 Chúa ngồi trong nắng đỏ
 Áo phiêu du lộng gió
 Vầng trán vương ưu phiền.

Cát khô mở lời nguyện
 Dưới chân con trần trụi
 Hơi thở này yếu đuối
 Trái tim này âu lo
 Linh hồn này nhuốc nhơ
 Xác thân này hấp hối.

Chúa cúi đầu không nói
 Cho con khỏi thẹn thùng
 Chúa cho đêm mật mùng
 Vút lên vì sao lạ
 Chúa ngăn cầu đày đoạ
 Hát lên lời bao dung
 Chúa gọi trăng nghìn trùng
 Về soi hồn mong đợi
 Con như dòng sông mỗi
 Tan hoà vào đại dương
 Tim buồn ôm vết thương
 Chợt nồng trong muối mặn
 Lệ ăn năn đã cạn
 Bỗng dâng trào khôn nguôi
 Lời cay đắng trên môi
 Nhẹ buông thành tiếng hát.

Chúa viết gì trên cát
 Lời thiêng nào cho con
 Trên sông cạn đá mòn
 Loài hoa nào mới nở
 Có phải lời muôn thuở
 Vẫn còn trên cát xưa
 Hồn hoang lạnh trong mưa
 Lời thấp lên ánh lửa
 Hồn mỗi mòn héo úa
 Lời gieo hạt phục sinh
 Hồn hồ hững bạc tình
 Lời ủ men rượu nóng.

Những buổi chiều lẳng đọng
 Linh mục vẫn cúi đầu
 Đón nhận những niềm đau
 Và nghiêng vai gánh tội.

Nâng bàn tay đã mỏi
 Bàn tay in dấu đinh
 Triu mến ban phép lành
 Là viết lời trên cát.

CHÚA LÀ EM BÉ VUI TƯƠI

Chúa là em bé vui tươi
 Nặn ra quả đất, bầu trời, ghép đôi
 Vầng trăng lơ lửng không rơi
 Dây treo là gió, khung cài là mây
 Đồng bằng, bé vỗ nhẹ tay
 Kéo lên thành núi, đổ đầy thành sông
 Màu xanh tô đậm cánh đồng

Phơn phớt màu hồng cho rẫy nương xa
 Thắm vào lá, thơm vào hoa
 Muối pha với biển, mật hoà với sông
 Gọi mưa giúp đất vun trồng
 Muôn ngàn hạt giống gieo chung một vườn
 Cam ổi hầy ngọt như đường
 Chanh ổi nhả mặt chữ dềng như cam
 Bưởi theo mùa, bắp quanh năm
 Dừa lo gánh nước, lựu chằm bếp nhà
 Mãng cầu đưa đón khổ qua
 Đủ đủ hiền hoà an ủi sầu riêng
 Anh em xoài, ổi, hồng xiêm
 Xúm quanh vú sữa, mẹ hiền dấu yêu
 Thương sao con vịt kêu chiều
 Bé vui tươi gọi đến nhiều bạn thân
 Con gà bé nặng hai chân
 Chú heo ục ịch phải cần bốn chân
 Chuột đen mượt, thỏ trắng ngần
 Con cọp giường vuốt, con trăn cuộn mình
 Đế mèn hát giữa đồng xanh
 Con ve hay trốn lên cành thở than
 Con công hay múa bên ngàn
 Con voi hay làm, cái mũi khoẻ chưa!
 Cái cò đi đón cơn mưa
 Cánh khô nhờ có áo tơ che người
 Con hươu ăn lộc non tươi
 Hay tạ ơn trời nên cái cổ cao
 Cá tôm an phận hồ ao
 Muốn ăn cơm chợ thì vào cửa sông
 Chim quyên ăn trái nhả lồng
 Thuận vợ thuận chồng nên chẳng lẻ loi

Ngày xuân con én đưa thoi
 Con nai ngợ gác trông vời rừng thu.
 Lưng trời tiếng sáo vi vu
 Và theo nhịp võng, tiếng ru tuyệt vời:
 Chúa là em bé vui tươi
 Tạo dựng con người biết Chúa yêu thương.

TRÔNG CÂY CHÚA

Trên thuyền xuôi ngược dòng đời
 Chúa nằm yên nghỉ, biển khơi an hoà
 Đôi khi gió táp mưa sa
 Ấy là vũ trụ bao la kính chào.

Kìa trông chim đậu cành cao
 Bay ra vách núi, lượn vào sườn non
 Lưng trời đá dựng chon von
 Chúa cho đôi cánh, nào con sợ gì.

Buồn vui góp lại mà suy
 Lòng con mới hiểu những gì đã qua
 Chúa cho sa mạc nở hoa
 Chúa đem sự dữ đổi ra sự lành.

Xin cho con được an bình
 Đời thăng trầm vẫn thấy tình Chúa thương
 Cho con trên mỗi dặm đường
 Nhận ra ý Chúa quan phòng dẫn đưa.

PAUL NGUYỄN HOÀNG ĐỨC

Tên thật: Phaolô Nguyễn Hoàng Đức – sinh ngày: 25-04-1957 – tại Hà Nội – Quê quán: Xã Trường Yên, Hoa Lư, Ninh Bình - Được ơn đức tin và lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy lễ Phục Sinh 2003.

Tác phẩm: Những người chẵn kiến (Tập truyện ngắn, 1992) - Kể hành hương từ đời đến thơ (trường ca) - Đợi... chuyển đò đã lỡ (trường ca) - Điều kèn cô đơn (thơ) - Leo gác ngược (Tập truyện ngắn, 2000) - Cô đơn con người,

cô đơn thi sĩ (Tiểu luận phê bình, 2000) - Luận về tình yêu (Tiểu luận, 1998) - Tình yêu phong thánh con người (Tiểu luận, 2001) - Ý hướng tính văn chương (Chuyên luận, 1999)

Email: paulnguyenhoangduc@gmail.com

BÀI HỌC ĐỨC TIN CỦA BẢN THÂN

Triết gia Hegel được xem như cha đẻ của môn lịch sử hiện đại đã nói rằng: “Lịch sử là nhà hát của Đấng Quan phòng”. Theo ông, nhìn thấu quá trình lịch sử, người ta buộc phải nhận biết lịch sử không đi vu vơ như một con thuyền không lái, mà xét kỹ lịch sử đã đi theo một dự trình tất định nào đó. Dự định đó là của Thượng Đế, mà ông còn gọi là “Ý niệm tuyệt đối”.

Đó là con đường của nhân loại phổ quát, riêng cá nhân tôi cũng thực chứng con đường đức tin đã được Chúa Thánh Thần dẫn dắt đi. Như một triết gia nào đó đã nói, “một hòn đá đặt đúng chỗ có thể chuyển hướng cả một dòng sông”. Đầu năm 1987, tôi được tiếp xúc với Đức cha Nguyễn Văn Thuận. Đức cha Thuận đúng là hòn đá đã chuyển hướng nâng cấp cuộc đời tôi từ “công dân trần gian” trở thành “công dân nước Chúa”. Đó là sự kiện thay đổi lớn nhất trong cuộc đời tôi.

Ngẫm lại trong muôn người, tôi là người có phúc rất lớn khi được gần gũi Đức Cha Nguyễn Văn Thuận suốt hai năm liền, không chỉ học được kiến thức, nhân cách mà còn cả đức tin. Đó là hạt mầm mạnh mẽ đã gieo trong tâm hồn tôi. Hạt mầm đó có triển nở không nếu rơi vào không phải đất tốt mà là bụi gai?

Năm 1989 sau sự kiện Mùa xuân Bắc Kinh, xin chuyển ngành nhưng không được, nên tôi xin thôi việc. Sau khi thôi việc, tôi vào Sài Gòn, làm ở công ty dầu khí Shell, đường Phạm Ngọc Thạch, tôi đã có nhiều dịp đi lễ ở nhà thờ Đức Bà, Dòng Chúa Cứu Thế, rồi Tân Định. Khi quay trở ra Hà Nội, tôi không đi lễ nữa. Thế nhưng tôi đã nghe mình được kêu gọi qua những giấc mơ. Đặc biệt giấc mơ cuối cùng đã kéo tôi đến thẳng nhà thờ với lời kêu gọi: “Hãy đi vào thế giới của tâm linh thiêng liêng”. Sáng hôm sau, tôi chạy bộ thể dục, đã chạy theo một đường mới khác hẳn mọi ngày, đó là đường chạy quanh làng vòng qua nhà thờ Phùng Khoang ở khu vực dưới Thanh Xuân. Từ đó sáng Chúa nhật nào tôi cũng dậy sớm từ năm giờ sáng để đi lễ nhà thờ.

Chính từ thời điểm đó tôi đã dần dần theo Đạo Công giáo, cũng như tích lũy cho mình một “thần hứng” để viết trường ca thần học “Ngước lên cao” vào năm 2000 và lãnh bí tích Thánh Tẩy dịp lễ Phục Sinh 2003. Sau đó tôi đã viết bài làm chứng đức tin, tựa đề: “Con đường đức tin vào nước Chúa – qua cây cầu Hồng y Phanxico Xavie Nguyễn Văn Thuận”. Bài này đã được nằm trong hồ sơ phong thánh cho Đức cha tại Tòa Thánh Vatican.

Nếu đức tin chỉ ra rằng: Có một Đấng sáng tạo ở trên cao nặn ra con người, điều khiển và chi phối toàn thể vũ trụ cũng như cả quá trình lịch sử tiến bộ của nhân loại, thì Đấng ấy ở đâu? Trong Tân Ước, Chúa Giêsu có nói: “Phúc cho ai không thấy mà tin”. Nhân gian thì nói “trăm nghe không bằng một thấy”, rồi “trăm thấy không bằng một sờ”, đó cũng là cách tin tưởng của khoa học được gọi là “thực nghiệm”, nghĩa là chỉ khi nào người ta chứng thực được bằng giác quan: nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy hay sờ

thấy thì mới nên tin. Thế nhưng Chúa Trời là Đấng sáng tạo vô biên vô tận ở cùng khắp vũ trụ này thì làm sao con người bé nhỏ giới hạn của ta có thể hiểu thấu về Ngài? Chiếc bình đất sét vô tri kia làm sao có thể nhận ra được bàn tay nặn ra nó ngay từ trong cát bụi?

Chúa Giêsu có nói: “Hãy trở nên trong trắng như trẻ nhỏ thì mới vào được Nước Trời”. Kết hợp với câu: “Phúc cho ai không thấy mà tin”, tôi thấy rõ ràng rằng: Đức tin của con người có ngay từ khi thơ ấu, trước cả lúc có nhận thức để đặt câu hỏi thế này thế kia. Chẳng hạn, mọi trẻ em nghe chuyện ma quỷ đều run rẩy, và nghe chuyện tiên ông, tiên bà hóa phép đều tin tưởng, như là điều hiển nhiên không cần suy xét. Điều ấy theo tôi, đó là đức tin được mặc định từ trong bản năng.

Nhưng Chúa Trời không chỉ gieo đức tin mặc định vào tâm hồn trẻ thơ, mà Ngài còn làm giàu đức tin ấy qua thử thách và rèn luyện nơi con người trưởng thành. Đức tin phải được chứng thực liên hồi: “Đức tin không việc làm là đức tin chết”.

Có không ít giáo dân mang mặc cảm công dân hạng hai, cam chịu thiệt thòi về học hành lẫn công ăn việc làm. Nhưng riêng tôi thì luôn tự hào về quyền năng của Chúa ở trong mình. Chúa nói: “Ai tự hào thì hãy tự hào trong Chúa”. Hiện nay tôi đã và đang là tác giả của gần hai chục cuốn sách (cả in lẫn chưa in). Tôi nghĩ mình cầm bút không như một nghề nghiệp, nhưng cao hơn, như một sứ mệnh. Không phải vì tự cao mà nói thế nhưng đó là một cách nghĩ về bốn phận. Có thể coi đó như là cảm nghiệm chung của tôi về Đức tin. Đức Chúa Trời không chỉ ban cho tôi Ôn soi,

Ơn gọi, và Ơn chọn. Hơn nữa, Ngài còn ban cho tôi hoa trái của đức tin. Ngài đã ban cho tôi có được trí tuệ, nhân cách, tình yêu tha nhân, lối sống công bình, và cả chút vinh quang không nhỏ nằm trong sự nghiệp; tất cả đã hóa thành tác phẩm của tôi.

Xin chia sẻ với bạn viết và bạn đọc đôi lời chân thực. Tôi chỉ là lá nho của Chúa. Lá nho không thể bằng gốc nho. Nhưng khi lá nho đã hút nhựa sống từ gốc nho, nó sẽ mang toàn thể bản tính của gốc nho đó. Như thế, nếu tôi có tự hào thì đó chỉ là sự tự hào trong đức tin, trong - cùng và với Chúa.

Paul NGUYỄN HOÀNG ĐỨC

TUYỂN THƠ

ĐỐI THOẠI VỚI CON NGƯỜI

Những đám mây
 choàng thức
 giấc mơ nồng
 giữa lời ru thì thầm
 khôn nguôi của gió

Mặt trời
 bóc từng lớp
 không gian ngái ngủ
 thả muôn chùm nắng tinh khôi
 xuống đầu
 trái đất

Nắng bình minh
 từ phía đông
 phủ ngập phía tây
 tràn ngang
 tràn dọc
 dâng lên thêm
 nhẹ nhàng leo
 bậc tam cấp đầu tiên
 mái nhà
 tượng thánh
 rồi bò
 ngược đỉnh tháp chuông

Những tín đồ gọi nhau
 ơi các cháu
 kìa anh

này chị
hãy sửa soạn cho nhanh
hôm nay là chúa nhật
đến nhà cha chung của chúng ta
Đấng sáng tạo con người
như người thợ gốm
nặn bình từ đất sét
Ngài cũng chính là
Đấng Sáng Thế
cả vũ trụ này
như thiết kế
cho thụ tạo con người
và muôn vật
một môi trường để sống

Ngài là Đấng quyền năng vô tận
đã khiến cả mặt trời thức giấc
từ giữa gối phương đông
giăng triệu triệu cánh hồng
dâng quà ánh sáng
cho tất cả chúng ta
từ con trẻ đến bà già
những công dân
vừa của nước trần gian
vừa của Nước Trời
đã cùng Ngài
ký giao ước
cả cũ - cả mới - và muôn thừa
trong hiệp thông
thánh hoá trần gian
nhân danh Ngài

mong chấp cánh
cho muôn người
cùng muôn vật
cả muôn loài
bay về
ngưỡng cửa
mở vào
Nước Chúa
bỏ lối phẩm tính trần gian
dự hưởng
thần tính vô biên và bất diệt

Cúc cù
cúc cu
kìa chim ríu rít
khúc bình minh của Chúa

rì rầm
rì rào
kìa gió đang thì thào
chào nắng vinh quang
tôn vinh
Đấng hằng cứu độ

Vậy chúng ta
hãy nhanh chân
tụ về
nhà Chúa
để cùng tụng ca
Đấng toàn năng toàn thiện
bằng lời nguyện cầu
từ đáy con tim

rằng vinh danh Chúa
trên các tầng trời
bởi Ngài
chúng tôi được sinh ra
và vinh quanh
Đấng tạo thành
nhờ Ngài
chúng tôi có trần gian để sống
và vinh hiển thay
Đấng tình yêu vô tận
nhờ Ngài
chúng tôi được tុ về
dưới thập giá khổ nạn vô vàn
của tình yêu dâng hiến
mình và máu Thánh
hiệp nhất với anh em
cùng tất cả mọi người
hơn thế
với toàn vũ trụ
trong trái tim nhân lành
mở ra
từ mặt đất bình yên
đến tận
các tầng trời vời vợi

Này anh
trước cửa nhà thờ
tôi hỏi
một tín đồ
đang sửa lại phục trang
trông anh kính cẩn quá

đó hẳn
là tín phục trang nghiêm
bước tới
ngôi đền
vắng chủ?
Sao bạn không hiểu
anh ôn tồn nói
trong đó
có Chúa của chúng tôi
một chủ nhân toàn năng
vô cùng đáng kính!

Chúa ư?
một chiếc bàn thờ vắng vẻ đơn sơ
chính bởi các anh
dựng lên
cùng thánh giá
rồi các anh đặt tên
là Đấng
tác thành vạn vật?
Chúa tạo ra con người
hay chính
con người
đã nặn bàn thờ
có tên là Chúa?
anh hãy chỉ giúp tôi
nhìn đâu
tôi biết
có Chúa hiện hữu giữa đời?
Có không gian không? anh hỏi

Có! tất nhiên rồi
tôi đáp

Vậy anh bạn nhận biết bằng gì?

Bằng mắt!

Thế mà người ta vẫn thường quờ quạng
để nhận ra chiều cạnh của không gian

Bằng xúc giác

Vậy mà dù nhắm mắt đứng im
trước một cánh đồng bát ngát
mũi con người
vẫn thường ngửi thấy

Bằng cả khứu giác

Nghe một âm thanh từ xa vọng lại
con người liền ước định
khoảng cách
của không gian

Vậy thì
bằng tất cả
ngũ giác
của con người

Còn thời gian
anh bạn làm sao
để đo được nó?

Bằng nhịp mạch, nhịp tim

Chúa ơi
nhịp tim

đâu có nằm trong ngũ giác
như anh bạn tưởng
và không gian
cũng chẳng phải được đo
bằng ngũ giác
bởi con người hữu hạn
chúng ta
chẳng có lấy một trực giác nào
tương xứng với không gian
và thời gian
như thể
mắt nhìn màu
tai nghe âm thanh
và mũi ngửi mùi
vậy mà ta vẫn nhận biết thời gian lẫn không gian
như hiển nhiên chúng hằng tồn tại
vậy thì Chúa toàn năng
bao trùm vũ trụ này
lớn hơn không gian
xuyên suốt
hơn cả thời gian
vậy thì chúng ta
cách chi có thể
trực nhận ra Ngài
khi tất cả
trực giác của con người
vô cùng giới hạn!

Vậy làm sao anh nhận ra Ngài
và cố công xây cất
một đền thánh
cho Ngài ngự trị?

Tôi nhận ra Ngài
bằng toàn bộ công trình vũ trụ
được sáng thế nên!

Anh có nhìn thấy không
hay chỉ là võ đoán?

Cũng như mọi người
tôi không điểm phúc sinh ra
ngay từ phút
mở đầu ngày sáng thế
cho dù
cùng A-đam
tôi có thể
sinh ra thuở ấy
nhưng một hài nhi
mới cất tiếng khóc chào đời
làm sao hiểu nổi
cuộc sinh thành của nó
chúng ta là thụ tạo
chúng ta chẳng tự sinh
vậy thì làm sao
vật được tạo
có thể thấu nhìn
bàn tay tạc thành
ra nó?

Và cho dù
ta được sinh ra
hoàn mãn ngay một vóc người
tứ chi cứng cáp
và ngũ giác vẹn toàn
thì cũng chẳng làm sao
một cơ thể sống còn

hữu hạn
 lại biết được việc bàn tay
 của Đấng vô cùng
 thao tác vô biên
 Nhưng toàn bộ công trình sáng tạo
 của Ngài
 vẫn còn ở thế gian này
 trên trời cao
 sau cả những vì sao lấp lánh
 chúng không chỉ tồn tại lơ lửng
 mà toàn vũ trụ
 vẫn đang vận động
 từng khắc từng giờ
 chở mang sự sống
 chẳng hề sai lệch
 như người ta bảo
 sáng ra dụi mắt
 thấy những vết chân lạc đà
 in trên cát
 thì chẳng ai có thể hồ nghi
 có bấy lạc đà
 đã đi xuyên đêm tối
 vậy nhìn toàn thể
 vũ trụ tồn tại
 cùng nguyên lý sống còn
 thấm nhiễm
 muôn vạn tạo hoá
 sao mà ta có thể không tin
 vào công trình
 đã và đang tác thành
 của Chúa?

(Trích Trường ca Ngước Lên Cao, chương 2)

TRẦN TĨNH NGUYỄN

Tên thật: Đa-minh Nguyễn Văn Tĩnh – Bút danh khác: Kinh Việt – Sinh và lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy năm 1957 tại Phường đệ Tứ, xã Hải Trí, quận Hải Lăng, tỉnh Quảng Trị thuộc giáo xứ Thạch Hãn, giáo hạt Dinh Cát, giáo phận Huế. Đã theo học: Trường Thánh Tâm, Quảng Trị (1963 -1968) và Tiểu chủng viện Hoan Thiện, Huế (1969 - 1974).

*Blog "GiaoDuyên": <http://tramtinhnghuyen.blogspot.com>
Email: tramtinhnghuyen@gmail.com*

ĐƯỜNG TÌNH YÊU

Tôi bắt đầu tập tễnh làm thơ, trước hết là để làm những bài tập văn vần ở lớp, sau đó là để “đăng” lên các tờ báo tường hoặc đặc san của hai trường Thánh Tâm và Hoan Thiện. Vì trường là trường đạo, nên thơ lúc đó đương nhiên là thơ đạo, dù đó chỉ là chút hơi đạo của một chú nhóc con mới lớn.

Thời gian tôi bắt đầu làm thơ, khoảng 1968-1972, cũng là thời gian đất nước lâm vào vòng chiến tranh ác liệt, nhất là ở vùng Quảng Trị quê tôi. Cái chết luôn chực chờ khắp nơi. Tâm trạng bi quan yếm thế, sống hôm nay mà không biết ngày mai có còn được gặp lại nhau hay không cứ ăn sâu vào đầu óc tôi. Những năm ở Tiểu chủng viện, thơ của tôi càng lúc càng nhuốm màu bi quan, đến nỗi cha linh hướng đã gọi tôi lên để bảo tôi thay đổi lối làm thơ cho lạc quan hơn.

Từ tháng 5-1975, tôi về làm nông ở Bình Tuy. Thời gian này tôi bắt đầu tham gia vào nhóm chia sẻ Lời Chúa của giáo xứ và bắt đầu có những cảm nghiệm cụ thể về đời sống nhiệm hiệp. Tuy vậy, thơ của tôi vẫn không thoát ra khỏi vẻ bi quan.

Tôi thấy giữa đời sống đức tin và các bài thơ của mình đang có sự “khập khiễng”: Trong đời sống đức tin, tôi là người rất lạc quan theo tinh thần Tin Mừng; nhưng trong thơ tôi vẫn còn là một kẻ bi quan yếm thế. Tôi thấy như thế không ổn; nhưng hễ cứ cầm bút là tôi lại viết lên những tâm trạng chán đời! Tôi suy nghĩ và cầu nguyện một thời gian khá dài. Cuối cùng, như một ơn soi sáng, tôi quyết định thôi không làm thơ nữa. Tôi “im lặng” và hy vọng một ngày nào đó mình sẽ “cất cánh bay lên” được khỏi những tư tưởng

bi quan đã ăn sâu vào trong các sáng tác của mình. Lúc đó khoảng năm 1978...

Năm 1981 tôi vào lại Sài Gòn và tham gia sinh hoạt trong một nhóm dẫn thân giữa đời. Các sinh hoạt trong nhóm đã tạo nhiều cơ hội cho tôi tiến sâu vào đời sống nhiệm hiệp, giúp cho các cảm nghiệm đức tin của tôi thêm sống động và cụ thể.

Khoảng năm 1988, được thúc đẩy bởi những nguồn hứng thiêng liêng, tôi bắt đầu làm thơ trở lại. Và thật ngạc nhiên, tôi đã có thể thoát ra khỏi lối viết bi quan ngày trước để viết nên những bài thơ rất lạc quan và tin tưởng vào Tình Yêu Thiên Chúa.

Bây giờ nhìn lại, tôi thấy mình đã may mắn nhận được ơn “tái sinh” trong đời làm thơ. Ôn tái sinh này xuất phát từ Thiên Chúa Tình Yêu, được tỏ lộ cách cụ thể nơi Chúa Giêsu Kitô, là Ngôi-Lời-Nhập-Thể-Làm-Người. Trong những năm tháng ở Bình Tuy, sau mỗi ngày lao động mệt mỏi, tôi và mấy người bạn tri kỷ rủ nhau đi châu Thánh Thể hằng đêm. Trong ánh sáng thân quen của ngọn đèn châu màu đỏ, tôi đã được gặp Chúa Giêsu và đã nhận được sự bình an sâu thẳm ngay giữa những gian lao vất vả của cuộc sống. Mối liên hệ giữa Ngài và tôi sâu đậm thêm với thời gian. Ngài đã dẫn đưa tôi qua những nẻo đường lạ lùng để giúp tôi gần bó hơn với Tình Yêu của Ngài.

Câu tóm tắt trong Tin mừng của thánh Gioan: “Thiên Chúa là Tình Yêu”, là nguồn cảm hứng lớn nhất cho các sáng tác thơ văn của tôi. Kế đến là những bài học từ cảm nghiệm của các thánh: thánh Phanxicô Nghèo dạy tôi biết

yêu thiên nhiên vạn vật, thánh Têrêxa Hải Đông dạy tôi biết “cải lão hoàn đồng”, thánh Inhaxiô dạy tôi biết “thấy Thiên Chúa trong mọi sự và nhìn mọi sự trong Thiên Chúa”, các thánh Tử đạo Việt Nam dạy tôi biết yêu mến quê hương đất nước và đồng bào...

Tôi thật hạnh phúc quá! Tôi hạnh phúc vì được sinh ra trong Tình Yêu và được lớn lên trong Tình Yêu. Vì biết mình đã được lãnh nhận quá nhiều ơn phúc nên tôi muốn chia sẻ niềm hạnh phúc ấy qua những bài thơ chân tình, ước mong có thể đóng góp một lời ca ngợi nhỏ bé để làm vinh danh Thiên Chúa Tình Yêu.

TRÂM TĨNH NGUYỆN

TUYỂN THƠ

VẤN VƯƠNG

Hạt sương cũng biết thấm thì,
 Cỏ cây cũng biết nằn nì nhỏ to,
 Gió trăng cũng biết chuyện trò,
 Đợi tôi, Người cũng hẹn hò yêu thương.
 Nên chẳng thì cũng lên đường,
 Chiếc neo bỏ lại
 Vấn,
 Vương,
 Bên bờ.

NGÕ NGÀNG

Sao Người lại nói yêu tôi
 Để nghe bồi rối, bồi hồi, xôn xao.
 Sáng mây thấp, chiều mây cao,
 Tôi nhìn mà thấy nao nao trong lòng.
 Sáng hùng đông,
 Mà tối cũng hùng đông,
 Tôi nhìn và thấy trong lòng nao nao.
 Nước chảy lao xao,
 Sóng khê thì ào ào,
 Tôi nghe lại thấy nôn nao trong lòng.
 Nước lờ lững một dòng,
 Thuyền nhẹ lướt mặt sông,
 Mà tôi cứ ngộ thuyền lòng của tôi.
 Ôi tình ơi, hỡi tình ơi!
 Sao Người chọn lấy đời tôi hỡi Người?

Phương Bắc đầy ấp sao trời,
 Tôi nhìn bỗng thấy một ngôi rạng ngời.
 Sao ơi!
 Đây hồi Sao ơi!
 Xin Sao gìn giữ tình tôi mặn nồng.
 Để cho sáng cũng hừng đông.
 Mà đêm đến cũng hừng đông cuộc tình.
 Cúi đầu tôi cứ lặng thinh
 Để nghe Người Ấy tỏ tình cùng tôi.
 Ôi Người ơi!
 Hồi Người ơi!
 Sao Người lại chọn đời tôi hồi Người?

CHÀNG HẢI ÂU VỚI ĐÔI CÁNH GẦY

Chàng hải âu bé nhỏ
 Ôm mộng vượt đại dương
 Bay qua biển vô thường
 Đến làm tổ trên cành cây vĩnh cửu
 Đường thì xa tắp,
 Mãi tít chân trời vẫn chưa thấy bóng đất liền hé lộ.
 Đôi cánh gầy guộc đập liên hồi.
 Mù khơi.
 Cũng mặc, cứ thẳng đường bay tới.
 Ngày lại ngày tiếp nối.
 Tháng rồi tháng kề nhau.
 Khi thì nắng quái, lúc lại mưa sâu,
 Có lúc lại dữ dằn bão tố.
 Dưới kia thì biển gầm sóng vỗ,
 Biển há mồm như muốn hớp lấy cánh chim bay.

Có lúc quang đấng, có lúc lại vẫn vũ trời mây.
 Cũng mặc, cánh chim cứ bay hoài như không hề biết mỏi.
 Thế nhưng, chàng cũng chỉ là con hải âu yếu đuối.
 Súc hơi nào rồi cũng đến rã rời,
 Từng chiếc lông rụng xuống tả tơi,
 Và đôi cánh kia bắt đầu rướm máu!

Máu thì máu, cũng mặc, chàng cứ bay mà chẳng hề muốn đậu.
 (Dù trên những cánh buồm con cũng có chỗ cho chàng nương náu)
 Chàng cứ bay, bay mãi miết không thôi.
 Một hôm kia, đôi cánh, than ôi!
 Gãy cụp xuống như cành khô trong cơn gió dữ.
 Chàng cắn răng cố nén cơn đau để băng mình lên phía trước.
 Cánh gãy rồi, sao mà bay được?
 Thế nhưng chàng vẫn cứ bay!

Và ô kia, lạ kỳ thay
 Chàng vẫn bay được dù chỉ là với đôi cánh gãy.
 Ngày vẫn còn nối tiếp ngày.
 Tháng vẫn còn liền kề tháng.
 Đất liền vẫn chưa ló dạng.
 Và chàng hải âu với đôi cánh gãy vẫn còn bay.

ĐÊM MƠ

Ôi lạy Chúa, linh hồn con quạnh quẽ,
 Khát khao Ngài, nứt nẻ vết cằn khô.
 Với cô đơn và yếu đuối dày vò
 Con run rẩy nơi đáy hồn trống vắng.
 Đêm hoang vu, đêm cô liêu, tĩnh lặng,
 Thấy lòng con thăm thẳm tợ hư vô.

Bước cheo leo chao đảo cạnh vực bờ,
 Ôi hiện hữu sao mỏng giòn đến thế?
 Không bi lụy, không tuôn tràn mắt lệ
 Mà vẫn nghe ứ nghẹn một tim này!
 Kiếp phù sinh dù gió thoảng mây bay
 Nhưng hiện tại đáng ngàn lần trả giá.
 Đêm tịch liêu, còn hồn thì nghiêng ngả
 Mà yêu thương vẫn đầy ứ trong lòng.
 Vực càng sâu, tình càng thấy mệnh mỏng.
 Càng phù sinh, càng thêm yêu da diết.

Ôi lạ Chúa, lạ Tình Yêu Bất Diệt
 Xin đào thêm trống vắng ở trong con,
 Cho khát mong khoét rộng cửa linh hồn,
 Cho day dứt ăn vào trong máu huyết,
 Biến cô liêu thành niềm vui điểm tuyệt,
 Đổi hoang vu nên hoan lạc vô bờ.
 Đêm đen thành sáng trời mơ
 Thuyền con về tới bến bờ bình yên.

HÀI CÚ LỤC BÁT

CON CHÓ CỦA THÁNH ĐA-MINH

Kính dâng Sư phụ Đa-minh

Con là con cún long nhong,
 Con là con chó lòng vòng lang thang.
 Đốm, khoang, hay mực, hay vàng?

BẦU DA MỚI

(Mc 2,22)

Rắn già, rắn lột thay da.
Còn tôi sao vẫn cứ là thế thôi!
Làm sao đổi mới cuộc đời?

THÈM NGỦ

(Mt 26,40-41)

Thầy ơi, con ngủ chưa bưa.
Thầy ơi, con ngủ chưa vừa lòng con.
Năm canh mộng寐 chưa tròn!

CHÚA HIỂN DUNG

(Mc 9,2-8)

Đưa con lên ngọn núi cao,
Cho con hiểu được thế nào là yêu:
Xống đất rồi hãy “cắm lều”!

VƯỜN HOA MÁU

*“Máu các thánh tử đạo trở sinh người có đạo”
Kính dâng các thánh Tử đạo Việt Nam*

Máu rơi, máu trở thành hoa.
Hoa trong bão táp lại hoà máu tươi.
Một Vườn Hoa Máu sáng ngời .

CHÙM THƠ VỀ CÁC THÁNH

SỨ PHỤ ĐA-MINH

Tôi đi lên ngược về xuôi.
 Tôi đi loan báo cho đời Tin Vui:
 Giêsu, Chân Lý rạng ngời .

SỨ PHỤ TÔ-MA TÔNG ĐỒ

Dấu đinh để xỏ ngón tay,
 Dấu đời để tỏ lòng ngay với Thầy:
 “Lạy Thiên Chúa của con đây!”

THÁNH PHAN-SINH NGHÈO

Gấm nào phủ đẹp thân tôi
 Bằng bông hoa huệ giữa trời bao la?
 Giàu chi bằng giàu Tình Cha .

CHỊ TIÊN-SA NHỎ

Chị ơi, em nói chị nghe:
 Hoa hồng nở khuất bên hè đã thơm,
 Hướng chi nở giữa thiên đường!

MẸ TIÊN-SA CALCUTTA

Con mê mẹ ở đôi tay:
 Tay gầy guộc thế mà đầy yêu thương
 Như cò lặn lội bờ mương!

THÁNH I-NHÃ

Để danh Chúa rạng sáng hơn,
Giấc mơ hiệp sỹ chẳng còn vấn vương.
Ý Cha, cờ hiệu con nường .

THÁNH GIO-AN MA-RI-A VI-A-NÊ

Samson chỉ một hàm lừa,
Tôi nguyên một bộ, chẳng chừa chút chi.
Lẽ nào không được việc gì?

THÁNH LÔ-REN-XÔ PHỐ TẾ

Mến tặng Lm. Bùi Công Huy OP

Người ta tự nướng cuộc đời.
Tôi xin bị nướng thân tôi vì Ngài.
Nướng luôn của cải trần ai .

CHÙM THƠ MÙA CHAY**HÃY XÉ LÒNG, ĐỪNG XÉ ÁO**

(Ge 2,13)

Áo kia xé rách làm chi,
Mà lòng chai đá cứ y ngày nào!
Xé lòng là xé làm sao?

LỄ LÁ

Hôm nay nướm nượp lá hoa.
Ngày mai cuồng nộ hét la rợn người.
Tình ôi, ơi hỡi, tình ôi!

TIỆC LY

Thân này muốn xẻ làm đôi
 Nửa đi, nửa ở, bồi hồi xốn xang!
 Vì yêu, cho hết chẳng màng.

RỬA CHÂN

Cho Thầy cúi xuống chân con,
 Cho Trời hạ xuống chạm hòn đất đen.
 Thương rồi, đâu kể sang hèn.

CHÙM THƠ GIÁNG SINH**TRUYỀN TIN**

Cơ trời tỏ lộ phút này,
 Đất Trời nối lại duyên may bây giờ.
 Thiên duyên đã đến thời cơ.

MARIA BỒI RỐI

Làm sao đất chứa được trời?
 Làm sao suối nhỏ dám mời đại dương?
 Phận này nhi nữ tầm thường!

LỜI THỬA XIN VÂNG

Một lời gói trọn tâm tình,
 Một lời ôm hết nhân sinh vào lòng.
 Diệu kỳ hai tiếng “Xin Vâng”.

TÂM SỰ GIUSE

Làm sao gỡ rối tơ màn nh?
 Khê khàng buông cánh hoa quỳnh ủ hương,
 Xót xa như nỗi đoạn trường!

THIÊN THẦN BÁO MỘNG

Diệu huyền bao bọc diệu huyền,
 An nhiên mà đón linh thiêng vào đời.
 Có chi lo lắng bồi hồi?

GIUSE XIN VÂNG

Mở tay đón đoá hoa quỳnh,
 Hương này đâu phải một mình tôi thơm.
 Nâng niu hoa quý trong vườn .

THĂM VIẾNG

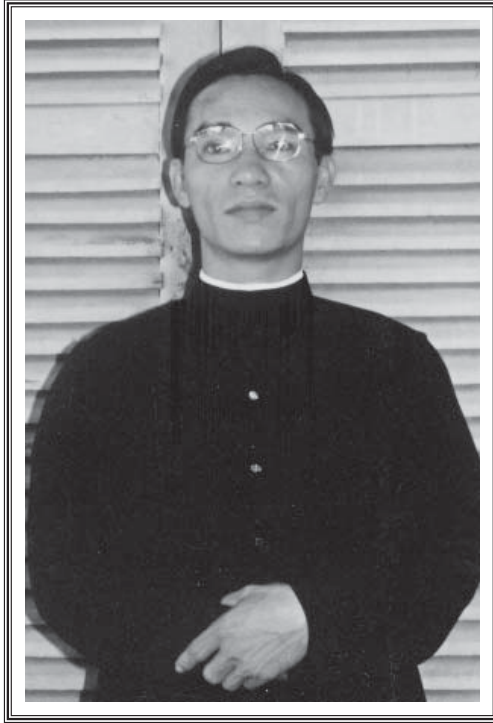
Tấc lòng chung nhịp tơ rung
 Hỉ hoan hoà điệu song trùng tri ân.
 Núi đồi rộn tiếng vọng ngân.

BÊLEM

Bỗng đứng đồng vắng hoan ca,
 Bỗng đứng trần thế hoá ra thiên đàng,
 Chói ngời ngàn vạn hào quang.

EMMANUEL

Trời đất từ ấy giao duyên.
 Con Trời từ ấy ở bên con người.
 Ngôi Hai nhập thể vào đời .

NGUYỄN THÔNG

Tên thật: Giuse Augustinô Nguyễn Minh Thông - Sinh 1958 tại Xuân Dương, Nghi Xuân, Nghi Lộc, Nghệ An - thuộc giáo xứ Trang Cảnh, giáo phận Vinh - Tốt nghiệp Trường Viết Văn Nguyễn Du - Tu sĩ dòng Ngôi Lời.

Vào dòng 15-8-1994 - Qua đời 07-3-2004 tại Phan Rí.

NHỮNG GIỌT ĐẮNG ĐỜI NGƯỜI

LY TÂM

Anh ra đi khi tuổi đời còn chưa chín, mà sự ra đi của anh cũng khiến nhiều người thắc mắc cho mãi đến hôm nay. Nhiều anh em trong chúng tôi vẫn tự hỏi: Anh đã chết như thế nào? Đã không ai có thể trả lời chắc chắn và rõ ràng được. Một sự ra đi đầy bí hiểm! Ai có dịp gần anh khi còn sống, chắc cũng sẽ nhận ra trong anh có điều gì đó thật sự bí ẩn.

Nói về anh có lẽ sẽ có rất nhiều điều mà tôi phải nói, nên nói và muốn nói, nhưng ở đây tôi chỉ xin nói đôi điều ngắn ngủi. Có thể nói anh là một người có óc sáng tạo tài tình, một con người có nhiều lo âu khắc khoải và là một con người đầy cương quyết.

Có lần đến thăm chỗ anh ở, quan sát quanh nhà thấy những chậu bon-sai anh tạo dáng, tôi nhận ra ngay đó là sự lắp ghép từ những mảnh vỡ để hình thành một tác phẩm vui mắt, nên thơ và độc đáo. Đó là một sự sáng tạo trong cuộc sống đời thường của anh, từ những vật phế thải bỏ đi, anh đã đem về tạo thành những hình ảnh mới mang tính nghệ thuật một cách thật giản dị.

Anh là một người có nhiều khắc khoải âu lo. Vào những đêm trăng sáng, anh thường ngồi một mình ngắm ánh trăng và suy tư về cuộc đời. Nỗi trần trọc bản khoăn của anh thường được bộc lộ trong đêm khuya, anh quần quai rên siết, oằn mình trong giấc ngủ khôn nguôi. Có những lúc anh gào thét như những người điên để đòi lại sự công bằng cho những bất công của cuộc đời.

Chính những suy tư khắc khoải dài lâu đã khiến anh đi từ quyết định này đến quyết định khác một cách đầy cương quyết. Anh rời bỏ gia đình ở Vinh, ra đi đến một nơi thanh tịnh tại vùng đất Nha Trang để tìm kiếm những khung trời thanh thoát mà thực hiện những hoài bão cho tương lai. Nhưng rồi, anh lại tiếp tục từ chốn thanh tịnh ấy lao vào chốn phồn hoa đô hội Sài Gòn để chiến đấu với chính mình, chiến đấu với cuộc đời bằng ngòi bút phong sương. Anh đã để lại những dòng thơ như những giọt đắng của cuộc đời. Thơ anh nhỏ từng giọt, từng giọt một, như những giọt cà phê đậm chất nhân gian. Đọc thơ anh thật khó hiểu nếu như người đọc chưa có một trải nghiệm nhân tình thật sâu lắng ...

TUYỂN THƠ

VỌNG

Anh không bút khỏi dây neo vùi sâu dưới lòng biển cổ
 Gió hú trong vỏ ốc vỏ sò
 Hát về nổi huy hoàng hoá thạch...
 Xây nhà dưới những tầng san hô tránh sóng thần
 Cánh chuồn đi qua cơn bão nước...
 Có những vì sao cháy rực giữa ngày anh không thấy
 Bụi vũ trụ xối xả ném vào anh chẳng hay
 Ai đã khiêng đúc tin đổ biển?
 Người gánh nước đại dương tìm bí nhiệm
 Tiếng rậm rịch những bước chân ngái ngủ
 Tiếng rên la nơi bản lề bóng tối
 Con tàu lớn bên kia bờ ánh sáng

Sóng lửa Thánh Linh
 Cuộc đời chờ tận thế kỷ
 Đơn sơ Con Trẻ
 Bình an cho anh em.

AVE MARIA

Một sớm mai chuông vọng giữa chùng mơ
 Hồn ta hình như đầu đó

Ave Maria

Những giọt nước róc rách bên giếng sớm tinh khôi
 Nghe thánh thoát như từ tay em gái
 Tiếng vĩ cầm réo rắt

Ave Maria

Em đến giáo đường lướt nhẹ trong sương

Ta – hạt đời lấm lỏi

Suối tình thương rửa sớm mai này.

THIÊN CA

Ta là tiếng hát trong đồng vắng

Không một cánh châu chấu, không manh áo che thân,
 không giọt mật ong rừng

Ta im tiếng hát thành tiếng nấc –

Thiên hùng ca du dương

Tịch tịch – vô bờ – không vọng âm

Đời đã làm gì ta khóc chào từ hốc đá đêm đông

Ta đã làm gì người thảng ngày khiêm cung nhói buốt

Tìm đâu hơi ấm không lừa ngựa

Đường Bêlem vết ánh sao xa

Tóc trắng sương ta mấy sấu bể dâu không tựa
 Uống khan chén võ đấng ngân hà

Hỡi thiếu nữ Sion hãy lau khô nước mắt
 Tình cô độc vọng dưới hồn hoang mạc
 Ta mang túi bi ca cuối chân trời tím ngắt
 Hôm nay đây khắp tầng trời trở nhạc
 Khúc thần thi – ta một kẻ không nhà.

ĐÊM LỄ CHÚA GIÁNG SINH

Bêlem hồi đồng quê
 Sương giăng tràn đê lạnh – heo hút
 Một Hải Nhi vừa cất tiếng khóc
 Dang tay ôm cả khối đời
 Máng cỏ là nô lệ ấm
 Những người chăn cừu xuống núi lâu rồi
 Hang đá lạnh rỉ rơi cùng đêm tối
 Những chú cừu non lạc loài ghé mồm phả hơi

Bêlem hồi những công trình thế kỷ hai mươi
 Phải đâu là huyền thoại
 Chúa giáng sinh dưới chân cầu rác rưởi
 Trong hang cùng ngõ hẻm bùn bê
 Xó chợ nước mắt –
 Sân ga –
 Bến tàu than bụi –
 Mẹ ấm con manh áo xác xơ gầy
 Trái đất trên bàn tay tím ngắt
 Một Hải Nhi giữa đời
 Đàn cừu vừa xuống núi – đêm Người giáng sinh.

GIẤC MƠ

Tôi gieo mình vào đêm biển mênh mông
 Hít căng ngực khí trời gió nông bằng lảng
 Ngày đã xuống nhẹ không
 Phía bờ lặng tắt
 Đêm! Hồn tôi mắc vào lưới sao giăng
 Tôi tự do vì ý thức và vô thức nhoà tan
 Như nước trên trời như sao dưới biển
 Tôi nghe lịm dần hồn nhẹ lia khỏi xác
 Bay trên những vương quốc mờ sương
 Gặp những linh hồn luôn nghĩ về điều tốt
 Tôi đắm mình xuống suối tình thương
 Và niềm tin không bóng hữu hình
 nhiễm đầy hồn tôi, hai bàn tay làm lụng
 tôi kéo lưới
 và tôi ca hát
 tôi hạnh phúc
 và tôi khổ cực
 phút thiêng liêng vô giá phút đau khổ vô cùng
 Tôi xin nói những điều tôi có được
 Như khí trời như nước biển
 Với bàn tay chai cứng lưới chài
 Cả những cơn mưa chứa đầy bí ẩn.

ĐÊM TỬ NẠN

Dàn đồng ca đàn vào tiếng trầm
 Cây đàn cổ thụ rừng mình
 Những ngón tay lạnh ngắt trong những kẽ tay
 Những thổi sáo ong chảy
 Âm thanh len lõi trên các vòm tối
 Đêm nay Chúa chịu tử nạn

Những cột đá lớn vĩa mồ hôi
 Những khuôn mặt nhăn nheo
 chìm sau mảng khăn đen run bần bật
 Có tiếng nói từ trong cổ họng:
 - Ngày thứ ba người sẽ sống lại thôi mà

Vào khoảng ba giờ chiều ngoài trời dao cắt
 Có gì bí ẩn sau bức màn lớn
 Đột nhiên sập tối
 Đất rạn toác – đen ngòm
 Toàn bộ rung chuyển dữ dội
 Con tàu khổng lồ khựng lại –
 Chao đảo – tích tắc – mất hút trong mồm biển
 Tiếng vải xé một đường dài
 - Cha ơi, nếu có thể cất được chén này!

Chỉ có thể trở lại từ trong cõi chết
 Chỉ – có – thể – trở – lại – từ – trong – cõi – chết.

THIÊN GIANG

Tên thật: Maria Gioan Baotixita Hoàng Thị Vui - Bút danh: Thiên Giang -- Sinh ngày: 04-05-1958 tại: Biên Hòa Nữ đan sĩ Xitô Thánh Gia - Khấn dòng: 02-02-1991. Công việc chính: Vẽ tranh - Thích làm thơ từ ngày đi tu.

ĐT : 061-3984-644

LÒNG CHA YÊU THƯƠNG

Như bao người trong kiếp nhân sinh, bên cạnh những niềm vui hạnh phúc tràn trề, đời tôi cũng đan xen bao vấp ngã, lỗi lầm, khổ đau, cũng gặp những bầu trời không ánh sao, nơi mình, nơi anh chị em, để thấy mình rơi vào khoảng không vô tận! Thế nhưng chính Tình Yêu Thiên Chúa, nơi Giêsu đã làm người – rất người và rất Chúa – đã ở với tôi, để hôm nay tôi thành người và thành con Chúa. Được nên một với Giêsu, tôi như giọt nước nhỏ nhoi trong chén hiến tế cứu độ linh mục dâng trên bàn thờ mỗi ngày. Nguyên một đời cùng với Mẹ Maria “xin dâng – xin vâng”.

Tôi đã học nơi trường học Giêsu: rất người và rất Chúa. Nên bên cạnh những bất toàn *rất người* kia, tôi tìm gặp điều *rất Chúa* mà Cha đang muốn ban cho tôi, cho mọi người. Nơi Tình Yêu Giêsu, tôi học để yêu thương anh chị em *như họ là*, tôi gặp gỡ tất cả: con người, vạn vật và thiên nhiên như quà tặng, như dấu chỉ tình thương không bến bờ của Thiên Chúa. Xin chúc tụng tạ ơn Cha hôm qua, hôm nay và mãi mãi. Mọi vui buồn rồi sẽ như những đám mây bay qua cuộc đời, là những sắc màu được Chúa Thánh Thần sáng tạo, điểm tô cách đẹp nhất, với những điểm nhấn tuyệt vời cho bức tranh sống động là cuộc đời mỗi người trong hành trình dương thế. Trong Giêsu Thánh Thể là tâm điểm đời tôi, tôi qui hướng mọi hành vi hiến tế trong tôi. Xin tạ ơn Cha, xin tạ ơn người, xin cảm ơn đời.

Những giọt sương thơ bé nhỏ này là một vài cảm nhận sống chiêm nghiệm bên lòng Cha yêu thương. Một đời lặng thầm bên Cha, không bút mực nào có thể ghi lại hết. Có chăng là tiếng cười trẻ thơ đang khi bập bẹ, ê a dăm ba chữ

diễn tả cảm nghĩ và tâm tình chưa thành lời của đứa con thơ bé bên lòng Cha dẫu yêu. Ngày ngày nó chơi đùa, vui sống trước nhan Cha, để rồi từng ngày qua là từng bước chập chững đi vào đời yêu thương, ước mơ gieo một chút niềm vui, một chút hạnh phúc với nụ cười Giêsu trao đến mọi người. Với xác tín rằng: Thiên Chúa Cha luôn yêu thương và có một dự phóng riêng cho mỗi người, và cuộc đời mỗi người là một thiên tình sử đẹp nhất trong ơn gọi làm người và làm Kitô hữu, mỗi người một vẻ rất riêng tư, không ai giống ai. Đôi vần thơ nơi đây cũng chỉ là một vài nét chấm phá nhạt mờ trong thiên tình sử đó.

Một chút chia sẻ nhỏ bé, xin được cùng với các bạn lặng thinh đi vào chốn thâm cung của Tình Yêu, và “để Tình Yêu lên tiếng khi Tình Yêu muốn”.

THIÊN GIANG

TUYỂN THƠ

VỚI GIÊSU MỤC TỬ

Cha gọi con giữa phàm nhân bụi đất
 Làm mục tử mang tên gọi Giêsu
 Cha chọn con giữa cuộc thế phàm trần
 Làm mục tử, gieo Lời Thần Linh Chúa
 Cha dùng con, phận mong manh bất xứng
 Để viên thành trong thánh thiện quyền năng
 Cha yêu con – nên vương màu đất bụi
 Trao cuộc đời cho nhân loại yêu thương
 Là hiến lễ – Tình yêu người mục tử
 Bánh rượu đời nên Máu Thịt Ngôi Hai
 Cha trong con – một giọt nước nhỏ nhoi
 Hòa ly rượu ân tình ngày hiến thánh
 Cho biển đời nên biển của yêu thương
 Làm gạch nối thiên đường với nhân thế
 Nguyện mọi ngày đời con – đời tế lễ
 Dâng chính mình với mục tử Giêsu

CHÚA BIẾT CON

Chúa biết là con chưa thánh thiện
 Giữa đời thường muôn lối nẻo đam mê
 Dù nhiều khi con cũng thấy ê chề
 Nhưng vẫn mãi đam mê màu trần thế
 Chúa biết là con chưa lớn khôn
 Để thấy đời mộng ảo vương tâm hồn
 Dù nhiều khi lòng con thấy bồn chồn
 Hồn sâu khắc khoải, tình cha nơi chốn cũ

Chúa biết là con rất yếu mềm
 Trần gian cát bụi ngõ ẩm êm
 Để nhiều khi thấy lòng con đau xé
 Chút mảnh đời thâm lệ ướt quanh mi

Chúa biết là con rất muốn yêu
 Tình trời thấm đượm một buổi chiều
 Dù nhiều khi thấy tình mong manh quá
 Xa quá Cha ơi, lắm bụi đời!

TÌNH THƠ ĐẦU ĐỜI

Tình nào như búp măng non
 Như ai mười sáu trăng tròn mộng mơ
 Tình em sáng đẹp đợi chờ
 Hoa cau hé nở nguyên sơ ban đầu
 Mẹ cha ước hẹn dài lâu
 Tình anh trải rộng mấy màu thời gian
 Già từ dần bước gian nan
 Phước Sơn mấy nẻo bình an đăng trình
 Anh đi, em nhớ bóng hình
 Nhưng xin em hiểu, người tình yêu anh
 Người yêu nên đã đỡ dành
 Cho anh say mện đất lành yêu thương
 Đan tu tỏa ngát hoa hương
 Đời anh chẳng sống lẽ thường riêng ai
 Tình anh hiến tặng cho Ngài
 Đời anh thấp sáng theo bài Thánh kinh
 Thấm nhuần mạch sống Thần Linh
 Tình yêu bé nhỏ hương tình trời cao
 Cuộc đời đâu có lao xao
 Ẩn sâu bình lặng cao rao tình Trời

Trải qua bao tuổi giữa đời
 Thoảng trông đâu bề ai người tín trung
 Anh xin cho được mãi cùng
 Giêsu – Tình Chúa tín trung muôn đời.

LINH MỤC – ANH LÀ AI?

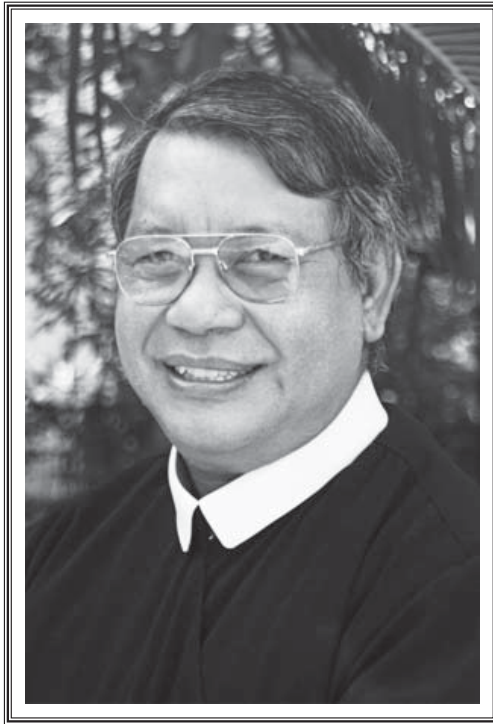
Linh mục
 Anh là ai giữa dòng đời đang chảy
 Với Giêsu – dâng hiến lễ cuộc đời
 Cho anh em, Anh nối đất với trời
 Cho nhân thế tươi đời, màu hy vọng

Bàn tiệc thánh, tình yêu anh hiến tế
 Trong Giêsu – nhân loại tiến dâng Cha
 Bánh rượu đời, trổi khúc nhạc lời ca
 Dâng hiến lễ, Ngôi Hai tình nhập thể
 Cảm ơn trời, đời con là lễ tế
 Với Giêsu – nên Máu Thịt Ngôi Hai
 Tình trải qua bao năm tháng ngày dài
 Trao nhân loại, anh em đời thánh hiến

Như sấp ong lụi tàn rồi tan biến
 Gieo yêu thương, ánh sáng hiến cho đời
 Cứu nhân loại, đang chìm đắm chơi vơi
 Nhà Cha đó gọi mời người đi tới
 Người say khúc thiên hương tình ca mới
 Cho cuộc đời, rượu cưới thấm hân hoan
 Dâng trao dâng, Tình yêu – Tình hiến tế
 Sáng một đời – nguyện ước sống tình Cha.

KÍNH DÂNG MẸ

Con muốn làm thơ dâng kính mẹ
 Như thuở nào tiếng mẹ hát ầu ơ
 Con bé nhỏ vào đời thuở nguyên sơ
 Tình mẹ đó, ươm đời con nắng ấm
 Mẹ kể chuyện ngây thơ đời cô Tấm
 Sống yêu thương gieo trái ngọt hiền hòa
 Đời gian khổ nhưng rồi sẽ nở hoa
 Trái hạnh phúc chín thơm mùa ân phúc
 Màn đêm về con thắm muôn câu chúc
 Cúi xin cho đời mẹ mãi nở tươi
 Dù tháng năm tàn úa có gọi mời
 Mẹ vẫn mãi mỉm cười cùng năm tháng
 Nay tháng năm, mùa hoa mới vừa sang
 Kết nụ hồng tình yêu con dâng mẹ
 Mẹ yêu ơi! Như ngày nào mẹ nhé
 Ấu ơ ru trao tiếng hát vào đời
 Gió chiều nay buông nhẹ cánh chơi vơi
 Mẹ lắng nghe chuyện tình Chúa tình người
 Chuỗi Mân Côi như vòng đeo nhẫn cưới
 Môi thì thắm, con hát kính mừng Maria
 Sớm tinh mơ, gió lên đổi tiếng hát
 Trổi vi vu bên cây lá dịu đưa
 Con nghe hồn lắng nhẹ khúc thân thưa
 Trời yêu đất, đất gần trời biết mấy.

QUANG UY

Tên thật: Giuse Lê Quang Uy - bút danh Quang Uy, Lê Quang, Mai Văn Khôi, sinh ngày 22-5-1959, là Linh Mục Dòng Chúa Cứu Thế từ năm 1998, thuộc Tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam, hiện đang là phó xứ, phục vụ tại Giáo Xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp Sài Gòn, và phụ trách Trung Tâm Mục Vụ Dòng Chúa Cứu Thế, đảm nhận biên tập tuần báo điện tử Ephata, và các websites:

www.trungtammucvudcct.com, www.hanhtrinhdanchua.net, www.fiat-xinvang.net

*Mục vụ chính là chương trình Bảo Vệ Sự Sống
nói không với phá thai...*

*Địa chỉ cư trú: 38 Kỳ Đông, P. 9, Q. 3, Sài Gòn
ĐTĐĐ: 0903-340-914 Email: ttmvcssr@gmail.com*

HOA BÊN VỆ ĐƯỜNG

Xin chia sẻ một chút cảm nghiệm Đức Tin bằng chính lời một bài thơ đã sáng tác:

*Đời con như một chuyến đi dài,
Dọc hành trình, con âu yếm trên tay
Những hạt mầm cho tương lai rực rỡ.
Con gieo xuống trên vệ đường đất đỏ
Thật triu mến như muốn ngỏ tình yêu.
Để một sớm, để một trưa, để một chiều,
Để thêm mưa, để thêm nhiều giọt nắng,
Đường con qua sẽ rực thắm muôn hoa...*

Bài thơ này chúng tôi đã được gợi hứng từ một câu danh ngôn ngắn tiếng Pháp, không rõ của ai: *“Notre vie est un passage, au moins semons des fleurs”*.

Vâng, những nốt nhạc, những câu thơ có thể được coi như là những hạt mầm mà Chúa Giêsu đồng hành đã mời gọi chúng ta hãy ân cần gieo xuống hai bên vệ đường đời của chúng ta. Một ngày nào đó, chính chúng ta cũng không hề ngờ rằng đoạn đường gai góc cần khô chúng ta từng vất vả đi qua, bây giờ, nhiều anh chị em khác cũng đi qua đoạn đường ấy, họ sẽ thấy rất vui vì được nhìn ngắm những đóa hoa dại nho nhỏ đơm sơ bên vệ đường...

TUYỂN THƠ

GÓI HÀNH TRANG

Lên đường một sáng mờ sương
 Tôi đi bên cạnh Bạn Đường thân yêu.
 Hành trang gói ghém cũng nhiều,
 Ngỡ rằng chẳng đáng bao nhiêu nặng đời...
 Thế nhưng khi nắng lên rồi,
 Mồ hôi ướt đầm, rã rời bước chân.
 Băn khoăn do dự nhủ thầm:
 Hay là bỏ bớt một phần hành trang
 Tùi thân quần áo, bạc vàng,
 Lại thêm quyển sách, cây đàn ghita...

Léch tha léch thếch đường xa,
 Đi ngay bên cạnh vẫn là Bạn Yêu.
 Hành trang đã nhẹ đi nhiều,
 Nhưng sao vẫn thấy có điều bận tâm!
 Dốc dài trĩu nặng bước chân,
 Tôi đành dừng lại, phân vân, chần chừ.
 Thôi thì... dứt bỏ ưu tư,
 Đốt đi cả những lá thư ngày nào,
 Biết bao kỷ niệm ngọt ngào,
 Gia đình, bè bạn, tình đầu luyện thương...

Lốc ca lốc cốc dậm trường,
 Đồng hành vẫn có Bạn Đường một bên.
 Chiều vàng, nắng nhạt bình yên,
 Cánh chim về tổ, màn đêm xuống dần...
 Hành trang chợt thấy nhẹ tâng,
 Ngẩn ngơ nhìn lại một lần nữa thôi,

Bao nhiêu ky cúp cả đời,
 Rỗng không, tay trắng, buông rơi hết rồi!
 “Ồ kia, mình đã đến nơi!”
 Quay nhìn, Bạn mỉm nụ cười an nhiên...

(PHÔNG THEO LA BESACE, 1996)

NGƯỜI YÊU THƯƠNG ANH

Có một người giống như thể chúng ta,
 Ở bên ta, đang cùng sống chan hòa,
 Nhưng người ấy còn làm thơ và thích hát,
 Với bút danh là Guadeloupe de Savedra...

Savedra muốn nói với chúng ta,
 Ở bên anh đang cùng sống chan hòa,
 Một bài thơ nghe như là khúc hát,
 Để làm quen, để hiểu lòng Savedra...

“Giả như có một ngàn người,
 Yêu thương quý mến trong đời anh thôi,
 Thì xin quả quyết một lời:
 Ở trong số đó có tôi thật lòng...

Giả như chỉ có một trăm,
 Cho anh tất cả ân cần thương yêu,
 Thì xin đoan chắc một điều:
 Có tôi ưu ái thật nhiều đầu tiên...

Giả như anh lại bớt liền,
 Rằng anh có bảy bạn hiền không dư,
 Thì tôi giữa bảy hết như
 Hết như là một thứ tư giữa tuần...

Giả như đầu hạ cuối xuân
 Bọn bè sót lại quần quanh hai người
 Một trong hai ấy là tôi
 Cùng anh chung sức đắp bồi tương lai.

Giả như trên suốt đường dài,
 Một người duy nhất kề vai đồng hành,
 Thì tôi xin hứa trung thành,
 Luôn luôn gần gũi bên anh mọi ngày...

Giả như lại chẳng còn ai,
 Để anh có thể xiết tay chân tình,
 Thì anh sẽ nhận được tin:
 Savedra đã... chết một mình đêm qua!"

Thử hỏi có bao nhiêu người như Savedra?
 Ở bên ta, đang cùng sống chan hòa,
 Yêu thương ta mà ta nào hay biết,
 Yêu thương ta như lòng dạ Savedra...

Và ai còn vượt cả Savedra?
 Ở bên ta, đang cùng sống chan hòa,
 Yêu thương ta mà không bao giờ chết,
 Yêu thương ta còn hơn cả Savedra...

*(Diễn ý Guadeloupe De Savedra
 Riêng tặng cha Tiến Lộc)*

NGÀY XƯA VÀ ĐÊM NAY

Ngày xưa Chúa thoát thai
 Ổ rơm lót hình hài,
 Nồng hôi mùi súc vật,
 Mà ngon giấc ngủ dài...

Đêm nay Chúa chào đời
Trong manh áo tả tơi
Của đôi người hành khất
Nơi chiếu đất màn trời...

Ngày xưa Chúa thô nôi
Trên đất lạ quê người,
Vào đời như lữ khách
Vội vàng kiếp nổi trôi...

Đêm nay Chúa vừa tròn
Hai mươi tuổi long đong,
Đứng bên dòng quay quắt
Mà vẫn khát chờ trông...

Ngày xưa Chúa ruổi rong
Bộc bạch cả tấm lòng,
Mở con đường rất lạ,
Lời nuôi thỏa ước mong...

Đêm nay Chúa miệt mài
Vói cây chổi trên tay,
Theo lối dài vun rác
Cùng bụi cát đọa đầy...

Ngày xưa Chúa lia trần
Đinh dài xỏ tay chân,
Máu theo thân thập giá
Giọt lã chã ân cần...

Đêm nay Chúa cầu xin
Trên xe lăn một mình,
Từ tận nguyên ngược mắt
Tìm cho gặp niềm tin...

CUỘC SỐNG CÓ MỘT ĐIỀU ĐÁNG NÓI

Tôi xin mời anh đến một dòng sông
 Nhìn sóng nước bập bềnh không vội vã
 Thật vô tư, không vất vả ngược xuôi...
 Và có lẽ, anh sẽ thả trôi tất cả,
 Mọi gay go, mọi đối trá cuộc đời!

Tôi xin mời anh đến chơi cùng lũ trẻ
 Mắt long lanh bao truyện kể thật thà
 Về ngày cũ, thuở còn ba và má...
 Và có lẽ, anh sẽ xót xa nhìn lại
 Cuộc đời anh nhiều ngu dại vô tình!
 Tôi xin mời anh đón buổi bình minh
 Không nên thơ, không sinh tình lãng mạn,
 Chỉ lạnh lót một lời rao bán báo...
 Và có lẽ, anh sẽ tự bảo lòng mình:
 Tìm đâu nữa một niềm tin để sống?

Tôi xin mời anh muốn một điều thôi,
 Là sẽ sống như một người bình dị
 Sống một ngày mà không ngại chết ngày mai,
 Với lương tâm vẫn miệt mài nhắc nhở:
 “Chở niềm vui thật bé nhỏ vào đời!”

MIC. CAO DANH VIỆN

Tên thật: Micae Cao Danh Viện, sinh ngày: 20-8-1959 và lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy ngày 23-8-1959, tại Giáo xứ Phú Hoà, hạt Quảng Ngãi, giáo phận Quy Nhơn. Học Tiểu Chủng Viện Quy Nhơn từ 15-8-1971 đến 22-4-1975. Sau đó ra đời làm nông, buôn bán nhỏ và ... hưu non. Tham gia các công tác tông đồ giáo dân: Ca đoàn, Giáo lý, Thanh thiếu nhi... ở Hiệp Đức, Bình Thuận.

Hiện là giáo dân giáo xứ Ngọc Lâm, giáo phận Xuân Lộc trong vai trò Giáo lý viên Dự tòng và Legio Mariae.

Có cộng tác với các trang: Vietcatholic.net, Đồng Xanh Thơ (dunglac.org), daobinhducme.net

ĐT: 061-369-8424; 01653-252-404

Email: micaelvien@yahoo.com

NGUỒN THƠ CỦA TÔI

Hạnh phúc của tôi là được sinh ra trong một gia đình đạo đức, có truyền thống về công tác tông đồ giáo dân. Hạnh phúc lớn hơn, là tôi được huấn luyện trong môi trường Tiểu chủng viện Quy Nhơn. Đây chính là khoảng thời gian đẹp nhất của đời tôi! Hơn ba mươi lăm năm qua rồi mà ký ức ấy vẫn còn mãi trong tôi, và vẫn mãnh liệt sống dậy!

Ở nơi đây

“đã dạy con nhân bản: con thành người

Và tu đức cho con lòng yêu Chúa

Ở nơi đây vườn ươm đầy mật sữa

Con lặn mình trong biển nước yêu thương

Ở nơi đây có những khoảnh khắc vô thường

Con đã hình thành trái tim, và nhân cách...”

Hoàn cảnh hay là ý Chúa đã muốn cho tôi vào đời trong điều kiện việc tu đức còn dang dở. Có một giai đoạn tôi buồn và thơ tôi rất bi lụy oán than! Nhưng thời gian và hồng ân Chúa dần làm tôi cảm nghiệm được hạnh phúc mà mình đang sở hữu. Tôi cảm ơn Chúa luôn yêu tôi, theo sát từng bước chân tôi, chăm chút cho tôi trong từng nỗi đau của

ngịch cảnh cuộc đời. Thơ tôi được khơi lại từ ý của bác Lê Đình Bảng: *“Tôi làm thơ nghĩa là tôi cầu nguyện”*.

Trong thơ, tôi cảm thấy được gặp Chúa, được đụng chạm vào tình yêu của Ngài và nơi thơ, tôi có những rung cảm sâu sắc của tình thâm Phụ tử. Nhiều người bảo tôi phiến diện vì tôi không làm thơ đời. Mà thật thế, tôi không có hứng thú với thơ đời, mà cũng nhờ thế, tôi cảm nghiệm sâu sắc Chúa chính là nguồn thơ của tôi.

*“Tại con vắng Chúa mất rồi
thơ con trốn chạy nên lời vô tâm”*

Một chút tâm tình để chia sẻ, và để xin cầu nguyện cho tôi kiên vững trong hành trình tìm về Nguồn Thơ Chân Thiện Mỹ.

Ngọc Lâm - Xuân Lộc, ngày 11-3-2010

MIC. CAO DANH VIỆN

TUYỂN THƠ

PHÁP TRƯỜNG THỜI MỞ CỬA

Đã từ lâu không còn chiêm trống giục
 Cũng qua rồi xiềng xích với cùm gông
 Pháp trường nay loáng thoáng ánh đèn hồng
 Tên đao phủ ẩn mình: cơn cám dỗ

Khoảng trời bình yên âm thầm cơn bão tố
 Giữa tự do và nô lệ song hành
 Chọn lựa nào cho xứng mặt hùng anh
 Là chấp nhận để sinh tồn trong Chúa

Con đường ta đi nay không còn máu lửa
 Chỉ vây quanh là tiếng nói ngọt ngào
 Có mấy ai làm ngọn nến tiêu hao
 Mà đứng chết một bên lề xã hội

Tôi chiêm ngắm dòng máu hồng tiền bối
 Ba trăm năm làm chúng tá tình yêu
 Chảy theo dòng từ trên đỉnh hoang liêu
 Trang lịch sử hôm nay còn nóng hổi

Ai viết tiếp bài phúc thật tám mối
 Thành trường ca thời mở cửa hôm nay
 Nên lễ dâng phúc tử đạo hằng ngày
 Cho lịch sử thắm hồng còn tiếp diễn

Pháp trường nay có vạn hóa thiên biến
 Có tự do và nô lệ đi chung
 Tiếp bước cha ông, dòng máu anh hùng
 Tôi sống đạo trong tình yêu tử đạo

Thời mở cửa với gạo tiền cơm áo
 Với hư danh, với hưởng thụ, gian ngoa
 Xin ông cha đang vinh phúc trước tòa
 Giúp cháu con sống hồng ân tử đạo

ĐÔNG KHÚC

Em về xinh dải khăn len
 Cho ta chợt nhớ đến miền thu xa
 Cuối năm trời mắc sương già
 Bâng khuâng ta hỏi phải là đông sang?
 Phố hoa đèn chớp giăng ngang
 Ta về gõ cửa thiên đàng trong ta
 Hồn ơi tỉnh giấc mơ già
 Xiêm y, tháp nến, vọng ca, đợi chờ...
 Người về như thể cơn mơ
 Như chàng rể quý bất ngờ giữa đêm
 Vọng trông Người đến bên thềm
 Hồn ra nghinh đón êm đềm tình duyên
 Đông về sinh nhật Con Chiên

NÀNG NGHÈO

Có phải đôi ta bén duyên tình
 Mà nàng muôn thuở vẫn kiên trinh
 Theo bước đời ta muôn vạn nẻo
 Mà ở trong ta như bóng hình!
 Ta trốn nàng, lên núi đốt than
 Ta về phố thị quẩy gánh hàng

Ta thân hành khát! Ta vỡ nợ!
 Mỗi gối chồn chân vẫn thấy nàng!
 Ta chẳng thể nào yêu nàng đâu!
 Nàng theo ta mãi ta bạc đầu

* * *

Nàng bảo rằng ta, cái gã khờ
 Cái phúc bên ta sao còn mơ
 Người nghèo bạn Chúa! Sao chạy trốn?
 Sao chẳng tương quan để mà nhờ!

Nàng bảo yêu nàng ta sẽ vui
 Chẳng vướng bận chi bụi trần đời
 Có ai mang của về quê thật
 Anh xác ngày mai cũng chôn vùi

Nàng bảo cùng nàng sống đời yêu
 Để giống ngày xưa! Một Đấng nghèo
 Cho đi tất cả mà dư giả
 Thành nguồn sung mãn, Thập Tự treo!

* * *

Không phẩn không son dáng nàng nghèo!
 Tâm hồn thanh tịnh, trí trong veo!
 Ở lạ! Nàng nghèo xinh đấy chứ!
 Duyên đáng dịu dàng cũng đáng yêu!

Nàng dẫn ta về Đấng quan phòng
 Hồn ta yên ả tựa dòng sông
 Gặp gỡ bạn ta! Niềm vui quá!
 Nên mối tương quan lòng với lòng.

CHỊ KHIÊM NHƯỜNG

Chị như cô tấm ngày xưa
 Hay như cô Lộ Lem vừa xiêm y
 Chị là cô gái xuân thì
 Đoan trang đức hạnh nhu mì nét na

Chị xinh mà chẳng kiêu sa
 Áo thêu tơ sợi từ Cha Quan Phòng
 Lưng ong thắt dải Cây Trông
 Yếm đào thắm đỏ là lòng thương yêu

Tay dâng hy lễ huyền siêu
 Kết tinh từ mỗi mỗi chiều hy sinh
 Hải công vững chãi đức tin
 Dù hồng phó thác kiên trinh bóng hồng

Theo chàng chị kết tinh nồng
 Ngựa ô xe kiệu chổ lòng trung trinh
 Về dinh chị kết cuộc tình
 Để cho hạ giới, thiên đình hôn nhau

Chị chung thủy mối tình đầu
 Cầu tre Thập Tự, nhịp cầu Mão Gai
 Vì yêu chị cứ miệt mài
 Như con se sê hát bài tịch dương

Tôi về tập hát cung thương
 Để tin cây mến khiêm nhường lên ngôi
 Chị khiêm nhường, bạn Chúa Trời
 Sinh muôn nhân đức truyền đời dòng tông

Chúa viết thẳng trên đường cong
 Tôi xin mở rộng cõi lòng khiêm nhu
 Chúa ơi! mãi đến ngàn thu
 Con tin Chúa viết hai từ: Yêu Thương.

Cám ơn bà chị khiêm nhường...

ANH BỆNH TẬT

Chiều rơi xuống từng giọt
 Anh về theo tuổi đời
 Không vội vàng thánh thót
 Không hẹn hò xa xôi

Anh đi cùng Cứu Chúa
 Mang đinh sắt mào gai
 Trên thập tự đường dài
 Cho tôi cùng hiến tế

Trong cơn đau nhức thể
 Tôi thấm được nỗi đau
 Cùng với Đấng Cứu Thế
 Tình yêu tôi xanh màu

Anh cứ lẳng lẳng thế
 Để tôi được đồng công
 Anh cùng tôi dâng lễ
 Tạ ơn Đấng Quan Phòng

Cám ơn anh bệnh tật
 Cho tôi trọn nghĩa yêu
 Trong chặng đường lữ khách
 Con cám ơn Chúa nhiều.

TÌNH YÊU TÔI VÀ CON CHIM SẺ 1

(Ngày 03-4-2005

Ngày ĐTC Gioan Phao-lô 2 Vượt qua)

Con chim sẻ chiều bay về bên tổ
 Hót râm ran trên mái ngói nhà thờ
 Đời hỗn nhiên thánh thiện ngay thơ
 Trong ân đức Tình Yêu nhà của Chúa

Một ngày sống tôi bôn ba chợ búa
 Đến chiều về chưa kịp hết lo toan
 Ngày lại ngày sao vẫn mãi bất toàn
 Mà tình Chúa vẫn tròn đầy theo bước

Nửa đời người tính toán mất được
 Cả hai chiều Chúa luôn ở cùng tôi
 Chúa đem tôi ra khỏi những bất toàn
 Và dìm xuống cho tôi tròn phó thác.

Càng suy chiêm tôi ngỡ ngàng kinh ngạc
 Tình Yêu Ngài xuyên suốt cuộc đời tôi
 Hai chữ thôi, học mãi vẫn chưa rồi
 Tình yêu! Chúa yêu tôi! Là tất cả!

Chúa dạy tôi yêu: tình yêu cảm tạ
 Để yêu trọn đời thánh chúc làm con
 Yêu cả những khi tôi kẻ bất toàn
 Vẫn biết lặn vào trái tim phụ tử

Chúa dạy tôi yêu: tình yêu tha thứ
 Tôi đụng chạm vào tình Chúa xót thương
 Chúa chỉ cho tôi Máu, Nước, Cạnh Sườn
 Để thanh tẩy sạch tội đời nhân thế

Chúa dạy tôi yêu: tình yêu nhiệm thể
 Đặt tôi vào hàng dân thánh nhiệm sinh
 Tôi ăn no say, tôi uống thỏa tình
 Thánh Thể Tình Yêu – Nguồn ơn Cứu Độ

Chúa dạy tôi yêu tình yêu đau khổ
 Để chết với Ngài và để Phục Sinh
 Yêu Chúa tôi xin dâng hiến chính mình
 Để Chúa thành toàn tình yêu vĩ đại

Lạy Chúa!
 Chiêm ngắm tình yêu Ngài
 Con thấy mình nhỏ lại
 Đến chẳng là gì trong khối tim yêu
 Nhưng con vẫn tin là có một tín điều
 Trong khối tim yêu, có nơi con cư ngụ
 Con chim sẽ chiều về nơi ẩn trú
 Con rong hoang, chiều về trái tim yêu
 Xin cho con tin tưởng như tín điều
 Trong nhà Chúa là nơi con vĩnh ngụ

BẮT CHƯỐC MẸ, EM OI!

Nhắm mắt lại đi em
 Để thấy mình thật rõ
 Vào thình lạng êm đềm
 Lắng nghe Lời Cứu Độ

Hãy trải tâm hồn ra
 Bằng khiêm tốn thật thà
 Bằng vững tâm phó thác
 Với tình yêu sâu xa

Tay em cứ ngoan hiền
 Cứ từng hạt hồn nhiên
 Tràng Mân Côi Mẹ dạy
 Chắc chắn sẽ bình yên

Ngày ấy Mẹ chúng mình
 Cuộc đời là Lời Kinh
 Tâm hồn luôn sâu thẳm
 Khiêm cung và nguyên trinh

Chúa trên cao nhìn thấy
 Nghiêng trời mưa hồng ân
 Ngập đầy hồn tín thác
 Mẹ hồng phúc vô ngần

Bắt chước Mẹ, em ơi!
 Mẹ sẽ nói thay lời
 Vì Mẹ đầy ơn phúc
 Vì Mẹ - Mẹ Chúa Trời.

HAI NỬA VIÊN THÀNH ĐỂ LÀ TÔI

Một nửa đi hoang lấm bụi đời
 Lang thang say lạc mãi xa khơi
 Một nửa giăng tay chờ mỗi mắt
 Lặng lẽ âm thầm mỗi ngày trôi

Một nửa đam mê chốn hồng trần
 Sai lạc bon chen của phù vân
 Một nửa kiên trì nên gió thổi
 Xuyên suốt tình yêu để thương thân

Một nửa chôn chân đói lã đời
 Chán chường thất vọng và đơn côi
 Một nửa hóa thân thành lương thực
 Nên Bánh nên Cơm nên Tình Trời

Một nửa hồi tâm muốn trở về
 Giữ bỏ bụi đường quá nhiều khê
 Một nửa giăng tay rung rung lệ
 Ôm khối Tình yêu rất tràn trề

Một nửa đi hoang! Một nửa Người
 Hai nửa viên thành để là tôi
 Nửa tôi không thể hư hoang nữa
 Vì có nửa Người thánh hiến tôi.

MỘT NGÀY MỚI

Bỗng dưng thấy trời hôm nay xanh ngát
 Vẳng dương lên rục rĩ phút bình minh
 Sau đêm đen trời trong sáng thủy tinh
 Một ngày mới – tràn lan hồng ân mới

Khấp khởi vui – lòng nhẹ bay phôi phối
 Sáng lung linh – diện mạo thắm hân hoan
 Có phải trong ta, hạnh phúc huy hoàng
 Quyết tâm mới cho một ngày sống mới

Vui với ta, nầy niềm vui cứu rỗi
 Xin quyết tâm từng phút để Phục Sinh
 Cho an nhiên trong cuộc sống ân tình
 Vì phó thác, Người cho muôn ơn khác

Một ngày sống một ngày hoan lạc
 Đã khởi đầu từ đêm tối vượt qua
 Chúa chúng ta ban tặng cho chúng ta
 Không phân biệt sang hèn hay lành dữ

Xin cho ta một ngày trong ân tứ
 Để chiều về thắm đượm yêu thương
 Một ngày qua đi rất bình thường
 Nhưng hồng phúc và tình yêu ở lại

KHÁT CHÚA

Có bao nhiêu nỗi khát
 Dai dẳng trong tâm hồn
 Nỗi khát nào sâu hơn
 Khi tình yêu mọng chín

Trái tim không câm nín
 Mà thôi thúc tình yêu
 Giờ giao hưởng nhiệm mầu
 Khát khao và dâng hiến

Chúa trong con lưu chuyển
 Con trong Chúa say mê
 Quên cả những vụng về
 Quên không còn lúng liếng!

Xin trần gian yên lặng
 Để chỉ Chúa và con
 Kết hiệp đến thành toàn
 Thuộc về nhau mãi mãi

Bao nhiêu điều vụng dại
 Chúa quên mất! Vì con!
 Chúa chỉ nhớ tình son
 Lúc dâng Ngài nỗi khát!

TÂM TÌNH HẠT BỤI

Con chỉ là hạt bụi
 Bé nhỏ đến không ngờ
 Mỏng manh và trần trụi
 Dám đâu là biển mơ

Con chỉ là hơi thở
 Tan loãng giữa thinh không
 Có nhịp nào dang dở
 Mà nghe lòng đối lòng

Chúa ơi! Chiều gió cuốn...
 Hạt bụi bay về đâu?
 Giữa vòng xoay muôn hướng
 Hơi thở lạc phương nào?

Quỳ xuống bên Thánh Tâm
 Hạt bụi nào vương vãi?
 Nơi Trái Tim trong ngần,
 Hạt bụi con, có phải?

Hơi thở nào ngưng nghỉ
 Để ngừng đập tim con
 Mà Tim Chúa căng tròn
 Đến không còn lối nhíp

Chúa nối dài đời con
 Bằng tình Chúa vương tròn
 Hạt bụi con Chúa rửa
 Bằng Máu Thánh dịu thơm

TÌNH ĐÊM

Lời thầm từ trái tim
 Nghe chừng như òa vỡ
 Nhà chầu vắng về đêm
 Mà sao còn rặng rờ

Thanh vắng Chúa và con
 Hết tình bầu tâm sự
 Đan quyện khối tình con
 Con vui đời lữ thứ

Đời là cuộc hành hương
 Con đi về nguồn cội
 Uống dòng nước yêu thương
 Say hồng ân cứu rỗi

Chúa ơi rất thánh thiêng
 Giờ con quỳ bên Chúa
 Cho dẫu đời chông chênh
 Con không còn sợ nữa

Lời thắm từ tim con
 Chúa đã nghe rất rõ
 Từ Tim Chúa căng tròn
 Có nơi con ở đó

Chúa ơi! con nói nhỏ
 Còn mơ ước gì thêm
 Khi tình yêu òa vỡ
 Con, Chúa và tình đêm .

MẸ TÀPAO

Con về với Mẹ Tàpao
 Nghe câu lúa hát rì rào Đồng Kho
 Mẹ ơi ơn Mẹ ai ngờ
 Con xin cho kẻ ở hờ niềm tin

Tàpao mẹ đã hiển linh
 Xin cho nhân loại thấu tình Mẹ yêu
 Đồi cao gió lộng muôn chiều
 Xin cơn Gió Lốc cao siêu Thánh Thần.

TRUYỀN TIN

Có một mối tình đẹp như thần thoại
 Tình yêu diệu kỳ – một khối tình si
 Cửa Đấng tác sinh cứ mãi cho đi
 Rồi yêu mãi, sống hoài tình yêu ấy

Vì tình yêu nên nghiêng trời đoái lại
 Cho thiên đàng và hạ giới gặp nhau
 Cõi cao xanh Người nghiêng xuống nhiệm mầu
 Nơi hạ giới Phận Nữ Lưu đáp trả

Chín tầng trời sao muôn sao rộn rã
 Bừng vỡ lên hợp xướng các thiên thần
 Từ âm ty vang dội khúc tri ân
 Nơi dương thế vỗ tay mừng hôn phối

Giờ giao thoa khơi nguồn ơn cứu rỗi
 Dạ Nữ Trinh Con Thiên Chúa làm người
 Kỷ nguyên mới của hồng phúc ra đời
 Tình yêu đến chỗ hồng ân nhiệm lạ

Maria Nữ Tỳ khiêm hạ
 Đã đáp tình bằng hai tiếng Xin Vâng
 Trời đành nghiêng vạn phúc xuống thế nhân
 Gieo ý tứ gieo cung đàn Tân Ước

Trời trong xanh đất nẩy chồi xanh mượt
 Chiếc nô xinh cho Cứu Chúa ẩn thân
 Dạ cầu mang, thánh điện sáng trong ngần
 Ôi tuyệt mỹ Con Chúa Trời ngự đến

Lạy Mẹ Maria – con dâng Người tình mến
 Để mỗi lần gấm mầu nhiệm truyền tin
 Trái tim con cảm nếm được khối tình
 Cùng Mẹ Khiêm Cung Xin Vâng Thánh Ý

TÌNH VÀ CHIỀU

Từng mảng thời gian trôi
 Chỗ từng chùm vô vị
 Cuốn đi bao thi ý
 Hờ hững một mình tôi

Cơn mưa chiều trút vội
 Còn chút nắng hanh hao
 Cuộc đời chiều bối rối
 Nắng sẽ sáng phương nào

Em gánh chiều về tối
 Chút tương lai cho con
 Tấm lưng còng tóc rối
 Lam lũ gánh hàng rong

Bây trẻ nhỏ lớn lên
 Em cùng tôi nhỏ lại
 Đường trẻ mở thênh thênh
 Đời em tôi khổ ải

Tình yêu nào chợt sáng
 Trong sợi nắng chiều vàng
 Trái tim nào không cạn
 Cho hạnh phúc ngút ngàn

Chúa ơi! chiều im vắng
 Con thấy Chúa hiện thân
 Mỗi chiều – chiều nhạt nắng
 Chúa về trong tha nhân.

THANH PHƯƠNG

Tên thật: Giuse Nguyễn Hồng Đức - Sinh năm 1959 tại Sài Gòn - Từng theo học chủng viện Đà Lạt tới năm 1986 Hiện định cư ở Lyon (Pháp quốc), làm việc cho một hãng dược phẩm liên hợp Pháp Đức - Rất yêu thích văn thơ và lịch sử, bắt đầu làm thơ từ năm 17 tuổi - Có truyện ngắn và thơ trên báo Giáo Xứ Việt Nam Paris, Lời Chúa, Thánh Gia - Hiện đang cộng tác với website của giáo phận Đà Lạt, thường viết những bài suy tư và làm thơ với những bút danh: Thanh Phương, Bọt Biển, Ân Linh...

ĐỒNG HÀNH VỚI QUÊ HƯƠNG

Khi chọn bút hiệu Thanh Phương, người viết nghĩ tới phương trời xanh, bao la hi vọng, phương trời của Chúa Thánh Thần. “Gió muốn thổi đâu thì thổi”. Gió đã thổi vào hồn dân tộc Việt lòng thành kính Trời Cao, trọng lễ nghĩa, yêu con người... trải suốt hơn 4000 năm.... Dấu ấn Thần Linh Chúa bằng bạc trên quê hương và trong lòng người làm tôi vô cùng cảm phục sức mạnh của Tình yêu Chúa. Trên đất Việt, hồn dân tộc như mảnh đất tốt, được các vị thừa sai do Thánh Thần dẫn dắt, nhiệt tình yêu thương gieo hạt giống Tin Mừng. Gương hi sinh chịu khó và những tấm lòng đó đã khiến tôi càng quyết tâm trau dồi tiếng mẹ đẻ cho thật đẹp, thật thông, để phổ biến, rao truyền và ngợi khen lòng nhân lành của Chúa.

Trong xã hội Việt Nam xưa nay, những hình ảnh Tin Mừng như được vẽ lại, sống lại, đánh động lòng người: những mái nhà tranh nghèo nàn, chuồng bò đầy rơm rạ, mục đồng... hết như cảnh Bêlem lúc Chúa âm thầm đến. Những hình ảnh của dụ ngôn: ruộng đồng, thợ gặt, cỏ dại, muối mặn, mẻ lưới... Rồi còn những người bé mọn của Phúc Âm: nghèo khổ, goá bụa, cô nhi, tật nguyền, ốm đau, bất hạnh... Tin Mừng thật gần gũi, thật thân quen. Lòng nhân ái vị tha, sự đùm bọc, dạ đơn sơ chân thành của dân mình, quê mình, sao giống Tin Mừng đang diễn giải, đang sống thực, say đắm lòng người. Tôi thấy Đức Giêsu được Thần Khí dẫn vào sa mạc, sao như dân tộc mình đã và đang trải qua bao thử thách nhọc nhằn của áo cơm, của xa hoa và quyền lực. Đôi lúc chúng ta tưởng mình đã đi xa trên đường tiến đức, nhiệt tình tìm về nước Trời vĩnh cửu, bỗng thấy mình như quanh quẩn trong sa mạc 40 năm, đời in những

vết chân nặng dấu ấn của mình. May thay có Thánh Thần Chúa, với những thử thách để rèn luyện, những vấp ngã để trưởng thành, những nghi ngờ để thêm vững tin, những lầm đường để định cho rõ hướng. Cảm ơn Chúa đã cho tôi đồng hành với quê hương giữa lòng Hội Thánh, có lúc nản lòng nhưng chân vẫn bước, mắt như rú lại mà vẫn nắm tay Chúa không buông, vượt những đêm dài nhờ luôn hi vọng bình minh. Quê hương và Giáo hội Việt Nam cùng trưởng thành qua bao thử thách khổ đau, phải chăng nhờ đó mà chúng ta dễ xúc động cảm thông với người nghèo, cảnh nghèo, để biết yêu thương là phục vụ, để hiểu rằng Chúa Kitô là người bên cạnh đang cần được săn sóc, đùm bọc, chở che? Lòng mến Chúa yêu người, có được nói lên bằng bao ngôn ngữ văn chương thì cũng chỉ diễn tả phần nào vẻ đẹp của những gì Thần Linh Chúa đang hoạt động nơi chúng ta qua những điều tích cực. Cả đến những tiêu cực còn tồn đọng cũng không khiến ta nản lòng, vì chúng như làm sáng thêm, rõ thêm sự dẫn thân nơi bao chứng nhân thầm lặng của Tin Mừng Chúa. Tôi tin tương lai của dân tộc, của Hội Thánh Việt Nam sẽ huy hoàng như buổi sáng phục sinh sau ngày Thứ Sáu Thánh. Những gì chúng ta làm, chúng ta mong đợi, đã và sẽ vượt qua những ngôn từ, chữ nghĩa của loài người, khi diễn tả tình yêu là chính Chúa. Người là Thầy dạy và muốn chúng ta lên tiếng, cầm bút, loan báo Tin Mừng trong khả năng hữu hạn của mình, rao truyền cho mọi người Tin Mừng lớn lao vĩnh cửu: Đức Giêsu Kitô là Chúa, Đấng cứu độ duy nhất của trần gian.

THANH PHƯƠNG

TUYỂN THƠ

CHUỖI HẠT MÂN CÔI

Từ thuở con còn bé
 Mẹ xem như con cưng
 Cùng mẹ cha bập bẹ
 Dâng câu kính kính mừng

Tên Mẹ êm ái quá
 Con say sưa ngân nga
 Hòa chuông chiều thong thả
 “Kính mừng Maria ...”

Rồi khi con khôn lớn
 Biết cầm chuỗi Mân Côi
 Vui chuyện trò với Mẹ
 Đời con không đơn côi

Lòng trào dâng xúc động
 Lần chuỗi hạt gỗ nâu
 Mà đời con quý chuộng
 Hờn ngọc ngà trần châu

Có hạt Vui xen kẽ
 Giữa hạt Thương hạt Mừng
 Hạt Mừng con dâng Mẹ
 Hạt Vui cho anh em

Hạt Thương con giữ lấy
 Nên giống Mẹ thật nhiều
 Theo dòng đời đưa đẩy
 Dâng tràn muôn tin yêu .

ĐÊM VƯỢT QUA

Vạn lòng bùng ánh nến lung linh
 Đêm Thánh diệu huyền, đêm Phục Sinh
 Nhớ thuở dãi dầu theo cột lửa
 Sa mạc năm xưa đậm dấu hình

Ánh Sáng đây rồi, đêm Vượt Qua
 Nhiệm mầu đêm Chúa cứu dân ta
 Đất khách khóc hoài đêm thịnh nộ
 Nghẹn mừng, dân hát khúc âu ca

Gió thổi mù trời đêm hiển linh
 Biển Đỏ chia thành ngã tử sinh
 Sóng lấp binh xa quân đối địch
 Sóng dịu dân Chúa bước an bình

Đêm tỏa ngập đời mưa Manna
 Nuôi đoàn lũ khách sống xa nhà
 Thánh Thể ngàn năm lưu dấu mãi
 Ghi khắc ân tình Chiên Vượt Qua

Đêm máu đổ ra, đêm thánh ân
 Rượu thành bữa huyết cứu nhân trần
 Hi tế muôn đời luôn diễn lại
 Chiên hiền mở tiệc, hội ngàn dân

Đêm sáng ơn thiêng, đẹp rạng ngời
 Tử thần bại trận, thở tàn hơi
 Đức Chúa oai hùng nay sống lại
 Say nhìn dân Thánh sống muôn đời.

TÔI ĐÃ GẶP BA VUA

Có một hôm trên chuyến xe xa lạ
Giữa bao người, tôi thấy một quân vương
Cầm chuỗi hạt, cụ lâm râm thư thả
Mong tìm nguồn an ủi giữa đau thương.

Một buổi sáng, rong chơi trên phố chợ
Một quân vương, tôi đã gặp bên đường
Trước bát cơm, kia bao người chế nhạo!
Giờ tay gầy ghi dấu Thánh hiền ngang .

Và hôm khác, bạn ơi tôi thấy rõ
Một bác mù đang kiên nhẫn học kinh
Mắt không trông, nhưng lòng đã tỏ
Dáng say sưa như thấy Đấng Vô Hình.

Luôn còn mãi những ba vua thời đại
Mãi mê tìm chân lý giữa nhân gian
Mắt nhìn trời, bước chân đi vững chãi
Quyết gặp Ngài, thân bất chấp nguy nan.

Vững niềm tin, họ hân hoan tiến tới
Dù tử hờn, dù khổ sở bơ vơ
Lửa chông gai không thiêu tàn hứng khởi
Chỉ mê say theo mãi ánh sao trời.

Xin cảm phục những người theo sao lạ
Đến bái thờ Chúa Cả mới thân quen
Xin cho cả một nhân trần vất vả
Thấy Mặt Trời sau bóng tối đêm đen.

LỜI KINH BA VUA

Qua bao cát đá khô cần
 Qua bao núi thẳm non ngàn hiểm nguy
 Đoàn con nào có kể chi
 Một lòng tiến bước, sá gì nắng mưa
 Dù cho năm tháng trôi đưa
 Dù cho sương sớm nắng trưa mặc lòng
 Sắt son vẹn một chữ « tòng »
 Thuyền nan đã quyết ngược dòng, Chúa ơi!
 Nẻo đường còn ánh sao rơi
 Con còn cất bước chơi vơi tìm Ngài
 Bằng khuôn đứng giữa đêm dài
 Hồn thẳm nhắc hỏi: Anh hài ở đâu?
 Đèo cao, sông rộng, lũng sâu
 Ai đã bắc cầu ngay giữa lòng con
 Có cách núi, có ngăn sông
 Có đâu cách dạ, phải không Vua Trời?
 Thiết tha xin Chúa một lời:
 Cho sao sáng mãi rạng ngời hồn con .

NGƯỜI CÔNG CHÍNH

Người công chính như cây dừa tươi tốt
 Bên Mẹ lành, tựa dòng sông trong xanh
 Toả bóng mát giữa trời thiêu nắng đốt
 Nước hiền hoà quán quýt lượn vòng quanh.

 Thân đứng thẳng, vững vàng như cột trụ
 Đỗ Mái Tranh, êm ấm cả gia đình
 Đời dâu biển dâng nước nguồn thác lũ
 Dâng cao hoà, kiếp sống đậm hi sinh.

Người đến đó: Gió bạt ngàn dững mãi
 Vì Vườn Hồng xua đuổi tiếng ong ve
 Toả ngập trời, hương Nữ Trinh hiển thánh
 Tan sâu đông, Hoa đón nắng xuân về.

Yêu thế nhân, Trời Xanh ban đại thụ
 Thân hương nam sừng sững trấn muôn phương
 Trấn Li băng, vũng ngàn muôn thế hệ
 Quyện hương trầm, danh tốt ngạt ngào vương.

Sống thanh cao, trăng sao thua ánh sáng
 Đậm khiêm nhường, vua chúa kém vinh quang
 Đời đạm bạc, giàu sang bao đức độ
 Tin rạng ngời, xa lánh tối nghi nan.

Hộ Công chính đã ngàn năm tươi nở
 Tô vinh quang Giáo hội đẹp bao đời
 Xin Thánh Cả mãi ngàn sau che chở
 Đoàn con hiền theo dưỡng tử Giêsu .

NGƯỜI ĐIÊN THÀNH ASSISI

(Viết để kính nhớ Thánh Phanxicô Nghèo nơi mộ thánh ngài ở Assisi)

Tôi thấy một chàng như dở hơi
 Gọi đệ thừa huynh với mặt trời
 Hát hồng tựa người điên giữa phố
 Cao lời cầu nguyện lúc rong chơi

Của cải chẳng màng, khinh danh vọng
 Cõi lòng thanh thản kiếp ăn xin
 Năn nỉ: Tin Mừng mau được sống

Khổ nghèo, khiêm hạ, bước truy tìm
 Quên ngủ, quên ăn, quên sớm chiều
 Lắm nhảm rao truyền danh Tình Yêu
 Khán giọng bên lòng người kín cổng
 “Nước Trời...Huynh đệ...Hãy mau yêu!”

Xúi cả dân làng thương chó sói
 Cơm bưng, nước rót, sống thân quen
 Vũ trụ hài hòa vui vầy gọi
 Nước Trời: Tiệc cưới đắm say men

Rủ đám chim trời nấng hát ca
 Ngợi mừng danh Chúa tiếng vang xa
 Muông thú tri ân Người dưỡng dục
 Huệ thẩm khen Ai phát lựa là

Thánh thiện rạng ngời năm dấu máu
 Đón chào chị Chết, hát say sưa
 Nhân thế nhớ hoài người hát đạo
 Nhớ tình yêu mến, nhớ năm xưa ...

Nghẹn ngào đứng trước mộ chàng điên
 Một đời bùng sáng ánh siêu nhiên
 Nguyện để Tin Mừng lời cuốn mãi
 Khiêm nhượng, yêu thương, sống dịu hiền.

NGƯỜI GIEO GIỐNG

Có đâu người gieo giống lạ đời?
 Gieo tràn hạt giống khắp muôn nơi
 Vệ đường, gai góc và sỏi đá...
 Gieo cả tình yêu đẹp rạng ngời.

Cuộc sống có ngàn muôn lý lẽ
 Yêu thương lơ dẽnh để ngoài tai
 Kẻ dữ, người lành, chung cơ hội
 Thấp đèn hi vọng sáng tương lai.

Ở đời nào ai trọng ai khinh
 Người gieo giống ấy quả công bình
 Đất tốt sánh vai cùng sỏi đá
 Nhận mầm sống mới để hồi sinh

Gieo Lời hằng sống không ngừng nghỉ
 Gieo luôn kiên nhẫn của đợi chờ
 Vung vãi ân tình, tay phụng phí
 Chân tìm chẳng mỏi đất cằn khô.

Thức lâu mới biết được đêm dài,
 Lòng Người gieo giống, hiểu chẳng ai?
 Cơ hội nghĩa tình luôn lặp lại
 Cho ai lỡ bước sống xa Ngài .

TIẾNG HUỆ ĐỒNG

“Các con hãy xem chim trời...” (Mt 6,26...)

Anh chim bé nhỏ của tôi ơi
 Hãy cất lên đi tiếng tuyệt vời
 Mừng Chúa quan phòng thương tạo tác
 Với hoa này, hát nhé, đừng ngại!

Anh hãy xem kia sương đọng nắng
 Lung linh ánh sáng hoá pha lê
 Trải khắp thân này muôn châu ngọc
 Hát đi anh ạ, Chúa đang về

Có đẹp không anh, áo huệ đồng
 Sắc trời hoà thắm vạn màu bông
 Chúc tụng mau đi, thân hữu hội
 Khen Người Thợ Vẽ tạo kỳ công

Hãy ngắm mình đi, anh bạn nhỏ!
 Cánh anh sắc sỡ kém gì hoa
 Ấy! Chúa chúng mình thương lắm đó
 Hát lên cho gió mới chung hoà

Này hội chim hiền vui tung tăng
 Chúa Cả quan phòng anh biết chẳng?
 Tiếc gì tiếng oanh reo thánh thót
 Cho Ai thương tưởng cánh chim Bằng

Anh chim bé nhỏ của tôi ơi
 Hãy hát ca vang suốt cuộc đời
 Dâng khúc tơ lòng ca ngợi Chúa
 Với hoa này cất tiếng ngàn nơi ...

VỀ XỨ ARS

Tôi lần đến Ars một chiều thu
 Nắng vàng lưu luyến lũng sương mù
 Thôn nghèo chan chứa muôn ân thánh
 Ươm mát cho đời bao giấc mơ

Mơ thuở chẵn chiêm chả biết gì
 Nước Trời, Cha hứa chỉ đường đi
 Địa đầu xứ Ars duyên tao ngộ
 Giấy phút ân tình, tâm khắc ghi

Mơ dáng cha quỳ trong bóng đêm
Để đàn chiên nhỏ ngủ êm đêm
Nhà Tạm trao người muôn sức lạ
Đất diu dân Chúa sống ơn thiêng

Mơ tòa giải tội đứng chen chân
Cùng người mong đợi nối tình thân
Nhiệm tích giao hòa sao vĩ đại
Nặng ngàn tội nợ, nặng hồng ân.

Mơ nhìn Thánh Thể lệ mừng rơi
Chúa đến thăm Cha phút cuối đời
Chuông đổ, mây giăng sâu đất Ars
Gương lành tỏ rạng, vạ lòng soi.

Mơ nắng yêu thương sáng ngập đường
Sưởi lòng cô quạnh kẻ hành hương
Cha Thánh vẫy chào người qua lại
Hương sắc thiên đường, tim vấn vương...

SA MẠC HỒNG

Tên thật Phêrô Đặng Xuân Hùng – sinh ngày 6-8-1960 tại Bình Giã, Phước Tuy (Bà Rịa - Vũng Tàu), Việt Nam. Lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy ngày 8-8 năm 1960 tại nhà thờ Giáo xứ Vinh Trung, Bình Giã.

*Những website có cộng tác: Vietcatholic.net, Dunglac.org, Thanhlinh.net, Vietbao.com, Tanhinhtruc.org .
Hiện phụ trách website Binhtrung.net*

Email: huongdang@verizon.net

LỜI THƠ BÊN LÒNG CHÚA

Ôi Chúa Giêsu, Ngài là lời thơ đẹp nhất của cuộc đời con, từ sớm mai Ngài đã gọi con thức dậy với muôn ngàn tia nắng mặt trời ấm áp, con nhặt lấy những vần thơ ngọt ngào du dương trong ánh nắng hoà lẫn cùng với tiếng chim ríu rít gọi bầy.

Con nhặt lấy những vần thơ từ những hạt sương long lanh trên từng chiếc lá, mỗi hạt sương là cả một bài thơ, là cả một nỗi niềm gửi đến con từ trái tim nồng ấm của Ngài. Con nhặt lấy những vần thơ trôi theo tiếng gió như thuyền chở cả một nguồn hồng ân vô tận trong cánh tay trù mẫn của Ngài.

Chúa ơi, con sung sướng và hạnh phúc biết bao, khi bên dòng suối mát trong, Chúa đã cùng với con hoà theo điệu nhạc của thiên nhiên nhẹ nhàng trên cánh đồng đầy hoa thơm cỏ lạ. Con như nghe tiếng Ngài thoang thoảng bên tai con từ dòng nước nhiệm mầu tin yêu trong tình thương Chúa.

Con đã sống trong Ngài với nguồn hạnh phúc thật vô biên, ngay cả khi con phải chịu những điều không hay, không may mắn, vì chính những lúc đó con mới thông cảm được với nỗi đau của Ngài trên thập giá, vì chính những lúc đó con cảm thấy con được sống trong Ngài, cùng với Ngài chấp nhận, chịu đựng những thử thách đớn đau. Chúa ơi, cũng chính những giây phút đó, lời thơ yêu mến Chúa như tuôn chảy theo dòng máu thấm đỏ, từ cây thập tự đến tận trái tim con!

Ôi! Chúa Giêsu lòng con mến yêu, xin cho con mỗi ngày được sống trong nguồn ân sủng của Ngài, xin cho lời Ngài thấm đượm trong lời kinh, lời cầu nguyện và cả trong những lời thơ của con, vì chính Ngài là lời thơ đẹp nhất trong cuộc đời của con!

SA MẠC HỒNG

TUYỂN THƠ

CON YÊU CHÚA

Con yêu Chúa từ thuở chưa ra đời
 Mỗi chiều đường vắng thoáng lá rơi
 Trong dạ, mẹ mang con lên đền thánh
 Nghe thì thầm tiếng mẹ gọi Chúa ơi!

Con yêu Chúa từ thuở nằm trong nôi
 Mẹ ru con tiếng hát nhẹ à ơi!
 Bài thánh ca tán tụng hồng ân Chúa
 Đã cho con, cho mẹ sống trên đời.

Con yêu Chúa ngày Chúa ngự vào lòng
 Tuổi ngây thơ con chỉ biết Chúa chờ mong
 Dâng đời con, yêu Chúa qua Thánh Thể
 Để mỗi ngày con sống mỗi trắng trong.

Con yêu Chúa ngày con đã lớn khôn
 Biết xác thân hèn yếu tựa nép trong hồn
 Con vẫn hằng cậy trông và luôn phó thác
 Con yêu Chúa, và con biết Chúa cũng yêu con.

LỜI THƠ CA TỤNG CHÚA

Có người hỏi tôi
 Sao bạn làm thơ ca tụng Chúa
 Giữa cuộc đời
 Chẳng được mấy người tin vào Thượng Đế
 Sao không làm thơ Tình yêu
 Như hoa hồng thắm trong trái tim mọi người
 Tôi mỉm cười

Tình yêu con người rất giới hạn
 Và cũng nhiều đổi thay
 Trong nước mắt phũ phàng đắng cay
 Có khi phải đi tìm trong thất vọng!

Tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Vì ngài luôn ở bên tôi
 Ngài điu tôi đi, cùng tôi ca hát
 Giữa dòng đời bao thứ nổi trôi!

Tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Vì tôi thấy Ngài trong mọi người
 Nơi bà mẹ dịu dàng cho con bú
 Chị hàng rong tất tả ngược xuôi
 Hay người nông phu cuốc đất trồng khoai
 Và em bé lang thang bên bãi rác!

Tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Vì tôi thấy Ngài khắp mọi nơi
 Trong giá lạnh mùa đông nhẹ nhẹ tuyết rơi
 Hơi thở Ngài bên tôi ấm áp
 Giữa nắng gắt mùa hè
 Ngài như nước suối mát trong
 Nơi bóng tối, tôi thấy Ngài tỏa sáng
 Lúc buồn đau lời Ngài an ủi dịu dàng!

Tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Vì Ngài luôn tìm đến với tôi
 Chẳng bao giờ Ngài giận dỗi, bỏ rơi
 Ngay cả khi lòng tôi hồ hững!

Khi tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Không chỉ là trái tim rung cảm
 Mà tâm hồn tôi hòa lẫn với đất trời

Ngài ôm ấp Linh hồn tôi!
 Trong cánh tay trù mến của Ngài
 Và đổ xuống những lời thơ mật ngọt
 Trong tâm trí tôi!

Khi tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Đó chính là lúc tôi nguyện cầu
 Là lúc hồn tôi hát khúc nhiệm mầu
 Tình Chúa trong tôi và lòng trí tôi trong Chúa!

Tôi làm thơ ca tụng Chúa!
 Vì tình yêu Ngài đầy ấp trong tôi
 Tôi không thể không thốt nên lời
 Từ trong tâm hồn sâu thẳm
 Chúa yêu tôi
 Và hết cả mọi người!

THÂM ƯỚC

Như là bông huệ trắng
 Tỏa hương ngát thơm nồng
 Giữa cuộc đời mưa gió
 Vẫn ngàn lần trinh trong.

Như là ngọn nến nhỏ
 Cháy mãi trong lòng người
 Dù bao nhiêu tăm tối
 Vẫn sáng soi cho đời.

Như là con thuyền lá
 Chở tình người reo vui
 Dù sông sâu ngàn sóng
 Thuyền vẫn lướt giữa đời.

Như là thân cây gỗ
 Làm giá đỡ cho đời
 Như xưa trên Thập tự
 Gỗ thấm ướm tình Ngài!

BÀI CA MÙA XUÂN

Xuân kỳ diệu đất trời muôn thuở
 Tự ngàn xưa khi chưa có nắng hồng
 Đã có mùa xuân trong ân tình Chúa
 Xuân yêu thương xuân của tâm hồn!

Xuân đến trong cơn mưa hồng thuở
 Tàu lênh đênh vượt sóng nước mênh mông
 Và vạn vật chìm trong mùa gội rửa!
 Xuân phát sinh mạch nước nguồn trên sỏi đá
 Suối phúc lành vẫn chảy dòng nước trong!
 Xuân rải xuống manna đường xưa sa mạc
 Rụng ơn trời cho mãi đến hôm nay!
 Xuân sáng rực trong ngọn lửa đêm dài
 Dẫn soi đường lữ thứ giữa trần ai!
 Xuân nhiệm mầu từ nơi hang đá
 Cửa đêm đông rét buốt cánh đồng Belem
 Đem bình an đến khắp cả gian trần
 Xuân nồng ấm cõi lòng đêm giá lạnh!

Xuân Cứu độ nẩy chồi trên Thập giá!
 Máu hồng ân đổ thấm đôi Can-vê
 Nguồn Thánh đức tuôn xuống khắp trần trề
 Cho loài người tìm đến mùa Xuân vĩnh cửu.

ĐỒNG TIỀN LẺ

Mỗi một lần đi lễ Chủ nhật,
 Con biết rằng dâng Chúa tình con
 Chẳng những bằng hết cả tâm hồn
 Nhưng còn cả chút tình dâng cúng
 Để đèn hương tế lễ đền thờ
 Hay dựng xây mái nhà của Chúa
 Đã có lần con quá hững hờ
 Tìm trong túi một vài đồng lẻ
 Bỏ vào thùng và nghĩ rằng xong
 Đã có lần con xót trong lòng
 Tìm không thấy những đồng tiền lẻ
 đành bỏ thùng dâng cúng mười đồng

Ôi! Lạy Chúa, xin đừng nổi giận
 Đáp trả ơn Ngài, thực vô biên
 Con tính toán cả đến bạc tiền
 Bằng so đo đồng tiền chẵn lẻ

Ôi! Lạy Chúa, mở lòng trí con
 Cho con thấy Tình yêu của Chúa
 Tác tạo nên con cả xác hồn
 Đặt con trên địa cầu ân sủng

Ôi! Lạy Chúa, rộng lòng tha thứ
 Cho con về với Chúa thương yêu
 Để không còn tính toán ít nhiều
 Hay tiếc nuối đồng tiền chẵn lẻ

MARIA NGUYỄN THỊ XUYẾN

*Tên thật: Maria Nguyễn Thị Xuyên - Bút danh: Sông La
Sinh ngày: 09-5-1960 - Tại: Thanh Lộc, Can Lộc, Hà Tĩnh
Gia nhập Kitô giáo ngày: 25-03-1989 – Công việc chính đã
qua: Giáo viên - Hiện nay: Chăm sóc, tư vấn bệnh nhân HIV-
AIDS và Bảo vệ sự sống.*

Đã cộng tác cho Tạp chí “AIDS và cộng đồng” của Bộ Y tế và tập san “Tài liệu học tập Dân Chúa” - Các trang web “Hướng về đại hội Dân Chúa” và diễn đàn “Cộng đoàn Đời Kitô Gia Kiệm”

Địa chỉ hiện nay: 106/193 Tôn Thất Hiệp P.13 Q.11 Tp.HCM.

ĐTDD: 0933-157-561

Email: mariaxuyen@yahoo.com.vn

TÌNH YÊU MẶC KHẢI

“Tình yêu Thiên Chúa như trăng như sao, đưa con lên cao, ôi nào biết lấy chi báo đền”. Quả thật lời của bài hát như là khúc tự tình của lòng con. Ân sủng của niềm tin mà Chúa ban cho con là một hồng ân tuyệt vời. Giữa cái mong manh của sự sống và cái chết, Chúa đã đến bên con, sờ chạm tới con. Qua Mẹ Maria, Chúa đã đón nhận con làm con cái Chúa. Chúa đã tìm con, con chiên lạc giữa cuộc đời. Chúa đã cứu con, Chúa cho con sống với một niềm tin yêu đích thật giữa cuộc đời trần thế. Và cứ thế, con như chợt nhận ra: cứ mỗi ngày trong cuộc đời mình, chính Chúa đã tô điểm, gọt giũa con, ban cho con vô vàn ân phúc. Không phải con đã chọn Chúa nhưng chính Chúa đã chọn con.

Con tạ ơn Chúa vô cùng, Chúa đã không chê con là kẻ tội lỗi khốn cùng, Chúa cũng không chê con là kẻ ngại đạo vô thần. Chúa đã đón con về làm con cái Chúa, trao ban cho con niềm tin vào Người, cho con cảm nhận được tình yêu của Người, cho con được tựa vào Người, được Người đỡ nâng ủi an trong những lúc khốn khó yếu lòng, gian truân nghiệt ngã. Quả thật, trong Chúa từng phút giây con cảm thấy an bình hạnh phúc. Có Chúa trong cuộc đời đã giúp cho

con nhìn vào mọi người sao thấy dễ mến , dễ yêu vô cùng. Từng ngày trong cuộc đời con, từng biến cố vui buồn của cuộc sống, từng phút giây an bình hạnh phúc mà Chúa ban tặng như chính Chúa đang vén dần bức màn bí mật cho con thấy trong cõi thẳm sâu vô biên của tình Chúa, tình người. Và chính Chúa đang dần đưa con đi vào trong nguồn mạch yêu thương của Người.

Con được sinh ra và lớn lên trong một gia đình lương dân, không niềm tin, không thần thánh. Thế giới của con được tách biệt với người có đạo. Giữa người Công giáo và người lương, chúng con luôn một rào cản trong cuộc sống, khó chấp nhận nhau, khó có thể nói đến chuyện tơ hồng trăm năm nên duyên tri kỷ. Nhưng giờ đây con đã nhận ra một điều như Thánh Kinh đã nói: Chúa đã ghi khắc tên con trong lòng bàn tay Chúa. Thật vậy, dẫu trong cái rào cản của sự tách biệt đó, trong tuổi thiếu thời, đi học con lại chuyên chơi với bạn bè đa phần là người Công giáo. Sau này trưởng thành, dẫu rằng ba mẹ ngăn cấm nhưng con đã quyết tâm xây dựng gia đình với một người có đạo. Con đã yêu chồng con trước yêu Chúa. Lấy chồng có đạo nhưng con vẫn không tin là có Chúa. Trong tình trạng đó, chồng con cũng chẳng đi lễ gì nữa cả. Năm tháng dần trôi, vì yêu vợ mà chồng con cũng xa rời tình Chúa. Thế nhưng rồi ngày ấy đã đến, ngày Chúa muốn cứu vợ chồng gia đình con cái chúng con. Một biến cố lớn tưởng chừng như sự sống của bản thân con vĩnh viễn chẳng còn. Một đứa con bé bỏng, một mầm sống chưa kịp cất tiếng chào đời đã bỏ bố mẹ và hai anh mà ra đi vĩnh viễn. Còn bản thân con thì mê man bất tỉnh ba ngày, ở phòng cấp cứu. Mọi chuyện đến với con như trong mơ, trong cơn mê ấy, nỗi sợ hãi tột đỉnh đến với con.

Con thấy mình đang chạy trên con đường trong rừng sâu, con đường chỉ đủ cho con đặt lọt đôi chân mình, một bên con đường nhỏ là rừng rậm, rấn rết nhiều nhiều lắm, còn một bên là vực sâu thăm thẳm. Con nghĩ rơi bên nào con cũng chết. Trong cơn mê hoảng hốt con kêu lên “cứu! cứu!” Chính lúc đó một người nữ (con nghĩ là Mẹ Maria) với áo choàng xanh ngời, trên đầu tỏa ánh sáng, đã đưa tay ra nắm lấy tay con bay lên. Sau ba ngày mê man con tỉnh lại, nhưng do bị phản ứng từ việc chuyển máu, vừa tỉnh dậy đã lại phải cấp cứu xử lý tiếp. Sau này bác sỹ nói mạng con lớn lắm, cùng một thời điểm mà hai lần thoát chết trong gang tấc. Mẹ con là một bác sỹ khoa sản cũng kinh ngạc vì theo bà, sanh nở mà bị *nhau tiền đạo* là không thể cứu được.

Riêng con, con xác tín rằng nhờ Mẹ Maria bầu cử và nhờ ân phúc của Chúa Giêsu Kitô mà Thiên Chúa đã cứu con. chồng con cũng xác tín như thế. Lúc con kể lại mọi sự cho anh nghe, anh cho biết: Khi đưa con đi cấp cứu, thấy tay con bắt chuồn chuồn, anh sợ quá nên cứ nắm lấy tay con mà kêu cầu xin Chúa cứu vì còn hai đứa con thơ dại, đứa lên bốn tuổi, đứa mới lên ba, và không ngớt bảo vợ: “em ơi chúng ta có Chúa mà!”

Kể từ đó con đã tin là có Chúa thật sự. Chúa đã cứu thân xác con để trao cho con, cho chồng con, và con cái con sự sống vĩnh cửu của Chúa. Sau này, nhờ sự nâng đỡ của một số bà con giáo dân hướng dẫn giáo lý, con đã hoàn tất việc lãnh nhận tất cả các bí tích cần thiết của ơn gọi.

MARIA NGUYỄN THỊ XUYẾN

TUYỂN THƠ

TÌM VỀ

Con tìm về lối nhỏ
Xưa tan trường đùa nô
Hồn nhiên cùng chúng bạn
Hòa nhịp sống tuổi thơ.

Con tìm về trường xưa
Hàng phượng già còn đó
Mãi rêu phong sương gió
Bạn bè đã đi xa.

Con tìm về mùa gặt
Nhặt cốm vàng thơm hương
Nhặt lời ru của mẹ
Ấm nồng hồng tuổi thơ.

Con tìm về ao nhỏ
Sen ngát hương mùa hạ
Tay vốc từng hạt nước
Đùa trên chiếc lá sen.

Con tìm về đêm trăng
Chị Hằng cười soi bóng
Mái tóc xanh trang lứa
Đâu ngờ ngày chia xa.

Con tìm về dòng sông
Sông tìm ra biển cả
Sóng vỗ đôi bờ cát
Chân dụi mát cát vàng.

Con tìm về trong Chúa
 Uống no thỏa bình yên
 Ngọn nguồn trong sâu thẳm
 Dẫn đường đời gian nan.

Con tìm về bên Mẹ
 À ơi mãi ngọt ngào
 Chúa, Mẹ mãi ngàn sau
 Dẫn quả đời chìm nổi.

Con tìm lại tuổi thơ
 Tìm bình yên tuổi trẻ
 Tìm mái đầu bạc phơ
 Tìm nguồn ơn cứu độ.

NÓI VỚI MÌNH

Có những phút ngây thơ
 Cứ ngỡ đời bình lặng
 Trăng dịu dàng tỏa xuống trong đêm
 Nghe gió thổi tưởng ru mềm giấc ngủ
 Có lúc chợt nghĩ
 biển xa khơi muôn thủa bình yên
 Rừng xào xạc
 Quên đi lời của gió
 Mây trôi đi bỏ ngỏ trời xanh
 Con đau khổ quên ân tình Chúa
 Chợt nhìn lại
 Chuyện thế thái nhân sinh
 Như dòng sông
 Qua thác ghềnh bão tố
 Sóng cứ vỗ

Mãi còn tiếp vũ
 Con có Chúa vẫn ngày đêm trần trở
 Mãi chẳng được an bình
 Có phải chẳng
 Điều gì lớn thì lớn rất nhanh
 Cái gì tàn tạ tự xóa mình
 Đời có Chúa
 Sẽ hết bất bình oan trái
 Vòng lợi danh
 Chỉ là ảo vọng
 Và mãi mãi trong ta
 Chỉ còn lại
 Từng phút giây sám hối ăn năn
 Cảm ơn Chúa đã xóa sạch bụi trần
 Ban cho con sắc màu sự sống
 Vâng
 Tự trái tim con
 Con nhắc nhở chính mình
 Thiên Chúa mãi là vịnh cứu, tận hiến, hy sinh.

DIỆU KỲ

Dịu dàng hạt nắng đùa trên áo
 Đất trở mình muôn vạn sắc hoa
 Cho lòng con gửi bao niềm khao khát
 Đôi mắt tìm diệu vợi đắm trời xa

 Trời mệnh mông mây trôi lãng đãng
 Ngọn gió chiều xao xuyến nổi ưu tư
 Nhưng diệu kỳ trong tình yêu Chúa
 Luôn lấp đầy khoảng trống chẳng vô tư

Trong cuộc sống một điều giản dị
Càng xa nhau càng thấy yêu hơn
Nỗi khổ đau tìm về hy vọng
Thật diệu kỳ, Chúa đến bên con

Không có Chúa tìm đâu hơi thở
Không có Chúa trôi dạt về đâu
Không có Chúa hoang vu đêm tối
Thật diệu kỳ Chúa với tình yêu.

Vạn nẻo đường đời tựa trùng khơi
Chúa vẫn cùng con giữa đất trời
Cho con yêu, yêu thêm tí nữa
Thật diệu kỳ tình Chúa chơi vui.

TRỊNH TÂY NINH

*Tên thật: Maria Trịnh Thị Hân - Bút Hiệu: Trịnh Tây Ninh, Ái Miên, Duy Hân - sinh ngày 23 tháng 9, 1960 - Thích Thơ, Nhạc, Đọc sách, làm Slide show - Nhận giải thưởng về thơ năm 1982 do báo Tự Do tại Indonesia tổ chức (Linh Mục Gildo Dominici Đỗ Minh Trí chủ trương)
Hiện sống tại Toronto, Canada.*

*Góp bài trên các Trang Webpage:
 Vietcatholic.net, DungLac.org, Báo Chân Lý Canada, các Đặc
 San Giáo Xứ, Đặc San Địa phương, Thăng Tiến Hôn Nhân
 Gia Đình, Báo VietTimes, Thời Mới, Thời Báo Canada, các
 chương trình Chuyên Đề, xã hội, hội luận... Thực hiện nhiều
 Slide show danh ngôn, ca nhạc trên YouTube.com,
 Email: duyhan@rogers.com*

MONG MANH NGỌN CỎ

Tôi may mắn sinh ra trong gia đình “đạo nằm”, không phải “đạo đứng”, nghĩa là được mẹ ẵm nằm ngửa đem đến nhà thờ, không phải tân tòng tự đứng khi chịu phép rửa. Nhờ thế, ngày còn bé ở Tây Ninh, sáng nào tôi cũng theo mẹ đi lễ sớm. Bố tôi hay trêu “thánh mẹ, thánh con”, nhưng thật ra tôi đi lễ chỉ vì không dám cãi lời mẹ, chứ niềm tin và hiểu biết về Chúa rất lơ mờ.

Lớn lên lại càng tệ, tôi lười đọc kinh, ngại xem Kinh Thánh, đi lễ ngày Chúa Nhật vì luật lệ, chẳng phải vì muốn đến thăm Chúa. Thỉnh thoảng có ngày phải đi lễ hai lần, tôi tiếc thì giờ và có cảm giác mình đã “đóng thuốc” gấp đôi! Tôi chỉ thuộc vài kinh rất thông dụng.

Biết mình lười biếng, ước hèn tội lỗi nhưng không sửa được. Tôi biết Chúa buồn mình nhiều lắm, chỉ mong với lượng hải hà, Chúa hiểu tôi luôn tin tưởng và cần Ngài nâng đỡ, ủi an.

Khi viết chuyện, làm thơ cũng thế, ít khi nào tôi làm được bài thơ đạo đức cho Chúa. Nhiều khi báo Nhà Thờ cần bài, tôi gắng đóng góp nhưng rất gượng ép.

Tuổi trẻ qua đi, tôi bắt đầu thấm thía, thất vọng về mình. Tôi suy tư nhiều hơn về Tình Yêu Thiên Chúa, cảm tạ tình Ngài dành cho tôi, bắt đầu biết sợ, biết nghĩ tới cái chết...

Tôi vẫn lười đọc kinh, nhưng tôi thì thầm với Chúa Mẹ thường xuyên hơn, nhất là những khi chán ngán thể thái nhân tình, giận chồng hơn con. Tôi hay to nhỏ với Chúa: Chúa thấy không, con đã cố gắng mà chuyện lại xảy ra như vậy, như vậy ... đó. Mỗi lần “méc” với Chúa xong, tôi thấy nhẹ nhàng hơn, được ủi an hơn.

Tôi không nghĩ mình thuộc loại lãng mạn, nghệ sĩ, dù tôi cũng có vẻ yêu thơ mến nhạc. Cuộc sống dạy tôi phải thực tế, tính toán cho nhanh. Việc làm hàng ngày của tôi dính liền với hóa đơn, con số, nhưng có lẽ tôi cũng dễ mủi lòng, hay buồn khi gặp một hình ảnh, hoàn cảnh nào đó. Thỉnh thoảng tâm hồn cũng dao động vì một hành động ân cần, một cử chỉ độ lượng... Vài người bạn khi đọc một số bài thơ buồn tôi làm, đã cười chọc quê, cho là tôi hay thương vay khóc mượn, “chuyên trị thất tình”.

Cũng may nhờ sợ Chúa, tôi kiểm soát mình hiệu quả hơn. Cảm ơn Chúa đã hiện hữu và dạy tôi ít nhất phải giữ lề luật căn bản của Người. Thế nhưng tôi biết đức tin và đời sống tâm linh mình yếu đuối, mong manh còn hơn ngọn cỏ. Chưa cần một cơn gió thoảng qua, nó cũng đã sẵn sàng ngã rạp. Nghiệm lại, tôi thấy những lúc khó khăn mình mới gần Chúa nhiều hơn. Những ngày nghèo khổ, chị em tôi lấy dây thắt thành chuỗi Mân Côi và đọc thường xuyên, chúng tôi còn say mê vẽ cả hình Chúa, hình Đức Mẹ chung trên bàn thờ. Bây giờ tôi có rất nhiều râu chuỗi đẹp, nhưng để lạnh tanh trong tủ kính bụi mờ. Tôi quan tâm đến dư luận, lo chuyện vật chất gấp bội đời sống tinh thần. Tôi xấu hổ lắm.

Trong cuộc sống vội vã, đầy cám dỗ ở Hải Ngoại, tôi biết mình phải siêng năng đọc kinh cầu nguyện để là con ngoan của Chúa, để xin ơn Đức Tin và yêu thương tha thiết hơn.

Xin Chúa cho con vững tin và can đảm để vượt thắng con người yếu đuối, tội lỗi của mình. Xin Mẹ cho con được hiền lành, đơn sơ theo gương Mẹ.

Xin cho ngọn cỏ Đức Tin con dù mong manh yếu đuối, nhưng luôn cố gắng vươn lên trong lòng từ bi hay thương xót Chúa.

TRỊNH TÂY NINH

TUYỂN THƠ

KHI VỀ

Khi về chim hát
 ru người ru đời
 tình chàng thơm ngát
 như làn gió mát
 dòng suối dịu dàng
 ánh nhìn miên man
 tim dù ngơ ngác
 vụng về câu hát
 cũng nở nụ vàng
 chờ mùa mới sang
 trong nắng thênh thang
 xây mộng rộn ràng
 lòng gương, ý lược
 ngắt nụ vòng vang

VỀ SOI BÓNG MÌNH

Khi về soi bóng mình
 ánh chiều vàng hiu hắt
 dương cầm bỗng lặng thinh
 hành lang dài lạnh ngắt

Khi về soi bóng mình
 thở hơi dài sắp tắt
 sao bóng tối lung linh
 vẫn soi mòn vết cắt

Khi về soi bóng mình
 cúi mặt nhìn xuống đất
 ta thua mãi cuộc tình
 tiếng than nào trong vắt

Khi về soi bóng mình
 bóng Chúa gầy trên vách
 bỗng thương Chúa nhiều hơn
 hiểu nỗi buồn cao ngắt

Khi về soi bóng mình
 Có Chúa chùi nước mắt
 Xin được học chữ Tình
 Cho đi là quý nhất

Trách cứ mãi mà chi
 Yêu thương dù đã mất

TRÀ

Nhấp một chút trà thơm
 tưởng vị ngọt vào hồn
 ngò đâu mùi đắng chát
 để nhúc nhối sầu tuôn

Nhìn Chúa buồn cô đơn
 bỗng lòng con thật mềm
 bởi con nhiều tội lỗi
 vai Chúa gầy guộc hơn....

GIÁO ĐƯỜNG IM BÓNG

Lặng thinh trong giáo đường
 Đóa hoa dường tàn tạ
 tiếng dương cầm thoảng qua

Lặng thinh trong giáo đường
 Tôi nhìn tôi rất lạ
 Chúa nhìn tôi xót xa

Lặng thinh trong giáo đường
 Tôi, thiên thần đầy đọa
 hay quỷ dữ dạ xoa?

Lặng thinh trong giáo đường
 cúi mặt, chờ phép lạ
 Người sao mãi thật xa

Lặng thinh trong giáo đường
 Dầu niềm tin tàn tạ
 cầu mong ngày sẽ qua

Lặng thinh trong giáo đường
 đã hết rồi mùa hạ
 Xin Chúa mãi thú tha...

TÂM NGUYỆN

Chấp tay bên đời
 nhịp chân biếng lười
 muôn ngàn đau khổ
 làm sao cho vơi?

Chấp tay mơ thời
 còn thơ tuyệt vời
 ngoan hiền trong trắng
 rất đổi thành thời

Chấp tay cao vời
 có tiếng ru hời
 hương trầm phảng phất
 sợi buồn rụng rơi

Chấp tay không rời
 ước trong biển người
 tìm ra tri kỷ
 gởi chút buồn vui

Chấp tay gọi mời
 hướng về xa xôi
 mẹ cha phương ấy
 chắc cũng ngậm ngùi

Chấp tay rồi bởi
 nhân nghĩa đổi đời
 bao lần vấp ngã
 Cha vẫn trông coi

Chấp tay dâng Người
 đóa huệ nở tươi
 tận lòng hối tiếc
 ăn năn rã rời

Chấp tay xin lời
 Kính nguyện Mân côi
 giúp mình vững mạnh
 đi trên đường đời

Chấp tay ơn Trời
 cho nước vẫn trôi
 muôn chim ríu rít
 ánh quang rạng ngời

Chấp tay môi cười
 nghĩ đến nhau thôi
 kiếp này chóng vánh
 yêu đi người ơi!

Chấp tay nguyện rồi
 nổi sầu phai phôi
 theo làn sương khói
 chẳng còn tăm hơi

LỤC BÁT MÙA ĐÔNG

1.

Đón em đi lễ nửa đêm
 mùi hương dạ lý bên thêm ngát ngây
 tà mềm lụa trắng tung bay
 hỏi người có thấy đắm say duyên đầu

2.

Chim yên xoải cánh qua cầu
 tiếc nàng công chúa mang sầu vào tim
 Trương Chi thôi cũng lặng im
 thổi chi tiếng sáo đắm chìm thình không?

3.

Có cô buông tóc bên sông
 mùa đông áo tím, mùa nong áo hoa
 bao giờ vó ngựa đi qua
 thì cô cắt tóc thiết tha gởi người

4.

Chiều đông cơn gió biếng lười
 thổi qua hồn vắng gọi mời yêu thương
 khi về nhạt nắng, mưa sương
 mới hay tình đã đưa hương ngọt ngào

5.

Ngọc Hân tựa cửa ra vào
 hỏi sâu, sâu rụng, hỏi đào, đào rơi
 cánh hồng tới tả muôn nơi
 Quang Trung chàng hỏi tình với hay đây?

6.

Ôm cây bóng đổ vai gầy
 thương em vất vả, thương thầy lao tâm
 Noel lặng vắng thình không
 ta sao lạc lối chẳng mong đường về?

7.

Đông tàn, kiếp bướm ê chề
 run đôi cánh mỏng nẻo nề chia xa
 tình tàn nhưng chẳng phôi pha
 vẫn yêu, vẫn nhớ, vẫn qua nơi này

8.

Run tay ngắt đợt bông lái
 búp trong như ngọc, cành dài trơ vơ
 Đông về thả cánh tình thơ
 cho người nhật lấy ép mơ vào lòng

9.

Thôi em gió cuốn đầu đông
 kể như mình cũng đã xong kiếp người
 Nói chi, tất cả lẽ rồi...

CUNG CHIỀU

Nốt nhạc trắng thở dài
 run rẩy mười ngón tay
 dây vĩ cầm thổn thức
 trường canh dài bi ai

Cung mi trầm cuối ngày
 điệp khúc tựa tơ bay
 hòa nổi buồn la thứ
 dấu nhạc tròn đắm say

Trên đôi mi sầu đầy
 nốt đen nhuộm màu mây
 làm mưa rơi xuống đất
 dấu lặng niềm đắng cay

Tiếng lòng mãi ngân dài
 ôi nhạc buồn đêm nay
 ai đâu người tri kỷ
 có cùng một âm giai?....

VÔ ĐỀ

Vốc một vốc nước đầy
giả như chuyện không hay
giả như mình chưa biết
lệ đong đầy trong tay!

TIM

Cây đèn dầu hôi
có một cái tim
Nhìn lại tim tôi
cho ai mất rồi

Trái tim dẫu mất
cội sâu chẳng với
Tay lau nước mắt
Chúc người mãi vui...

ĐỪNG QUÊN TÔI

Cành forget-me-not
tím chơi vơi
như màu mắt ướt
của tôi?

Cành forget-me-not
còn thơm hơi
nhớ ngày hò hẹn
bên tôi?

Cành forget-me-not
Vẫn còn tươi
mà sao người nỡ
quên tôi?

Cành forget-me-not
đã gãy đôi
nhưng tình vẫn trọn
người ơi!!

ĐẶNG THỊ VÂN KHANH

Tên thật: Clara Đặng Thị Vân Khanh, sinh ngày 25-10-1961 tại Hà Nội. Tin Chúa năm 20 tuổi, lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy ngày 16-9-1992 tại Dòng Don Bosco, Đà Lạt.

Đã cộng tác với các báo: Văn nghệ, Người Hà Nội, Langbian, Nxb Văn học, Nxb Hà Nội, Nxb Phụ nữ. Đã xuất bản: Ngôi sao xanh (1988)

Email: khanhthtc@gmail.com

CON ĐƯỜNG TÔI ĐẾN VỚI CHÚA

(Trong niềm thương nhớ về Gia đình, nhớ Cha, nhớ Sơ và Bạn bè ở Đà Lạt)

Tôi đã đến với Chúa như thế nào ư? Bắt đầu từ một sự trống trải trong tâm hồn. Bắt đầu từ những câu hỏi cứ trở đi trở lại: Ý nghĩa cuộc đời là gì? Giá trị cuộc sống từ đâu? Sao con người ta cô đơn? Sao cuộc đời thiếu vắng yêu thương? Sao còn nhiều đau khổ? Sao..? Sao..? và Sao...?...

Thế rồi tôi đã lặng lẽ một mình ngược nhìn ánh đèn hắt ra từ những ô cửa nhà thờ, tôi đã lặng lẽ để tiếng chuông giáo đường ngân vọng trên những nẻo đường thơ mộng của Đà Lạt ngấm vào tôi mỗi ngày, đến nỗi nó thành nỗi nhớ. Tối đã ngóng trông ánh đèn mỗi sáng, mỗi tối tôi đi qua nhà thờ, tôi đã ngóng trông và lắng nghe tiếng chuông giáo đường như ngóng trông một người tri kỷ tâm giao...

Rồi một buổi sáng tôi mon men đến nhà thờ cùng một chị bạn. Tôi được gặp Cha. Tôi đã không bao giờ quên giây phút ấy... Cha hỏi tôi có muốn đi học giáo lý không..

Và những buổi sáng học giáo lý, không gian thật yên tĩnh và trong lành. Tiếng chim én ríu ran nơi vòm cao giáo đường, tiếng đàn vọng ra từ đâu đó trong nhà thờ, rừng thông biếc xanh, con đường hoa li ti dẫn vào phòng học giáo lý, nơi có Cha ân cần lắng nghe và chia sẻ...

Rồi một sáng tôi lại cùng chị bạn, chúng tôi leo lên một con dốc thật cao, tôi không đủ sức đếm bậc thang, có lẽ tới 100 bậc. Tu viện nhỏ nơi ngọn đồi ấy, có Sơ dạy vẽ. Bố tôi là họa sĩ, gia đình tôi có tới 5 người theo ngành hội họa và điêu khắc. Nhớ bố, nhớ gia đình ở Hà nội, tôi đến Sơ học

vẽ. Sơ dạy vẽ xinh đẹp và thánh thiện. Tôi yêu Sơ vô cùng. Ở đây tôi có dịp làm bạn với một Sơ khác. Và tôi thấy yêu thương tràn đầy... Tôi thấy tôi yêu cuộc sống này, tôi yêu mọi người trong mái ấm gia đình tôi. Tôi yêu mọi người trong mái trường thân yêu của tôi, những em học trò bé nhỏ lấm lem, tôi cảm thông và muốn chia sẻ những vất vả, những khổ đau của mọi người quanh tôi... Tôi biết tôi đã đổi thay. Tôi đã nhìn đời không phải bằng đôi mắt mà bằng cả tấm lòng...

Vâng, Thiên Chúa là Tình Yêu. Tôi đã cảm nhận điều đó thật trọn vẹn, thật đủ đầy và thật ý nghĩa... Năm ấy tôi 20...

Con đường tôi đến với Chúa bắt đầu như thế đấy...

HÀ NỘI, CUỐI XUÂN 2012,

VÂN KHANH

TUYỂN THƠ

CHIỀU PHỐ NÚI

*“Người đã dụ dỗ tôi, lay Giavê,
Và tôi đã để cho mình bị dụ ...”*

(Gr 20,7)

Chiều nay đi trên phố
Phố vẫn xanh bình yên
Con thầm gọi tên Chúa dịu hiền...

Có niềm tin âm vang
Có tình yêu nồng cháy
Buổi chiều nay, con thấy
Lặng trong hồn
là tên Chúa Giêsu

Chiều nay con qua đây
Chuông giáo đường ngập nắng
Thanh âm còn rộn rã
Ngân vang chiều con đi

Ngân vang chiều con đi
Triền cao và lũng thấp
Có mây vàng mây trắng
Có hoa và có nắng
Tiếng gió xa thăm thì
Gọi tên Người
Ồi, Chúa Giêsu

Còn ai đi chiều nay
Ai đi trên phố này
Ai dừng chân dốc vắng
Lặng nghe chuông chiều xa
Lặng nghe chuông chiều xa...

TÌNH YÊU CỦA NHỮNG GIỌT SƯƠNG

“Nếu Chúa là mặt trời ...”

xin cho con làm giọt sương bé bỏng
để tan ra trong sức nóng trái tim Người.

Vầng Dương lớn lao
Sau đêm dài ưu tư suy nghĩ
Bằng lòng say mê và tận tụy của Người
Đến soi sáng trần gian
Chợt nhận ra mình trong những giọt sương.

Và Vầng Dương
Vượt khoảng cách không gian xa thẳm
Gởi muôn ngàn tia nắng
Đến từng giọt sương bé bỏng
Thì thầm lời cảm ơn

Giọt sương long lanh lạnh cóng
Đón tình yêu bùng nóng của Vầng Dương
Run rẩy sáng
Sương tan ra ...
Trong tình yêu vĩnh hằng muôn thuở.

THƯƠNG KHÓ

(Nhân đọc “Đoạn Đầu Đài” – Aimatop)

- Ta khát!
Ngài đã kêu lên như thế
Buổi hành hình núi Sọ - Giêrusalem
Chút dấm dăng lên
Con biết

Chẳng thể nào nguôi cơn khát
 Đắng lòng
 Giữa điên loạn thù hằn
 Hiềm khích chối từ và trốn chạy
 Cơn khát bây giờ loài người còn khát
 hơn Ngài khi ấy

Thế kỷ hai mươi - mảnh đất chính mình
 Con quì xuống, khẩn cầu:
 - Con khát,
 Chúa ơi!

KHI CON RA ĐI

*“Hỡi những kẻ lao khổ và vác nặng,
 hãy đến cùng Ta, các người sẽ được
 nghỉ ngơi, hãy học với Ta, vì Ta khiêm
 nhường và nhân ái” (Mt 11).*

Khi con đi - những bước đi chập chững vào đời
 Có thể đợi con - cuộc hành trình bão tố
 Con vẫn biết có một tình yêu không thể vỡ
 Một sự chắc bền hơn đá hoa cương.

Có thể suốt đường con đi, phố nhà đóng cửa
 Lúc chồn chân mỗi gói, bơ vơ
 Con vẫn biết có ngôi nhà luôn sẵn mở
 Như hằng chờ bao tháng năm xa.

Có thể là mưa bão cũng qua
 Đường con đi vui mùa gặt hái
 Con vẫn biết có niềm khát cháy
 Thôi thúc tìm về ... Khi con ra đi ...

AN THIỆN MINH

*Tên thật: Tôma Đoàn Xuân Vũ - Bút danh: An Thiện Minh
Sinh và lãnh nhận bí tích Thánh tẩy năm 1962 - Tại Nha
Trang - Nghề nghiệp: Kỹ sư.*

*Đã xuất bản: Cuộc Khổ Nạn Của Đức Giêsu Qua Tấm Khăn
Liệm Turin (Nxb Tôn Giáo, 2012)*

Website cộng tác: Đồng Xanh Thơ Dũng Lạc

DTDĐ: 0913-834-879

Email: anthienminh@gmail.com

SỰ ĐÁP TRẢ “VỪA TÂM VỚI” TRONG TÌNH YÊU!

Con đường đến với Thiên Chúa là con đường tinh luyện của Tình Yêu: Con đường đi qua trái tim. Đây là trải nghiệm đầy trần trở nhưng cũng rất nên thơ về một hành trình đấu đấu cho sự đáp trả “vừa tâm với” trong Tình Yêu.

Thật vậy, có một nhịp đập kỳ lạ, sâu thẳm, nội tại như xoắn lấy, dồn dập và thúc bách trái tim bất toàn hưởng nhịp rung vào sự thống nhất và hòa điệu trong cung bậc Tình Yêu Tuyệt Đối. Sự thúc bách này rất mãnh liệt khiến trái tim bất toàn luôn day trở vì thân phận mong manh của một thụ tạo giới hạn và bất xứng.

Khi đặt mình thình lạng trước Thánh Giá Ân Sủng, thụ tạo này chợt ngỡ ngàng và bị đánh động liên tục trước những biểu lộ của Tình Yêu không hề với cạn, một Tình Yêu xóa mình để cung chứa những bất toàn, để hòa giai điệu với nhịp rung trắc trở, để nâng niu và biến đổi câu đời hữu hạn thành bản trường ca vĩnh cửu. Một Tình Yêu hiến dâng tất cả chỉ để tỏ mình cho thụ tạo này qua việc gặp gỡ, ngỏ lời và đối thoại một cách thân mật trong tư cách là bạn tâm giao (x Ga 15, 15), để mời gọi thụ tạo tham dự vào sự sống Tình Yêu (x Ga 17, 21), sự sống thần linh diệu kỳ mà tự thụ tạo không bao giờ vươn tới được.

Tình Yêu cao vời ấy đã biểu hiện dạt dào, trù mển, gần gũi và thân thương theo nhịp rung của trái tim bất toàn, khiến mọi khoảng cách của mặc cảm bất xứng, của sợ hãi lỗi lầm như tan biến vào nhịp sóng tình với với.

Thụ tạo này như đứng trước một nhãn quan mới: sự thần phục vọt ra từ nguồn mạch ân sủng, cho trái tim gặp gỡ và chạm đến một thực tại vô tận đang tràn trào và phủ bóng

trên từng độ rung, khiến ánh mắt chợt “vỡ òa” trong Ánh Sáng cao quang chiếu tỏa.

Nhờ Ánh Sáng chói ngời đó, thụ tạo khám phá ra trọng điểm của linh hồn như bơi lội trong cõi vô biên của thực tại đang cuốn hút mãnh liệt. Một sự chuyển dịch ào ạt nhưng dịu êm, mở ra chiều kích vô tận và luôn mới mẻ cho sự thình lạng chiêm ngưỡng không cạn kiệt.

Thế nên, sự đáp trả “vừa tầm với” trong Tình Yêu chỉ là sự gỡ gỡ dây trăn hương vị thân tình và mối lạ, khi trái tim bất toàn trải mình, đặt tự do vào cung lòng diệu kỳ của Tình Yêu, để mọi ranh giới của tinh thần và chất thể không còn biên cương, nhưng trở nên một thể thống nhất và trọn hảo. Chất thể không còn cảm nhận những héo úa của thời gian nhưng trở nên phần nhạc đệm hài hòa của một tổng phổ tuyệt tác, cho tinh thần biến tấu những tình khúc ảo diệu của vĩnh hằng, mở đầu cho sự tái sinh và đổi mới trái tim theo nhịp đập Thần Khí.

Sự đáp trả “vừa tầm với” trong Tình Yêu là sự chiêm ngưỡng Lời. Khi ấy, trái tim bất toàn được địu vào trong cõi thình lạng của buổi bình minh mà ánh sáng diệu kỳ của nó mang lại sự sống mới lạ lấp lánh, được đi vào cõi thình lạng của tiếng chim hót mà âm vang thánh khiết của nó đem tới sự sáng tạo tràn đầy thi vị.

Sự đáp trả “vừa tầm với” trong Tình Yêu là sự hiệp nhất dạt dào trong sự thanh nồng của Thánh Thể, để trong chất men bình an và lòng mến được kín múc từ Nguồn Mạch Vô Tận sẽ biến đổi trái tim bất toàn đạt tới sự tươi trẻ bất diệt của tâm hồn, tiến tới sự tái sinh không bao giờ với cạn, để sự chết không làm vong bản thụ tạo nhưng là cuộc vượt qua, nâng thụ tạo kết hiệp trọn vẹn trong Tình Yêu Ánh Sáng.

Cuối cùng, sự đáp trả “vừa tầm với” trong Tình Yêu đó là đơn giản “đổ” hết đam mê và sức sống vào niềm đam mê vĩ đại được thiết lập trong bản giao hưởng thâm lặng của Trái Tim Ân Sủng, là để mình bị cuốn hút vào miền thanh trong bao la của Tình Yêu Tuyệt Đối, vốn là đam mê khát khao và cháy bỏng nhất. Chính sự đam mê thần thiêng ấy đem đến cho trái tim bất toàn khả năng trở nên một chứng nhân và làm cho thụ tạo trở nên một bí tích thông truyền sự Hiện Diện của Vẻ Đẹp Tuyệt Đối - Đức Giêsu Kitô (Dt 1,3), để mọi độ rung sâu thẳm từ tâm linh bật mở thành những vần thơ thắm tràn nét yêu, rạng rỡ sự tươi trẻ vĩnh hằng và sự hoan hỉ trong niềm vui được thông phần vào Sự Sống thánh thiêng và trác tuyệt của Ba Ngôi Cực Thánh. Amen!

AN THIÊN MINH

TUYỂN THƠ

NHIP TÂM LINH

“Chính thần trí của Ta, Ta sẽ đặt vào lòng các ngươi” (Ed 36,27a)

Có hạt bụi nhỏ nhoi một sáng
 Vương vào mắt để vẫn thơ lòng tư lự
 Có những trở trăn chỉ là trăn trở
 Cho mây chở nắng vịn màu trái tim
 Có vách núi quận mình đến trào dâng nham thạch
 Đáp lại tiếng gọi đại ngàn thăm thẳm chiều sâu
 Có một vĩa than cuộc trần đang âm ỉ
 Chờ ngọn gió lên rung vũ khúc vô thường siêu linh
 Phải chăng Lời Người đang thổn thức?!
 Chờ đêm tịch lặng ôm vào lòng niềm đáp trả vô ngôn
 Vì trái tim ta lớn lên từ nỗi đau khoanh khắc
 Nên ta cảm được nỗi đau Trái Tim Người ngàn đời quất quay!
 Mây rồi sẽ mang mưa trở lại
 Rửa sạch bụi hồng trần ngày tháng cũ hanh hao
 Còn lại chút tình ta trong Người huyền mặc
 Đốm lửa nhỏ nhoi đủ sáng cả một đời
 Hương huyền linh theo gió rung lòng thăm thĩ
 Phiến hồn trở mình nghe tiếng đập thiêng liêng
 Màu thao thức sương trên cành quỳên trắng
 Một chút thanh cao động ánh mắt trong ngần
 Đêm vô lối
 Khi lòng phủ nhận điều trái tim muốn nói
 Ngày ngây ngô
 Khi cuộc sống lặng quên đan dệt tiếng cười
 Thế giới đa mang
 Sao bằng trái tim ta chất chiu Người!

Cuộc đời có tìm đủ lối cho Tim Người trong ta?
 Xin chữ thật lòng rung nhịp tâm linh đưa bước
 Nhịp tâm linh
 Hồn ta có Người!
 Nhịp Thần Khí!
 Tình Người trong ta!

NỖI NHỚ TÊN NGƯỜI

“Hồn chúng con khát vọng Thánh Danh và ước mong tưởng nhớ đến Ngài” (Is 26,8)

Ta cứ ngỡ bình yên sau giông bão
 Nào ngờ đâu thao thức bỗng quay về
 Bầu trời xanh không còn xanh nữa
 Cánh lá vàng nay đã hoá ra nâu
 Giọt sương khuya một thuở tưởng quên bờ dĩ vãng
 Bỗng lênh đênh trôi dạt giữa trời sâu
 Ta đứng đây nhìn thiên hạ bể dâu
 Nghe nỗi nhớ trong tim mình quặn thắt
 Chim trên cành rẫy run bài ca ái ngại
 Cá dưới sông lặng lẽ dòng đời hanh hao
 Nắng sớm mưa chiều ngày tháng mây trôi
 Bao nỗi nhớ về khua dấu chân sừng sốt
 Nỗi nhớ Tên Người chờ chực ở hiên sau
 Nỗi nhớ theo ta buổi chiều đạp xe lên dốc
 Ta ngược đời choáng ngợp khoảng riêng tư
 Mong manh lắm sao nặng hồn ta dấu bước!
 Phải chi ta đừng níu áo Người ngày đó
 Lời kinh đầu khắc khoải suốt đêm nay
 Phải chi ta đừng vói theo Người ngày đó
 Trái tim đâu thao thức mãi Tình lay!!!

TA ĐI VỀ PHÍA NGƯỜI

“Con sẽ bước tới bàn thờ Thiên Chúa, tới gặp Thiên Chúa, nguồn vui của lòng con” (Tv 43,4)

Ta đi về phía Người
 Dịu dàng như mây cuối chân trời lãng đãng
 Ta đi qua thời gian
 Nghe thao thức mưa về nghiêng lòng khắc khoải
 Ta đi qua tuổi thơ
 Thấy hồn mình nũng nịu câu ân sủng vừa lớn
 Ta đi qua chiếc cầu đam mê
 Chợt biết màu ngậy ngô vướng cung đời khờ khạo
 Ta đi tìm trái tim ta
 Bỗng thấy Tình Yêu trong Trái Tim Người
 Niềm vui nở hoa ánh mắt
 Tiếng cười trong suốt điệu ru
 Ta hỏi mùa mưa
 Mưa bảo Người không có tuổi
 Ta hỏi thời gian về Người
 Thời gian rúc rích chỉ vẫn thơ
 Ta hỏi ngày
 Ngày nói Người rực hơn ánh sáng
 Quang chiếu trái tim Sự Thiện tỏa tinh ngần
 Rọi đáy hồn ta thanh thanh màu Chân Lý
 Ta hỏi đêm
 Đêm bảo Người như ngọn đèn thao thức
 Thấp đến muôn trùng soi dẫn lối vào tim
 Lửa thiêng nung tình ta vừa độ chín
 Ta bước về phía Người
 Nhẹ nhàng ân thiêng ánh màu hương thánh
 Ta đi vào mùa yêu

Lời kinh thơm ngát đến nao lòng
 Ta hỏi hồn ta
 Ngọn đèn đường đêm nay quên ngủ
 Tiếng lòng da diết
 Ta miết vào hơi thở Người yêu thương!

HỒN THƠ MÙA ĐAY TRỞ

“Mọi sự đều đi về một nơi” (Gv 3,20)

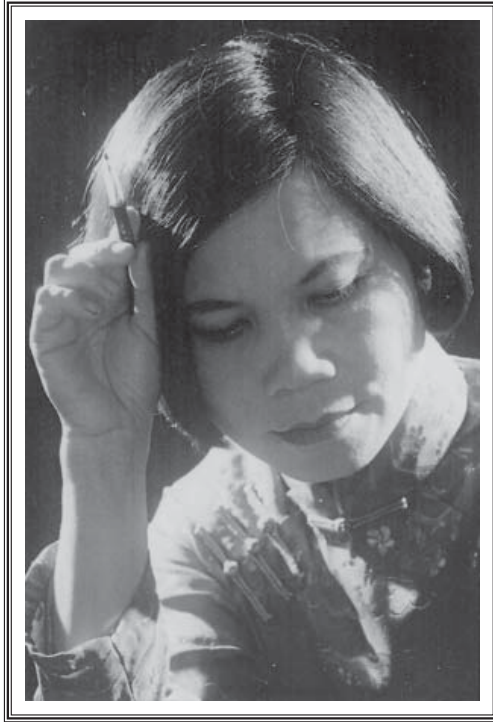
Đi về đâu cơn lốc hồn ta mùa day trở
 Ở phía nào... khát dấu bước chân thiêng
 Dấu Tim Người một đời sao đau đau!
 Một chút riêng tư muốn tan chảy tận cùng
 Ta đi về phía tiếng Trái Tim mời gọi
 Nghe day dứt bản tình ca vang vọng tâm linh!
 Hồn tịch lặng mở đôi tay trống rỗng
 Ôm Tình Người thanh tẩy tận thâm sâu
 Xin làm giọt sương mềm với xuống bờ vai
 Thả vãn thơ gầy tròn áo màu hương kinh phiêu lãng
 Xin làm tiếng gọi đò giữa chiều thanh lộng gió
 Diu hồn lữ hành về bến vắng nghỉ ngơi
 Xin một lần cùng Người rong chơi cuộc trần huyền thoại
 Nhặt lấy chữ yêu gói trọn cả cung vãn
 Hư thực cuộc đời mệnh mộng mùa nước nổi
 Có không khôn dại chảy về biển khơi
 Ta chất chiu ca dao mộc mạc mùi rơm cỏ
 Tình thơ bình dị hòa điệu với an nhiên
 Xin làm gió vi vu thổi về Người câu hát
 Thanh thoát lòng trần thao thức ngủ vùi bên hiên
 Chiều nay ngồi ngắm Người trong đỉnh mây
 Câu thơ day trở một đời nở trái tim sức sống

Dấu bước độc hành xuôi về miền cô tịch
Cung lòng thơ mỏng dịu dàng lời!

NGỌN GIÓ VÔ THƯỜNG

“Gió xoay lui xoay tới rồi gió đi” (Gv 1, 6)

Ta ngọn gió mong manh vô thường
Theo trần đời đi tìm hình hài cuộc sống
Chẳng là tuyết cho Ánh Sáng chạm vào tinh trắng
Chẳng là hoa cho Mưa Xuân ướp say hương lòng
Gió lay đam mê tưởng hồn mình trở giấc
Một phút xa khơi chợt nhói lòng
Gió tìm danh lợi cho đời mình tên gọi
Màu nắng nhạt nhòa chiều nghiêng dấu chân hoang
Gió chơi với cuốn lấy vần thơ Người tinh trắng
Thấy Chân Dung thấp thoáng tiếng vọng về
Gió mang hơi thở Người nào đâu biết!
Sao bỗng lời thổi tím cả rừng chiều!
Gió tung bay tưởng Người xa khuất lấp
Đi mãi hành trình hồng hoang vẫn hồng hoang
Gió quên gió từ Tình yêu Người bước đến
Trong lặng thầm Ánh Sáng mở tinh khôi
Hãy quay lại gió ơi đi vào miền cô tịch!
Trái Tim Người hình hài gió cuu mang
Thôi những loay hoay trần trở sớm chiều khuất tất
Ở bên Người lòng gió tan vào khí thiêng!
Gió thấy gió trong Người vắng Chân Lý
Sự Thiện hào quang Nét Điểm Lệ tinh tuyền
Gió mặc lấy hồn thơ Người lấp lánh
Cho hương Người quyện vào gió phiêu linh
Ngọn gió vô thường - tình ta một chiều nên biến đổi
Trái Tim Người - chân dung gió thiên thu

LÝ THỊ MINH KHIÊM

*Tên thật: Maria Lý Thị Minh Khiêm – Bút danh: Diệp Vy
- Sinh ngày 10-7-1963 tại Đức Trọng, Lâm Đồng – Địa chỉ:
22 Bạch Đằng, Liên Nghĩa, Đức Trọng, Lâm Đồng – Giáo
Xứ Tùng Nghĩa, Giáo phận Đà Lạt – Hội viên hội VHNT tỉnh
Lâm Đồng – Hội viên hội VHNT các Dân tộc Thiếu Số Việt
Nam*

ĐT: 0978291117 - Email: minhkiem.l@gmail.com

NIỀM TIN GIỮA ĐỜI THƯỜNG

Khi tôi viết những dòng cảm xúc, giải bày chia sẻ này là bắt đầu mùa Chay, một mùa cho ta nhìn lại chính mình, mà suy ngẫm và chiêm nghiệm những được và mất, để rồi trong sự tĩnh lặng của tâm hồn sẽ có một hướng đi mới – hướng đi tới một miền an nhiên, tràn đầy hy vọng, niềm tin và hạnh phúc.

Tôi đã đi trên con đường gập ghềnh, chông gai ngút ngàn. Nếu không có Chúa và Đức Mẹ chở che, gìn giữ thì có lẽ tôi đã xa Chúa lâu rồi. Khi tôi chưa là gì, chỉ mới tập tễnh làm thơ thì không việc gì, nhưng khi đã có chỗ đứng trong làng văn chương thì có quá nhiều cám dỗ đến với tôi. Tôi hay đi dự trại sáng tác, giao lưu, gặp gỡ và quen biết rất nhiều nghệ sĩ đa tình và đa tài. Không ít người bày tỏ tình cảm và gợi ý với tôi là sẽ cho tôi danh vọng, địa vị, kể cả vật chất dư dả nếu như tôi bằng lòng làm bạn tình của họ. Tôi đã dao động dử dôi giữa sự chọn lựa có hoặc không. Chính lúc ấy Thiên Thần Bản Mệnh đã nhắc nhở tôi hãy cầu nguyện với Chúa cùng Đức Mẹ Maria. Tôi đã cầu nguyện và đã được soi sáng để có can đảm từ chối hết thảy mọi cám dỗ ma quỷ đem đến cho tôi. Trong cuộc sống đầy dẫy khó khăn của đời thường, đôi lúc tôi đã quá tuyệt vọng và đau khổ vì sự thất bại dồn dập xảy đến với tôi, tôi đã dại dột nghĩ đến việc tìm đến cái chết để giữ bỏ tất cả muôn phiền thì Chúa lại đến bên tôi, soi sáng, dẫn dắt tôi trở về vòng tay yêu thương của Ngài bằng cách giúp tôi miệt mài lần hạt mỗi ngày ... Ánh sáng Đức Tin cho tôi biết rằng Chúa luôn luôn kề cận bên tôi. Chúa đã cứu người mù, người què, người câm điếc, kể cả cho người chết sống lại. Chúa đã biến nước hóa thành rượu, hóa bánh ra nhiều cho hàng vạn người ăn không để ai bị đói...v..v.. Vậy thì tại sao tôi lại không tin nơi Chúa và Đức Mẹ kia chứ?

Mỗi một ngày qua đi, hồng ân Chúa lại tuôn đổ dạt dào trên tôi. Bây giờ tôi biết rõ nếu không có ơn Chúa tôi sẽ chẳng làm được việc gì. Tôi sẽ mãi luôn tin tưởng và phó thác trọn cuộc đời tôi cho Chúa và Đức Mẹ. Tôi vâng theo ý Chúa và tạ ơn Chúa muôn đời

MARIA LÝ THỊ MINH KHIÊM

TUYỂN THƠ

THÁNH LỄ

Con quỳ bên chân Chúa
 Cầu xin người thứ tha
 Một đời con lầm lỗi
 Tình Chúa ... xa dần ... xa ...

Cuộc đời chốn phù hoa
 Cuốn con vào bão tố
 Trái tim con loang lổ
 Những vết dao hận thù

Nhìn Chúa nơi máng cỏ
 Dang tay ban hồng ân
 Con biết mình lạc lối
 Bùn nhơ in gót chân

Đất trời hồng sắc xuân
 Con quay về bên Chúa
 Chúa ơi! xin tha thứ
 Thương con trót lỗi lầm

XIN MẸ CHỞ CHE

Con quỳ bên Mẹ hiền từ
 Xin cho con được vô tư trọn đời
 Cho con vẹn mãi nụ cười
 Đòi con ôm trọn vòm trời ngậy thơ
 Cho con đừng mắc dây tơ
 Cho con đừng gặp tình cờ người đứng
 Để hồn không nhuộm sầu vương
 Trái tim được mãi vẹn hương tinh tuyền
 Để tâm không nặng ưu phiền
 Cầu xin ơn Mẹ nhân hiền chở che ...

TRÁI TIM NGƯỜI

Dốc đời
 Bao lần
 Con vấp ngã
 Tìm nơi đâu
 Cũng thấy cô đơn
 Con khờ dại
 Vô tình chối bỏ
 Một tình yêu
 Sâu lắng vô ngần
 Con đi tìm
 Bóng hình hư ảo
 Rất mong manh
 Quá đổi phù du
 Con không biết
 Chung quanh là bão tố
 Chỉ bên Người

Con mới được bình yên
 Trái tim Người
 Đầy ấp vẹn nguyên
 Không tính toán
 Không so đo thiệt hơn
 Con khờ dại
 Vô tình không nhận biết
 Tình yêu
 Bao la Đấng nhân hiền ...

TÌNH CHA

Mùa xuân đến bên thềm
 Hân hoan bao lời chúc
 Chứa chan nguồn hạnh phúc
 Giữa đất trời bao la
 Cảm tạ ân tình Cha
 Suốt đời luôn che chở
 Giúp con bền ý chí
 Truyền giao lời tình ca
 Rực rỡ ngàn sắc hoa
 Tỏa hương thơm bát ngát
 Chuông ngân trên đỉnh tháp
 Gọi con chiêm trở về
 Mùa xuân về bao la
 Tình Cha là mãi mãi

TÂM TÌNH GIÁO LÝ VIÊN

“Lúa chín đầy đồng mà thiếu thợ gặt”

Con xin làm thợ gặt
 Những hạt lúa thơm lành
 Đem tin mừng chân lý
 Những mái đầu còn xanh
 Con xin làm “viên đá”
 Bé nhỏ giữa đường trần
 Bao la tình yêu thương
 Con xin làm chất men
 Giữa dòng đời xuôi ngược
 Con xin làm ngọn đuốc
 Soi sáng hồn nhân gian
 Con xin làm “muối đất”
 Ướp mặn lời Phúc Âm

CẦU XIN MẸ

Từ khắp bốn phương
 Về bên chân Mẹ
 Nguyện cầu tỏ thể
 Mẹ ban muôn ơn
 Những người cô đơn
 Mẹ hiền nâng đỡ
 Những người cùng khổ
 Mẹ luôn giữ gìn
 Lầm đường lạc lối
 Mẹ hướng nẻo ngay
 Xâu chuỗi trên tay
 Lẫn hạt mỗi ngày

Ngự giữa ngàn cây
 Mẹ là ánh sáng
 Yêu thương sưởi ấm
 Những trái tim gầy
 Bốn phương về đây
 Không còn cách biệt
 Cầu xin tha thiết
 Ở Mẹ tràn đầy.

ĐỨC MẸ TÀPAO

Về thăm Đức Mẹ Tàpao
 Ẩn trong ngàn lá – vì sao sáng ngời
 Mẹ hiện ra để cứu đời
 Soi đường dẫn lối bao người lầm than
 Khó khăn mẹ sẽ ủi an
 Bệnh tật – đau khổ, Mẹ ban ơn lành
 Tấm lòng Mẹ tựa biển xanh
 Bao dung nhân hậu – đơn thành lắng sâu
 Quý bên chân Mẹ khấu đầu
 Mẹ ơi thương nhận lời cầu chúng con

ĐẮM ĐÒ

Nén tâm nhang cho cha
 Như con đò nhỏ
 Giữa dòng
 Mù khơi chầy xiết
 Xoáy vòng không thôi
 Bám vào thân đá

Ngừng trôi
 Bám vào ký ức
 Xa rồi bóng cha
 Còn đâu râm mát
 Cội đa
 Còn đâu mái rạ
 Mưa sa ẩm nồng
 Cha như một
 Áng cầu vồng
 Xua tan giông bão
 Rực hồng nắng tươi
 Phơi lưng
 Dưới ánh mặt trời
 Gánh theo năm tháng
 Không lời thở than
 Ăn sương
 Uống gió
 Mưa chan
 Lo toan không ngủ
 Đêm tàn
 Mắt sâu
 Con lên tính học
 Bao lâu
 Bấy nhiêu cay cực
 Trắng mầu tóc cha
 Con về
 Mỗi bận thăm nhà
 Lấm khoai, nong thóc của cha
 Vội dẫn
 Thương cha lòng mãi bồn thần
 Làm sao bù đắp

Vạn phần cho cha ...?
 Nghĩ rồi ...
 Ngày tháng
 Vụt qua
 Con về
 Nhang khói
 Mất nhòa
 Lệ cay
 Bây giờ
 Con trống bàn tay
 Núi vào đâu ...?
 Để không may
 Đắm dò ...

MẸ

Áo tơ
 Mẹ khoác trên lưng
 Làm sao ngăn được
 Cả rừng mưa rơi
 Bão giông
 Mẹ cõng một đời
 Hoàng hôn phủ tím
 Lịm thời thanh xuân

MẸ 2

Mẹ gầy hao nhánh lau thưa
 Tóc giờ bạc trắng nắng mưa dãi dầu
 Ngày xưa má phấn đẹp màu
 Dáng người thon thả qua cầu gió bay

Nuôi con lằm lúi tháng ngày
 Chắt chiu hạt gạo, bàn tay võ về
 Bao mùa mưa bão dầm dề
 Bao mùa, mẹ giấc ngủ mê chẳng tròn
 Mỗi ngày mẹ một héo hon
 Thời gian trĩu nặng lưng còng trở trăn
 Mẹ gầy hao vóc tháng năm
 Lòng con se thắt mỗi lần mẹ đau.

LỜI RU

Thuở xưa mẹ hát ru con
 Mười hai bến nước đục trong bến nào
 Lời ru nay lại ghen ngào
 Con ru trẻ ngủ mà sao đau lòng
 Vết xưa về lại đường vòng
 Con theo gót mẹ – má hồng sớm phai
 Nỗi buồn như sợi tóc mai
 Tháng năm đan lại cho dài xót xa
 Nhớ thương để lại quê nhà
 Phong sương đã phủ mặt mà duyên mơ
 Qua cầu rơi mất ngảy thơ
 Ngậm ngùi con trách dây tơ buộc mình
 Một đời con mãi lặng thinh
 Để nghe tim vỡ mảnh tình héo hon
 Bây giờ ngồi hát ru con
 Hay là con tự nỉ non ru mình ...

TÌNH CHÚA

Con rong ruổi trên đường đời mệt mỏi
Hương tương lai xa tít tắp mịt mờ
Muôn trắc trở khiến hồn con chới với
Níu vào đâu khi vấp ngã đại khờ?

Đêm tối về con lạc lõng bơ vơ
Tim khắc khoải nỗi niềm riêng sâu lắng
Tâm hồn con – khô khan và trống vắng
Trùng khơi xa – chưa tìm thấy bến bờ

Bỗng bất chợt giữa đường xa dặm thẳm
Chúa vòng tay đan kín những yêu thương
Tình dạt dào mệnh mông hơn đại dương
Con hạnh phúc nép bên Người êm ấm ...

THANH HƯƠNG

Tên thật: Maria Nguyễn Thị Thanh Hương --Sinh ngày: 24-11-1964 - Giáo phận Xuân Lộc – Các bút danh: Thanh Hương, Phù Du, Hương Sion - Phục vụ Giáo xứ qua việc soạn suy niệm Lời Chúa, giờ chầu, các nghi thức phụng vụ Cộng tác với trang “văn hóa nghệ thuật” và tủ sách “cuộc đời dâng hiến” của Giáo phận.

Các website đã gửi bài: baicamoi.com; tamlinhvaodoi.net; daobinhducme.net; menchuayeunguoi.com; dunglac.org; Đồng Xanh Thơ Dũng Lạc; Đồng Xanh Thơ Xuân Lộc; Câu lạc bộ Thi ca Cầu nguyện.

ĐT: 061-3727-134 ; 0912-103-292

Email: canhhuong@gmail.com

HẠT CÁI NHỎ BÉ

Chúa gọi tôi vào đời bằng trái tim của Ngài.

Tôi hiểu thế! Và tôi yêu tiếng gọi của Ngài cũng bằng cả trái tim tôi.

Thuở còn bé, tôi chưa hiểu thấu đức tin là gì? Nhưng tôi thật thỏa thích với ngôi trường Công giáo trong xứ đạo mà ba mẹ cho tôi theo học. Phía sau lưng nhà thờ, là dãy lớp học tọa lạc kiên cố bên đầm nước thơ mộng, có đám lục bình hoa tím tím, có đàn thiên nga bơi lội trắng cả một góc ao, có ánh nắng sớm mai vàng hanh hanh. Tiếng đàn phong cầm của ai đó bên trong nhà thờ, cứ mỗi sáng lại vang vọng từng thanh âm tập tễnh, lóng ngóng, nhưng sao lại rất say sưa, thánh thiện.

Như được ươm mầm từ mảnh đất bồi phù sa màu mỡ, ngày ngày tôi chỉ mong được đến trường, để hòa mình vào tiếng đàn êm ái mật ngọt từ thánh đường vọng theo sóng nước mơn man. Tôi đã háo hức hòa mình theo những buổi sinh hoạt và thi giáo lý do cha xứ tổ chức, những buổi văn nghệ, dâng hoa, hoạt cảnh trong các dịp đại lễ lúc ấy, ấm áp mãi không phai trong cuộc đời tôi. Tựa như có lời kinh tiếng hát bay cao hơn trong hai lần cầu nguyện. Trang đức tin đầu

đời thơ ấu của tôi thật êm ả, ngọt ngào trên con đường đến với Chúa.

Thời gian trôi, tuổi thơ cũng qua đi...

Thế rồi biến động của thời cuộc làm tôi phải giã từ xóm đạo nhỏ bé thân thương, vĩnh viễn xa ngôi trường thiên nhiên ấn tượng nhất của tuổi học trò. Tôi theo gia đình lưu lạc vào chốn rừng thẳm thâm u, mịt mù heo hút...

Bốn mùa cứ trôi qua... tôi chẳng còn khái niệm gì về thời gian, khi mà gia đình quá đói nghèo sau vài năm mất mùa, chỉ biết vùi đầu vào công việc để phụ giúp ba mẹ nuôi đàn em thơ cho qua cơn bĩ cực. Tôi lớn lên lúc nào không hay, thành một cô thôn nữ quê mùa chân chất, xa dần mọi điều kiện tiến thân, xa dần thời áo trắng chưa kịp lên đủ lớp.

Thuở ấy, nhớ thánh lễ vô cùng!

Tôi khao khát được nghe tiếng chuông đổ vọng vang ngày nào, được mang chiếc áo dài trắng đến nhà thờ dự lễ vào buổi sớm tinh mơ, được nghe tiếng Chúa khẽ khàng qua bài giảng, qua lời thánh ca mộc mạc êm đềm, qua tiếng đọc kinh râm ran của các cụ già và các em thiếu nhi hằng ngày. Mùa phụng vụ quanh năm của tôi lúc bấy giờ là: Sớm tối gắn bó với đồng lúa nương khoai, với những buổi trưa hè oi bức, mong từng trận mưa rừng cho ngọt ngào hương đất. Đêm đêm chỉ có sao trời, chỉ có ánh trăng vàng vạc giữa thềm thang mộng quanh soi đời tôi sáng hơn, giúp tôi cảm nghiệm sự hiện diện của Chúa nhiều hơn trong thanh tịnh, hoang liêu. Thế rồi đêm đêm bên ngọn đèn dầu tôi tập làm thơ.

Chúa trong tôi thuở ấy đã không còn dịu êm thơ mộng như trong vườn địa đàng nữa. Chúa đem tôi vào hoang địa

khô cằn, mưa lầy nặng bụi, bỏ tôi ở đó và trao cho tôi một loại chén đắng, để mà thanh luyện, để mà yêu thương.

Thế rồi đức tin của tôi cũng chín dần hơn trong khao khát niềm tin vào Chúa, tôi đã ước mong để được phục vụ, để được hiến dâng trong môi trường mới đầy khốn khổ, gian nan ở miền rừng núi Xuân Lộc xa xôi này. Có những chiều mưa rừng ồ ạt, ngồi buồn bó gối bên phen cửa sổ không có song, ngẫm nghĩ đến số phận của mình...

Nhưng rồi bỗng nhớ đến số phận của các bé ở “Cô nhi viện” ngày nào khi còn sống ở Sài Gòn, tôi cùng với người chị ruột ở hội Legio, cứ mỗi Chúa nhật lại đến thăm. Khoảng 40 đến 50 bé trong một phòng, bình thường cũng có mà khác thường cũng có. Bé đầu to dị dạng, bé chỉ có một mắt, bé sút môi, v.v...

Chúa nhật nào cũng vậy, sau khi đã phụ giúp một số công việc đến chiều, tôi trở về mà lòng đầy cảm xúc. Đâu đó, ở quê hương chúng ta vẫn còn nhiều những em bé bất hạnh bị bỏ rơi, nhiều những cô gái lỡ lầm đáng thương. Nắng chiều cứ chập chùng vương theo chân, kéo lòng tôi cũng chùng xuống, vương vấn mong ngày quay lại cùng các bé tội nghiệp. Ở những nơi này còn quá nhiều việc làm, để cho niềm tin nhân loại triển nở, cho đức tin Kitô chan chứa lan rộng. Tôi chợt thấm thía lời Thánh Giacôbê tông đồ tha thiết: *“Đức tin không việc làm là đức tin chết”*. (Giacôbê 2:14-26).

Cứ thế, từng biến cố vui buồn sướng khổ đi qua đời tôi, cũng như cuộc đời của bao người mà tôi được chứng kiến, thực sự giúp tôi cảm nghiệm hồng ân đức tin Chúa đã ban. Lòng dâng cao tình yêu mến. Như thế bây giờ tôi không chỉ

tin, mà còn yêu mến, cậy trông vào một Đức Giêsu, phong phú trong tình yêu, huyền nhiệm trong đau khổ và kiên trì trong ơn cứu độ. Chúa muốn tôi phải làm cho đức tin huyền nhiệm ấy trở thành thực tế và tỏa lan.

Lạy Chúa! Đức tin là một hồng ân cho mỗi chúng con.

Tạ ơn Chúa vì hồng ân ấy là hạt cải nhỏ bé mà Chúa đã gieo vào lòng con.

Tạ ơn Chúa vì những vần thơ của con, cũng là những hạt cải nhỏ bé mà Chúa đã yêu thương tặng ban.

*Xin thổi vào thơ con nhiều ý niệm
 Cầm tay con ký tự những lời văn
 Để Chúa luôn cùng chúng con hiện diện
 Viết mãi hoài trang cảm tạ hồng ân.*

12-3-2012

THANH HƯƠNG

TUYỂN THƠ

BUỐC THỜI GIAN

*Nhớ ngày họp mặt các tác giả
Phan Thiết 20-1-2010.*

Con sẽ đi khi bình minh thức giấc
Nghe bên đường vọng khúc hát cổ hoa
Con dẫn bước tìm Ngài trên nẻo lạ
Nắm tay nhau cùng tiến bước đường xa.

Con sẽ đi dù nắng hè gay gắt
Mặc mồ hôi ướt đẫm áo thô sần
Ươm hạt giống, ươm thơ đồng xanh ngát
Vườn Ôliu e ấp trái mọng màng.

Con vẫn đi, hai vai sương thấm lạnh
Tối phủ vây heo hút ánh trăng gầy
Nỗi lo sợ cỏ lùng đang lẫn tránh
Đêm mịt mù trông cây từng phút giây.

Con cứ đi, đi hoài và đi mãi...
Qua bốn mùa xuân hạ đến thu đông
Tin vào Ngài gian nan con không ngại
Gieo miệt mài giữa đồng xanh mênh mông.

Con sẽ đi và sẽ đi thật nhẹ
Cho không gian đừng chạm với thời gian
Nghe âm vang nhạc du dương rất khẽ
Lời yêu thương ngọt hạnh phúc thiên đàng.

LỐI HẸP

Con hỏi Chúa đường nào về Thiên quốc?
 Ngài trả lời chỉ đường hẹp mà thôi!
 Đường thên thang đưa chân theo mưu chước
 Bước lạc loài muôn lối con chơi vơi.

Con hỏi Chúa nẻo đường lên núi thánh?
 Có phải nghìn vất vả lăm gai chông
 Bước gập ghềnh chân con không vững mạnh
 Làm sao cầm chén đắng để xin vâng.

Con hỏi Chúa tại sao Ngài lựa chọn?
 Kiếp nhân sinh giữa thế giới bạc tình
 Trao tin yêu để rồi bị bội phản
 Yêu con người lại bị người đóng đinh.

Con theo Chúa tìm con đường hạnh phúc
 Có phải đường rộng mở sống yêu thương?
 Giữa oán thù đo bằng lòng nhẫn nhục
 Giữa thiệt hơn chỉ biết sống khiêm nhường.

Con xin Chúa cho con niềm tin mới!
 Để yêu đời dù đời chẳng hiểu con
 Để trung thành dù gặp nhiều bạc đãi
 Để cười vui dù thân xác mỗi mòn.

Con xin Chúa cho con lòng can đảm
 Biết cho đi không đòi hỏi đáp đền
 Biết hy sinh không bao giờ chán nản
 Biết nhân từ không toan tính thiệt hơn.

Con chỉ mong một đời theo chân Chúa
 Dù dậm dài núi sọ gập ghềnh xa
 Sống giữa đời bằng tình yêu chan chứa
 Lối hẹp theo Ngài hát khúc hoan ca.

NHỚ MẸ

Nhớ ngày của Mẹ 2010

Chiều về khi nắng ngủ yên,
 Chợt nghe thao thức bên hiên cuộc đời.
 Mẹ già tóc bạc da mồi,
 Tuổi đời bóng xế chưa thôi u sầu.
 Mỗi mòn thao thức canh đầu,
 Tình thương êm ái, ví dầu biển khơi.
 Con yêu tiếng Mẹ ru hời,
 Mẹ nuôi con lớn bằng lời ca dao.
 Con yêu giọng Mẹ ngọt ngào,
 Vỗ về những lúc thương đau muộn phiền.
 Mẹ cho con tuổi thần tiên,
 Mẹ cho con tuổi hỗn nhiên ngọt ngào!
 Thế rồi tóc Mẹ phai màu,
 Con dần khôn lớn bước vào đời thôi.
 Mẹ già chiếc bóng đơn côi,
 Sầu thương mấy nỗi bồi hồi... hắt hiu.
 Mẹ ngồi thổi khói lam chiều
 Cho tan hơi thở cô liêu từng ngày.
 Bốn mùa rừng lá đổi thay
 Áo nâu đã bạc, màu mây tóc chiều.
 Vẫn mong âu yếm dắt dìu
 Vẫn mong chờ mãi con yêu dặm dài.
 Mẹ cho con cả một đời,
 Mẹ cho con cả biển trời thương yêu.
 Hôm nay con nhớ mẹ nhiều,
 Ước gì quay lại sớm chiều ngày xưa.
 Để còn nghe tiếng võng đưa...
 Để còn nghe Mẹ ru vừa bên tai...

Để màu tóc Mẹ không phai,
 Để con nhỏ mãi trong tay mẹ hiền.
 ...Chiều về khi nắng ngủ yên,
 Chợt nghe thao thức bên hiên cuộc đời.

MONG VỀ MẸ LA VANG

La Vang thánh địa chốn hành hương
 Ước ao được thấy Mẹ tình thương
 Đường sao xa quá! lòng chờ đợi
 Chất chứa nỗi niềm nhớ vấn vương.

Mẹ ngự uy nghi giữa non ngàn
 Đoàn con tứ xứ đến tỏ than
 Nỉ non bên Mẹ ngàn tâm sự
 Lệ mỗi mòn, đau khổ ngổn ngang.

Giữa nắng trưa hè im gió lay
 Màu xanh áo Mẹ ngát trời mây
 Rừng Lá Vàng rì rào hơi thở
 Xua muện phiền lòng nhẹ phút giây.

Rồi trời trở đông... gió lạnh đầy
 Con thương Mẹ sương gió phủ vây
 Vẫn đứng chờ đợi con tha thiết
 Nguồn ơn vô tận ban từng ngày.

La Vang ao ước đến một lần
 Để dâng tâm sự nỗi lòng con
 Mẹ ban ơn lành cho Giáo xứ
 Chở che Giáo hội mãi bình an.

Mẹ thương dìu dắt nẻo đường xa
 Biển đời sức mỏng giữa phong ba
 Có Mẹ thuyền con căng sóng nhạc
 Lướt nhẹ về nguồn phúc bao la.

MANNA THÁNH THỂ

Một trời Manna trắng...
 Rơi xuống đất mật vàng
 Người về cõi thiên thang
 Bốn mươi năm thử thách

Ôi Manna đất khách
 Không thỏa lòng khát khao
 Mạch Horep ngọt ngào
 Vẫn hoài mong nguồn sống

Sa mạc khô gió lộng
 Tìm Đất Hứa long đong
 Lữ khách hoài cậy trông
 Nguồn thánh ân viên mãn

Cuộc đặng trình giới hạn
 Chúa biết con bất toàn
 Phận mỏng dòn dễ tan
 Nên đồng hành bất tận

Yêu thương là dấu ấn
 Chúa đối với dân Người
 Cự ước hay bao đời
 Vẫn kiên trì trung tín

Hành trình dẫu vô định
 Về thế kỷ hôm nay
 Chúa dưỡng nuôi từng ngày
 Manna là Thánh thể

Như tấm bánh được bẻ
 Là Minh Ngài phúc ân
 Máu Thánh rót tuôn tràn
 Hòa tan thành sức sống

Xưa sa mạc hoang vắng
 Cột lửa sáng dẫn đường
 Nay đường trần nhiều nhương
 Lễ Mi-sa định hướng

Cho con lòng khiêm nhượng
 Khi được Người thương yêu
 Biết san sẻ thật nhiều
 Khi đây tràn Thánh Thể

Đời long đong dẫu bể
 Cũng chi thể Ngài thôi
 Chia đau sót ngọt bùi
 Nhân đôi niềm hạnh phúc.

Nhà Tạm đang thao thức
 Chờ con cái tha phương
 Ban sức sống dậm trường
 Về vĩnh hằng – Đất Hứa.

ĐIỆP KHÚC THỨ THA

Ta dẫn nhau
 đi vào phố chợ
 Xem dòng đời
 vay trả, trả vay
 Những hơn thua đong đếm từng ngày
 Chợt một phút ta nhìn ta – cũng vậy!

Sao đành ngỡ những gì đã thấy?
 Bên lề đời bàn tay vẫy bàn tay
 Níu vào nhau oan trái đẩy đẩy
 Mong tìm chút yêu thương tha thứ

Bao tội nợ lo âu chế ngự
 Xoay ta trong vòng xoáy nhỏ nhen
 Lạnh lùng vô cảm với anh em
 Sao tha được “bảy mươi lần bảy”

Tội nào bằng tội vô tâm ruộng rẫy
 Biết nhận – mà chẳng biết cho đi
 Trăm năm thoáng chốc có là gì
 Thì danh lợi, hơn thua thành phù phiếm

Chỉ yêu thương còn trong cảm nghiệm
 Vươn tới Ngài hạnh phúc vô biên
 Biết thứ tha lòng nhẹ ưu phiền
 Hạnh phúc sẽ ngọt ngào sâu lắng

Chúa ơi! nhìn lại con – tội nặng
 Và Ngài cứ điệp khúc thứ tha
 Bởi mang phận Ádam Evà
 Nên thứ tha...
 cần cho ẩn số “tội”.

VŨ THỦY

*Tên thật: Lucia Vũ Thị Thanh Thủy - Bút danh: Vũ Thủy
Sinh ngày 16-12-1965 - tại Bùi Tiến, Biên Hòa - Nguyên
quân: Lê Xá, Hưng Yên – Từ 1965-1991, sống ở Đồng Nai.
Từ 1991 đến nay sống tại giáo xứ Tân Trang, quận Tân Bình
TP. HCM - Từ năm 1985-1991: giáo viên dạy môn Toán tại
trường cấp II Tam Hiệp, Đồng Nai. – Từ 1991-1994 buôn
bán tại Sài Gòn.*

Từ năm 1993 bị mù hoàn toàn và bệnh tật, sống với cha mẹ tại giáo xứ Tân Trang. Những năm tháng làm quen với cuộc sống mù lòa đã dẫn Vũ Thủy tìm đến ánh sáng niềm tin, niềm tin đó Vũ Thủy đã luôn đặt vào một biểu tượng cao nhất của Kitô giáo, đó chính là Thập Giá Chúa Kitô. Dưới đây là những dòng chia sẻ của Vũ Thủy về con đường vào lối thơ của mình.

THEO NGÀI VÀO LỐI THƠ

Lúc còn đang học lớp năm, tôi đã vẽ vẽ viết những bài thơ lục bát. Dần dần lớn lên tôi thích viết những bài thơ tự do hơn, và đã viết về đủ thứ trên đời. Khoảng thời gian đó, tôi chẳng có dịp nghiên cứu học làm thơ và cũng chẳng được đọc nhiều thơ cho lắm, tôi làm thơ chỉ là để trút những tâm sự và nỗi niềm riêng tư của mình. Thường là tôi viết vào một mẩu giấy vớ vẩn nào đấy rồi tự mình đọc cho mình nghe. Rồi thì những mảnh giấy ấy cũng rơi vào lãng quên và chẳng còn lại chút vết tích gì. Lần sinh nhật thứ 23 của tôi, một người bạn trai tặng cho tôi một cuốn sổ tay nhỏ, trong đó anh vẽ những bức tranh với chủ đề xuân, hạ, thu, đông bằng màu nước để trang trí cho cuốn sổ. Tôi rất thích món quà sinh nhật này và thay vì viết những bài thơ tình của mình vào những mẩu giấy, tôi đã ghi chép cẩn thận vào cuốn sổ ấy. Đó là lần đầu tiên tôi có một tập thơ hẳn hoi...

Đôi mắt tôi mờ dần rồi mù hẳn, những bài thơ của tôi cũng lưu lạc đâu mất. Tôi đã ngưng việc làm thơ cho đến khi tôi biết sử dụng computer vào giữa năm 2002. Khoảng thời gian này, tôi thường viết về những đề tài như hồi tưởng,

hòa bình, thiên nhiên và những bức xúc về thời cuộc. Đó là những suy tư vụn vặt của tôi, đôi khi là những bức bối về cuộc sống đầy dẫy những bất trắc. Bài thơ đầu tiên tôi viết có sự hiện diện của Thiên Chúa là bài *Cô gái mù với ly café trắng*. Và phải đến hơn ba năm sau tôi mới lại viết được một bài có nét tâm linh nhiều hơn đó là bài *Món quà của Thượng Đế*. Tôi muốn viết về Chúa nhiều hơn nhưng sao mà khó quá... Tuy nhiên, cũng như bao nhiêu khó khăn khác, Chúa đã dẫn tôi đi một cách âm thầm mà chỉ khi đến đích tôi mới hay Người đang ở bên tôi. Lần này cũng vậy, khi tôi viết bài thơ “Dù bước đi trong thung lũng tối...” tôi mới nhận ra một cách rõ ràng rằng Chúa đã dẫn tôi đi vào lối thơ của Ngài và bây giờ Ngài đang cầm tay tôi viết.

Sau đó, một người bạn của bố tôi cho tôi địa chỉ Dunglac.net, và tôi tình cờ đọc được lá thư kêu gọi tham gia Đồng Xanh Thơ của anh Cao Huy Hoàng trên website này và đã mạnh dạn gửi đi bài thơ *Món quà của Thượng Đế*. Sau đó là bài *Cô gái mù với ly café trắng*. Khi anh Hoàng khuyến khích tôi tiếp tục gửi bài, tôi đâu còn bài nào để gửi, những bài tôi đang có thì không phù hợp với Đồng Xanh Thơ. Tôi chợt nghĩ về hình ảnh đã lưu trong tâm trí tôi một cách rất sâu đậm, đó là ánh mắt của Chúa Giêsu. Ánh mắt mà tôi đã từng được nhìn thấy cách đây hơn hai chục năm, qua sự thể hiện của một họa sĩ kỳ tài. Ánh mắt ấy đã thôi thúc tôi ngồi vào Computer và cứ thế ngón tay tôi gõ liên tục trên bàn phím những ý tưởng mà tôi đã chất chứa về ánh mắt ấy trong những năm đầu tôi làm quen với bóng tối. Sau khi hoàn thành bài thơ, tôi đọc đi đọc lại nhiều lần và quyết định đặt cho bài thơ này tựa đề là *Hai nghìn năm vẫn đợi*. Tôi có thể viết về Chúa, nói với Chúa bất cứ lúc nào qua

những vần thơ vụn vặt của mình. Căn phòng nhỏ của tôi dường như chứa đầy những vần thơ, mỗi khi xuất hiện trong đầu một ý tưởng nào đó tôi cho là đẹp tôi liền vội vã save vào computer, hễ có thời gian rảnh rỗi tôi sẽ lấy ra gọt dũa chúng thành những bài thơ mới.

Khi tôi viết bài thơ *Lương tâm và dải lụa*, tôi chỉ định ví von con người của tôi yếu đuối và hay buông thả như một dải lụa. Không ngờ sau khi đã đưa ra một loạt những hình ảnh về dải lụa ấy, tôi càng nhận ra con người mình xấu xa hơn mình tưởng và nhận ra Chúa đã tha thứ cho mình nhiều hơn mình đã tưởng. Và hôm ấy cũng chính là ngày tôn kính Lòng Chúa Thương Xót, thế là tôi có được hình ảnh về một Biển Hồ Thương Xót thật là xúc động và tôi đưa ngay vào câu thơ kế tiếp của mình...

Bây giờ thì không thể dừng lại nữa, tôi đã viết đến đây, bạn có thể thấy Chúa dắt tôi đi vào lối thơ như thế nào. Bạn cũng thấy được Ngài đang cầm tay tôi viết ra sao. Rõ ràng là Elements of Poetry giúp tôi dễ dàng viết những bài thơ tâm linh, chủ đề mà trước đó tôi đã thực hiện một cách rất khó khăn. Tôi cho rằng mình học được American Poetry là do ý Chúa muốn và do Chúa mở trí cho tôi hiểu được những bài học và những bài mẫu của các nhà thơ nước ngoài để giờ đây tôi áp dụng cho riêng mình. Chúa cũng đã ban cho tôi những trải nghiệm và những cảm xúc là những cái tôi cần để có thể sáng tác. Khi nhận ra rằng Chúa đã trở thành nguồn thi hứng cho mình, tôi thử làm một bài thơ tình theo kiểu như trước đây tôi đã làm; sau khi hoàn thành tôi cố sửa đi sửa lại, đọc đi đọc lại vẫn thấy nó vô vị và gượng ép đến mức tôi không thèm lưu nó lại trong computer nữa. Tôi muốn làm thơ và đọc cho những người bạn đang nằm trên

giường bệnh có thể nghe một cô gái mù thì thầm nói về tình yêu của Chúa, về những vẻ đẹp của cuộc sống chung quanh. Tôi thường viết về những người bạn khuyết tật mà tôi quen biết, về niềm tin của họ, về những bất hạnh, những nỗ lực vượt qua khổ đau của họ cho Chúa nghe...

Có thể nói Chúa Giêsu và những mảnh đời bất hạnh đã trở thành nguồn thi hứng dồi dào cho tôi. Tôi đang đi cùng với Giêsu trong một cuộc phiêu lưu đầy thú vị, dĩ nhiên là chúng tôi cùng trải qua những khó khăn vui buồn sướng khổ của cuộc phiêu lưu ấy.

6-4-2008

VŨ THỦY

TUYỂN THƠ

CÔ GÁI MÙ VỚI LY CÀ PHÊ TRẮNG

Cuộc đời này có nhiều điều u ám và đen tối, tuy nhiên vẫn có những nét chấm phá để ta thấy bức tranh cuộc đời thật là đẹp đẽ. Những gì khổ cực, nghèo hèn, bất hạnh, lọc lừa... ta thường ví nó với màu đen. Những gì hạnh phúc, tươi sáng, tốt đẹp, lòng nhân ái... ta thường ví với màu trắng. Và màu trắng đó như những tảng băng nổi trên mặt nước nhấn chìm tất cả những gì đen tối. Tôi cảm nhận được tình yêu của Thiên Chúa qua những con người trần thế. Chúa vẫn ở bên tôi, Ngài hoạt động qua những người thân, bạn hữu của tôi. Với những suy nghĩ ấy tôi thấy cuộc đời thật là bao dung và tươi đẹp. Tôi đã không thất bại trong cuộc đời này!

Ly cà phê đen trước mặt
 Ngụm đắng nhuộm cuộc đời?
 Cuộc đời trắng hay đen, thành công hay thất bại?
 Hãy hỏi lòng mình chọn trắng hay đen

Cả bầu trời trước mặt ...
 Đôi mắt con không thấy ánh mặt trời
 Nhưng với con cuộc đời đầy nắng ấm
 Bởi quanh con đã có những bàn tay
 Trao cả con tim, xiết chặt tình người
 Đôi chân con bước đi vững chãi
 Bởi có những bàn chân đi mở lối tâm hồn
 Gieo hy vọng cho người mù tăm tối
 Ly cà phê cho con ngọt ngào hơi sữa
 Bởi nó như cuộc sống đầy bao dung
 Đã cho con ngọt bùi trong cay đắng
 Cuộc đời trắng hay đen?

Riêng cô gái mù thấy ly cà phê trắng
 Bỏ dòng sữa yêu người, đời đã ban cho
 Cô giơ tay hướng về Thượng Đế
 “Xin cảm ơn Người, Người mãi ở bên con!”

MÓN QUÀ CỦA THƯỢNG ĐẾ

Con lấy nguồn thi hứng từ lời của Chúa: “Hãy mang lấy ách của Ta vì ách của Ta thì êm ái và gánh của Ta thì nhẹ nhàng...”

Vừa chập chững bước vào đời
 Thượng Đế thương tặng tôi
 Món đồ chơi Thập Tự
 Theo năm tháng Thập Tự lớn cùng tôi
 Có những lúc trở gai làm trái tim rướm máu
 Lúc trơn bóng đắm mồi hôi tôi tần tảo
 Khi tôi ngã,
 Cây Thập Tự vững vàng như giá đỡ
 Tôi bám lấy cùng niềm tin trời dậy
 Khi mỉm cười,
 Thập Tự cũng nở hoa
 Chia từng cánh cho đời thêm phơi phới
 Khi bật khóc,
 Thập Tự âm thầm lau nước mắt cho tôi
 Và tôi thấy trái tim thơ trẻ lại
 Khi tìm đến những người trong đơn lẻ
 Với Thập Tự bẻ đôi tôi chia sẻ
 Hạnh phúc có, buồn đau cũng có
 Và nỗi cô đơn sẽ chẳng còn
 Khi thành công, rục rĩ giữa phần hoa
 Tôi quên khuấy món đồ chơi Chúa tặng

Cây Thập Tự trên vai tôi đè nặng
 Nhắc nhở tôi gõ cửa viếng tâm hồn
 Tôi lăm bắm xúc Thập Tự cho ngay
 Thập Tự trên vai tôi vỗ nhịp
 Và,
 Chúng tôi hát khúc song hành...

CHÚT MEN CỦA NGƯỜI ĐÀN BÀ GÓA

Con đang cố thấp lên
 Một ngọn đèn dầu leo lét
 Từ sâu thẳm giữa con tim và khối óc
 Hòng đặt vào giá đèn soi tỏ bước nhân gian.

Con đang cố thu mình
 Vào trong hạt muối nhỏ
 Để ướp cho đời một chút vị tha
 Chút mặn nồng trong mối quan tâm người đồng loại.

Con trần trở
 Muốn làm một nhúm bột men tí xíu
 Rắc vào đời một tí men say
 Nhân gian sẽ dậy lên niềm tin yêu hoan lạc.

Con chỉ là xác trà trong đáy cốc
 Cố để lại chút hương sau buổi tiệc tàn
 Đời còn đó biết bao điều trần trở
 Mỗi sáng thức dậy lại thấy bình minh lên.

LỜI MẸ TRONG ĐÊM

Lời mẹ trong đêm
 Thì thấm như sương
 Trong lành như sương
 Dâng gánh ưu phiền
 Gởi niềm tin thác.

Lời mẹ trong đêm
 Miên man từng giọt
 Từng giọt khắc khoải
 Từng giọt da diết
 Từng giọt nỉ non.

Giọt kinh trong đêm
 Dâng lời cảm tạ
 Đòi mẹ vất vả
 Cho đời con vui.

Giọt kinh đêm nay
 Mẹ dâng cho Chúa
 Đôi mắt đứa con
 Vĩnh viễn nhìn đời
 Bằng lăng kính thắm
 Giọt kinh dẫm lệ...!

Những giọt kinh đêm
 Động thành chuỗi ngọc
 Gởi về quê Cha
 Xin tròn thánh ý!

HỒN LỮ KHÁCH

Băng tan
 Hồn ấm lại
 Một sáng xuân nồng
 Người lữ khách xa quê
 Chợt nhận ra đời mình
 Dầu ba chìm bảy nổi
 Vẫn nóng hổi một bầu thơ
 Vẫn mộng mơ về tình yêu cuộc sống
 Vì trong thơ thường có lửa
 Và nửa vầng trăng thường chở những áng thơ.
 Người lữ khách ấy yêu nửa vầng trăng khuyết
 Trăng Thập Tự treo giữa trời tĩnh lặng
 Là cả dòng sông chở nặng ái ân...
 Dưới ánh trăng Thập Tự
 Người lữ khách thấy đời là thơ, là nhạc
 Với những nốt thăng trầm
 Những cung bậc bi ai
 Và giai điệu réo rắt...
 Người lữ khách góp nhặt những vần thơ
 Đặt dưới chân cây Thập Tự
 Gối gấm cả cõi lòng tin thác tin yêu
 Có ánh trăng Thập Tự trên cao chứng giám.

ĐỈNH ĐÔI XƯA

Dưới chân cây thập tự
 Chiều tím đôi hoang vu
 Gió ru chiều tĩnh mịch
 Hồn lạc cõi thâm u.

Cây thập tự loang lổ
 Trổ bông hồng đầy gai
 Tròn bao nhiêu thế kỷ
 Nhục hình vẫn chưa phai.

Hai nghìn năm có lẽ
 Đấng cứu chuộc âm thầm
 Cứu đời bằng giá máu
 Vẫn kiên trì lặng câm.

Ôi! Giêsu cực thánh
 Người vẫn gánh ưu phiền
 Cho muôn người dưới thế
 Tìm thấy nẻo bình yên.

Đôi vai Đấng cứu chuộc
 Chất tảng đá vô tình
 Của con người bội bạc
 Vẫn tiếp tục đăng trình.

Từ đời xưa thanh vắng
 Ánh mắt đầy thương yêu
 Dõi theo hồn lũ khách
 Gởi gắm biết bao điều.

Chiều nay người lũ khách
 Quay về đỉnh đời xưa
 Ngược nhìn cây thập tự
 Lệ đổ tràn như mưa.

Ôi huyền siêu giá máu
 Nhuộm thắm kiếp nhân sinh
 Dưới chân cây thập tự
 Là cả khối ân tình.

Đỉnh đồi vườn cao mãi
 Kéo lên bao phận người
 Hai nghìn năm còn đó
 Tình Chúa không chuyển dời.

Dưới chân cây thập tự
 Chiều tím đổi hoang vu
 Gió ru chiều tĩnh mịch
 Hồn lạc cõi thâm u...

LỄ SỐNG ĐỜI CON

Chúa cấm con thất vọng
 Vì Chúa tạo nên con
 Từ mầm xanh hy vọng
 Cho đời thêm sức sống

Chúa cấm con ngã lòng
 Vì Chúa đã tạo con
 Trong thân phận mỏng dòn
 Nhỏ nhoi và yếu đuối

Chúa muốn con trông cậy
 Vì Chúa trọn tình thương
 Tình Ngài luôn sẵn đợi
 Con tìm về tựa nương

Chúa bảo con hy vọng
 Vì Người là lẽ sống
 Là ánh sáng đời con
 Con bây giờ vui hát!

ĐÊM LỊCH SỬ

Một đêm mới đất trời xanh hy vọng
 Một đêm mở cửa đón bình minh
 Đêm ân phúc trên thiên đình trao trọn
 Cho loài người hèn mọn kiếp nhân sinh

Một đêm mới đất trời như lắng đọng
 Một đêm trao trọn khối ân tình
 Đêm vỡ òa ngọn thác từ trời cao
 Đổ mưa xuống, đổ nguồn ơn cứu độ
 Trên hoang mạc lòng người như cát rã
 Lòng chúng con mãi thao thức đợi trông
 Một đêm mới ánh rạng đông khởi sắc

Một đêm mới bắc cây cầu lịch sử
 Đêm dẫn đường đi tới tương lai
 Hai nghìn năm vẫn còn nguyên đêm mới
 Đêm nay con ngồi ôn lịch sử

Đọc Tân ước ngẫm về kinh Cựu ước
 Con hiểu rằng dầu chỉ là cát bụi
 Cuộc đời con vẫn được Chúa quan phòng
 Trong chương trình cứu độ của trời cao
 Con khao khát sống hoài trong ân phúc
 Được khởi đi từ một đêm lịch sử
 Một đêm mới đất trời xanh hy vọng
 Một đêm mở cửa đón bình minh
 Đêm bắt đầu cho toàn pho Tân ước.

ĐỂ NGÀI MUỐN

Nếu Ngài cho con nhìn lại cuộc đời
 Con xin được nhìn thấy cả trái đất bình yên
 Nhìn thấy muện phiến rời xa người đau khổ
 Nhìn thấy em thơ má phính môi hồng
 Nhìn thấy ruộng đồng cứ hằng năm xanh tốt
 Nhìn thấy bầu trời với tầng ô-zôn lành lặn
 Nhìn thấy biển mặn mà hiền hòa đầy tôm cá
 Nhìn thấy người công nhân thông thả chiều tan ca
 Nhìn thấy lòng người mở ra đầy thân thiện
 Nhìn thấy ngày mai hiện ra từ hôm nay hạnh phúc...

Nếu Ngài muốn con khép mắt lại vì cuộc đời
 Con nguyện một lòng vâng theo thánh ý!

CÔ GÁI MÙ TRƯỚC ÁNH BÌNH MINH

Cô mở mắt nhìn đời qua bóng tối
 Mắt thêm nâu vì nắng đã ùa vào
 Giọt ảm áp chìm sâu trong đáy mắt
 Ấm cả con tim, tâm hồn cô rộng mở
 Lòng háo hức đón bình minh của Chúa
 Có điều gì mới mẻ giữa tim cô
 Cô hăm hở mỗi ngày còn đang sống
 Uống từng giọt nắng vàng ươm như mật
 Dù ngày mai cuối chân trời mây xám
 Cô vẫn còn những giọt nắng yêu thương
 Đã len lỏi vào sâu trong đáy mắt
 Kể từ khi cô biết Chúa yêu mình
 Cô gái mù nhìn thấy ánh bình minh
 Luôn mang tới những điều thật mới mẻ
 Những giọt nắng trẻ trung vừa thức giấc
 Cứ hân hoan ôm trọn mỗi con người.

GỌI NẮNG VÀO TIM

Như người tìm ngọc quý
 Tôi góp nhặt nắng vàng
 Thắp lên một ngọn nến
 Giữa đêm đen mịt mù
 Cuộc đời tôi bừng sáng
 Tháng ngày còn khát khao
 Tôi nuôi bao mộng ước
 Cho non nước thanh bình
 Cho tình yêu rộng mở,
 “Hôm nay trời lừng lơ
 Trời dòng sông ánh sáng”
 Nắng vàng ươm như mật
 Chảy tràn giữa tim ai...

Nắng vàng ươm sóng sánh
 Lấp lánh từ trời cao
 Ngọt ngào như hơi thở
 Của tình yêu Thượng Đế
 Rỏ xuống miền nhân gian
 Bàn chân ai bước nhẹ
 Len vào giữa tim tôi
 Thổi luồng sinh khí mới
 Khơi dậy mạch yêu thương
 Dưới ban mai ngọt ngào.

Như người đào ngọc quý
 Tôi gọi nắng vào tim
 Cho anh và cho chị
 Tôi gọi nắng dâng trào
 Vào tim bạn tim em.
 Tôi đem từng giọt nắng

Giọt đắng, giọt yêu thương
 Trộn thành dòng sữa mật
 “Ngọt đắng theo phận người”
 Thả xuôi dòng hạnh phúc
 Những giọt nắng lung linh
 Từ trời cao lấp lánh
 Sưởi ấm trái tim hồng.

ĐÊM GIAO THỪA CỦA NGƯỜI TỐ GÁI

Lạy Chúa,
 Con chỉ là một tố gái vô duyên
 Đêm tháng ngày con thấy mình vô dụng
 Để rơi rụng những hồng ân chan chứa
 Đã bao lần con hứa rồi con quên
 Con để Chúa bên ngoài hiên rét cóng
 Khi tim con nóng bỏng giữa tục trần...

Đêm nay giao thừa ngồi tính sổ
 Hai bàn tay chẳng đếm nổi tội khiên
 Ôi lạy Chúa, Chúa ơi con yếu đuối
 Một đời con tay trắng vẫn hoàn không
 Mặc pháo bông, mặc champagne tràn cốc
 Trái tim con chỉ vui trong phút chốc...

Niềm hạnh phúc ở lại với tim con
 Là những gì cho đi vô vị lợi
 Là những lần thoáng gặp Chúa qua ai
 Là những khi con thất vọng, tìm về
 Chúa ơi, sao chẳng hề trách móc
 Lại đổ ơn mưa móc mùa xuân...

Ngoài sân,
 Sáng mông một reo vui rộn rã
 Đã mở ra một năm mới cho đời
 Mặt trời cười xiên xiên qua kẽ lá
 Con mở cửa đón Chúa vào năm mới
 Cả mùa xuân phơi phới theo vào
 Hương phủ đầy trên vai người tổ gái!

VIẾT CHO NHAU

Ta viết cho nhau những vần thơ chân thật
 Viết những bản tình ca cay đắng lẫn ngọt ngào
 Dòng tâm sự cứ trào lên môi miệng...

Ta viết cho nhau khi ta còn rất trẻ
 Ta viết cho nhau khi tuổi đã xế chiều
 Như cánh diều gửi hồn trong tiếng sáo
 Ta gửi hồn vào thao thức của Giêsu...
 Ánh trăng thanh không thu mình vào góc tối
 Tiếng sóng biển lúc dữ dội, lúc ì ầm
 Ngòi bút nhỏ Chúa cầm tay ta viết
 Viết cả khi trăng khuyết, sóng rời bờ...

Ta viết cho nhau những điều kỳ diệu
 Viết những điều đau khổ lẫn thương tâm
 Ta cứ viết để thấy mình còn đang sống!

TÌNH CHÚA BA NGÔI

Mây trắng rải tung trời
 Nắng vàng ngọt sương mai
 Gió thổi hơi Thần Khí
 Một sáng Chúa về Trời

Từ muôn thuở muôn đời
 Từ trong cõi trùng khơi
 Ôi, Ngôi Cha cực thánh!
 Cha đã yêu con rồi

Tình Chúa quá tuyệt vời
 Ban tặng trên con người
 Tình ẩn trong Thần Khí
 Dâng trào tựa biển khơi

Lạy Chúa Trời Ba Ngôi
 Ngay từ buổi tinh khôi
 Từ khởi nguồn vũ trụ
 Chúa đã yêu con rồi

Ôi tình Chúa Ba Ngôi
 Đổ tràn mãi không thôi
 Ôi tình nào sánh ví
 Chúa thậm yêu con rồi!

Hoa một cánh ven sông
 Đò lữ khách tang bồng
 Mái chèo khua khe khẽ
 Chở về cõi mệnh mong...

CHIM HÓT GỌI BÌNH MINH

Tiếng kêu đội đồng hoang
 Lũ chim bay hoảng hốt
 Chiếc tổ còn dở dang
 Bay theo cơn lốc xoáy

Trời chiều mưa dầm lệ
 Gió giật tung mái nhà
 Người đàn bà cô quả
 Mắt ướt nhòa mưa sa

Cánh hoa đời tôi tả
 Mây xám nặng chân trời
 Đời người như cỏ dại
 Bên vệ đường chơi vơi

Chấp hai tay khẩn nguyện
 Gởi hương tàn trong kính
 Chúa ơi, Người vẫn biết
 Đoạn trường kiếp nhân sinh

Vía hè trong đêm lạnh
 Thăng bé nằm cô đơn
 Mắt buồn mơ hạnh phúc
 Đôi môi vẻ đổi hờn

Tiếng nhạc đầu cuồng loạn
 Chốn ấy, người chắc đông
 Tiếng kính nguyện thưa thốt
 Chúa có buồn hơn không

Con biết mình vô dụng
 Chỉ dám mượn lời kính
 Rải tung theo lối xoáy
 Bay lên tới thiên đình

Chúa Tình yêu độ lượng
 Nhìn xuống khắp đồng hoang
 Đỡ nâng người cô quả
 Sưởi ấm người lang thang

Mây chuyển sang màu trắng
 Bầu trời xanh rất xanh
 Bầy chim đang làm tổ
 Chúng líu lo trên cành!

NHÌN VÀO MẮT MẸ

Mẹ đứng trên đỉnh đồi lặng lẽ
 Mắt buồn sâu thẳm đến vô biên
 Lệ rơi, Mẹ ngắm nhìn con Mẹ
 Lòng Mẹ khắc ghi những muộn phiền.

Đỉnh điểm đau thương giờ phút cuối
 Giêsu gọi Mẹ, phó Gioan
 Người thương nhân loại còn cơ cực
 Để Mẹ chở che, Mẹ bảo toàn.

Chiều nay tưởng niệm cuộc thương khó
 Con thấy Mẹ như lặng lẽ hơn
 Mắt Mẹ nhìn con còn ngấn lệ
 Mẹ ơi, con biết Mẹ buồn hơn.

Đường trần lữ thứ con buông thả
 Thập tự Giêsu thêm dấu đinh
 Con biết Mẹ đau nên Mẹ khóc
 Nhìn con, mắt Mẹ vẫn thương tình.

Tội con theo tháng năm chồng chất
 Suối lệ chiều nay chẳng rửa trôi
 Con biết! Thương con, Mẹ cũng khóc
 Mẹ ơi, xin giúp chí đền bồi!

GIỌT NẮNG MÙA ĐÔNG

Một hôm mây bồng chơi vơi
 Ông trời lơ đãng đánh rơi nắng vàng
 Để con với tới thiên đàng
 Hái chùm hạnh phúc ngập tràn về chơi
 Đem chia cho trẻ mồ côi
 Mỗi em một ít nhân đôi tình người
 Một hôm mây chở lên trời
 Hồn con hôn hờ nhẩn người trần gian
 Ở đây nắng ấm chứa chan
 Chăn êm nệm ấm đừng mang về trời
 Mùa đông dưới ấy tuyết rơi
 Áo bông, áo kép ta thời chia nhau
 Chùm hoa hạnh phúc mai sau
 Nở đầy trên những khóm lau ven rừng
 Trời đông giọt nắng rung rung
 Khiến người lữ khách chợt bùng cơn mê!

CÁNH HẠC TRONG SƯƠNG

Con là cánh hạc mỏng trong sương
 Trời đất mệnh mang lẽ dậm trường
 Khắc khoải hồn con tìm ý Chúa
 Phận người lưu lạc chốn tha hương
 Một cánh hạc run trong gió sương
 Tiếng kêu khẩn thiết tới Thiên đường
 Chúa ơi nhìn xuống đoàn dân Chúa
 Hoang mạc mệnh mông, dạ vấn vương...

Lời Chúa mở ra như ánh dương
 Dẫn con thẳng lối tới Thiên đường
 Chông gai có Chúa cùng song bước
 Hồn vững tin rồi, vọng cố hương...

Con là cánh hạc mỏng trong sương
 Lữ thứ thân con giữa vạn trùng
 Bao cảnh cơ hàn, người bất hạnh
 Tình đời ích kỷ hóa đau thương

Con là cánh hạc mỏng trong sương
 Xin Chúa thương ban sự nhún nhường
 Với Mẹ khiêm nhu, con nguyện ước
 Giữ lòng trung tín sống yêu thương

Con là cánh hạc mỏng trong sương
 Tin Đấng thiên sai đã tỏ tường
 Chuộc tội, cứu đời con cái Chúa
 Chúa ơi! Xin Chúa đổ tình thương...

NGƯỜI NGHĨ GÌ KHI VIẾT TRÊN ĐẤT?

Người nghĩ gì khi viết trên đất
 Chết ngất buồn, hay ngập tràn thương hại,
 Hay ái ngại cho người đàn bà tội lỗi...?
 Những cái nhìn nóng hổi

Những ánh mắt thăm dò
 Những hòn đá hèm sẵn trong tay...
 Người đàn bà chờ đợi trong sợ hãi
 Nàng đứng đó mảnh mai và cam chịu

Ôi, chỉ vì vài phút giây yếu đuối!!!
Người vẫn viết trên đất
Ngón tay buồn thờ thẫn
Chẳng nhẫn tâm kết tội kẻ ngoại tình!

Những ánh mắt rập rình chờ cơ hội
Vội rút lui vì tự mình mắc cỡ
Chẳng chờ xem lúc vỡ kịch hạ màn.
Người đàn bà ngỡ ngác

Nước mắt vẫn đoanh tròn
Lòng nàng đầy ân hận?
Người nghĩ gì khi viết trên đất
Lời chất vấn: “Ai là kẻ không có tội!”

Hay lời thở than: “Ôi! Một bọn giả hình!”...
Tôi đã có lần rập rình tìm cơ hội...
Tôi cũng đã nhiều lần hờm sấn đá trên tay...
Tôi lại đã nhiều lần mảnh mai và yếu đuối...

Chúa ơi,
Chúa đã chẳng nỡ dập tắt tim đèn còn leo lét
Chúa đã chẳng xét xử con như con đáng tội
Chúa lại vội đưa con về bên suối mát tình thương!

VŨ HUY THÔNG

Tên thật: Giuse Vũ Huy Thông - Sinh ngày 27-2-1967 tại Hà Nội - thụ phong linh mục ngày 22-12-2003 - Thuộc dòng Tên Việt Nam - Đang học tại Học viện mục vụ Đông Á - East Asian Pastoral Institute, Manila Philippine.

Webside đã cộng tác: Bạn Trẻ Tin Vui; Giáo Phận Nha Trang.

Email: josvulmsj@gmail.com

VÀ NGÀI ĐÃ DẠY TÔI YÊU

Có một chiều em gặp... câu kể này có thể dùng để mở đầu cho câu chuyện giữa hai trái tim, hai tâm hồn: Đức Giêsu và tôi, rất cá vị.

Tôi đã gặp Ngài vào một buổi chiều ở trong vườn Đại chủng viện Hà Nội, và Ngài đã hỏi tôi: “Con có muốn đi tu không?” Tôi đã trả lời trong một thoáng do dự: “Thưa, con có...”. Ngài hỏi tôi qua miệng một nữ tu già... và chú-bé-tôi cũng chưa hình dung được đi tu là thế nào. Về nhà hỏi mẹ, mẹ nói: “Ồ, đi tu khó lắm!”

Quả thế, Ngài đã ngỏ lời với tôi và cho tôi thấy bao nhiêu khó khăn trong cuộc sống. Nhưng trong những gian nan ấy tôi đã thấy bàn tay Ngài dịu dàng dẫn tôi từng bước nhẹ nhàng. Khi thì như bà mẹ hiền bao bọc trong tình thương êm ái, khi thì như cô giáo kiên nhẫn dạy từng nét bút, đáng ngồ, có khi là những trải nghiệm thất bại đau thương. Nhưng Ngài không để tôi vấp ngã. Chắc Ngài biết tôi chưa đủ cứng cáp. Trải nghiệm Chúa như là người mẹ và người thầy với tôi kéo dài cho đến những năm cuối Triết học ở Đại Chủng viện. Tôi như đứa bé trong vòng tay Mẹ và Thầy.

Đi theo Chúa trong kinh nghiệm của một chủng sinh qua những trải nghiệm mà Chúa cho thấy, lời bày tỏ trong tôi là một nỗi khắc khoải kiếm tìm, một khát khao đồng hành với Chúa trong những vất vả gian nan, những nhọc nhằn của kiếp người. Tôi cảm thấy được Chúa mời gọi đi theo Ngài trong hành trình của con người khát khao hạnh phúc, tìm kiếm một lẽ sống tông đồ dẫn thân phục vụ. Những vất vả của cuộc sống xã hội thời bao cấp và những khó khăn của thời trước “đổi mới” đã trui rèn cho tôi một đôi mắt biết nhận định, một con tim biết rung cảm và khát khao dâng hiến.

Tình Thầy-trò mà tôi cảm nhận với Đức Kitô mỗi ngày một lớn lên khi Ngài mở cho tôi thấy những nỗi khổ cực của kiếp người, cho tôi đồng cảm với những khát khao của con người kiếm tìm Chân Thiện Mỹ, đồng thời là những quẩn quanh vô vọng trong miếng cơm manh áo. Cảm được nỗi khổ của nhân gian thì một trật cũng khám phá ra tình yêu lớn lao của Thiên Chúa đối với con người. Dù là tội lỗi bất toàn, nhưng con người là đối tượng tình yêu của Thiên Chúa. Thiên Chúa yêu con người mê say. Tình yêu của Ngài thật kỳ diệu! Thiên Chúa nơi con người Đức Giê su Ki tô đã say mê con người đến nỗi Ngài đã làm người để chia sẻ kiếp sống lầm than của loài người. Và Ngài đã dạy tôi yêu...

Yêu Chúa không phải bằng khái niệm, nhưng bằng những cảm nghiệm thật trong những rung cảm tình yêu của tâm hồn, là một chuyển biến đức tin trong tôi. Một cảm nghiệm rất dung dị. Tôi đã thưa với Ngài cũng bằng những tâm tình đơn sơ mà tôi bắt được nơi một tâm hồn thơ bé của Têrêsa Hải Đồng Giêsu, hay một lời yêu ngây thơ của Diễm Ca. Tôi học đòi lời yêu từ những cảm nghiệm tình yêu của các bậc tiền bối để cũng thưa lên Ngài tình yêu của tôi.

Yêu và được yêu. Học với Ngài và theo sau Ngài như người môn đệ. Đó là niềm hạnh phúc tôi cảm nghiệm thấy khi theo sau Đức Kitô. Gặp được Ngài, cảm thấy Ngài, học nơi Ngài và được chia sẻ với Ngài cuộc sống dâng hiến cho tha nhân là cơ duyên mà Đức Giêsu dành cho tôi mà tôi đã chia sẻ trong những bài thơ của mình. Vì thế, đối với tôi, Đức Ki tô là Thầy, là Bạn, là Người yêu.

MÙA CHAY 2012
VŨ HUY THÔNG

TUYỂN THƠ

ĐOẢN KHÚC GIUSE

Người cúi trên từng thớ gỗ,
 Giọt mồ hôi thấm đẫm áo rồi.
 Bụi gỗ bám vàng trên râu, trên tóc,
 Vạt áo vương vương, lấm tẩm, phơi bào ...
 Gương mặt sáng ngời lên diễm lệ,
 Dòng dõi trâm anh - một thuở huy hoàng
 Của Đavít,
 Của Salomon,
 Của Josaphat, một kỹ hùng anh.
 Đọng trên khoeo mắt.
 Ngời lên vẻ mặt,
 Dù giờ đây lấm lũi cần lao.
 Ôi, dòng dõi trâm anh, con nhà thế phiệt,
 Vinh quang xưa, xưa quá xưa rồi.
 Vẻ huy hoàng, lầu son gác tía
 Đã lẫn vào tro bụi thời gian.
 Hùng anh xưa - khôn ngoan xưa,
 Chỉ còn là hoài niệm trong lời ca
 mỗi khi chiều buông xuống.
 Giờ đây Người cúi trên từng thớ gỗ,
 Nhọc lao qua ngày
 Mà đức công chính
 vẫn như cây Hương lam trên núi Liban tươi tốt,
 Mơn mớn vươn lên trong nguồn sống Gia vê...
 Giuse - Giuse
 Vinh quang, danh dự, khôn ngoan, diễm lệ,

Cha ông xưa Người chẳng giữ cho mình,
 Để Ngôi Lời vào đời trong tự hạ.
 Người nghèo khó cho Ngôi Lời nghèo khó,
 Người nhọc lao, Lời lao nhọc như Người.
 Nên Dưỡng phụ, nên Tôn sư hiền hậu,
 Từng ngày, từng ngày, nuôi Con Chúa lớn lên.
 Người âm thầm để Lời càng vang dội,
 Người lặng thinh, Lời vọng khắp nhân gian.

Nhát đục, đường cưa, lao công vất vả,
 Làng quê nhỏ bé đâu có gì hay.
 Ngôi Lời từng ngày, âm thầm lớn dậy.
 Yêu thương chăm sóc, Người góp một tay,
 Thần Khí ngày ngày, đưa Người thẳng bước,
 Lối Công chính Người đi, lối Thiên Chúa đã dành.

Nghe tiếng Thiên thần phán truyền trong giấc mộng,
 Đón Nữ Trinh kết ước vượt ngại ngần.
 Mọi nghi nan xin vâng vì Thánh ý,
 Mẹ Chúa Trời - Kính ái trọng trinh thân.

Giuse, Giuse
 Đức Kitô phải sinh nơi quê quán
 Tổ phụ Ngài - Đavít - tại Bêlem!
 Trỗi dậy đi, đưa Mẹ Ngài cất bước,
 Về quê hương - miền đất của Giuđa.
 Ở nơi đó, Người trao cho Con Chúa,
 Chia khoá nhà Đavít - Danh Sư tử Giuđa.

Người chăm sóc cho Lộc chồi Giacóp
 Được lớn lên trở sinh trái cứu đời.

LỬA

“Thầy đã đến ném lửa vào mắt đất” (Lc 12,49)

Ngài mang lửa tới đây
 Muốn nhen hồng trái đất
 Nếu muốn mà không đốt
 Lửa cháy bằng gì đây?

Ôi lửa thiêng, lửa thiêng
 Cháy bằng tim nóng rục
 Bằng Thân Ngài ngã gục
 Trên đồi cao, đồi cao ...

Đó chính Ngài đã đốt
 Và muốn lửa lan xa
 Đến mọi nơi, mọi nhà
 Nơi tim người lạnh giá!

CON NHỮNG MUỐN

Con dò bước lần tìm về ánh sáng
 Trong đêm đen tăm tối của ngục tù
 Nơi lý trí đang khắc khoải lu mờ
 Của tâm lòng yêu đương sầu rên rĩ.

Con những muốn cánh tay mình dang rộng,
 Như Chúa xưa - bát ngát ở đồi cao,
 Vươn ngực ra - cho máu ứa tim trào,
 Để hận thù đã tưởng mình chiến thắng.

Con vừa thử trương cánh tay mòn mỏi,
 Rã rời thân, đã lại muốn thu vào.
 Ôi khinh khiếp vì máu ứa tim trào,
 Và Kẻ Dữ lại mỉm cười mai mỉa.

Con những biết muốn tay mình dang rộng,
 Bỏ mình đi, phải để máu tuôn trào,
 Chấp nhận thân - một phận khổ lao đao.
 Ngã - Phi Ngã phải đấu tranh quyết liệt.

Con yếu đuối, tự mình không dang rộng,
 Phải gắn mình vào thánh giá Chúa thời,
 Cho cánh tay được dang rộng giữa trời,
 Một đời sống viên thành nhờ Thập giá.

CÓ MỘT CHIỀU, EM GẶP

Có một chiều em bắt gặp Tình yêu,
 Đang khắc khoải ngóng chờ trên thập giá
 Ôi Tình yêu, ôi khối tình cao cả
 Vẫn dang tay ngóng đợi từ bao giờ.

Em đâu biết rằng cả một trời mơ
 Đang đón đợi em về từ bao thuở.
 Em thần thờ thốt lên lời - Ôi Chúa,
 Ngài yêu con và ngóng đợi con về.

Đã bao ngày em lạc lối cõi mê,
 Đâu ngờ rằng tình yêu chờ em đó.
 Ngày qua ngày trên đồi cao Thập giá,
 Đổ máu ra để vẫy gọi em về.

Bỗng một chiều em bắt gặp Tình yêu
 Từ thập giá trên đồi cao lộng gió,
 Trái tim đắm nát tan từ bao thuở
 Gọi mời em để chia sẻ yêu thương.

Em trở về dấu lòng những vấn vương
 Vết thương đời vẫn như còn ứa máu,
 Canh bạc đời vẫn say màu đen đỏ,
 Em trở về chân bước những băng khuâng.

Em trở về, em phải trở về thôi.
 Tình nóng đợi bao ngày đau khắc khoải.
 Có thương tích, có mỗi mòn, đừng ngại.
 Trở về đi, đáp lại mỗi thâm tình.

MISSA EST

Con trở về trên đường phố chiều nay
 Khi tiếng chuông Thánh lễ chiều vừa kết
 Tai còn vẳng tiếng mời: “Missa est!”
 Sai vào trong một thế giới mênh mang

Trên đường phố, con lê bước lang thang
 Khi tuổi trẻ đắm mình trong tình ái
 Còn tuổi già biếng mình trong trẻ nãi
 Hồn ở đâu trong thế giới không tim?

Con lắng nghe tiếng lòng phố lặng im
 Chung quanh con, người quay cuồng vội vã
 Đẩy xô đi trong dòng đời hối hả
 Có nghe không tiếng gọi vẳng trong hồn?

Con trở về đường phố lúc hoàng hôn
 Nỗi khổ cực kéo mặt gằm xuống đất
 Tháng ngày trôi trong nhọc nhằn tất bật
 Chẳng khi nào ngược mắt nhìn trời cao!

Con phải chia cuộc sống ấy làm sao
 Khi vui sướng, lúc khô buồn héo hắt
 Khổ khi gieo và vui mừng ngày gặt
 Sống ở đời còn biết có trời cao

ĐỈNH CARMEL VÀ EM

Tôi tiễn đưa em đi lên đỉnh Carmel,
 Theo tiếng gọi của Tình Yêu thần bí
 Trong tiếng nhạc trời muôn cung hùng vĩ,
 Của tiếng lòng thỏn thức một niềm yêu.

Tôi muốn cùng em đi lên đỉnh Carmel,
 Trong muôn tiếng gió ngàn ca vi vút
 Giữa vang vọng suối khe ngân trầm đục
 Cổ rêu xanh quẩn quít bước chân quen

Tôi muốn cùng em bước tới đỉnh Carmel,
 Chào hoa lá, muôn hương vương lưu luyến
 Từ muông thú, đập diu chân bịn rịn,
 Giã biệt em, một thuở đã từng quen

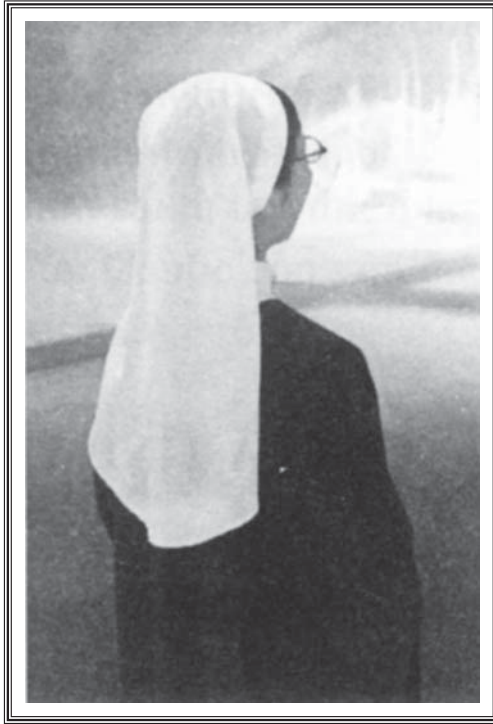
Em những muốn bay về đỉnh Carmel
 Nơi Em có Đấng Tình quân ngóng đợi
 Sóng tình dâng, vỗ bờ xa vời vợi,
 Cả trùng khơi Tình ái đã gọi tên

Em bước dò lên đỉnh núi Carmel
 Đôi gót nhỏ xước xơ vì ghềnh đá,
 Tóc rối bời trong gió đông, nắng hạ,
 Mắt ướt nhoà khi nắng mới vừa lên.

Em mơ ngày lên tới đỉnh Carmel
 Được dâng hiến trọn tình yêu trong trắng,
 Cả tim hồng ước mong niềm dâng tặng
 Tuổi thanh xuân rạo rục đã quen tên.

Em khát khao về trên đỉnh Carmel
Ở nơi đó Tình yêu đang chờ đón,
Nơi tiệc cưới đang tung bùng sắp dọn ,
Niềm ngất say chan chứa của Tình men.

Và giờ đây Tình đón đỉnh Carmel
Đưa em vào một niềm yêu tuyệt diệu,
Nơi Yêu trở khúc tân ca muôn điệu,
Làm em say - Em thoả ước mong đây.

H. T. S.

CÂU CA NHẬT ĐƯỢC

Lại một ẩn ngữ. Nó là Hạt Tinh Sương, Hoa Thức Sớm, Hồi Tâm Sâu, Hẹn Tối Sớm, Hết Thì Sao? Hướng Tối Sion, Hết Tính Sau! Tất cả đều có thể, bởi vì tất cả đều ngầm nhắc tới một Tuyệt Đối đang cuốn hút hồn người về Vô Tận.

*Người đi hướng mãi về phía trước
Thấp thoáng vạt khăn thể sau lưng*

*Câu hát người rơi ta nhặt được
Dặm dài nghe trở gió băng khuâng.*

*Ta hãy nghe tiếng hát để đoán ra hạnh phúc của
cõi lòng đang hát.*

TRĂNG THẬP TỰ

ƠN GỌI CỦA CON LÀ TÌNH YÊU

Trong “Thủ bản tự thuật”, chị thánh Têrêxa Hải Đồng Giêsu đã viết về ơn gọi của mình như sau:

Con cảm thấy trong con có ơn gọi làm linh mục. Ôi Chúa Giêsu! Con sẽ yêu Chúa biết bao khi con được cầm Chúa trong tay, khi tuân theo lời con, Chúa từ trời ngự xuống... Ôi Chúa Giêsu! Con sẽ yêu Chúa biết bao khi con ban Chúa cho các linh hồn!... Nhưng than ôi! Đang khi ước ao được làm linh mục, con lại ca tụng và thêm ngưỡng cái khiêm tốn của Thánh Phanxicô Khó Khăn và con lại cảm thấy ơn gọi bất chước ngài mà khước từ phẩm chức linh mục cao cả ấy.

Ôi Giêsu là tình ái và là cuộc sống của con... Làm sao có thể dung hoà được hai tư tưởng đối chọi ấy? Làm sao có thể thực hiện được những ước vọng của linh hồn nhỏ bé đáng thương này?...

A, mặc dù hèn hạ, con cũng muốn soi chiếu các linh hồn như những Tiên Tri, những Tiến Sĩ. Con có ơn gọi làm Tông Đồ... Con muốn đi khắp thế giới rao giảng Danh Chúa và cắm nơi đất dân ngoại cây thánh giá vinh quang của Chúa. Nhưng thưa Đấng con yêu mến, chỉ một nhiệm vụ mà thôi đối với con chắc là không đủ, con còn muốn đồng thời đi rao giảng Tin Mừng khắp năm châu, đến tận cùng những hải

đảo xa xôi nhất... Con muốn làm vị thừa sai không chỉ trong một ít năm mà còn muốn làm thừa sai từ tạo thiên lập địa cho đến tận thế... Nhưng, ôi Đấng Cứu Chuộc con yêu mến, con muốn tất cả, con muốn đổ đến giọt máu cuối cùng vì Chúa...

Tử đạo, vâng, tử đạo là một cái mộng của con từ ngày thiếu thời, và mộng đó đã lớn lên cùng với con dưới mái Dòng Kín... Con cũng thấy mộng đó thật là điên khùng, vì con đã không biết chỉ ước ao một thứ tử đạo nào đó thôi. Để được thoả mãn, con phải chịu đủ mọi thứ tử đạo... Cũng như Chúa, lạ Đấng con tôn thờ, con cũng muốn được chịu đánh đập và chịu đóng đinh... Con muốn chết bị lột da như Thánh Bartôlômêô... Như Thánh Gioan, con muốn bị liệng vào vạc dầu sôi, con muốn được chịu hết mọi cực hình các Đấng tử đạo đã phải chịu... Cùng với Thánh Inê và Thánh Xêlilia, con muốn giơ cổ ra cho lý hình chém và như Thánh Gioanna d'Arc, người chị quý mến của con, con muốn đứng trên đồng củi cháy, miệng thầm thì kêu tên Chúa: “Hỡi Giêsu của con!”... Khi tưởng đến hình khổ các tín hữu phải chịu thời Quỷ Vương, con cảm thấy lòng con rộn rã và ước muốn chờ gì những hình khổ ấy đã được dành để cho con... Giêsu, Giêsu, nếu con muốn viết hết mọi ao ước của con thì chắc là con phải mượn tới cuốn sách hằng sống của Chúa, chỉ sách ấy mới thuật lại các hành động của hết thảy các Thánh và con muốn hoàn tất những hành động này vì Chúa...

Ôi Giêsu của con! Chúa sẽ đáp lại thế nào đối với tất cả những ý muốn điên khùng của con?... Còn có linh hồn nào nhỏ bé hơn và bất lực hơn linh hồn con chăng?... Nhưng chính vì sự yếu hèn của con như thế mà lạ Chúa, Chúa đã

vui lòng ban dư đầy những ước nguyện nhỏ bé con nít này, và hôm nay đây Chúa lại muốn ban phát thật nhiều những ước nguyện khác còn vĩ đại hơn cả vũ trụ nữa.

Khi nguyện gẫm, vì những ước nguyện của con làm cho con đau khổ như chịu tử đạo thật, thì con mở các thư Thánh Phaolô để tìm kiếm một vài giải đáp. Chương 12 và chương 13 của thư thứ nhất gửi giáo đoàn Côrintô được lần giở ngay trước mắt. Trong chương trước con đọc thấy: Không phải ai cũng có thể trở thành Tông Đồ, Tiên Tri, Tiến Sĩ...; Giáo hội được cấu tạo bởi nhiều thành phần khác nhau và mất không thể đồng thời là tay được (1Cr 12,4-30). Lời giải đáp kể là đã rõ ràng, tuy nhiên vẫn chưa thoả mãn được những ước nguyện của con, nên con vẫn chưa được an lòng... Không nản chí, con cứ tiếp tục đọc và câu sau đây đã làm con khuây khoả: “Anh em hãy hăm hở tìm kiếm những ân huệ hoàn hảo nhất, rồi tôi sẽ tỏ cho anh em một con đường tuyệt hảo hơn nữa” (1Cr 12,31). Rồi Thánh Tông Đồ giải thích: tất cả các ân huệ dù hoàn hảo đến đâu mà nếu không có tình mến cũng không nghĩa lý gì... Chỉ có tình mến mới là đường tuyệt hảo dẫn tới Thiên Chúa một cách chắc chắn.

Cuối cùng con đã tìm được sự an vui... Chiêm ngắm thân thể mầu nhiệm của Giáo hội, con không thấy con thuộc thành phần nào mà Thánh Phaolô mô tả, hay đúng hơn là con muốn nhận thấy con ở trong tất cả... Đức Mến đã cho con cái chìa khoá ơn gọi của con. Con hiểu, nếu Giáo hội có một thân thể cấu tạo bởi nhiều thành phần khác nhau, thì thành phần cần yếu và cao cả nhất trong toàn thể đó vẫn không thể nào thiếu được, con hiểu Giáo hội có một con tim và con tim này luôn bùng cháy lửa yêu mến. Con cũng hiểu chỉ có tình yêu mới làm cho các thành phần của Giáo hội

hoạt động, nếu tình yêu đó tắt đi thì các Tông Đồ không rao giảng Phúc Âm nữa, các vị Tử Đạo khước từ không đổ máu nữa... Con hiểu tình yêu bao gồm hết mọi địa vị trong thân thể Chúa, tình yêu đó là tất cả, tình yêu bao gồm mọi không gian và thời gian.... Tình yêu là bất diệt!....

Trong niềm vui sướng cực độ, con đã kêu lên: Ôi Giêsu, Tình Yêu của con ơi!... Con đã tìm thấy ơn gọi của con rồi, ơn gọi của con là tình yêu!...

Thánh nữ **TÊRÊXA HÀI ĐÔNG GIÊSU**
(Thủ Bản Tự Thuật, Hương Việt phiên dịch,
Đan viện Cát Minh Sài Gòn, 1967, trang 197-200.)

TUYỂN THƠ

LÊN ĐỈNH TÌNH YÊU

Yêu sao nắng đẹp Phượng Hoàng ơi!
 Chắp cánh bay lên đỉnh sáng ngời
 Bé bỏng thân con sà mặt đất
 Bạt ngàn Cánh Phượng tit lưng trời.
 Gió theo lối gió đừng sao xuyên
 Mây hợp đường mây cú thảnh thơi
 Nhắm đỉnh tình yêu mà sải cánh
 Cho con vút tới Phượng Hoàng ơi!

THƠ

Ôi lạ Chúa con đâu là thi sĩ
 Sao hồn thơ cứ đầy ú trong con
 Sao tình thơ dâng ngập cả linh hồn
 Sao lời thơ mãi vang ngân vời vợi
 Sao ý thơ tung bùng như nắng mới
 Sao hương thơ ngây ngất tận thiên đàng
 Thơ rung động toàn khối não trí năng
 Thơ rạo rức trái tim hồng bé nhỏ
 Thơ tuôn chảy khắp châu thân đây đó
 Thơ sôi sục trong huyết quản Chúa ơi
 Thơ yêu thương như vang tiếng gọi mời
 Hồn thơ bay cùng thơ đi khắp nẻo
 Lên tận cõi thình không trời trong trẻo
 Mà chiêm quan vũ trụ ngất ngây yêu
 Thơ thán phục công trình Chúa cao siêu
 Thơ ca ngợi Đấng tạo thành duệ trí

Thơ bay vút lên thượng tầng thanh khí
 Thơ hoà điệu muôn tinh đẩu vẫn xoay
 Cùng nhịp múa cảm tạ thơ ngất ngây
 Thơ ôm ấp cả không gian bàng bạc
 Cùng luân chuyển với muôn loài kiệt tác
 Ánh thiếu quang hiển dụ chứa đầy thơ
 Thơ vui sướng mà ai đâu có ngờ
 Thơ mơ ước cõi lòng người hiệp nhất
 Thơ xuyên tận tâm can, mong sự thật
 Thơ khát khao lòng người được an bình
 Thơ van lạy thôi đừng có chiến chinh
 Thơ rên rí thôi xin đừng giết chóc
 Thơ hy vọng không còn vang tiếng khóc
 Bao trẻ em vô tội thiếu cười tươi
 Bao thai nhi chưa điểm phúc chào đời
 Thơ đánh thức hừng đông mau tiến đến
 Thơ khẩn cầu mặt trời mau hiện diện
 Xua tan đi tăm tối của hận thù
 Xin xóa sạch bao tội lỗi thâm u
 Xin quên đi đừng oán hờn ganh ghét
 Xin nâng đỡ bao con người rũ liệt
 Sức thân tàn hồn càng héo hắt hơn
 Xin xoa dịu bao cay đắng cô đơn
 Bao mối tình chưa trọn tình chung thủy
 Xin thức giấc bao ước mơ cao quý
 Dám dấn thân dâng hiến trọn xác hồn
 Dâng tài năng lợi lộc và trí khôn
 Đi muôn nơi gieo niềm vui hạnh phúc
 Xin cho muôn trái tim nên thuần thực
 Đầy tình yêu, đầy nhựa sống tinh khôi
 Biến trần gian nên cõi phúc rạng ngời

Ấp hương thơm niềm tin và hy vọng
 Ôi lòng thơ muôn đời mang ước mộng
 Muôn tim người cùng thương mến vô biên
 Tay trong tay ca vang khắp mọi miền
 Ân tình Chúa ôi cao vời khôn ví
 Thơ ca lên muôn lời muôn ý vị
 Khúc tân ca mãi mãi ngân cung đàn
 Đến muôn đời có thấu hết không gian
 Thơ! Thơ! Thơ! Thơ là thơ huyền diệu
 Thơ tình ái dật muôn vẫn muôn diệu
 Thật sáng trong vì mang cả tình trời
 Thật bao la trút xuống hết muôn loài
 Thơ muôn thuở thơ vô cùng quảng đại
 Thơ! Thơ! Thơ! Xin hát không ngần ngại
 Chắp cánh thiên đường mãi mãi thơ yêu.

MƯA HỒNG ÂN

Tháng tư trời nắng chang chang,
 Chuyển đi sa mạc ngô ngành lòng ai.
 Lâu nay chẳng có mưa bay
 Sớm nay mưa đến mở ngày hồng ân.
 Thực là ơn Chúa Thánh Thần,
 Đoái thương dẫn lối con lần bước đi.
 Con thơ đâu có biết gì,
 Vắng hoang sa mạc có chi ngại ngần.
 Vui thay cát giữ dấu chân,
 Có Ngài đi trước con liền theo sau.
 Đường vào con thẳng bước mau,
 Tay Ngài dẫn dắt tình sâu đậm đà.
 Chúa thương con nhỏ thật thà,

Yếu hèn bé bỏng thế mà Chúa yêu.
 Tình trời thật quá cao siêu,
 Con nào hiểu thấu ít nhiều gì đâu!
 Tình yêu Chúa quá nhiệm mầu,
 Tay con Ngài nắm, về đâu sợ gì!
 An toàn con chẳng ngại chi
 Nước Trời viên ngọc, đây thì Ngài ban.
 Nhìn con mắt Chúa thương tràn,
 Ban ơn giục giã vội vàng về ngay.
 Vui mừng bán hết gia tài,
 Bán đi tất cả để quay lại tìm.
 Mua cho được ngọc để tâm
 Giữ gìn ngọc quý âm thầm sướng vui...
 Đường đi dẫu có tối thui
 Tay cầm ngọc sáng đẩy lui đêm dài.
 Giêsu ơi, có được Ngài,
 Chân con vững bước ngày dài cứ đi.
 Đi trong sa mạc sợ chi,
 Nắng tươi, cát đẹp, gió thi vị nhiều.
 Đường đi dù lắm phiêu diêu,
 Vết chân Ngài đó thương yêu đậm màu.
 Sáng nay chỉ thoáng mưa mau,
 Ân tình Ngài đó ghi sâu tim hồng.
 Như lòng hiền mẫu ngóng trông
 Con mình can đảm kiên trung vững bền.
 Theo Ngài con sẽ tiến lên
 Chân con từng bước dẫm trên bước Ngài.
 Gió mưa dẫu suốt đường dài
 Gian nan vất vả có Ngài cùng đi.
 Trong tay Chúa, con sợ chi
 Mắt con gắn chặt mắt Người con yêu.

VÀO SA MẠC

Vào sa mạc lòng con đầy hoan hỷ
 Dấu đinh Ngài ẩn giấu đáy tim con
 Như khát khao nói tiếng yêu vẹn tròn
 Như điệp khúc ân tình cao quý nhất.

Vào sa mạc con đi trong sự thật
 Được cánh tay Ngài âu yếm đỡ nâng
 Cuộc đời con chan tưới muôn hồng ân
 Với khổ đau, quà tặng Ngài trao mãi.

Vào sa mạc con hân hoan không ngại
 Dám sẵn sàng chấp nhận mọi hy sinh
 Vì tình yêu con dâng hiến thân mình
 Với Người Yêu tên Giêsu Thập giá.

Vào sa mạc cho dấu đường xa lạ
 Nắng cháy da, cát bỏng cả tuỷ xương
 Nhưng con biết Chúa tràn đầy tình thương
 Chỉ mong con quyết tâm đừng nao núng.

Vào sa mạc con hiểu màu cát trắng
 Đã ẩn tàng bao tình ý cao sâu
 Người Yêu con trao ban rất nhiệm mầu
 Cho bước chân con đâu còn lẻ bóng.

Vào sa mạc như dạo trong chiều vắng
 Chỉ một mình nhưng con chẳng cô đơn
 Người Yêu con bên cạnh lúc hoàng hôn
 Không ai thấy nhưng lòng con cảm nếm.

Vào sa mạc khi đời con nắng ấm
 Bỏ tiếng ồn ã thị lại sau lưng
 Để rồi con mở rộng cả tim hồng
 Ôm vũ trụ, ôm trọn cả thế giới.

Vào sa mạc với Ngài cho tình mới
 Mãi đẹp ngời từng phút sống hôm nay
 Sa mạc trong cuộc đời mọi phút giây
 Con có Chúa song hành ĐƯỜNG THÁNH HIẾN.

BÌNH MINH MƯA

Biển hôm nay mờ mờ sương nhạt,
 A phải rồi vì hạt mưa rơi.
 Bước chân Chàng đó người ơi,
 Bình minh mưa thấm lòng người mát hơn.

Mưa thấm mát cho hồn ngời sáng
 Cho tôi vui nghe tiếng chân Chàng.
 Tóc Chàng rục rỡ ánh quang
 Mắt Chàng thăm thẳm bàng hoàng lòng ai.

Đêm qua tôi biết trời không ngủ,
 Người Yêu tôi đợi đã mấy thu.
 Cho tôi nhớ mãi lời ru
 Gió ơi sao gió vi vu cản lời.

Người Yêu tôi đợi tôi lên tiếng
 Là Người mau mau đến thăm liền.
 Vung tay bẻ hết xích xiềng,
 Chiếu soi ánh sáng linh thiêng hồn này.

Người tôi yêu đưa tay tôi nắm,
 Cho lòng tôi tựa ánh trăng rằm.
 Tình Ngài ôi quá dịu êm,
 Xua tan tăm tối bóng đêm tội đời.

Ôi lạy Chúa, Chúa ơi, con biết
 Phận hèn con nhớ nhóp tội khiên.
 Sao tình Ngài mãi trung kiên
 Thiết tha gìn giữ con hèn luôn luôn?

Ôi lạy Chúa đừng buồn con nhé
 Chúa biết rồi, con bé con thơ!
 Nhiều khi con đã thờ ơ
 Để cho dĩ vãng che mờ Tình Quân.

Phút yếu đuối Chúa liền tha thứ,
 Đến giúp con ngay lúc mong chờ.
 Cho con chợt tỉnh giấc mơ,
 Người Yêu con đó, đã chờ con lâu.

Ôi tình yêu nhiệm mầu cao cả,
 Dẫn vô hình nhưng quả bao la.
 Giêsu tình quá đậm đà,
 Kim ô nào sánh, hằng nga nào bì...

Mưa ơi, mưa có gì sâu thẳm?
 Cứ nói đi đừng lắm khổ tâm,
 Người Yêu tôi vẫn âm thầm,
 Yêu thương tha thiết có lắm hay chẳng?

Không, tôi biết đâu rằng cát bụi,
 Ngài đã yêu, chẳng vội thoái lui.
 Bao nhiêu gai góc đẩy lùi,
 Tình yêu chiếu sáng niềm vui tỏa ngời.

Hát mãi lên mưa ơi cứ hát,
 Hát lên muôn cung nhạc vẫn thơ.
 Hát lên muôn tiếng tôn thờ,
 Muôn lời cảm tạ tình xưa đậm màu.

SONG LAM

*Tên thật: Catarina Nguyễn Thị Lam – Bút danh: Song Lam
Sinh ngày: 25-11-1968 - tại Long Khánh, Đồng Nai - Hiện
là Giáo viên âm nhạc - Những website đang tham gia: ĐXT
Dung lạc, ĐXT Xuân Lộc, Thi ca cầu nguyện, Bài ca mới...*

ĐTDD: 0902-745-288

Email: songlam2511@gmail.com

BÊN ĐỜI THINH LẶNG

Nhớ lại mấy ngày trước chuyến đi, tôi nôn nao, háo hức vô cùng. Tuy rằng trước đó một tuần, khi nghe chị Thanh Hương thông báo về cuộc họp mặt của các tác giả văn thơ Công giáo ở Phan Thiết và có ý muốn rủ tôi đi cùng, tôi đã đắn đo, cầu nguyện rất nhiều. “Chúa ơi con có nên đi không? Xưa giờ con cũng có viết văn, viết suy niệm và nói chuyện với Chúa hằng ngày bằng nhật kí thôi, con chưa bao giờ làm thơ cả, con có nên đi không nhỉ?” Nhưng nghĩ tới việc được gặp các nhà văn nhà thơ Công giáo tôi cũng tò mò và háo hức lắm. “Chúa ơi, họ là những người viết về Chúa. Họ viết về Chúa bằng những vần thơ bay bổng. Họ đã sống với Chúa bằng những ý thơ nhiệm mầu, chắc họ phải có tâm hồn đẹp lắm Chúa nhỉ? Biết đâu ở đó, con sẽ gặp được niềm vui thánh thiện.” Nghĩ tới điều này tôi thấy vui, nên cuối cùng đã quyết định đi cùng chị Thanh Hương đến Phan Thiết.

Cuối cùng, xe cũng tới nơi. Mưa vẫn giăng đầy trời. Tôi xuống xe như một kẻ hành khất. Đầu thì trùm kín khăn, mình thì choàng thêm hai chiếc áo khoác mà vẫn cứ lạnh. Chỉ cách một con đường thôi mà tôi vẫn không đi qua nổi. Chị Thanh Hương phải gọi xe ôm chở tôi vào tận nhà khách Tòa giám mục. Mọi người xúm lại lo cho tôi. Người thì xoa dầu, người bóp tay, bóp chân. Có một sơ đem đến cho tôi một ly nước đường nóng. Uống vào tôi thấy đỡ lạnh. Trùm thêm hai chiếc chăn, tôi nằm cho đến tối mà vẫn không dậy nổi. Người vẫn rất mệt nên tôi không thể tham gia buổi họp đầu tiên cùng với mọi người. Nằm một mình trong phòng tôi nói với Chúa: “Chúa ơi, ngày đầu tiên đến với văn thơ của con là như thế này đây. Nhưng Chúa ơi, con đã thấy những

nhà văn nhà thơ Công giáo, con đã thấy những tấm lòng, những người anh em trong tình Chúa. Họ đã lo lắng cho con rất nhiều. Dù rằng con chưa một lần gặp họ...”

Sáng. Tôi nghe rõ tiếng bước chân của các chị trong phòng đã dậy. Có lẽ mình cũng phải dậy thôi, không thể nằm được nữa. Mặc dầu người vẫn còn mệt lắm. Theo chương trình, sáng nay sẽ có giờ nói chuyện về thơ mới thơ cũ của nhà thơ Trần Vạn Giã, giờ chia sẻ của Đức ông Xuân Ly Băng, và giờ thảo luận về đường hướng mới của các nhóm Đồng Xanh Thơ. Tôi được hân hạnh thảo luận chung nhóm với Cha Trăng Thập Tự nữa chứ. Được tham gia cùng với mọi người từ đầu chương trình, được nghe nói chuyện về thơ Chúa tôi thích quá... Trong phút chốc tôi quên mình là ai, cái mệt biến đi tự bao giờ. “Chúa ơi, sao hay thế nhỉ? Lần này về, con sẽ làm thơ thôi!”

Tôi bắt đầu làm thơ. Điều này rất lạ đối với tôi. Vì tôi chưa bao giờ thích thơ. Ngay cả thơ đời tôi cũng chỉ đọc một vài bài của Nguyễn Khuyến và Trần Tế Xương thôi. Nhưng từ sau chuyến đi về, như có điều gì đó thôi thúc, tôi đã làm được điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến trong cuộc đời, Tôi đã viết được bài thơ đầu tay mà như viết lại cả cuộc đời mình từ khi có trí khôn cho đến hôm nay, trải qua biết bao thăng trầm trong cuộc sống: *Bên đời thịnh lạng*.

Ngày còn bé, sống trong một giáo xứ vùng sâu vùng xa không có linh mục, tôi chưa được học qua lớp giáo lý nào. Tôi chỉ biết Chúa nhiều qua cuốn sách Phúc âm mà mẹ tôi trong một lần ra thị xã đã mua về cho cả nhà cùng đọc. Tôi thích lắm cứ đọc hoài. Mà cũng ngộ thật, những đứa trẻ như tôi ngày ấy chỉ thích đọc truyện tranh về công chúa, hoàng

tử, không hiểu sao tôi lại thích đọc sách Phúc âm, thậm chí tôi còn chưa hiểu từ Phúc âm có nghĩa là gì nữa. Chỉ có điều khi đọc đến bài thương khó Chúa Giêsu tôi xúc động vô cùng nên cứ đọc đi đọc lại nhiều lần. Tôi thương Chúa Giêsu lắm, vì Người rất hiền từ, rất nhân hậu. Người đã cứu nhân loại khỏi tội bằng cái chết đau thương trên thập giá.

Từ đó tôi hay nghĩ về cuộc thương khó Chúa, hay thích ở một mình để nghĩ về Chúa. Một cánh hoa khoe sắc, một tiếng chim hót vào buổi sáng, một cánh bướm rập rờn, một cơn gió nhẹ buổi trưa, một cơn mưa đầu mùa, bầu trời sao mọc long lanh... Tất cả đều làm tôi nghĩ về Chúa. Tôi thường nói chuyện với Chúa bằng cách viết nhật kí, những vui buồn hằng ngày, những suy tư về lời Chúa hằng tuần. Nhất là sau khi chồng tôi qua đời đột ngột vì tai nạn giao thông, tôi chơi với đau đớn đến tận cùng. Một mình phải nuôi hai đứa con thơ dại biết bao khó khăn buồn khổ. Mất mát đột ngột quá làm cho tôi như muốn quy ngã giữa dòng đời. Những lúc như vậy tôi lại nghĩ đến những lần quy ngã của Chúa trên đường Canvê. Tôi lại tiếp tục đứng lên để gánh lấy thánh giá cuộc đời, tiếp tục đi cùng với Chúa, những bước chân xiêu vẹo nhưng vẫn đi. Vì tôi biết rằng trong cô đơn, tuyệt vọng Chúa vẫn ở bên tôi để nâng đỡ bước chân tôi trên đường đời: “Chúa ơi, nếu không có Chúa thì sao nhỉ? Thì con rất buồn, rất cô đơn và đây là nỗi niềm cô đơn sâu thẳm nhất.”

Từ ngày làm thơ về Chúa tôi vui lắm! Tâm hồn như được bay bổng lên trời cao. Những điều mà lâu nay tôi thường nói với Chúa trong thinh lặng và cầu nguyện thì bây giờ tôi có thể viết nên bằng thơ... Còn nhiều những sự vật quanh tôi hằng ngày tôi cũng có thể làm thơ. Từ khi tham gia vào câu lạc bộ “Thi ca cầu nguyện”, làm thơ Tin Mừng, hầu như cả tuần tôi chỉ nghĩ đến Chúa, sống trong Lời Chúa.

Giữa cánh đồng thơ muôn màu muôn sắc, “Chúa ơi, con chỉ xin làm một cánh hoa đồng thảo nhỏ bé đơn sơ của Chúa thôi. Để từ nay, *Bên đời thình lặn* của con có những vần thơ tình yêu dâng lên Chúa. Giữa cuộc đời mà con người dễ chạy theo của cải vật chất, xem nhẹ giá trị tinh thần, thì những vần thơ bay bổng kia sẽ đưa con ra khỏi thế gian này để gặp Chúa. Gặp Chúa trong tình yêu và cứu rỗi, Chúa ơi!”

*Con biết nói gì với Chúa đây?
Thế nhân bao hệ lụy giăng đầy
Cho con lặng lẽ về bên Chúa
Giữa niềm cô tịch của hôm nay.*

SONG LAM

TUYỂN THƠ

ĐỨC MẸ THINH LẶNG

Lạy Đức Mẹ thinh lặng!
 Mẹ từng đón nhận Chúa Thánh Thần
 Trong lòng trinh nữ bao nguồn ân
 Hình hài Con Chúa Trời nhập thể
 Khiêm nhường Mẹ chỉ tiếng “xin vâng”.

Lạy Đức Mẹ thinh lặng!
 Trong đêm Giáng sinh Mẹ ngắm nhìn
 Hài nhi nhỏ bé trong niềm tin
 Đêm đông buốt giá trời sương lạnh
 Con Chúa làm người cứu sinh linh.

Lạy Đức Mẹ thinh lặng!
 Trên đường thập tự bao đón đau
 Mẹ theo chân Chúa bước u sầu
 Từng bước đọa đày thân rời rã
 Tê tái lòng Mẹ suốt canh thâu.

Lạy Đức Mẹ thinh lặng!
 Dưới chân thánh giá Mẹ nhìn con
 Hình hài con Mẹ ôi đau còn
 Giờ phút tàn hơi con gục chết
 Tan nát lòng Mẹ tim máu loang.

Lạy Đức Mẹ thinh lặng!
 Giờ phút hân hoan cùng môn sinh
 Mẹ đến bên con vẹn nghĩa tình
 Òa vỡ niềm vui ngày sống lại
 Trái tim lòng Mẹ đã hồi sinh.

Lạy Đức Mẹ thình lặng!
 Mẹ từng suy niệm ở trong lòng
 Biến cố cuộc đời bao khát mong
 Trái tim vui mừng hay đau đớn
 Yêu thương con Mẹ vẫn chờ trông.

Lạy Đức Mẹ thình lặng!
 Con nay tìm đến bên Mẹ yêu
 Khấn xin con được thiết tha nhiều
 Yêu Chúa yêu người yêu thình lặng
 Chân tình dệt thắm nghĩa cao siêu

Cho con thình lặng trong bình an
 Có Mẹ dìu con mãi yên hàn
 Đưa con tới Chúa nguồn hi vọng
 Dẫu đời đau khổ lắm tận toan

Cho con thình lặng trong đức tin
 Tin luôn có Chúa suốt ân tình
 Đời con không còn niềm vô vọng
 Mãi mãi Chúa là phúc trường sinh.

BƯỚC XUỐNG ĐỜI

Đường Emmau xa thẳm ánh chiều rơi
 Bước ưu tư bóng dần khuất sau đời
 Hai môn đệ trở về làng quê cũ
 Không gặp Thầy nổi buồn dâng chơi vui...

Chân nhẹ bước Ngài đến bên đây rồi
 Sao vẫn mãi lê gót buồn đơn côi
 Sao vẫn hoài nổi sầu dâng vô vọng
 Bóng thầy về cùng song bước đẩy thôi.

Lòng mệt mỏi chơ vơ dừng chân bước
 Quán trọ buồn đêm xuống ánh mờ xa
 Ngài bẻ bánh nguyện cầu dâng Chúa Cha
 Tình Thầy về võ òa dâng mi mắt.

Ôi Thầy đây, sau bao ngày chia cắt
 Bóng Thầy đây ôi chan chứa ân tình
 Tử nạn, chia ly, hi vọng lịm tắt
 Giờ Thầy về rạng rỡ ánh Phục sinh.

Chúa ơi...!

Đã bao lần bước bên đời hiu quạnh
 Con tìm Ngài giữa thế sự mong manh
 Con tìm hoài trong đêm trường giá lạnh
 Để thấy đời sao mãi bước lên đênh.

Ngày lại đến bên con là cuộc sống
 Ngày tàn đi, đêm xuống bóng mờ xa
 Mang tin yêu bước xuống đời hy vọng
 Mong gặp Ngài giữa sóng đời bao la

Đêm tĩnh lặng mình con trên đường vắng
 Không gian buồn man mác một vầng trăng
 Con gió nào xôn xao hồn đêm trắng
 Đếm tình trời hồn lụy ánh sao băng.

Ngài nhẹ đến bên con thôi trống vắng
 Hạnh phúc là đây con mãi trở trần?
 Ân tình Chúa vẫn ngàn đời sâu lắng
 Trong bao la bát ngát tự vĩnh hằng.

Là tiếng hát của bài ca thình lạng
 Con âm thầm nhẹ bước lối sầu giăng
 Trăng khuyết đầy, đoản thơ đời trao tặng
 Đêm chơi vơi cùng Chúa họa khúc trắng.

CẦN...

Cuộc sống con người cần gì Chúa nhỉ?
 Một con đường
 về đâu
 những lối sấu
 Cuối con đường
 chợt thấy
 bên đời quạnh hiu...
 Cuộc sống con người cần gì Chúa nhỉ?
 Một con người
 tìm nhau
 muôn kiếp sấu
 Đến bên đời
 chợt đau
 cô đơn
 một nỗi
 Để thấy cuộc đời luôn cần có nhau
 Cần một chút đau để hiểu sự thống khổ
 Cần một bờ vai để vỗ về thổn thức.
 Cần một ánh mắt để trao dấu yêu thương.
 Cần một nụ cười để thao thức đêm trường
 Cần một chút hương để vấn vương tim đến
 Cần một bờ bến để mong tìm về
 Cần một lối đi để chung nhịp bước
 Cần một mơ ước để chung niềm tin
 Cần một trái tim để trao ban hạnh phúc.
 Phải chăng - Chúa ơi!

Cuộc sống con người luôn cần có nhau
Cho dù trăm ngàn lần đau...
Vẫn mong tìm đến
cho nhau
trong tin yêu
trong nguyện cầu
để thấy
trong tình Chúa
thắm sâu
Một tình yêu
vô biên...

LÊ QUANG HẬN

*Tên thật: Phaolô Lê Quang Hận - Sinh ngày 12-2-1969
tại Nghĩa Phương, Tư Nghĩa, Quảng Ngãi - Bác sĩ - Hiện
sống tại Thị trấn Sông Vệ, Tư Nghĩa, Quảng Ngãi.*

*Đã cộng tác với các báo: Áo Trắng, Gia đình và xã hội,
www.dunglac.org, Thinhhanquangngai.wordpress.com,
Đã xuất bản: Khi em cầu nguyện (Thơ, 2010)*

ĐTDD: 0903-557-092

Email: bsphaololequanghan@yahoo.com.vn

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN

Vào khoảng năm 1991 - 1992, tôi là sinh viên y khoa trường Đại học Y Huế. Tôi là người vô thần và thuộc hạng ngang bướng. Lớp tôi hồi đó chỉ có duy nhất một anh bạn – anh Hải – theo đạo Công Giáo. Tôi biết được là vì mỗi Chúa nhật anh đều đến nhà thờ. Có một lần đi học về chung đường với anh Hải, thấy anh vào Nhà Chung, tôi hơi ngạc nhiên. Sáng hôm sau tôi tò mò hỏi anh Hải thì biết anh vào vì được mời nhận học bổng “Sinh viên Công giáo nghèo vượt khó”. Tôi hỏi: “Được bao nhiêu?” Anh Hải cười đáp lại tôi rằng anh không nhận. Anh đã trả lời với linh mục phụ trách: “Con đã học đến năm thứ năm rồi, con rất thiếu thốn, nhưng vẫn học được, còn hơn 1 năm nữa con cũng sẽ qua thôi, xin Cha để cho sinh viên khác khó khăn hơn con!”. Ôi! Cái giọng Quảng Bình đặc sệt hơi khó nghe ấy mà sao lại quá ấm áp, đã hơn 15 năm rồi viết lại dòng này tôi còn nổi da gà! Lúc ấy tôi quá ngạc nhiên gần như không hiểu nổi, bởi trong lúc quá khó khăn, suất học bổng lớn như vậy (480.000 đ), người ta còn tranh nhau để nhận mà lại có người như thế! Hơn một tuần sau, em Liên – sinh viên trường Cao Đẳng Sư Phạm Huế, là vợ tôi bây giờ – cũng đến Nhà Chung vì có giấy mời nhận học bổng ấy. Tôi rất mừng vì Liên có khoản tiền lớn trang trải cuộc sống khó khăn. Tôi đợi Liên trước cổng Nhà Chung. Liên vừa ra, tôi hỏi liên. Tôi không hề kể chuyện Anh Hải cho Liên nghe, nhưng câu trả lời của Liên cũng y hệt. Lần này tôi không còn ngạc nhiên nữa. Thay vào đó là lòng thán phục. Liên đã thưa: “Thưa cha, con khó khăn thật, nhưng đang học năm cuối rồi, chẳng sao đâu, chằm nón (đan lá làm nón) kiếm tiền được mà”. Ôi! Cái giọng Huế nhẹ nhàng, trữ tình đến tận bây giờ!

Đó là một trong những đèn đỏ trên con đường tôi đang đi. Nhưng lần này đèn quá đỏ, buộc tôi phải dừng lại lâu hơn. Chợt tôi nhận ra khuôn mặt Đức Giêsu ẩn hiện trong những con người quảng đại, đầy lòng nhân ái ấy. Tôi bắt đầu tìm khuôn mặt thật của Ngài là ai?

Thoạt đầu tôi hơi chói tai khi nghe những câu từ nhỏ chưa từng nghe bao giờ: “Ta là đường, là sự thật và là sự sống, ai theo Ta sẽ được sống đời đời”, “Thiên Chúa là Tình Yêu”, “Thiên Chúa sáng tạo nên vũ trụ, dựng nên con người”. Tôi rất lạ lẫm và có phần chống đối vì tôi biết học thuyết Big Bang vũ trụ được tạo nên từ một vụ nổ lớn như thế nào kia mà! Tôi biết con người được tiến hóa từ một protein ban đầu ở biển kia mà!

Tôi cứ đi tìm và tôi cứ chống đối như vậy, khuôn mặt của Ngài hiện ra ngày càng rõ dần, rõ dần và tôi thật sự yêu Ngài từ bao giờ không hay biết!

*“Sương sa lạnh lạnh mênh mông vắng
Người bước vào tôi quá nhẹ nhàng
Sưởi ấm lòng tôi bằng gì chẳng biết
Chỉ biết đời mình từ đó sang trang.”*

Tháng 4 năm 2010
PHAOLÔ LÊ QUANG HẬN

TUYỂN THƠ

CHUYỆN HAI NGƯỜI ĂN MÀY

Mụ ăn mày từ Nam ra Bắc
 Gặp gã ăn mày từ Bắc vào Nam
 Họ giống nhau, thiếu thốn đủ điều
 Thiếu ăn, thiếu mặc, thiếu tình yêu.

Họ nói, họ cười, họ đồng cảm
 Như thể trên đời chỉ có nhau!

Bởi từ lâu quen xin người khác
 Nên bây giờ chẳng biết cho đi,
 Họ chia tay năn nỉ, nài nỉ
 Xin tình nhau... xin hoài vô vọng...

Họ đâu biết lúc cho là được nhận
 Lúc quên mình là lúc gặp bản thân
 Họ bước đi,
 lủi thủi, tần ngần...

CỬA CHÚA CỦA CON

Ngài cho con tự do lựa chọn
 Con tham lam giành hết sáu ngày
 Với mỗi tuần, Ngài một ngày thôi nhé!
 Con đã phân, Chúa nhật thuộc về Ngài.

* * *

Rồi có lúc, con giành luôn ngày Chúa
 Ngài lặng buồn,
 con chẳng được gì hơn,
 Con nhận ra bảy ngày là của Chúa
 Và của con
 cũng trọn bảy ngày.

DÂNG CHÚA

*Lạy Chúa, con chỉ là tạo vật
Chúa thật ý a sang giàu
Biết gì mà dâng Chúa đây?*

Chẳng dâng Ngài dầu thơm, một dực
Bởi từ xưa Chúa đã đủ rồi
Chẳng dâng Ngài giàu sang, chúc tước
Bởi ngàn đời Chúa đã là vua.

Chẳng dâng Ngài gia nghiệp đời con
Cả tình yêu con hằng ôm ấp
Chúa chẳng nhận đâu vì đã có thừa.

Dâng lên Ngài này đây tội lỗi
Một ít kiêu căng, một chút hận thù
Một tí ghét ghen, một lần giả dối...
Lạy Ngài, xin thánh hóa giùm con!

GẶP CHÚA

Vào thánh đường, con mong gặp Chúa
Nhìn bàn thờ, chỉ tượng gỗ thôi!
Chắc thân hèn chất chông tội lỗi
Không gặp được Ngài quá đổi cao sang?

Buồn rười rượi lê chân ra ngõ
Ông ăn xin ngồi đó tự bao giờ
Tay run rẩy, mắt nhìn cầu khẩn
Rùng mình nhìn lại:
Chúa đây rồi!

GIÁO ĐƯỜNG KHÔNG GHẾ

Ngôi giáo đường không ghé,
 Lọt thỏm giữa quê nghèo
 Qua bao đời vẫn thế
 Tiếng chuông chiều hút heo...

Ngôi giáo đường không ghé,
 Giáo dân trải chiếu ngồi
 Linh mục dâng Thánh lễ
 Chúa đêm đêm hiện về!

Ngôi giáo đường không ghé,
 Râm ran tiếng kinh cầu
 Bài Thánh ca dìu dặt
 Ru hồn người đê mê...

Ngôi giáo đường không ghé,
 Vẫn ấp tràn đức tin
 Ai chưa lần bịn rịn
 Ghé thăm, trải chiếu ngồi...

HÃY NGƯỢC MẶT

Nếu cứ cúi mặt,
 ta làm bạn hoài với giun, với dế.
 Nếu mãi áo cơm,
 ta nô lệ đồng tiền.
 Cứ tiếc quá khứ,
 đẩy ta về tiền sử.
 Cứ si mê,
 ta mãi đắm chìm.

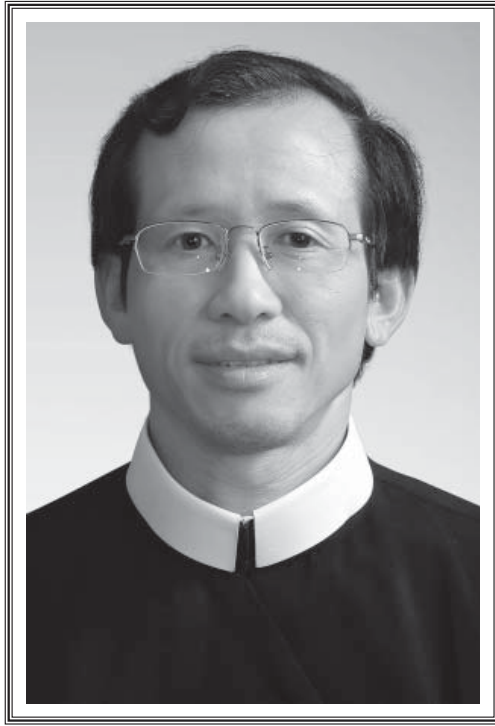
Hãy ngược mặt!
Nhìn bầu trời xanh ngắt
Vũ trụ bao la,
khúc hoan ca diu dặt
Để hồn ta lạc giữa những vì sao...
Hãy ngược mặt
Đấu một lần chói mắt!

NĂM MƠ

Ta nằm mơ khăn gói đi thi
Kỳ sát hạch vào Nước Trời vĩnh cửu.
Trước mặt ta, Thầy nhân hậu mỉm cười
Hỏi những câu đã cho đề trước!
Biết Thầy thương, ta trả lời vanh vách
Đến một câu ta bỗng ngập ngừng...

* * *

Tỉnh giấc ra,
ta xuống phố... ôn bài!

VƯƠNG DIỆU ÂN

Tên thật: Gioan Baotixita Nguyễn Công Duyệt --Bút danh: Vương Diệu Ân - Sinh ngày 22-07-1969, tại Kỳ Khang, Kỳ Anh, Hà Tĩnh - Tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế – Vào Nhà Tập năm 1996 - khẩn lần đầu: năm 1998; khẩn trọn: năm 2002 Thụ phong linh mục ngày 07-12-2005 - Hiện thuộc cộng đoàn Dòng Chúa Cứu Thế Cửa Lò, phục vụ ở giáo xứ Kẻ Đông, Giáo phận Vinh (thuộc xã Thạch Điền, huyện Thạch Hà, tỉnh Hà Tĩnh).

Cộng tác với chuyên san Đồng Xanh Thơ

Email: congduycssr@yahoo.com

HƯƠNG CỎ DẠI

Vương Diệu Ân đã gom góp những bài thơ và văn xuôi của mình thành một tập nhỏ có tựa đề là “Hương Cỏ Dại”.

“Hương Cỏ Dại không có những áng thơ uyên áo hay hùng tráng mà chỉ là những diễn tả đơn sơ về những cảm nhận, những rung động trong cuộc sống thường ngày: khát khao, trăn trở, nghĩ suy đặc biệt những suy gẫm về tình yêu Thiên Chúa dành cho con người được thể hiện cách rõ ràng nơi Đức Giêsu Kitô qua các mầu nhiệm Nhập Thể, Thương Khó, Chết và Phục Sinh. Thêm nữa, những suy gẫm về sự huyền nhiệm nơi thụ tạo: những nhánh non, lá mới, áng mây, ngọn cỏ... như đang nín lặng dưới ánh trời ấy lại mang những sứ điệp hết sức lạ lùng. Mỗi thụ tạo bé nhỏ ấy đều mặc một vẻ đẹp nhiệm mầu khiến cho ‘những linh hồn xa xứ’ không thể không khát ước được tắm gội trong cõi phúc Thiên Hương”.

TUYỂN THƠ

RƯỢU PHÚC ÂN

Ngày mai còn có sáng trong,
 Ngày mai đời được mấy lòng thành tâm?
 Có người ngồi xuống âm thầm.
 Trái trang ký ức rồi ngâm thơ buồn.
 Em xem hoa nở vườn thơm,
 Một mai mùa đến kết đơm trái tình!
 Uống đi sứi ngọt trường sinh,
 Chảy từ phía vết thương tình chảy ra.
 Kể từ thập giá nở hoa,
 Trần ai gọi nắng chan hòa từ đây.
 Uống đi Em, uống cho say!
 Rượu phúc ân chén tràn đầy nóng tươi.
 Rồi Em sẽ thấy tình Người,
 Theo Em lớn dậy, một đời cho Em.
 Trời xanh thơ thả êm đêm,
 Xanh ngời sáng mắt nỗi niềm cũng xanh.
 Mơ Em một giấc mộng lành,
 Ngày Em quỳ với trăng thanh kính Người!

DẤU ĐỊA ĐÀNG

Giữa lòng nhân thế hoang mang,
 Tôi đi tìm dấu địa đàng trong tim!
 Trời xưa bóng đổ im lìm,
 Chợt nghe cánh vỗ con chim lạc ngàn.
 Địa đàng ngày một khuất dần,
 Con tim nhỏ xuống mấy lần lệ hoa!

Lụy trần từ ấy mà ra,
 Tưởng gấn gang tấc bỗng xa mịt mờ.
 Dấu chân trải mấy giang hồ,
 Ước ao chầy kíp nường nhờ Trung Quân.
 Lạc lòng mưa nắng mấy phần,
 Một nhành dương thế, một thân chợ đời.
 Địa đàng ơi! Nắng vàng ơi!
 Trái tim tôi gọi tình Người thiên thu!

BẾN YÊU THƯƠNG

Khi đêm phủ xuống lan tràn,
 Đồi mong manh: chiếc thuyền nan xuôi dòng!
 Thuyền về với Bến kịp không?
 Nhìn quanh dương thế mà lòng rưng rưng.
 Thuyền ai bỏ Bến ngập ngừng?
 Nghe lòng lạnh giá mưa từng hạt rơi.
 Gắng về bên ấy Thuyền ơi!
 Có Người đang đứng gọi lời yêu thương,
 Có hoa lay nở trắng đường,
 Tim vui gọi nhịp tình thương hội hè.
 Thuyền đừng bỏ Bến Thuyền nghe,
 Nghìn năm ta hẹn ngày về trong nhau.
 Với Vòng Nguyệt Quế trên đầu,
 Cung chiêm Nhan Thánh tình sâu miên trường.
 Gió lên cung bậc nghệ thường,
 Đàn ta rung điệu Thiên Hương ngọt lòng.

KINH CHIỀU

Trước Thánh Thể con quỳ dâng kính nguyện,
 Khói lan trầm nghi ngút tỏa, hương bay.
 Đây Chúa Tế, Chúa Ngôi Hai tự hiến,
 Cho Hiền thê với bạn hữu đêm ngày.

Lạy Thiên Chúa, tình Ngài sâu, sâu thẳm,
 Cao muôn cao và rất đổi tín thành.
 Tình Ngài thương: hương nồng hoa tươi thắm,
 Bản tình ca âm hưởng vút tầng xanh.

Trong sâu lắng linh hồn con thình lặng
 Để ngâm nga bài tình khúc yêu thương.
 Ôi tình yêu vượt bến bờ năm tháng,
 Là hương thơm, là hoa trái vô thường!

Chiều dịu êm, êm khúc tình khác lạ,
 Tựa sương lam phiêu lãng dưới màn trời.
 Hồn dịu êm, êm lời dâng cảm tạ,
 Nụ Thiên Đường bùng mở hương muôn nơi.

Trước Thánh Thể con quỳ dâng kính nguyện
 Khói lan trầm nghi ngút tỏa, hương bay.
 Đây Chúa Tế, Ngôi Tình Yêu tự hiến
 Cho Hiền Thê với bạn hữu đêm ngày.

LỜI TÌNH YÊU

Từ bụi đất Chúa thổi luồng sinh khí
 Con vào đời đi nhẹ dưới vòm mây.
 Tuổi mới lên tha hồ con mộng寐,
 Nào có hay sức sống lớn từng ngày.

Giữa đám trẻ Chúa nhìn con không nói,
 Lòng băn khoăn con cúi xuống bên Ngài,
 Xin thật khê để thắm nghe tiếng gọi,
 Nhưng có bao giờ Ngài nói rí tai!

Con hồi hộp đi mà không định trước,
 Những bước chân dè dặt sợ sai đường.
 Bỗng một hôm trí lòng con nguyện ước:
 Cho tình con dệt tình Chúa yêu thương.

Một ngày kia nắng vàng lay gió lộng
 Chúa muốn con lập giao ước cùng Ngài;
 Đón Tình Yêu làm niềm vui, lẽ sống
 Con thưa rằng: “lạy Thiên Chúa con đây!”

GÃM

Trái tim yêu: vũ hoàn thiêng thánh lạ,
 Gió thềm thang, hoa trắng cánh điệu huyền.
 Buổi dờ đông chang chang màu nắng hạ,
 Chảy trong đời nóng hổi máu trinh nguyên.

Có buổi ngồi tôi tìm trong ký ức,
 Ngẫm cuộc đời tình mưa nắng làm sao!
 Gió riu rít tâm hồn tôi thổn thức,
 Con cá buồn ngăn nguồn chảy được đâu!

Hồn im ắng gấm câu ca thanh lặng.
 Tiếng ngàn cao thỏ thẻ nhịp bồi hồi,
 Chợt đám mây dịu vừa tan con nắng,
 Một dòng trong như thiên sứ xuống đời.

Này hồn con trao Người thương giữ ý!
 Đường Tình yêu Chúa đưa dẫn con vào.
 Cả đất trời tỉnh say cơn mộng寐,
 Và cùng con tán tụng Chúa Ngôi cao.

PHÚC ÂN CHO ĐỜI

Lạ Trời trải rộng vô biên
Tình Trời sưởi ấm mọi miền nhân gian.
Ơn Trời mưa đổ chứa chan,
Lòng Trời rộng lớn muôn vàn tử bi!
Lượng trời huyền diệu mê ly
Sao trời say ngã muôn vì lao đao!
Ánh trời tuôn ngọc ngàn sao
Nước Trời chan chứa biết bao là tình.
Cửa Trời ánh chiếu uy linh,
Soi đường đưa lối chúng sinh về Trời!

KIM ÂN

Tên thật: Vinh Sơn Phaolô Trần Minh Thực - Bút danh: Kim Ân - Sinh ngày: 23-10-1971 tại Như Hoà, Kim Sơn, Ninh Bình - Thụ phong linh mục: 29-11-2005 - Theo học Cao học Kinh thánh tại Học viện Công giáo Paris - Hiện đang tiếp tục nghiên cứu tại Học viện Giáo hoàng về Kinh thánh tại Roma.

Những websites đã cộng tác: vietcatholic.net, dunglac.org –

Email: tmthuc@yahoo.com

“ĐẮNG TOÀN NĂNG ĐÃ LÀM CHO TÔI BIẾT BAO ĐIỀU CAO CẢ” (Lc 1,49)

Tôi ít làm thơ nên mỗi bài thơ thường ít nhiều gắn với những kỉ niệm khó phai nào đó và ghi lại những dấu ấn trong cuộc đời.

Đôi mốc thời gian

Bài *Xao xuyến* là kỉ niệm thời gian đầu đời sinh viên. Cậu bé nhà quê lúc đó bắt đầu chập chững vào đời và cũng tập tễnh những bước đầu tiên trên con đường theo đuổi ơn gọi linh mục. Giữa chốn phồn hoa xa lạ, giữa hoàn cảnh khó khăn chông chất, một nhóm anh em cùng chí hướng đã đồng hành, chia sẻ và nâng đỡ nhau trong chuyện học hành và sống đạo.

Bài *Bằng lăng tím* ra đời hơn mười năm sau đó khi tôi theo học tại chủng viện Hà Nội. Biết bao buổi sáng buổi chiều, từ những dãy hành lang, chúng tôi ngắm những cây bằng lăng trước sân chủng viện, chứng kiến hàng cây thay lá, đâm chồi, rồi khoác tấm áo tím biếc. Cây cỏ và con người đôi khi cùng trải qua những cảnh ngộ thật giống nhau!

Thời sinh viên, mỗi chiều Thứ Bảy hay Chúa Nhật đi lễ tại Nhà Thờ Lớn, mấy anh em chúng tôi thường để xe đạp trong Nhà Chung, men theo con đường rợp bóng bằng lăng để đi ra nhà thờ. Đó cũng là giờ các thầy trong chủng viện chơi thể thao. Giữa chúng tôi và các thầy là khoảng cách của một dãy bằng lăng và một bức tường. Trí óc non nớt của tôi đã đặt rất nhiều câu hỏi về cuộc sống của các thầy trong một môi trường kín cổng cao tường thật cao siêu và đầy bí ẩn. Hơn mười năm sau, những cây bằng lăng vẫn còn đó và bức tường được thay bằng hàng rào sắt, sau bao thăng trầm của cuộc sống, tôi lại từ bên trong hàng cây nhìn ra thế giới bên ngoài.

Và bàn tay Chúa dẫn đường

Hai mốc thời gian nho nhỏ giúp tôi có dịp đọc lại hành trình mình đã đi qua, và tôi nhận thấy một điều rõ ràng là quả thật bàn tay Chúa đã dẫn dắt tôi một cách thật diệu kì.

Năm 1989, khi tôi nộp đơn gia nhập nhóm tu sinh của giáo phận Phát Diệm, Đức cha Phaolô Bùi Chu Tạo đã nói với tôi rằng “Cha không thể hứa gì với con, tương lai mù mịt lắm!”

Tôi đã khởi đầu con đường mù mịt ấy bằng nhiều năm đại học và những năm đăng đẵng đợi chờ. Có những lúc hành trình như đi vào ngõ cụt, khó khăn tới mức tưởng chừng phải có một cơn hồng thủy mới có thể quét đi mọi trở ngại. Nhưng rồi giữa những cơn thử thách có vẻ như quá sức chịu đựng, Đấng là Con Đường đã cho tôi những bàn tay nâng đỡ, những chỗ dựa làm vơi đi những khắc khoải của tâm hồn. Để rồi khi nhìn lại chặng đường mình đã trải qua, tôi chợt nhận thấy xen lẫn giữa những gai góc và sỏi đá là những đoá hoa thật đẹp.

Quả thật Thiên Chúa đã dẫn tôi đi trên lối đi tốt nhất.

Như Đức Maria, tôi cũng muốn chúc tụng rằng “Đấng Toàn Năng đã làm cho tôi biết bao điều cao cả” (Lc 1,49).

Ngài đã không để cậu bé quê mùa lạc lối giữa phần hoa đô hội, đã không để cậu tu sinh rẽ bước sang ngang vì mòn mỏi đợi chờ. Ngài đã dẫn tôi đến với Lời Ngài và tìm được niềm vui trong Lời Ngài.

“Hãy tạ ơn Chúa vì Chúa nhân từ,

Muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương” (Tv 118,1).

KIM AN

TUYỂN THƠ

XAO XUYẾN

Chúa sinh ra con giữa lòng đất Việt,
 Lũy tre xanh với những điệu dân ca,
 Tiếng chim vang trong lời mẹ ngân nga,
 Đã ru con, đưa con vào cuộc sống.

* * *

Con lớn lên giữa cuộc đời sôi động
 Và bên tai tiếng Chúa giục: Ra đi,
 Dâng tuổi xuân ước vọng chó tiếc chi,
 Ra đi để rắc gieo tình Chúa!
 Nhưng Chúa ơi, cuộc đời thơm hương quá,
 Muôn hoa tươi, vị ngọt của mùa xuân,
 Bao đam mê của tuổi trẻ điên cuồng
 Là sợi dây níu kéo con quay lại.
 Đã bao lần con phân vân ái ngại
 Giữa ngã ba không biết chọn ngã nào!
 Con chợt nghe tiếng Chúa thì thào:
 Hỡi con, đời giả dối!
 Dòng lệ rơi con gục đầu thống hối,
 Con trở về với nguồn cội tình yêu.
 Ôi Chúa ơi, êm ái những sớm chiều,
 Tiếng chuông ngân, tiếng lòng con cầu nguyện.
 Đã bao lần Chúa cùng con trò chuyện
 Trong lặng yên của lời nguyện mê say,
 Trong hương thơm tình mến tràn đầy,
 Và con hiểu tình Ngài là tất cả.
 Nhưng cuộc sống chẳng hề trôi yên ả
 Bao bão giông giăng xé cuộc đời con,

Những đam mê cuồng vọng tuổi xuân tròn...
Phải lướt thắt để tình Ngài chiến thắng.

* * *

Đường khổ giá Chúa đi trong im lặng.
Giờ đây con tiếp tục bước Ngài xưa,
Ngài diu con, kiên nhẫn đợi chờ
Khi con ngã và khi con bội bạc.
Đây Chúa ơi trọn tấm lòng tín thác
Và con tim đã nát tan này
Với bao nhiêu mộng ước hôm nay
Xin dâng Ngài, xin dâng Ngài tất cả.

BẰNG LĂNG TÍM

Màu tím bằng lăng
Tím đầy nỗi nhớ
Màu tím bằng khuâng
Tím hồn trai trẻ.
Ôi sắc bằng lăng, từng chùm hoa diễm lệ
Khiến chạnh lòng nhớ thửa trời đông
Thân khẳng khiu, cành trơ trọi, đượm buồn
Lá úa rụng xào xạc nền đất lạnh.
Rồi xuân sang đầu cành sương lóng lánh
Khắp không gian tràn ngập sắc xuân tươi
Nắng ấm cho cây nảy lộc đâm chồi
Rồi rục rĩ một màu tím biếc.
Đời vẫn xoay như dòng sông chảy miết
Xốn xang từng độ heo may,
Mỗi khi hoa tím giăng đầy
Lại thấy lòng mình chợt tím.

LÊN ĐƯỜNG

Lạy Chúa,
Đường con đi Chúa rải nhiều sỏi đá
Có dốc cao và chạm bầy khắp nơi.
Rất nhiều khi con mỗi mệt hụt hơi
Muốn bỏ cuộc để tìm đường dễ dãi.
Rồi những lúc con nhìn đường ái ngại
Lê bước chân dò dẫm ngập ngừng.
Chân trời xa là bóng tối mịt mù,
Là bão tố, là hiểm nguy trắc trở.
Ôi, lạy Chúa, nhiều khi con run sợ
Xin Chúa thương luôn ở cạnh bên con.

LƯU LY THẢO

Tên thật: Giacôbê Nguyễn Thành Tiên - Bút danh: Lưu Ly Thảo - Sinh ngày: 31-08-1972 - Tại: Giáo xứ Cây Vông, Xã Diên Sơn, Huyện Diên Khánh, Tỉnh Khánh Hòa - Thụ phong Linh Mục ngày: 04-12-2008 - Website đã cộng tác: gpnt.net

ĐTDD: 0977-844-855

Email: jctienthanh@yahoo.com

TUỔI THƠ KỲ DIỆU

Quê tôi, một xứ đạo thanh bình thuộc Giáo phận Nha Trang, tên gọi là Giáo xứ Cây Vông. Cây Vông nằm trên Tỉnh lộ 8, cách quốc lộ 1A gần 3km và cách thành phố Nha Trang khoảng 14km về hướng tây. Chính nơi đây, tôi được sinh ra và lớn lên. Cây Vông hôm nay đường sá đã cao ráo và thông thoáng, ngôi thánh đường cũng rất khang trang và bề thế. Tuy nhiên, trong ký ức của tôi vẫn còn lưu giữ một Cây Vông của mấy mươi năm về trước. Dù thời gian trôi, tôi vẫn còn nhớ như in về hình ảnh của tháp chuông trầm mặc, của mái ngói rêu phong, của những băng ghế và hai hàng cột gỗ cũ kỹ, của gian cung thánh không rộng lắm, của “cánh gà” nho nhỏ vừa đủ chỗ dành cho ca đoàn và người đệm đàn.

Tuổi thơ của tôi đã từng được tắm gội trong những lời kinh ban sáng, trong tiếng chuông ban chiều, trong những bài ca thánh thiện và trong những lễ dâng đầy sốt mến. Hình ảnh của những vị linh mục, những nam nữ tu sĩ luôn rất đẹp và rất sáng trong tôi về sự mẫu mực, về kiến thức, về tài năng và về lòng nhân ái bao dung. Nơi môi trường Giáo xứ, tôi được nghe giảng dạy về Chúa. Qua gương sáng của những con người này, tôi đã gặp được Chúa. Từ đó tôi yêu mến. Từ đó tôi gắn bó. Từ đó tôi đã lớn lên. Từ đó tôi dệt bao mơ ước cho đời mình. Cũng từ đó, tôi nghe được tiếng gọi của Chúa, tiếng gọi không ồn ào nhưng âm thầm và liên lỉ, tiếng gọi không nài ép nhưng thiết tha và mãnh liệt...

Rồi tôi xa nhà, bước vào khung trời đại học với ước mơ được trở thành ông giáo dạy học cho thiếu nhi trong xóm làng, và mong thành ông thầy dạy giáo lý cho các em trong

Giáo xứ. Xuống thành phố, môi trường thay đổi, giờ giấc sinh hoạt cũng đổi thay, nhịp sống nhanh hơn, cuộc sống phức tạp hơn, tôi cố gắng thích nghi. Ban ngày, với tôi, giảng đường là nhà, sách vở là bạn. Khi chiều về, theo thói quen, tôi lại ghé vào một thánh đường nào đó để dự Lễ. Đêm đến, mỗi tuần tôi cũng tranh thủ tham gia đi tập hát ca đoàn một vài lần. Nơi đây, hình ảnh ngôi thánh đường tôn nghiêm, gian cung thánh tĩnh lặng, gác đàn vang vọng những bài thánh ca trầm bổng... tất cả lại cuốn hút tôi như thuở nào. Tiếng gọi âm thầm ngày xưa lại thôi thúc trong lòng tôi.

Tôi quyết định dâng mình cho Chúa. Tin này làm cho bạn bè tôi ngạc nhiên đến ngỡ ngàng - Anh chàng sinh viên dân “gốc rạ” mà... mộng cao đến thế sao? Ba má tôi nửa mừng nửa lo. Anh em tôi thì đồng tình ủng hộ. Cha sở của tôi nghe tôi trình bày nguyện vọng thì im lặng hồi lâu, rồi ngài mỉm cười nhìn tôi và nói: *“Rất tốt. Ông Giôna ngày xưa có thoát khỏi Chúa dâu. Con cũng thế. Cha thấy hình như Chúa có ý gọi con làm linh mục của Chúa đó!”*. Biết tôi có máu “lãng tử”, ngài “phán” thêm một câu xanh rờn: *“Đi tu rồi, giảm bớt cà phê ‘cóc’ nghe con, không phù hợp đâu!”*.

Sống trong ơn gọi tu trì với sự ý thức về thân phận bất toàn và yếu đuối, niềm tin của tôi càng ngày càng được nuôi dưỡng, sự cảm nghiệm về ơn sủng của Chúa ngày càng thêm sâu đậm hơn. Có nhiều đêm vắng lặng, những cơn mơ lại đổ về, kéo theo bao hình ảnh thân quen thuở ấu thơ nơi Thánh đường xưa ấy. Tôi bồi hồi nhưng nhớ băng khuâng. Thương làm sao! Nhớ làm sao! Yêu làm sao, tuổi thơ kỳ diệu! Tuổi thơ đã khơi gợi và chấp bước cho tôi vào đời để trở nên người tôi tớ Chúa.

Tôi chợt hiểu rằng niềm tin cần phải được ươm mầm từ lúc còn thơ ấu, cần được chăm sóc giữa môi trường trong sạch, cần được soi dẫn nhờ những tấm gương sáng của nhiều người. Ông gọi cần được nuôi dưỡng bằng những việc đạo đức đơn sơ hàng ngày, bằng những sinh hoạt thường xuyên nơi Giáo xứ, bằng thói quen tham dự thánh lễ cách chuyên cần. Tôi ước ao cho các thế hệ niên thiếu luôn có được những điều kiện này để ươm mầm đức tin và đức ái. Nhờ đó, họ sẽ trở nên những đóa hoa thơm tô điểm cho cuộc đời.

TUYỂN THƠ

TRẦN TÌNH

“Tôi đang ngủ nhưng lòng tôi chợt thức,
có tiếng người tôi yêu gõ cửa:
Mở cửa cho anh vào,
hỡi em gái, người bạn tinh của anh,
hỡi bồ câu, ôi mùi phân vện mùi...” (Dc 5,2).

...Rồi từ đó Người vẫn gọi tôi
Lời ngân vang trong cõi lòng sâu thẳm
Lời yêu thương, âm trầm, tha thiết lắm
Lời ngọt ngào say đắm mãi không thôi
Rồi từ đó tôi tìm thấy nguồn vui
Bao tháng ngày ngấm say men kỳ diệu
Rồi từ đó tôi tìm được chính tôi
Trong Tình Yêu rất cao vời, khôn hiểu
Rồi từ đó tim tôi thành giai điệu
Như cung đàn réo rắt khúc hoan ca

Như tiếng lòng lên vút tận bao la
 Và ngát xa giữa chan hòa bát ngát
 Rồi từ đó đời tôi là tiếng hát
 Là đợi chờ, khao khát chỉ Tình Yêu
 Vì chính Người như dòng suối trên cao
 Đổ vào tôi dạt dào bao sức sống...

Dẫu rằng tôi đã bao lần mê đắm
 Xin một đời về tắm Suối Hồng An
 Xin một đời về đổ Bến Tình Thương
 Và hát mãi Khúc Yêu Đường nồng thắm.

XIN CHO CON YÊU CHÚA

Xin cho con yêu Chúa bằng tình yêu chung thủy
 Đừng lả lơi như tình bướm và hoa
 Đừng như trăng yêu gió chỉ theo mùa
 Không tính toán, đong đo hay ích kỷ

Xin cho con yêu Chúa bằng tình yêu chung thủy
 Với nhịp tim tình nguyện tự ngân rung
 Với tấm lòng tha thiết, kiên trung
 Dẫu nhiều khi bỗng dưng con bội phản

Dẫu nhiều khi con hững hờ chán ngán
 Nhưng với Ngài, con vẫn “đáng” được yêu
 Ôi tình Ngài thật quá cao siêu!
 Môi con run, mắt lệ trào hoan hỉ

Xin cho con yêu Chúa bằng tình yêu chung thủy
 Để một đời vui sống hát ca
 Cho màn đêm u tối vỡ tan ra
 Chỉ còn lại Vầng Thái Dương lộng lẫy

Một Vầng Dương muôn đời vẫn vậy
 Mãi rạng ngời dù trần thế nắng mưa
 Là chính Ngài trên Thập Tự năm xưa
 Đổ máu đào cứu nhân gian tục lụy

Xin cho con yêu Chúa bằng tình yêu chung thủy
 Dẫn bao người khinh bỉ cười chê
 Dẫn khổ đau, tử nhục đến trăm bề
 Nhưng chính vì Ngài là CHÂN-THIỆN-MỸ!

TRỞ VỀ

(kính dâng Mẹ La Vang)

Con về với Mẹ, Mẹ ơi!
 Trời La Vang gió reo vui đón chào
 Cỏ hoa níu bước xông xao
 Trong vòng tay Mẹ quên bao muộn phiền
 Maria, Mẹ nhân hiền
 Đây muôn phúc lạ ơn thiêng Chúa Trời
 Xin thương con giữa nẻo đời
 Còn đang vương nặng phận người bội ân
 Hoang đàng bỏ Chúa từ nhân
 Câu kinh sáng tối cũng dần lãng quên
 Chuông chiều ngân rặng buồn tênh
 Nhìn con, Mẹ đón đau lên mi sầu!

Nay con xin nguyện cúi đầu
 Trở về với Mẹ – Nhịp Cầu Muôn Ôn
 Quyết tâm thờ kính Chúa luôn
 Và tôn kính Mẹ khoan nhân suốt đời.

XIN ƠN

Con không xin Chúa bạc vàng
 Để đâu mua được Thiên Đàng phúc vinh!
 Con không xin Chúa lợi danh
 Làm sao cứu được tấm linh hồn này!
 Con không xin Chúa đền đài
 Làm sao đổi lấy Nước Trời mai sau!
 Cũng không xin chúc quyền cao
 Nay còn mai mất có đâu trường tồn!

...

Một lần xin, chỉ một lần
 Điều mà năm tháng con thắm ước ao
 Từng giây từng phút khát khao:
 Được yêu và được Chúa yêu suốt đời
 Chúa là gia nghiệp tuyệt vời
 Có Ngài, có cả biển trời hồng ân!

GIÁO ĐƯỜNG KỶ NIỆM

Về thăm lại giáo đường xưa
 Trời chiều rướm lạnh gió mùa vừa sang
 Mây buồn giăng kín không gian
 Nghe vù vù kỷ niệm mênh mang cõi lòng
 Còn đây mái ngói rêu phong
 Tháp chuông trầm mặc với dòng thời gian
 Còn đây dây ghế thân quen
 Nhưng đâu rồi áo trắng em đợi chờ?

Bỏ cung đàn lại bơ vơ
Thánh ca em hát bây giờ nơi đâu?
Gác đàn hoang vắng âu sầu
Tiếc thương cho kỷ niệm đầu trót trao

Lặng nhìn ngọn nến xanh xao
Lời kinh đứt đoạn ngẹn ngào trên môi
Ngước trông Thập Giá cao vời
Chúa như cúi xuống ban lời ủi an

Tiếng chuông ngân rụng vỡ tan
Nắng chiều vụt tắt, ngày tàn trên tay.

Ảnh *Ngưỡng vọng* của Lê Hồng Bảo

H. C. N.

ĐÔI LỜI....

Tôi trình bày nhiều lý do để xin in một số bài thơ. Tác giả trả lời:

Nếu cha thấy có bài nào có ích gì cho vinh danh Chúa và phần rỗi các linh hồn, cha cứ in, nhưng đừng để tên là được!

Sau những yêu cầu dai dẳng, cuối cùng, chị nữ tu nhượng bộ cho tôi ghi tên tắt: H. C. N.

Đó là Hương Cỏ Non, là Hoa Chấm Nở, là Hồn Con Nhỏ, là Hạt Cát Nào, là Hát Cho Người? Tác giả không thích người ta đọc rõ bút danh mình, nhưng chỉ muốn hướng mọi người về một Danh duy nhất:

*Xin đừng làm rạn vỡ chúng con,
vâng lạy Chúa, xin đừng,
nhưng xin cho Danh Ngài rạn vỡ
(Tv 115,1)*

Những đan nữ xoá mình ấy vẫn ở bên ta. Tại Sài Gòn, Thủ Đức, Huế, Nha Trang, Đồng Nai, Vũng Tàu, Ban Mê Thuột. Họ tự xây lên những vách tường cách ly với thế giới. Những đan viện Clara, Xitô, Cát Minh. Họ ẩn mình nơi những sa mạc giữa lòng phố để nói với thế giới một lời: Thiên Chúa là Tất Cả, là Đấng Duy Nhất đáng tìm kiếm và tôn thờ. Chỉ một mình Thiên Chúa mới đáp ứng được khát vọng thâm sâu vô tận của con người.

TRĂNG THẬP TỰ

CHỌN LỰA CỦA ĐỨC TIN VÀ TÌNH YÊU

Trong Khúc Linh Ca đoạn 28 và 29, Thánh Gioan Thánh Giá viết lên tâm sự cô bé chẵn cừ, tức là linh hồn, đắm say Người Yêu Dấu là Thiên Chúa:

*Thế là linh hồn tôi hoàn toàn chăm chú
Đem hết năng lực phục vụ Chàng
Tôi chẳng còn chẵn bầy vật
Cũng chẳng còn phận sự nào khác
Chỉ còn một việc là yêu.
Rồi nếu hôm nay ra đến sân làng
Không còn thấy tôi, không còn gặp,*

*Các bạn hãy bảo rằng tôi đã lạc
Đang khi tôi bước say đắm ngất ngây
Tôi đã để mình mất hết và tôi đã được.*

Chính Thánh Nhân đã tự mình giải đoạn 29 như sau:

“Nơi ca khúc này, linh hồn muốn đáp lại một lời trách móc thâm kín từ phía những kẻ thuộc về trần gian, những kẻ vốn thường hay xoi mói những ai thực sự tận hiến cho Thiên Chúa. Họ cho rằng những người tận hiến là những kẻ cực đoan, kỳ cục, yếm thế và cư xử khác thường. Họ còn bảo rằng những người tận hiến thật vô dụng, chẳng ích gì cho những vấn đề hệ trọng của loài người và bắt hụi những điều thế gian yêu quý, trọng vọng. Ở đây, lòng mẫn nguyện, linh hồn đã lên tiếng đáp lại lời trách cứ ấy. Linh hồn dạn dĩ và dũng cảm nhìn thẳng vào điều này cũng như tất cả những điều khác mà thế gian có thể gán cho nó, bởi vì một khi linh hồn đã đạt tới cái sống động của lòng yêu mến Thiên Chúa thì nó xem mọi thứ khác chẳng nghĩa lý gì.

Không chỉ có thế, chính linh hồn còn tuyên xưng điều ấy ra nơi ca khúc này, nó lấy làm hãnh diện và vinh dự vì đã chẳng màng đến những thứ ấy, đã tự đánh mất cả trần gian và cả chính mình vì Người Yêu Dấu của nó. Như thế, nơi ca khúc này, điều linh hồn muốn nói khi ngỏ lời với những kẻ thuộc về trần gian là, nếu giờ đây họ thấy nó đoạn tuyệt với chuyện hồi xưa, những chuyện tâm phào mà trước đây nó thường có ở đời này, thì xin hãy nhớ, hãy tin rằng những thứ ấy giờ đây nó coi như đã mất, đã thành xa lạ. Chính sự mất mát ấy lại là điều tốt lành nó từng mong ước vì nó đang đi kiếm tìm Người Yêu Dấu mà lòng nó hết sức đắm say.

Và để họ thấy rằng nó được lợi biết bao qua sự mất mát ấy, để họ không xem đó là một sự diên rồ lầm lạc, linh hồn

tuyên bố sự mất mát ấy là lợi lộc của nó. Như thế, linh hồn đã cố tình tự đánh mất mình:

Rồi nếu hôm nay ra đến sân làng

Không còn thấy tôi, không còn gặp

Sân làng nói chung dùng để gọi một nơi công cộng mà thiên hạ thường tụ tập để giải trí vui chơi và cũng là nơi những mục đồng thường cho bầy vật ăn. Như thế, sân làng ở đây linh hồn muốn hiểu về thế gian, là nơi người đời thường gặp gỡ, nói chuyện tầm phào, bàn công việc và cho bầy vật những mê thích của họ được thoải thuê. Linh hồn nói với những kẻ thuộc về thế gian rằng nếu từ nay họ không còn thấy, không còn gặp nó (như vẫn thường gặp trước kia, lúc nó chưa hoàn toàn thuộc về Thiên Chúa) thì mong họ hãy xem như nó đã lạc mất và mong họ hãy nói cho mọi người biết nó đã lạc mất, vì nó vui mừng khi bị lạc mất như thế. Linh hồn mong họ hãy nói giúp điều đó:

Các bạn hãy bảo rằng tôi đã lạc.

Người nào yêu mến Thiên Chúa thì sẽ không xấu hổ trước mặt thế gian về những việc mình đã làm cho Ngài, dù cho cả thế gian lên án, người ấy cũng chẳng ngượng ngừng che giấu những việc đó. Bởi vì, kẻ nào xấu hổ không dám tuyên xưng Con Thiên Chúa ra trước mặt thiên hạ, và không chịu làm các công việc của mình, thì chính Con Thiên Chúa sẽ xấu hổ khi phải tuyên xưng kẻ ấy trước mặt Cha Ngài (x. Lc 9,26). Như thế, với tình yêu hết sức mãnh liệt, linh hồn này lấy làm vinh dự khi mọi người đều thấy rằng, vì vinh quang Người Yêu Dấu, nó đã thực hiện một điều như thế đối với Ngài, đó là xem mình như đã lạc mất đối với tất cả mọi sự trần gian. Vì lẽ đó linh hồn nói: “Các bạn hãy bảo rằng tôi đã lạc”.

THÁNH GIOAN THÁNH GIÁ (Ca 29,5-7)

TUYỂN THƠ

HẠT CÁT

Con chỉ là giọt nước,
 Trong đại dương bao la,
 Tan biến trong tình Cha,
 Nhờ tình yêu phó thác.
 Con chỉ là hạt cát,
 Dưới chân người bộ hành.
 Là giọt sương long lanh,
 Vỡ tan thành dưới nắng.
 Con chỉ là cát trắng,
 Nằm giữa sa mạc hoang.
 Vì ơn Chúa thương ban,
 Đưa con vào Tình Ái.
 Giêsu đâu có ngại,
 Hạt cát nhỏ li ti,
 Và nó chẳng có chi,
 Ngoài đôi tay trống rỗng.
 Giêsu thương cảm động,
 Đổ đầy cả hai tay,
 Một tình yêu nồng say
 Trên con đường nhỏ bé.

LÀM DUYÊN

Hằng nga lả lướt vin cành liễu,
 Cá tung tăng yếu điệu làm duyên.
 Em nghe lời Mẹ nhủ khuyên,
 Tâm hồn trong trắng là duyên tuổi hồng.

Như dải lụa dòng sông uốn khúc,
 Nước vơi đầy nhiều lúc đổi thay,
 Nhớ lời Mẹ dặn xưa nay,
 Nét duyên Mẹ thích: thẳng ngay thật thà.
 Duyên đẹp nhất là hoa đức hạnh.
 Mẹ mong con nên thánh từng giây,
 Chăm lo luyện tập mọi ngày
 Cho duyên Đức Hạnh nở đầy không gian.

MẸ

Con trăng chênh chếch mái hiên,
 Soi bóng Mẹ hiền giã gạo quay tơ.
 Đồi Con gai góc đang chờ,
 Kéo theo đời Mẹ mịt mờ khổ đau.
 Ba mươi năm sống cùng nhau,
 Chiều nay mây tím giăng sâu lối đi.
 Nhìn Con Chúa Cả Uy Nghi,
 Cũng là con Mẹ thực thi Ý Trời.
 Ba năm rao giảng cho đời,
 Chữa lành bệnh tật cho người khổ đau.
 Đêm về thức suốt canh thâu,
 Cùng Cha tâm sự lắng sâu trong hồn.
 Trần gian phong vũ dập dồn,
 Cho trời tắt nắng hoàng hôn kéo về,
 Cho lòng Mẹ lấm táp tê,
 Cho đời Con những tràn trề đau thương.
 Cùng Con đi trọn nẻo đường,
 Lên đồi thập tự vì thương nhân trần.
 Sương rơi những hạt trắng ngần,
 Mẹ ban tặng cả Mùa Xuân cho đời.

HỒNG ÂN THÁNH HIẾN

Bông phước lộc ngất trời hương Thánh Đức
 Trái Hồng Ân hừng hực khí thơ bay
 Thiên tình sử Chúa đóng ấn hôm nay
 Chọn con đây thuộc về Ngài mãi mãi.
 Sống trong Ngài, sống yêu thương bác ái.
 Sống vị tha quảng đại thật can trường,
 Bụi hồng trần không một vết tơ vương
 Sống sao xứng là Hiền Thê của Chúa.
 Ôi Giêsu! hồn con vui nhảy múa
 Mừng ngày vui bằng khúc khải hoàn ca
 Xin vinh tụng chính Thiên Chúa Ngôi Cha
 Với Thánh Linh và Chúa Con Chí Ái.

BÌNH MINH

Ánh hừng đông nhuộm hồng khóm trúc,
 Âm ấp đầy hồng phúc Trời Cao,
 Âm vang rộn rã xôn xao,
 Bầy chim ríu rít đón chào bình minh.
 Cổ cây cũng rung rinh múa hát
 Cho hương thơm ngào ngạt muôn nơi,
 Du dương một khúc nhạc trời,
 Đưa nguồn sinh khí xuống nơi gian trần.
 E ấp giữa hồng ân cao cả,
 Êm thật êm sương tỏa lan bay
 Gieo muôn cung điệu ngất ngây
 Hào quang Thiên Quốc phủ đầy không gian.
 Im ả bốn bề lan sức sống,
 Kia mặt trời đứng đọng trên cao,
 Khấp nơi nhạc trời rì rào,
 Lời muôn thọ tạo cao rao Tình Trời.

AN PHẬN

Ô! Chào anh bạn Cỏ May,
 Nương theo triền gió bay bay khắp đồng.
 Tôi đây là một đóa Hồng,
 Sắc hương kiều diễm do lòng Trời ban.
 Còn tôi, một đóa Phong Lan,
 Hương thơm dịu ngọt, ân ban của Trời.
 Chúng ta sống ở trên đời,
 Mỗi người một vẻ ai người hơn ai.
 Tại sao bạn cứ khóc hoài?
 Tại sao thở ngấn than dài làm chi?
 “Cỏ May cản lối người đi?”
 Đâu vì ý xấu mà vì tình yêu.
 Trần gian nhiều ngã phiêu diêu,
 Nhân gian nhiều kẻ đã liêu đi theo.
 Họ đâu biết nẻo cheo leo,
 Họ đâu có biết hiểm nghèo mà xa
 Vì yêu mà mỗi chúng ta,
 Dẫn thân giúp đỡ người ta trở về,
 Để không ai lạc bến mê,
 Sống đời ngay chính tràn trề niềm vui.
 Cỏ May đã hết ngậm ngùi?
 Cỏ May đã thấy niềm vui phận mình?
 Mỗi người đều có phúc vinh,
 Nếu cùng bác ái sống tình hiệp thông.

CON LÀ CỦA CHÚA

@ kỷ niệm ngày Khấn Trọng Thế.

Con là cô bé lọ lem,
 Xác hồn thua chị kém em mọi bề.
 Thế mà Thiên Chúa chẳng chê,
 Lại còn ưu ái đưa về Carmel.
 Thăng trầm cũng đã bao phen,
 Thấy con yếu đuối mọn hèn Chúa thương.
 Hôm nay lễ cưới Quân Vương,
 Và con là chính Tân Nương của Ngài.
 Nguyện cầu xin Chúa Ngôi Hai
 Cho con bén gót theo Ngài từ đây.
 Cùng Ngài con đắp con xây,
 Đời con đổi mới đong đầy tin yêu.
 Mong sao sớm sớm chiều chiều
 Chỉ duy mình Chúa là điều bận tâm.
 Hy sinh cầu nguyện âm thầm
 Miệt mài dâng Chúa như trầm hương bay.
 Ôi Giêsu! Kể từ nay
 Con là sở hữu trong tay của Ngài.

ƠN GỌI CỦA CHIM SÁO

Kịch Thơ

Kính tặng linh mục nhạc sĩ Phương Anh và các linh mục của Chúa

MÀN I: LỜI NGỎ**GIÓ***(nhẹ nhàng thổi)*

Gió dong đưa ngát hương Mùa Chay Thánh,
 Nhạc bổng trầm cung điệu nhẹ nhàng bay.
 Chuyện Chim Sáo ta vui kể hôm nay,
 Mong gửi đến những tâm hồn quảng đại.

THI NHÂN

Đã từ lâu khi Sáo còn nhỏ dại,
 Luôn khát tìm nguồn Chân Lý cao xa.
 Kết dệt đời nên một bản tình ca,
 Dâng lên Chúa – Đấng tác thành vạn vật.
 Đời nhân thế chuyện nay còn mai mất,
 Luôn đổi thay đôi lúc thật phũ phàng,
 Làm cho Sáo cũng gặp chuyện trái ngang,
 Nhưng cương quyết mong tìm về tới bến.

VẠN LOÀI*(đồng thanh xướng ca)*

Chim Sáo đến đem theo niềm vui đến.
 Cho ngàn hoa nở rộ giữa vườn xuân.
 Cho tình yêu lan toả khắp xa gần,
 Muôn muôn vật tấu bài ca bác ái.

THI NHÂN

Sáo dẫn thân hy sinh đầu quẩn ngại,
 Suốt ngày đêm quảng đại hót lừng vang.
 Chuyện TÌNH YÊU qua nhạc ngọc lời vàng.
 Cho vũ trụ huy hoàng thêm sức sống.

NGÀN CÂY (*trâm trở*)

Đây hương lau nhục quế chen nơi trống.
 Đó các giống cây thơm trởi vượt nhanh.
 Và khương hoàng thi sức lớn vượn cành.
 Mong cùng Sáo đón Mùa Xuân ấm áp.

DƯỢC THẢO

Mùi lô hội tung hương ngào ngọt,
 Quyện hương trầm bát ngát nồng say,
 Gió đưa hương tới lùm mây,
 Gió đưa hương tỏa phủ đầy không gian.

SUỐI NƯỚC

Thoang thoang tiếng tơ đàn vang vọng,
 Hòa nhịp theo lớp sóng rì rào,
 Tán cây cũng khê thì thào,
 Sống đời bác ái ngọt ngào lắm thay.

DÃ THÚ

Nhờ chim Sáo mà nay ta thấy,
 Bao vết thương được đẩy lui rồi.
 Tình yêu rửa sạch mùi hôi,
 Hoa xuân tươi nở trên môi thắm nồng.

Hết MÀN I

Màn II

CHIM SÁO (*bâng khuâng*)

Tình bác ái trong lòng nung nấu,
 Hỏi có ai hiểu thấu tim ta?
 Suốt ngày ta hát ta ca,
 Yêu thương phục vụ ta hòa nhịp chung.
 Có những lúc tim rung rung đập,
 Và đôi lần choáng ngợp vì yêu.
 Gọi ta mỗi sáng mỗi chiều,
 Chìm vào dòng suối TÌNH YÊU VĨNH HẰNG.

THI NHÂN

Ôi lạ Đấng Toàn Năng cao cả,
 Ban ơn thiêng nhiệm lạ lắm thay.
 TÌNH YÊU NGÀI quá ngọt ngào,
 Cho muôn thọ tạo đắm say chính NGÀI.

NAI (*ngơ ngác*)

Ô kìa, cõi thiên thai chưa tới,
 Vậy thì sao Sáo vội làm chi?
 Sáo ơi đừng có bỏ đi!
 Nếu vườn vắng Sáo còn gì vui đâu?

THỎ (*lầu tầu*)

Chúng tôi cũng tâm đầu ý hiệp,
 Lẽ vì đâu sự nghiệp rõ ràng,
 Mà sao Sáo chẳng có màng?
 Lại đi tìm cõi huy hoàng mộng lung???

DƯƠNG LIỄU (*lả lướt*)

Dáng tha thướt, bướm rung cành liễu,
 Khẽ thì thầm: Sáo liễu nghĩ suy!
 Này đừng có vội bay đi
 Tương lai mờ mịt, dại gì Sáo ơi?

CHIM (*ủ rũ*)

Mưa lã chã cùng rơi châu ngọc!
 Nào ai hay ta khóc vì đâu?
 Bầy chim ríu rít cùng nhau,
 Sáo đi ta cảm thấy sâu trong tim!!!

CÁ (*ngúng nguẩy*)

Ta nghe tiếng bầy chim nó hót,
 Mỗi tiếng kêu như giọt máu rơi.
 Đừng đi đâu cả Sáo ơi!
 Tình yêu đâu phải chỉ nơi vịnh hằng???

TRE (*trịnh trọng*)

Nường theo gió nhịp nhàng kéo kẹt,
 Khóm tre già như hét như đe.
 Măng non có thẳng nhờ tre,
 Chim non nó khóc Sáo nghe không kìa???

CÁ VƯỜN (*đồng thanh xướng*)

Sáo ơi Sáo đừng lia ta nhé!
 Nghe chúng tôi thổ thề bên lòng.

Ở đây cũng có nắng hồng...
 Ở đây cũng có mây bông bênh trôi ...

Lời vàng ngọc chúng tôi thổ lộ,
 Đâu là lời cảm dỗ Sáo ơi?
 Mong nay cùng sống ở đời,
 Mai sau sum họp quê trời vinh quang.

THI NHÂN (*mĩa mai*)

Ôi chao! Tiếng tơ vàng óng ả?
 Phiêu diêu như đàn lạ gây mơ?
 Tựa như con nhện giăng tơ?
 Cho lòng quân tử phai mờ ý thiêng???

Hết Màn II

Màn III

CHIM SÁO (*thổn thức*)

Lòng thao thức chỉ riêng ta hiểu!
 Đường tình yêu kỳ diệu lắm thay,
 Đức Vua, Ngài hỏi có hay?
 Con đây, Sáo nhỏ, biết bay hướng nào???

CHÚA MUÔN LOÀI (*vàng ngân trong gió*)

Từ trên cao, trên cao...
 Vượt ngàn muôn trăng sao...
 Một giọng nói ngọt ngào,
 Ô kìa, chim Sáo nhỏ!
 Này, con nghe cho rõ!

Nếu là hạt lúa mì,
Thì con phải chết đi,
Mới sinh nhiều bông hạt.
Bao lần con đã hát
Chuyện tình sử ngàn năm
Lung linh tựa trăng rằm.
Của một Người
Đã chết,
Và
Đang sống.
Kia!
Con thấy không?
Những đám mây hồng,
Muốn uốn thành một dòng sông,
Thì phải rơi,
Rơi từng giọt ngọc.
Con thấy không?
Muôn loài đều khóc
Rồi mới hồi sinh,
Trong chuyện tình cũng thế.
Ta biết con
Mỏi mòn,
Thao thức,
Lòng rạo rục vì yêu.
Đó là điều Ta mong ước!
Tương lai con không biết trước.
Nhưng,
Ta ban cho con,
Một dấu hiệu:
Bình An.
Đừng sống vì khách quan.

Đừng làm vì bản ngã.
 Trên hết tất cả,
 Con hãy tìm cho được
 Bình An.
 Một sự bình an đích thực trong tâm hồn!
 Đó chính là cội nguồn,
 Giúp con đi đúng hướng.

CHIM SÁO

(Bỏ ngờ.... để mỗi người hãy tự hiểu xem Chim Sáo quyết định như thế nào để luôn luôn đi đúng Thiên Ý)

THI NHÂN

Êm ái gió ngàn lướt du dương,
 Giúp cho Sáo nhỏ biết tìm đường,
 Hòa mình tan biến trong Tình Ai,
 Ban tặng cho đời ngát muôn hương.

VẠN LOÀI *(đồng thanh reo)*

Vạn vật khen thầm Sáo mến thương,
 Vinh quang trần thế đã coi thường.
 Tâm hồn khao khát tìm chân lý,
 Chẳng quản chông gai vượt dặm trường.

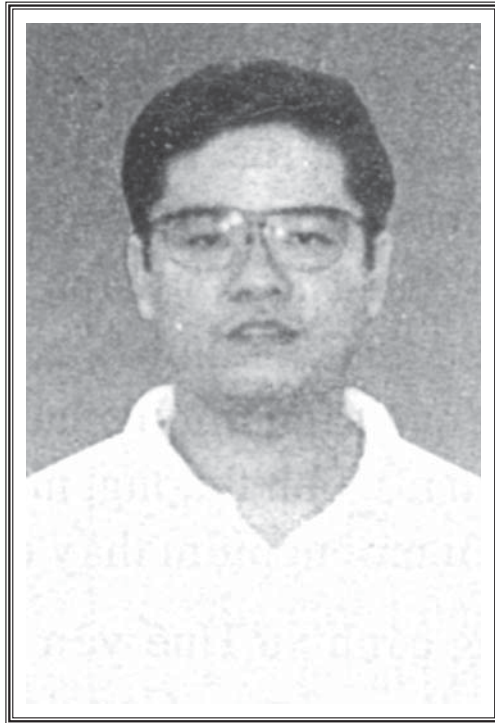
LỜI KẾT:

GIÓ:

Chuyện Chim Sáo nhỏ mến thương,
 Đâu đây tiếng gió ngàn phương thì thầm.

Đường đời vạn nẻo thẳng trầm,
Lúc thời nắng gắt, lúc tầm tã mưa.
Sáo nghe Mẹ dặn ngày xưa:
Nếu Ngài phán bảo thì thưa VÂNG liền.
Để cho Thiên Ý vẹn tuyền
Để cho vũ trụ có miền trắng thanh.
Sương trời những giọt long lanh
Nhiều như ơn phước Mẹ lành trao ban:
Cho con mãi được BÌNH AN.

Hạ Màn

NGUYỄN MAI

Tên thật: Mátthêu Mai Nguyên Vũ Thạch - Sinh và lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy năm 1972, tại: Thành phố Huế - Thuộc giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, Huế - Học Đại học Huế: 1991-1996, Đại Chủng viện Huế: 1996-2003.

Thụ phong linh mục ngày 4-11-2004 - Phó xứ Hà Úc (2004-2007); Quản xứ Linh Thủy (2007).

*Email: maivuthach@gmail.com ,
mtmainguyenvuthach@yahoo.co.uk*

TRỞ LẠI CHÍNH MÌNH

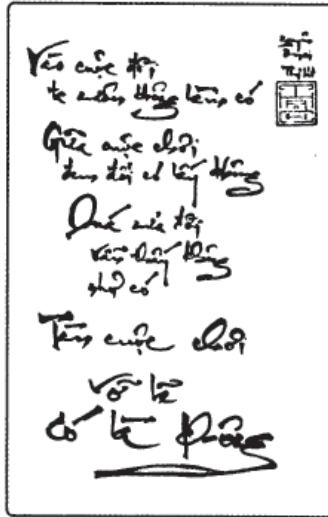
... Tôi đã mặc bộ áo đức tin thừa kế từ ông bà cha mẹ. Vì không được may đo đúng kích cỡ nên có chỗ rộng, chỗ chật. Càng lớn lên, nhất là đến khi vào đại chủng viện, những vấn đề về giáo lý được đặt lại cách quyết liệt. TIN NHẬN dần dần chuyển thành TIN HIỂU, TIN MẾN, nhờ được đào sâu qua các môn học, suy ngẫm, cầu nguyện. Tuy nhiên trong quá trình trưởng thành đức tin đó, có một số yếu tố tưởng như rất bình thường, nhưng hôm nay có dịp nhìn lại đời mình, tôi mới nghiệm thấy đôi khi lại rất quan trọng.

Khung cảnh xứ Huế yên ắng trầm mặc với sông núi, chùa chiền, lăng tẩm... Con người đây có lẽ rất bình thản, trầm tư, sâu lắng ... Tôi đã sinh ra và hít thở trong bầu khí đó cùng với sự giao tiếp với anh em bằng hữu phần đông là lương dân, Phật tử. Trên mặt bằng đó tôi đã tìm thấy Đức tin của mình cách nhẹ nhàng, chậm chạp như dòng Hương, ung dung, thư thái như đỉnh Ngự, đến độ không kịp nhận ra những biến chuyển trong cuộc hành trình Đức tin của mình, (yêu Chúa tự bao giờ tôi chẳng biết).

Và trong khoảng thời gian 4 năm cuối ở Đại chủng viện tôi đã tình cờ đến với thơ rất là thú vị! Để tập viết thư pháp tôi thường trích Thánh Kinh hay danh ngôn để viết, nhưng có lần tôi tự nghĩ ra 4 câu, viết xong đưa anh em xem, ai cũng bảo là thơ rất hay, đó chính là bài thơ đầu tiên của tôi (Vô đề), từ đó tôi thành thi sĩ luôn. Sở thích viết thư pháp thúc đẩy tôi làm thơ, thơ nhắc tôi viết thư pháp. Nhờ thế trong khoảng thời gian này tôi đã viết được khoảng 50 bài.

Nhân đây tôi xin kính tặng quý vị bài thơ đầu tiên của tôi được viết bằng bút lông. (Vào cuộc đời ta mượn không làm

có. Giữa cuộc chơi đem đổi có lấy không. Quá nửa đời vẫn thấy không như có. Tàn cuộc chơi vỡ lẽ có là không.)

Cầu chúc quý vị luôn bình an với niềm xác tín cậy trông vào Thiên Chúa Tình Yêu trong mọi hoàn cảnh sống.

Linh Thủy, ngày 30-05-2007

NGUYỄN MAI

TUYỂN THƠ

LỐI XUÂN

Một con đường tìm mãi
Trên nghìn nẻo Xuân qua
Cửa muôn năm rớt lại
Dấu bụi hồng phôi pha.

Về đâu là sông cái
Cho ta nhập dòng mơ
Thời gian nào luôi hái
Vụ mùa trên lối thơ.

Ta rong chơi bể cạn
Theo lối mòn triều dâng
Tìm nguồn căn giải thoát
Ngại chi công dã tràng.

Xin hóa kiếp thời gian
Miệt mài là lẽ sống
Không gian là tri kỷ
Trên lối về gian nan.

Nay mơ ngày tuyết hảo
Xuân chín chỉ vì hương
Thơ dâng làm cửa lễ
Bát ngát màu yêu thương.

XUÂN CẢM

Xuân pháp phới
 như ngọn cờ no gió
 Trái màu vui
 lên khắp chốn đường gian
 Xin đêm cứ đen
 cho đất trời kết đèn hoa rực rỡ
 Và ngày hãy lên
 cho sương ánh nụ mai vàng
 Lòng người chùng lắng
 gánh đời dưng cơn nặng
 Về đây vui ánh mắt em thơ
 Và nụ cười móm mém cụ già,
 hoa bất tử
 Nhìn lại mình một năm qua
 ngày tháng đủ
 Đếm thử thiếu gì không,
 phận mệnh một đời loan Xuân Mới?

NGUYỄN XUÂN

Xuân về trên lối muôn năm
 Từ miền vô tận đến thăm cảnh đời
 Hóa thân giữa chốn đất trời
 Nên cảnh mai thắm rạng ngời ngát hương
 Nên đàn én cỡi nắng vàng
 Loan tin Xuân mới đã gần Nguyễn Xuân.

VÔ ĐỀ

Vào cuộc đời ta mượn không làm có
 Giữa cuộc chơi đem đổi có lấy không
 Quá nửa đời vẫn thấy không như có
 Tàn cuộc chơi vỡ lẽ có là không.

BẾN MƠ

Kiếp phong phanh
 chao đời cơn gió thổi
 Áo nâu sờn
 vai nặng khối tình si
 Bến huyền mơ
 mai ngày dừng chân mỗi
 Chút bụi hồng
 thôi trả giữ mẩn chi!

TRĂNG PHỤC SINH

Nhớ khi xưa
 trăng tròn chưa đủ tuổi
 Mãi vui đùa
 rơi lọt giếng sâu tôi
 Tôi nâng niu
 cất vào ngăn tủ nhớ
 Ủ lâu ngày
 trăng lặn đáy ly bôi
 Tôi uống cạn
 quá liêu say chơi với
 Trăng phục sinh
 trần ngập láng lênh môi.

LỜI THỬA

Một mai ngày vĩnh biệt
 Chỉ xin người một điều
 Đưa tôi vào mộ cỏ,
 Đầu không nhằm hướng Đông
 Kéo tôi chỉ được nhìn
 Một hoàng hôn tím biếc
 Dù huy hoàng diễm lệ

 Hãy đặt tôi nằm ngang lại
 Để mặt trời lên
 Khẽ hôn lên má
 Và chiều về
 Hôn má bên kia.

THẮNG ĐỨNG

Cột trụ nào
 thẳng đứng trên nền đời nghiêng độ?
 Ta đã xiên ngay lần đầu nghiêm đứng
 Vẫn còn xiên những lần sau kể đó

 Kỷ niệm về
 Tháng ngày ôm đại cuộc
 Trong dạ mẹ triền miên đêm thiền niệm
 Có nhiều khi thẳng đứng trước bấp bênh

 Ngày nào đây
 Ta lại vào đại cuộc
 Giữa mệnh mông tận cùng thôi bám víu
 Để nguyên hình đứng thẳng trước Nguyên Sinh!?

PHỤNG XUÂN

Nhớ xưa xa
 Ánh nhiệm mầu
 Chiếu tia rực rỡ xuyên màu thời gian
 Cỏ lau lách, xanh rồi vàng
 Lá thân phụng hiến thôn làng trần gian

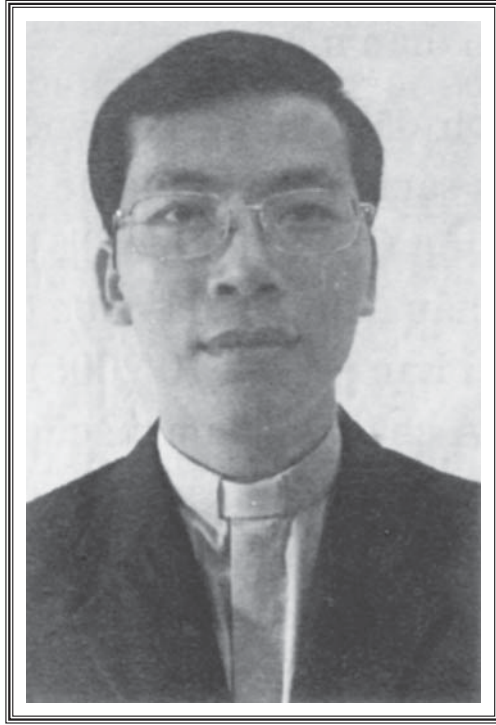
Chiều xuân nay
 Gấp vội vàng
 Sắc hương vীu vít bẽ bàng óc tim
 Yên vui những thế dài đêm?
 Mệt đau toan tính...?
 Êm đềm giấc quên!

Thật thà quên, đến u huyền!
 Cỏ lau xoắn xít về thuyên chữa màu
 Trầm sương nội
 Tắm khe đầu
 Bước ra
 Bước lại nhi hầu Nguyên Xuân.

HỒN ĐÁ

(Cảm hứng: tượng Le Penseur trong vườn Chứng Viện Huế)

Thêm đời
 Hiền giả ngồi quên
 Rêu lên áo gấm
 Cỏ viên gót thơm
 Thênh thang
 Chẳng vướng áo cơm
 Hồn Xuân cội đá
 Hoa đơm mây trời.

HƯƠNG KINH

Tên thật: Đaminh Trần Ngọc Đăng - Các bút danh khác: Hương Kinh Trà Lũ, Dominic Trần - Sinh và lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy năm 1973, tại làng Trà Lũ, nay là giáo xứ Phú Nhai (Bùi Chu), xã Xuân Phương, Xuân Trường, Nam Định - Hiện phục vụ tại Đại Chủng Viện Đức Mẹ Vô Nhiễm Bùi Chu (Nam Định).

Du học tại Đại Học Giáo Hoàng Urbaniana Rôma (2003-2007) - Thụ phong linh mục ngày 05-03-2005.

Email: domtrandang@gmail.com

KỂ VỀ “KỂ”

Bạn thân mến,

Cách đây không lâu, một người bạn tặng cho mình một cuốn sách nhỏ với tựa đề *Hãy kể tôi nghe về Thiên Chúa của bạn [Raccontami il tuo Dio]*. Rồi mới đây Đại Hội Truyền Giáo Á Châu đầu tiên đã được tổ chức tại thành phố Chiang Mai, Thái Lan (18-22 tháng 10, 2006) với hơn 1000 đại biểu từ 20 quốc gia Á Châu về tham dự cũng chọn chủ đề “kể”: “Kể lại câu chuyện Chúa Giêsu tại Á-Châu”. Giờ đây, ngồi lại bên nhau, mình cũng muốn kể với bạn về “kể”, kể về đức tin, những cảm nghiệm đức tin ...

Sao không là rao giảng, loan báo, truyền dạy, thuyết pháp... mà lại là “kể”? “Kể” nghe có vẻ xuềnh xoàng thô sơ quá, mộc mạc dân dã quá... Và như thế, “kể” xem ra dễ dàng quá, ai làm mà chả được. Nhưng, những điều tưởng chừng như đơn giản đó không hẳn là luôn luôn giản đơn. “Kể” giản dị vì không cần ghi chú, thư mục, không cần trích dẫn, biện luận, chứng minh, rào đón... nhưng “kể” cũng rất “gian nan”, vì có ai có thể cho điều mình không có bao giờ. Cũng có điều không đáng kể, nhưng thường tình chẳng ai lại đi kể những điều không có gì đáng kể bao giờ. “Kể” là kể những gì mình tâm đắc, thao thức, trải nghiệm... “Kể” là trải lòng mình và chia san những cảm thức về cuộc sống, đức tin, ơn gọi... Chính vì dung dị, hồn nhiên, gần gũi, không cầu kỳ hay gượng gạo, trau trốt như thế mà “kể” rất đi vào lòng người, rất dễ thương, rất rung cảm, rất phù hợp với tâm hồn con người hôm nay, nhất là những con người tại Á Châu.

Thú thực mình cũng ngại kể, vì biết kể gì? Cuộc sống học đường có lẽ đã làm cho mình quen với văn phong bình giảng, chữ nghĩa, hơn là chia sẻ, tâm tình. Ngôn ngữ “kể” xem ra cứ như mai một, được nói là lại nhiễm cái tật nói cái mình “biết”, hơn là nói điều mình “sống”. Mình suy nghĩ và cuối cùng mình lại xin được kể về chính “kể”, vì đức tin và ơn gọi của mình được gieo vãi, nảy mầm và lớn dậy phần nhiều là nhờ nghe kể. Mình sinh ra trong một gia đình “đạo gốc”, “đạo dòng” đã từ thời những hạt giống Tin Mừng lần đầu tiên được gieo vãi vào Việt Nam (Trà Lũ, 1533). Cuộc sống thời chiến tranh, cấm cách, có gì ngoài “kể”. Thế hệ trước kể cho thế hệ sau, ông bà kể cho cháu chắt, cha mẹ kể cho con cái, anh chị kể cho em út, bạn bè kể cho nhau nghe... Kể trong gia đình, kể trong xứ họ, kể nơi trường học, công sở, chợ búa, đồng ruộng... Kể khi đi đường, khi hội họp, khi đình đám, khi trà đàm, văn xướng, thi họa, khi đi nhà thờ nhà thánh, khi châu Thánh Thể, khi ăn uống, nghỉ ngơi... Kể trong sân nhà dưới ánh trăng, kể trong đêm khuya khi mưa tí tách, khi đom đóm lập loè, kể bên gốc đa sân đình khi tránh nắng, trú mưa sau những giờ mệt nhọc... Kể về Chúa Giêsu, Mẹ Maria, truyện tích các Thánh, các vị Tiền Nhân anh hùng đức tin, kể về “Trời có mắt”, “Trời thương dân”, “ơn Trời mưa nắng phải thì”, “ở hiền gặp lành”, “lá lành đùm lá rách”...

Những giọt Đức Tin cứ thế tí tách rơi, thấm vào hồn, vào da vào thịt. Đức tin dung dị quá, bình dân quá, mà thấm thía ngọt ngào như lời mẹ ru à ơi tuổi ấu thơ, râm ran như lời kinh gia đình sáng tối, thơm tho như hương xoan khi lễ ra mùa, mạnh mẽ như tiếng trống kèn vang dội, thâm trầm như cung điệu bài Ngũ cung dâng hoa, ngắm mười lăm sự

thương khó, dâng hạt kính Đức Bà, phép ngắm Rosa... Cứ những lúc mình thấy khô khan, nguội lạnh hay chán nản, mình thường dỡ một tấm hình, xem một đoạn băng về quê hương, ngâm nhi một điệu hát bài ca, ngâm nga một câu kinh quen thuộc... mình thấy đức tin như sống lại, tươi mới lạ thường, như thể được trở về nguồn, được tắm gội, bổ dưỡng; bước đăng trình lại phấn khởi, tươi vui. Mình thấy lạ lùng lắm, không nói ra được, nhưng hình như vốn liếng, gốc rễ và “linh hồn” của mình ở đó. Nhìn thấy một cụ già móm mém lằn hạt, một em bé tay chấp gối quỳ, một bác thợ cày, một cô thợ cấy đến giờ lễ hối hả bỏ đồng lúa về nhà, mình thấy Đức Tin trong đó, đơn sơ, hồn nhiên, mộc mạc, chân thành.

Nếu bạn hỏi Chúa Giêsu là ai đối với mình? Câu trả lời của mình xin được dung dị có thể. Ngài là lời kể đã nhập thể vào hồn quê hương xứ sở mình. Đối với mình, Ngài thật gần gũi, như Người Bạn tâm giao, sẻ chia cuộc sống. Mình thấy dung mạo Ngài thấp thoáng trên muôn ngàn khuôn mặt, trên những tháp nhà thờ nghiêng bóng hoàng hôn và những mái cong đình chùa cổ kính thâm nghiêm. Mình nghe thấy tiếng Ngài qua tiếng kinh thâm trầm, tiếng lúa xào xạc, tiếng chuông đền thánh, tiếng mõ nhà chùa, tiếng mẹ ru con, tiếng trẻ học bài, tiếng sáo du dương... Ngài là Bạn của mọi người, nhất là những người nghèo khổ, những người mồ côi góa bụa, bị bỏ rơi, bị áp bức, bị gạt ra bên lề xã hội... Ngài là yêu thương, trù mến cả những người chưa tin nhận Ngài, những người chống đối hay thù ghét Ngài. Mình thấy Ngài đang sống, đang hiện diện, đang ở bên mình. Ngài yêu thương mình và dạy mình biết yêu thương bạn, yêu thương mọi người. Ngài cũng muốn yêu thương bạn, muốn gần gũi bạn và muốn bạn đến với Ngài, để được Ngài yêu thương, cứu độ. Ngài quả là Thiên Tử giáng trần, Thiên Chúa thật gần, ngay bên, đồng hành, chia sẻ.

Linh mục thừa sai Léopold Cadière trong tác phẩm “Tín ngưỡng và thực hành tôn giáo của người Việt” (*Croyances et pratiques religieuses des Vietnamiens*) từng nói rằng không có nền triết học Việt Nam nếu hiểu triết học như một hệ thống tư tưởng, một ý thức luận, một chủ thuyết, nhưng tại Việt Nam đã tồn tại một nền triết học dân gian (*philosophie populaire*). Có lẽ Việt Nam cũng chưa có một nền thần học theo nghĩa chuyên môn, nhưng đã hiện diện rồi đó một nền thần học bình dân, thâm trầm, sâu lắng mà sống động lạ thường. Một nền thần học viết bằng ngôn ngữ của kinh, thơ, nhạc, hoạ... bằng lời chứng âm thầm của cuộc sống. Một nền thần học dùng phương pháp “kể”...

HƯƠNG KINH

TUYỂN THƠ

MẸ BẢY SỰ - MẸ SẦU BI

Mẹ đứng đó trên đồi cao lộng gió,
Nhìn Con Yêu trong giây phút hy sinh
Con và Mẹ, Mẹ và Con là một
Một tình yêu mong cứu độ chúng nhân.

Từng giọt máu như ngọc châu nhỏ xuống
Từng nỗi đau Mẹ cảm nghiệm trong lòng
Yêu Con Một, yêu loài người con cái
Nhịp thở Con, nhịp tim Mẹ hoà cùng.

Mẹ không oán, không hờn, trong thình lặng
Nhìn Con Yêu, nhìn nhân thế mê man
Tình yêu thương vượt thắng mọi oan khiên
Cho thế gian được thoát vòng tội lỗi.

Nhớ ngày Mẹ dâng Con vào Đền Chúa
Simêon đã tiên báo đau thương
Răng tim Bà sẽ bị một lưỡi gươm
Đâm xuyên thấu, gây muôn vàn đau đớn.

Nhớ ngày Mẹ bồng Con sang Ai Cập
Trốn vượt nanh tên đồ tể ác vương
Lòng Mẹ đau vì Con Chúa thảm thương
Vì bao mảng đời thơ trong vũng máu.

Nhớ buổi Mẹ lạc Con trong thành thánh
Lòng Mẹ lo, hốt hải, bước chân son
Con ở lại trong đền, sao không nói
Để Mẹ sầu, đau đớn, lắng lo thêm.

Nhớ ngày Mẹ theo con lên Núi Sọ
 Gặp mặt con, đẫm máu, thập tự công
 Mẹ nhìn Con mà tan nát tim hồng
 Con của Mẹ giờ nên như tử tội.

Nhớ vào lúc chiều buông giờ thứ sáu
 Con bị treo trên cây gỗ đau thương
 Cất bảy lời, trút hơi thở khoan nhân
 Mẹ trầm lặng, hiệp cùng Con dâng hiến.

Nhớ khi lính đâm tim con xuyên thủng
 Mẹ nhói đau như tan nát tim mình
 Con của Mẹ vì thương con cái Mẹ
 Dâng tới cùng những giọt ngọc yêu thương.

Rồi tới lúc họ đem Con an táng
 Nắm mồ thuê, gửi lại tấm thân vàng
 Mẹ đau xót khi cửa mồ đóng kín
 Khuất hình Con, Mẹ như vắng linh hồn.

Mẹ Sầu Bi, ôi Mẹ của tình thương!
 Mẹ dạy con đức can trường yêu mến
 Yêu chân thành, yêu sắt son, nồng thắm
 Dù thế nhân có ruộng rẫy, lãng quên.

Mẹ Sầu Bi, ôi Mẹ của tình thương!
 Xin giúp con biết nhìn lên Thánh Giá
 Nơi yêu thương hoá thành ơn cứu độ
 Tình Chúa Trời tươi gội đất nhân sinh.

Mẹ Sầu Bi, Mẹ là Mẹ chúng con!
 Xin Mẹ dẫn chúng con vào đường Chúa
 Đường phục vụ quên mình, không tính toán
 Đường mến yêu, trao tặng tới tận cùng.

CHIỀU EMMAUS

Chiều về nắng tắt
 Lê gót lênh đênh
 Tương lai tím ngắt
 Tiếng buồn mênh mang

Chúa đến bên mình
 Như người lữ khách
 Từng lời giải thích
 Tiếng lòng hân hoan

Tiên tri đã phán
 Ngôn sứ sấm truyền
 Con Người thụ nạn
 Ba ngày phục sinh

* * *

Đến nơi cần đến
 Lữ khách dừng chân
 “Xin Ngài ở lại
 Trời đã hoàng hôn!”

Ba người hiệp thông
 Khách là chủ tiệc
 Bẻ đôi tấm bánh
 Mắt lòng mở toang

Bước chân mau tiến
 Loan báo tin mừng
 Chúng tôi gặp Chúa
 Người đã phục sinh

Emmaus hôm qua
 Emmaus hôm nay
 Bước chân buồn bã
 Có Người bên ta?

Người vẫn bên ta
 Trong vòm gian khó
 Lời vàng soi lối
 Bánh trời sẻ chia.

Tạ ơn Cứu Chúa
 Chia sẻ kiếp người
 Lữ hành dương thế
 Vui bước thanh thoi

Chiều về nắng tắt
 Nhịp bước reo vui
 Tương lai thấp sáng
 Ánh hồng ban mai...

LỜI TÌNH TỰ

Lời tình tự
 Trong đêm
 Nghe như tiếng kinh
 Thâm trầm, tĩnh lặng
 Như hương gió đồng thoang thoảng
 Xào xạc, thủ thỉ, lẩn tẩn...

Người đến bên tôi
 Như làn gió nhẹ
 Khe khe gõ cửa tâm hồn
 Niềm vui hạnh phúc chứa chan.

Tim tôi còn thức, hay đã ngủ vùi,
 Ánh trăng lung linh
 Có ru hồn quên lãng
 Trong chốn mê man...

Tiếng chuông ngân
 Hay tiếng gà gáy
 Loạt trống canh
 Hay ngọn gió mùa
 thức tỉnh lòng tôi
 Khi mặt trời ló rạng...
 Bình minh!

HƯƠNG KINH TRÀ LŨ

Trà Lũ trong tôi rất mến thương
 Tre xanh, đồng mạ, ngát hương ngàn
 Con đò, bến nước, ngôi đình cổ
 Rền rã chuông vàng khi nắng buông.

Nghe trong hơi gió vọng lời kinh
 Sáng chiếu cung điệu: vui, thương, mừng
 Ngan ngát hương xoan trong nắng mới
 Ra mùa rước lá, Chúa Phục Sinh.

Rước hoa kính Mẹ đạo tháng năm
 Khi lúa ươm vàng, đẹp ánh trăng
 Đoá hoa đồng nội dâng lên Mẹ
 Nức nở lòng con năm sắc hương.

Tháng sáu dâng kính kính Thánh Tâm
 Lái Tim cực trọng rất khoan nhân
 Thương người cùng khổ, ban lời hứa
 Cho ai sùng kính, chịu lễ liên.

Quan thầy thán̄g chín lễ hội vang
 Mừng Mẹ Sầu Bi, trổ̄ng đua kèn
 Nữ Vương Tử Đạo, đồng công phúc
 Cùng Con Chí Thánh lễ hy sinh.

Thánh mười ân phúc chuỗi hoa xuân
 Kính dâng Trinh Nữ, Mẹ Hoa Hồng
 Sống mẫu nhiệm Chúa, noi gương Mẹ
 Khẩu tụng tâm suy, chuỗi vàng kinh.

Rồi Lễ Các Đấng, mừng chư Thánh
 Lên đồng viếng mộ các tiên nhân
 Hương kính toả ngát nơi đồng nội
 Tiếng lòng đan quyện cõi âm dương.

Mừng Lễ Khởi Tội giáo với lương
 Khấp nơi tụ họp bước lên đền
 Tiếng hát lời kinh dâng Đức Mẹ
 Trinh Nữ vẹn tuyền, rất linh thiêng.

Tháng Chạp qua đi đến tháng Giêng
 Nguyên Đán đầu năm tiếng kinh rền
 Giao thừa đốt pháo sân đền Chúa
 Hội họp mừng vui cung chúc xuân.

Trà Lũ hôm nay đã khác tên
 Còn chẳng duyên dáng thuở nguyên tuyền
 Hương kính trong gió còn không nhĩ
 Một nét đẹp xưa, nét đẹp ngoan?

TRẦN TƯ

Tên thật: Giuse Nguyễn Huy Hoàng - Bút danh: Trần Tư Sinh ngày: 19-11-1973 - Địa chỉ: 91/32/18 khu phố 3 phường Tân Phong, Tp. Biên Hoà, tỉnh Đồng Nai -Hiện viết và dịch. Có viết bài cho Vietcatholic, biên tập cho báo Du thuyền.

*ĐTDD: 0979-787-057
Email: hoangelvn@yahoo.com*

SỰ QUYẾT LIỆT CỦA ĐỨC TIN

Từ nhỏ tôi đã được dạy: Đức tin là ơn nhưng không của Thiên Chúa ban cho loài người. Đôi khi được hỏi: tôi có đức tin hay không, tôi hỏi lại: nào có đâu mà bảo mất? Chỉ là giáo dân bình thường, nên những câu hỏi mang tính “tâm cữ” như thế chưa một lần tôi cho là quan trọng. Đối với tôi câu hỏi quan trọng nhất là câu mẹ tôi vẫn hỏi tôi: “sáng nay con có đọc kinh sáng không?”

Sinh ra và lớn lên trong một giáo xứ gần như toàn tông Công giáo, thừa hưởng nếp đạo của những người Bắc di cư, và sự qui củ của lối giáo dục đạo xưa, tôi được mẹ tôi – chứ không phải ai khác – dạy về việc “Làm bởi bay, ban bởi Ta”. Không riêng gì mẹ tôi, mà tất cả bà mẹ Công giáo thuộc thế hệ ấy, tuy không rành mặt chữ, nhưng niềm tin thuần thành mà các cụ truyền lại cho tôi qua lời kinh, qua máu huyết, qua việc sửa dạy,... từ nhỏ, mỗi sáng mỗi tối, tôi đều nhớ đến Chúa. Phải chăng đó là đức tin? Hay chỉ như là mã gen di truyền?

Lớn lên tôi đi làm, khi các công ty nước ngoài ào ạt vào Việt Nam, các giá trị cũ bị thổi bay theo cơn lốc kinh tế thị trường. Giáo xứ cũng không thoát khỏi cơn lốc kinh khủng này. Những giá trị vật chất ngấm ngấm len vào đầu óc. Đi làm, sự quyết liệt cho niềm tin Công giáo mới lên tiếng đòi hỏi tôi: sự trung thực của đức tin Công giáo. Những con số trên hóa đơn, những đồng tiền hoa hồng, những lời mời gọi từ nhà cung cấp, để đáp ứng cho những nhu cầu mua sắm, đi du lịch..., Lương tâm của nền giáo dục theo đức tin Công giáo trở dậy cật vấn tôi. Tiền của tôi? Hay tiền của công ty? Hay tiền của nhà cung cấp?

Nhưng kinh khủng nhất là cảm giác “đạo nào cũng tốt”, xuất hiện bởi sự va chạm đa văn hóa và giáo dục, khiến tôi im lặng hoặc đôi khi đồng thuận vì cả nể đồng nghiệp và bạn bè mới. Công ty cúng bái vào những dịp lễ lớn. “Chỉ thấp nhang thôi mà, có thờ lạy ai đâu. Chúa không chấp”, lý luận lờn vờn trong đầu óc tôi. Những lần bạn bè rủ đi coi tướng số, coi phong thủy... đều núp dưới cái bóng khoa học. Thời nay nhân tướng học hay phong thủy cũng là khoa học. Càng học cao, hàm vị cao, người ta càng tin vào những thuật ngữ này. Nhưng ranh giới giữa phong thủy hay nhân tướng học và sự mê tín mông còn hơn tơ trời. Niềm tin của nếp đạo cũ lại lên tiếng: Đâu rồi việc mỗi ngày dâng mình cho Chúa?

Soi mình nhìn lại một chặng đường đã qua, đức tin vẫn thoi thóp thờ. Dẫu có những tháng năm tôi hoàn toàn đắm chìm trong tội lỗi, đức tin vẫn lên tiếng trong giấc mơ về thuở còn theo mẹ lên đền thánh dâng lễ ban mai. Tôi đã không trung thành trong những điều nhỏ nhặt nhất mà đức tin đòi hỏi tôi từ ngày kiếm được đồng tiền đầu tiên. Hàng vạn lý do được đưa ra để chối từ thực hiện yêu cầu của đức tin. Nhưng đức tin vẫn giục tôi quay về hay ít là thương tiếc cho nét đẹp an bình của nếp đạo cũ.

Cái giá phải trả cho việc từ chối sống quyết liệt cho đức tin là sự rã rời niềm tin yêu cuộc sống, là sự chán chường ở độ tuổi bước vào trung niên, và sự rỗng tuếch tâm hồn. Nếu tôi đã trung thành trước những yêu cầu quyết liệt rất nhỏ của niềm tin thì đâu phải mất an bình như thế? Vẫn đi lễ, vẫn hành hương nhưng vẫn không từ bỏ thói quen bói toán hay phong thủy. Vẫn chìa tay làm bác ái nhưng vẫn khéo léo chia đều con số trên hóa đơn. Vẫn tuyên xưng là người

Công giáo nhưng vẫn thấp nhang cúng bái trời đất. Sự bình dân hóa đức tin Công giáo đã làm cho tôi trở thành hạng tín hữu tầm tầm: không sốt sắng nhưng không mấy tội lỗi, vẫn phạm tội và vẫn quay về với Chúa vào dịp đại lễ. Tôi bắt gặp sự “bình dân hóa” đức tin Công giáo này nơi hầu hết người Công giáo tại những nơi tôi đi qua.

Làm thế nào sống quyết liệt cho đức tin Công giáo? Tôi trăn trở và trăn trở. Nhưng tôi tin chắc một điều Thiên Chúa hay ít nhất Đấng-mà-tôi-tin đã không bỏ tôi trong những tháng năm đi hoang vừa qua. Tạ ơn Ngài. Đã đến lúc sống quyết liệt cho đức tin ngay từ những đòi hỏi nhỏ nhất nhưng không kém phần quyết liệt nhất, vì những đòi hỏi này chạm đến bản thân như một thể thống nhất.

TRÂM TƯ NGUYỄN HUY HOÀNG

TUYỂN THƠ

TÌNH KHÚC THÁNH

Tặng L. và H.

Chiều xuống xóm nhà thờ
 Chầm chậm với cơn mưa
 Em quỳ dưới chân Chúa
 Trang nghiêm như ma-sơ

Đẹp như Mẹ Sầu Bi
 Chuỗi tràng châu trang sức
 Tình yêu Chúa Hải Nhi
 Lung linh nấn trong mắt

Em hiền như chiên con
 Thở ấm Chúa đêm đông
 Thành tâm anh chiêm ngắm
 Xin làm trẻ mục đồng

Như thánh nữ ngày xưa
 Ngồi bên Chúa say sưa
 Tà áo xanh kín đáo
 Lời thể nguyện đơn sơ

Chim làm tổ trên tháp
 Kính làm tổ môi em
 Còn anh về làm tổ
 Cho chuyện tình trong tim

Mưa tạnh loang sân nước
 Nắng nao nao hoàng hôn
 Bài thánh ca cao vút
 Cõi nhân gian yên lòng

TẠ TỪ*Tặng Khoa, Pleiku*

Tạ từ em khi bình minh chưa đến
 Ta ra đi làm tráng sĩ đến thờ
 Đau bàn tay cho một ước mơ xưa
 Ta ra đi không kiếm trần giáp trụ
 Tráng sĩ xưa ôm lòng câu “nhất khứ”
 Bên kia sông em có còn ngóng trông
 Tráng sĩ hề buốt khí phách nam tử
 Câu thương người nghẹn nuốt mấy mùa đông...
 Tạ từ em bằng lời kinh ban sớm
 Lòng thấp sầu nghiêng thả tiếng chuông ngân
 Chân bước cao đếm khoảng cách xa dần
 (Ta không khóc nếu như người đừng khóc)
 Ta sẽ quên nếu như người đừng nhắc)
 Ta lên núi nghe sấm truyền răn khuyên
 Vạn muôn kiếp cho kẻ bỏ lời nguyện!
 Tạ từ nhau lời thánh vịnh trầm thống
 Rung rung lòng lẫn cuối tráng sĩ ơi

KINH ĐÊM

Người môi đắng lời kinh
 Ôm nỗi buồn thánh thiện
 Ứ đầy đôi tay nghẹn
 Mắt với trời cao xa

 Chuyện nhân gian buồn lắm
 Nỗi đau hề nỗi đau
 Yêu một lần sâu thẳm
 Vực nào đọng hết sầu?

Nguyện đường tam cấp mỗi
 Thấm mệt áo dòng thâm
 Chuỗi tràng châu đếm tới
 Bao nhiêu nỗi lòng tâm?

Đâu ánh sáng thiên thần
 Đâu kêu la quý dữ
 Ôi cả cơn căm dỡ
 Bỏ người trong nỗi đau!

Vọc tay vào niềm tin
 Nghe hư không một cõi
 Mạc khả chưa đến tim
 Ru hời cơn mê muội.

NỖI LÒNG

Tặng Cha Huy Mỹ và Cha Tuấn

Ngày mai tôi làm Linh Mục
 Gió tay không chạm tới trời
 Nỗi sầu chưa kịp vượt mặt
 Tai nghe chuyện người đầy vơi
 Ngày mai tôi làm Linh Mục
 Ngự hàng khanh tướng cao sang
 Chợt nhớ mây trắng mênh mang
 Muốn về Thái sơn bóng núp
 Ngày mai tôi làm Linh Mục
 Bỏ lại riêng tư cho ai
 Gom chung một bể lưu đày
 Chim tôi biết đâu cuối vực!
 Ngày mai tôi làm Linh Mục

Đến thờ thên thang nổi lòng
 Dang tay tượng Chúa đầu gục
 Khuất bóng bạch lạp sáng không?
 Ngày mai tôi làm Linh Mục
 Sầu nghiêm im kín chùng thâm
 Gặp tôi, người đừng xa cách
 Đơn lẻ cũng thành gian nan!
 Ngày mai tôi làm Linh Mục
 Lời kinh chia đều cuộc sống
 Thánh ca chạm môi đã buồn
 Chúa ơi, men tình người đắng!
 Ngày mai tôi làm Linh Mục
 Lạy Chúa, tôi có niềm vui
 Lạy Chúa, tôi còn nước mắt
 Vun đầy một kiếp con người.

LỜI KHẤN THÂM

Tặng Hà

1

Đôi bàn tay sắp ngửa
 Trắng đen một kiếp người
 Còn lại gì Chúa ơi
 Chiều nay mênh mông quá!
 Dòng thời gian hối hả
 Vài gương mặt thân quen
 Trong trí nhớ nghèo hèn
 Không làm vơi cô độc

2

Đời tận hiến ngà ngọc
 Còn kiếp người mong manh
 Mưa rào hay nắng hanh
 Trở trời nghe yếu đuối
 Mắt ai buồn vời vợi
 Đồng tiền lạnh bàn tay
 Công danh oằn dáng gầy
 Con làm sao vượt thắng?
 Chiều nay nghe cay đắng
 Đỏ mắt ngọn đèn chầu
 Cầu Ngài suốt đêm thâu
 Cung thánh nhiều bóng tối

3

Đời tận hiến vời vợi
 Ai trung thành đỡ bền?
 Ai bỏ cuộc yếu hèn?
 Lời khẩn mở hay thất?
 Lối nhà Chúa nghèo ngặt
 Ai tỏ rõ đường đi
 Đời vui được mấy khi
 Cũng âm thầm tận hiến
 Chút sầu tư kín tiếng
 Không dám giữ bên lòng
 Đời tận hiến mênh mông
 Ai học câu “tình-thế”

4

Ra đi thời tuổi trẻ
 Cho trọn mối tình si
 Lời khẩn buổi xuân thì
 Thấp lửa bầu nhiệt huyết
 Đời tận hiến biên biệt
 Nhất khứ bất phục hoàn
 Sau lưng câu “hiếu nam”
 Đành nhờ anh cậy chị
 Còn một chút mộng mị
 Gói ghém tự nghìn xưa
 Tận tiềm thức hư vô
 Dâng Ngài trong khắc khoải

5

Một lần là mãi mãi
 Rực sáng như que diêm
 Soi kiếp người tối đen
 Đến khi tàn hơi thở
 Cầu ơn Ngài phù trợ
 Đời tận hiến mỗi mồn
 Lời khẩn gieo chon von
 Nghe lưng chừng vực thẳm
 Chiều nay trời xanh thắm
 Con dâng lời khẩn thắm
 Cho một đời xin vãng
 Trên cao Ngài có thấu?

6

Trên cao Ngài có thấu?
 Gom nghìn thu về đây
 Làm nên phút giây này
 Chứng nhận lời con khẩn!

BÊN NÀY MIỀN ĐẤT HỨA

Tặng cho những người tu xuất...

Tôi dừng lại, đứng triền dốc bên này
 Ngó qua bên kia miền đất hứa
 Muốn đứng dậy cố gắng lần nữa
 Chợt nghe hoàng hôn lên vai

Bóng mùa thu về đậu trong mắt ai
 Vai em gầy trong lời kinh ban sớm
 Tôi ngang qua đời em nghe rờn rợn
 Kiếp người mỏng manh sợi tơ chùng

Thôi bạn ơi tôi bỏ cuộc giữa chừng
 Đứng bên này hối tiếc về bên ấy
 Lễ ban mai bạn ơi có thức dậy
 Có nhớ thương – xin hộ đọc câu kinh!

Lạy Chúa tôi, tôi lỡ lạc đường tình
 Lời thánh vịnh khóc trên cung đàn liễu
 Xin dâng Chúa lời kinh rất vội
 Cho kiếp người như nắng héo ngoài kia.

PHẠM THÁI SƠN

Tên thật: Giuse Maria Phạm Thái Sơn - Bút danh: Tịnh Mạc Sinh năm 1974 - Là võ sư chưởng môn Việt Hải Đạo, chủ nhiệm CLB Thái Cực Quyền 10 - Địa điểm sinh hoạt tập luyện chính ở Giáo Xứ Đồng Tiến, hạt Phú Thọ, Giáo Phận Sài Gòn.

Có nhiều thơ đăng trên báo Áo Trắng, Saigon Time...

Hiện đang du học tại Mỹ và là giảng viên giáo lý dự tòng tại giáo xứ Our Lady of Lavang Church, California.

Email: vihapdo@yahoo.com,

MỘT HƯỚNG THƠ CHO MỘT CUỘC ĐỜI

Từ rất lâu khi tôi còn tuổi học trò, cái thời đầy vất vả của những năm sau mùa chinh chiến... Tôi đã nhìn ngắm thập giá Đấng chuộc tội và sớm nhận ra những nỗi sâu đau của kiếp người... Rồi từ đó biết làm thơ. Trong giai đoạn đầu của đời cầm bút, thì sự sáng tác thơ Đạo chỉ là những bài than thân trách phận trước Đấng Tối Cao... Than khóc cho quê hương xứ sở, than khóc cho hoàn cảnh gia đình ly tán, và than khóc cho chính mình với những nỗi đau khi sớm phải lặn ra đời bươn chải. Trong đó có nhiều những vần vè về tội tình, những thứ tội lỗi phát sinh trong tôi từ nguồn gốc tội của người khác cộng vào thêm tính bất cần đời, liều lĩnh của chính mình.

Rồi tôi cũng dần hiểu ra tình thương yêu vô tận của Thiên Chúa, qua sự dẫn dắt của tình mẫu tử thiêng liêng. Mẹ Maria đã hiện diện trong trái tim thơ của tôi thật nhẹ nhàng và êm ái, mẹ xoa dịu những vết đau thương, mẹ an ủi và chỉ lối cho tôi nhìn thấy bến bờ nguồn cội. Mẹ nắm tay và dắt tôi vào và đắm chìm trong nguồn sáng vĩnh cửu, ấm áp của lòng Chúa thương xót. Khi ấy tôi bừng tỉnh thức để nhận ra giá trị của sự đau khổ, và đau khổ cũng chỉ là cát ti tiểu trước đại dương của ân phúc. Rồi cũng từ đó tôi biết được ơn gọi của đời mình, mà trong những ơn gọi yêu thương ấy, chính Chúa đã ban cho tôi một ơn gọi dùng thơ văn để ngợi khen, cảm tạ, ăn năn và cầu nguyện cùng Người.

Vâng, lời thơ của tôi thực sự trở nên lời cầu khẩn của mình, là tiếng khẩn nài riêng mình và cũng là sự khẩn nài thay cho tha nhân trước Thiên Chúa toàn năng. Bởi thế tôi thường làm dấu thánh giá trước

những lần đặt bút viết và sau dấu chấm cuối cùng tôi thưa tiếng Amen.

Tôi thấy tự hào vì mình được làm thi sĩ của Chúa, tôi tận hiến mãi mãi lời thơ của tôi để trở nên sở hữu của Người. Vì thế ngay cả thơ đời, thơ tình... tôi cũng gắng đặt vào đó cái Tâm của người Kitô hữu. Cho dù nó không hiện tỏ rõ ràng cái chữ nghĩa thánh riêng, nhưng nó luôn có chút gì tiềm ẩn chất Đạo trời cả sáng.

Tôi luôn mong và nguyện trung thành với đường hướng ấy.

LỄ THÁNH GIUSE 2010
GIUSE MARIA PHẠM THÁI SƠN

TUYỂN THƠ

ĐÊM YÊN BÌNH

Sống thanh thản chẳng tìm giành giật
Bước lặng đi nơi phố đông người
Thôi đong đếm những gì đã mất
Trả lại lòng thêm khoảng tinh khôi.

Ai có thể mỉm cười lúc ngủ
Nghe tim mình rung nhịp bình an
Những khát vọng đã là quá khứ
Cho hồn mình thôi kiếp đi hoang.

Yêu tất cả câu thơ bài hát
Mãi ngân lên như vãn ước mong
Mai thức dậy ngắm trời xanh ngát
Dang tay ra ôm ấp nắng hồng.

LẠY NỮ VƯƠNG

Lạy Đức Mẹ xin dâng Người hết
 Cuộc đời con với những đại khôn
 Dâng phút sống và dâng giờ chết
 Vào tay người, cúi lạy Nữ Vương.

Mẹ thấy đó biển đời dâu bể
 Vững tay chèo rồi cũng lúc buông
 Mẹ thấy đó vạn thu trần thế
 Bao con người trông đợi xót thương.

Là nắm đất hình hài hèn yếu
 Chạm vào đời lạnh bởi gió sương
 Tà áo mẹ con xin ôm níu
 Chở che con, lạy Mẹ Nữ Vương!

Con đã bước và con đã bước
 Với chông gai sỏi đá vô cùng
 Lối quanh vắng xin cho mãi được
 Mẹ đồng hành con bước ung dung.

MUỐN

Muốn được sống thanh cao đạm bạc
 Mau quên đi những lợi cùng danh...
 Tung bước với lời thơ tiếng hát
 Đường riêng đi vững bước đơn hành

Muốn được khóc như là trẻ nhỏ
 Và cười tươi chẳng chút so đo
 Muốn đốt hết dòng thương sợ nhớ
 Rồi sang sông với một con đò

Muốn được kể những gì còn giấu
 Đem ra phơi rêu mốc phủ đầy
 Muốn quên lãng oán hờn nung nấu
 Người với người tay lại nắm tay

Muốn đền trả ân tình thuở trước
 Bao tháng năm ngơ đã quên rồi
 Lăn lóc với nắng mưa xuôi ngược
 Tóc trên đầu vừa mới trắng thôi

Muốn chăm tưới nhành hoa bé nhỏ
 Sưởi ấm lên lệ đã lạnh lòng
 Rồi níu lại ai vừa qua đó
 Chỉ vào tim bảo rất thủy chung

Muốn được sống những ngày bình thản
 Không bon chen giành giật với đời
 Thơ chẳng viết những lời ai oán
 Rắc vào lòng hoa nắng đẹp thôi

Muốn được chết trong dòng thánh nhạc
 Tiễn hồn mình nhẹ nhẹ ra đi
 Êm ả quá lời kinh tiếng hát
 Muốn quên thôi chẳng tiếc thương gì

Muốn một nắm hình hài bụi đất
 Thời gian qua cỏ lá dần xanh
 Bỗng một lúc không ai nghĩ tới
 Nở nhành hoa sắc thắm hương lành.

TÂM CA

Nâng niu cả nhánh hoa tàn
 Làn mây hư ảo trắng vàng phù du
 Thương yêu kẻ đáng hận thù
 Lòng không nước lã cho dù người dung
 Dù cho đen bạc vô cùng
 Biết gian dối vẫn thủy chung đợi chờ
 Chắt chiu phím nhạc lời thơ
 Lộc non cành biếc tặng cho cuộc đời
 Nhớ ơn ai nói một lời...
 Mắt nhìn một lúc, môi cười nghĩa ân.

MÂN CÔI KHÚC

Dù là muện tiếng chuông chiều
 Dù đời có biết bao điều trái ngang
 Trung thành chuỗi ngọc kính vàng
 Xác thân cát bụi nghĩa trang sợ gì
 Trần đời một nọ biệt ly
 Nắm xương nuôi cỏ xanh rì mà vui
 Kính mừng Mẹ ở trên trời
 Hồng thiêng vạn nhánh xinh tươi nhiệm màu
 Kết thành những chuỗi linh châu
 Thành tâm dâng Mẹ nguyện cầu đoái thương
 Mân côi phép tắc phi thường
 Cao siêu thánh đức Nữ Vương thiên đàng.

LỄ SỐNG

Thù thì chẳng nhớ, oán thường quên
 Ân khắc vào tim nghĩa đáp đền
 Khắc kỷ dũa rèn quen nếp sống
 Tu thân luyện học cố vươn lên
 Cứ tưởng tháng năm với nhiệt huyết
 Ngờ đâu đếm lại vẫn còn nguyên
 Chẳng ước ái tình danh lợi nữa
 Soi gương chẳng nhục với gia tiên.

HIỂN LINH CA

Tâm thơ dâng mẹ phúc vinh
 Đoàn con cùng với ân tình thiết tha
 Lòng yêu biển rộng bao la
 Xác hồn dâng Mẹ ngọc ngà lời kinh
 Nữ Vương, lạy Đấng hiển linh
 Thông ơn thánh Chúa, đẹp xinh rạng ngời
 Nắng mưa sớm bạc vai đời
 Có khi với Mẹ là người đứng đưng
 Nhưng khi được bước lại gần
 Lòng con có cuộc canh tân lạ kỳ
 Hiên ngang trước nỗi hiểm nguy
 Nép sau vật áo lo gì thế gian
 Dám mơ vinh phúc Thiên Đàng
 Mím cười đến cả nghĩa trang lạnh buồn
 Sống trong ân nghĩa trào tuôn
 Sống trong tình Mẹ suối nguồn mát trong

Những lời là cả tấm lòng
 Nguyện dâng về Mẹ đóa hồng trường sinh
 Kính mừng Thánh Mẫu hiển vinh
 Đoàn con dệt mãi tâm tình thiết tha.

LÒNG MẸ ĐẠI DƯƠNG

Hồng thiêng thánh nhiệm ngát thiên hương
 Gương đức thanh cao sáng lạ thường
 Mỗi phút đời con đều có Mẹ
 Vạn lời vinh chúc Đức Trinh Vương

Có Mẹ đời con những ước mơ
 Ngàn trang giấy trắng ý xanh thơ
 Nép nhẹ hồn con trong vạt áo
 Muôn đời yêu mến đáng tôn thờ
 Chớ để hồn con phút lãng quên
 Không tham sự thế những hư huyền
 Vững dạ trên đường theo bước Chúa
 Ngôi sao dẫn lối ngược trông lên
 Vạn lời vinh chúc Đức Trinh Vương
 Ân phúc ban cho quá lạ thường
 Muốn là giọt nước tan vào biển
 Mãi mãi vào lòng mẹ đại dương.

GLASSEY-TRẦNNGUYỄN TRANGĐÀI

*Họ tên: Glassey-Trầnnguyễn Trangđài - Tên thánh: Madaglena Các bút danh khác: ftsmj, Mộng Đào, Tiểu Quyên
Sinh ngày: 19-9-1975 – tại Gò Công, Tiền Giang, Việt Nam.*

Tác phẩm: “Nếu Mẹ thích” (thơ song ngữ Anh Việt, với bản dịch 13 thứ tiếng khác, 2001), “Cút bắt” (thơ cảm nghiệm Đức Tin, 2002), “Of things i’ve seen -những điều trông thấy” (thơ song ngữ Anh Việt, 2004) – “X-X1: songs for a boat father - Thuyền nhân khúc cho Ba” (thơ song ngữ Anh Việt, 2004). “Mùa yêu con Thứ nhất” (2012).

Địa chỉ: 1747 South Walnut St., Anaheim CA 92802

ĐTĐĐ: 714-204-8340

Email: vietamproj@gmail.com

Website: www.trangdai.net

CHÚA QUYẾN RŨ TÔI LÀM MẸ

Lời người biên tập: Trước ngày lập gia đình, Trầnguyễn Trangdài đã in nhiều tập thơ, trên đây chỉ là vài tập tiêu biểu. Khi được ơn làm mẹ, chị đã viết nhiều thơ về tình mẹ, một vài bài được giới thiệu dưới đây. Bài “Chúa quyến rũ tôi làm mẹ” là một chia sẻ dài và phong phú về kinh nghiệm làm mẹ. Chúng tôi xin lược trích (TTT).

*** Một tiếng gọi**

Có bao nhiêu lần, một đôi vợ chồng trẻ mơ về đứa con đầu lòng, không biết sẽ là gái hay trai, sẽ giống Ba hay giống Mẹ, giống bên Nội hay bên Ngoại nhiều hơn? Nhất là trong thời kỳ mang thai, hai vợ chồng sẽ không thể ngừng nói về đứa con đầu lòng trong khi đợi ngày hạnh ngộ.

Ơn gọi làm Cha Mẹ là một tiếng gọi thật tự nhiên và diệu kỳ. Ơn gọi ấy cho phép con người liên kết sự sống ngắn ngủi của mỗi đời người, để làm nên chuỗi dài đời sống của nhân loại. Ơn gọi ấy tuy rất riêng tư cho mỗi đôi vợ chồng, nhưng lại vô tận và phổ quát, vì kết quả của một lời đáp trả chính là một mắt xích sự sống, cho phép nhân loại tiếp tục tồn tại. Ơn gọi ấy là một đặc sủng, mà qua đó Thượng Đế cho phép con người dự phần vào công trình sáng tạo của Người.

Tôi nghe tiếng gọi ấy khi chuẩn bị bước vào đời sống hôn nhân. Tiếng gọi ấy mang theo cái náo nức của một mùa gió chướng, cái nôn nao chuẩn bị đón Tết của một đứa bé vô tư. Một đứa bé lên mười không hiểu hết cái thiêng liêng của ngày Tết, nhưng nó biết đấy là một dịp trọng đại và hân hoan, một dấu mốc quan trọng.

Tiếng gọi làm Mẹ đến với tôi như những đợt gió chướng lồng lộng thổi trong không gian nặng mật. Tôi chưa thấu hết cái thiêng liêng và diệu kỳ của tiếng gọi ấy, như đứa trẻ lên mười chưa hiểu hết cái mệnh mang của mùa Tết. Nhưng tôi thấu được cái hân hoan, cái hớn hởi, cái háo hức của việc làm Mẹ. Tôi cảm nghiệm được cái linh lung của một mùa xuân mới sẽ đến trong lòng mình.

*** Những dấu thăng**

Đối với tôi, những thử thách trong việc thai nghén và sinh nở là những dấu thăng trong ơn gọi làm Mẹ. Tại sao là thăng, mà không phải là giáng? Chẳng phải những thử thách này là những đoạn nhạc chùng trong bản nhạc muôn cung muôn điệu của kinh nghiệm duy trì giống nòi ư?

Theo lẽ thường, thì những khó khăn gặp phải trong thời kỳ thai nghén là những dấu giáng. Nhưng trong Đức Tin, thì tôi nhận ra đây là những dấu thăng, vì những khó khăn này chính là những nấc thang, bắt tôi phải ì ạch ‘bò’ lên. Nhưng khi đã ‘bò’ qua khỏi những nấc thang ấy, thì tôi lên gần Chúa hơn, tôi hiểu Chúa hơn, tôi biết được Chúa đang dành phần tốt hơn cho tôi ở nấc thang trên cùng kia.

Và không chừng, cũng có những nấc thang mà tôi không phải ‘bò’ lên. Biết đâu có lúc, tôi ‘bò’ mệt quá, than thở với Chúa một tí, trách hờn Chúa một tí, rồi ngồi ì ra đấy, chẳng thêm ‘bò’ nữa. Một là Chúa tức cười cái sự non dại của tôi, hai là Chúa đủ lòng, đang tay nhắc tôi lên, thì tôi được ‘bay’ qua những nấc thang này để lên cùng Chúa. Chung cuộc, ‘bò’ hay ‘bay’ lên, thì cuối cùng, tôi vẫn được ‘thăng’ lên trong ơn nghĩa với Cha trên trời, trong niềm hạnh phúc nhân cao.

*** Ngày ngày, Con quấy rầy Mẹ....**

Mới ngày nào, tôi còn ngỡ ngàng trong những chuyện thai nghén, mà thoáng cái, thì đã gần đến ngày thôi nôi *Mùa xuân đầu tiên* của chúng tôi rồi. Vậy mà tôi vẫn bị ‘làm khổ.’ Tôi vẫn thích Con đến chết mê chết mệt, vẫn ghiền ôm ấp, vẫn mếch lú lo, vẫn lụy khóc cười của Con. Ngày nào, tôi cũng hỏi Con: “Sao con cứ quấy rầy Mẹ mãi thế?!” Con chỉ cười với tôi, khoe hai cái răng non thật sắc mà Con vẫn dùng để ghi lại dấu ấn tình yêu trên cánh tay tôi. Thế là tôi lại bị hợp hồn tiếp!

Nếu mỗi người chúng ta là những công cụ của Chúa, thì trẻ thơ chính là những công cụ toàn hảo toàn bích nhất của Hóa Công. Tâm hồn trẻ thơ thật phong phú và bao dung. Hình như Con không bao giờ ‘nhớ’ những bất toàn của tôi. Nếu hôm nào tôi có lỡ chậm chạp trong việc chăm sóc Con, thì Con cũng không giận tôi.

Tôi hay đùa với chồng, bảo là tình yêu mà Con dành cho tôi quả là một tình yêu vô điều kiện. Có những ngày, tôi không kịp tắm rửa, đầu bù tóc rối, mắt mũi kèm nhèm vì thiếu ngủ, nhưng tôi chỉ cần đi sang phòng khác rồi quay trở lại, thì Con đã hét lên rạng rỡ khi thấy tôi. “Chưa có ai yêu em đến thế này!” Tôi chợt nhớ, Chúa cũng yêu tôi như vậy, cho dù tôi có luộm thuộm thốc thếch đi nữa.

*** “*Hãy nên như trẻ thơ...*”**

Cảm nhận đầu tiên của tôi sau khi sinh là: Trẻ sơ sinh đưa chúng ta đến gần với Chúa hơn. Dự phần vào Mầu Nhiệm Sự Sống là dự phần vào mạch chảy của Thiên Quốc, nhìn ngắm khuôn mặt của trẻ thơ là nhìn ngắm ánh quang tinh tuyền của Đấng Chí Tôn. Chúa hiện diện trong những tâm

hôn thánh thiện, và sau khi khoác lên mình bí tích Thánh Tẩy, thì trẻ thơ cũng trong ngần như hào quang nơi Tòa Chúa.

Tôi gọi cuộc đời của mình từ ngày được làm Mẹ là *Mùa Yêu Con*. Dĩ nhiên gọi như vậy thì có vẻ như ‘bỏ quên’ chồng, nhưng thực ra, Con là thực thể của sự kết hợp vợ chồng, nên nói đến Con, là nói đến Nhiệm Tích Hôn Nhân, là nói đến sự hiện diện của Chúa trong sự kết hợp nam nữ, và Con chính là *Món Quà Hồng Ân* mà Chúa ban tặng trong ơn gọi gia đình.

Mỗi ngày, Con quyến rũ tôi, thì mỗi ngày, tôi nhắc chồng và nhắc mình rằng: Chúng tôi được Chúa cho phép gìn giữ bảo ngọc của Ngài. Chúng tôi phải sống đúng trách nhiệm của mình, để xứng đáng với sự tín thác của Chúa. Như ánh sáng từ Trời, Con rọi xuyên qua chúng tôi, và nếu chúng tôi mở lòng, chúng tôi sẽ được soi sáng.

Tôi học nên như trẻ thơ, để giống như Con, để yêu Con, để mãi mãi thuộc về Con. Vì Con, ở ngay trong lúc này, là hình ảnh gần gũi nhất của Thiên Đàng.

Anaheim, California

Viết trong mùa yêu con

GLASSEY-TRẦN GUYỄN TRANG ĐÀI

TUYỂN THƠ

THIÊN-MARIE

ba mẹ đặt tên cho con là Thiên-Marie
 con thuộc về Thiên quốc
 một món quà từ Trời
 đã về lại Trời
 bỏ cõi đời xôn xao

ba mẹ rửa con, Thiên-Marie
 trong Thánh Thần, trong Đức Tin
 ba mẹ dâng con cho Đức Mẹ
 con gái yêu của ba mẹ
 hồn tuyệt trình Thượng Đế đã thu về

ba mẹ yêu con, Thiên-Marie
 và cảm ơn con đã cho ba mẹ tám tuần hãnh diện
 được là ngôi nhà tạm bợ
 cho cuộc viếng trần ngắn ngủi của con

ba mẹ đặt tên cho con là Thiên-Marie
 trong Tình Yêu Giêsu,
 trong Hiệp Thông Thánh Mẫu,
 ba mẹ dâng con trong tâm tình Núi Sọ
 một ngày xưa, Trinh Nữ xót máu đào

ba mẹ dâng con lên trời, Thiên-Marie
 với sự bất toàn của ba mẹ, với sự trọn hảo của con
 con là linh hồn không hoen úa
 ba mẹ là tâm hồn khao khát hồng ân

ba mẹ xin vâng trong con, Thiên-Marie
 Chúa đã an bài, ba mẹ học vâng phục
 xin con thương, cầu bầu cho anh và ba mẹ
 sống giữa đời được trọn nghĩa cùng Cha.

HIỆP THÔNG

trên bàn sinh
 mẹ như chịu đóng đinh
 hai tay giang ra
 người duỗi thẳng, bán thân bất động
 nửa phần trên tỉnh
 nửa phần dưới mê
 dao mổ xuyên thấu
 muôn bề

trong cuộc lâm bồn
 mẹ hiệp thông cùng mẫu nhiệm khổ giá
 mẹ vượt qua cái chết
 để khai hoàn trong con

trong những hiệp thông hằng ngày
 những đớn đau thể xác
 được cứu rỗi bằng phần thưởng tinh thần
 và trong cuộc đại vượt qua này
 phần thưởng của mẹ là chính con

mẹ chỗi dậy
 sau những ngày đau đớn
 trên giường hồi phục
 dâng lời tri ân
 cho mẫu nhiệm sự sống
 trong con

và thể xác vẫn đau
 nhưng tinh thần minh mẫn
 mẹ tiếp tục hiệp thông
 đến ngày hoàn toàn hồi phục
 dâng mỗi cơn đau
 làm hy lễ tình yêu
 trong mối tình Trời-mẹ-con

NHÁC BÓNG THIÊN ĐƯỜNG

Jean Valjean,
 một trong “Những người cùng khổ” của Victor Hugo,
 tin rằng
 khi yêu một người
 là ta được chiêm ngắm Thánh nhan của Thượng Đế
 mẹ cũng vậy
 trong phút đầu gặp con

con chào đời
 trời đất tỏ ra tờ
 cả vũ trụ ngưng ngừng, thôi hối hả
 cả cuộc đời xoay quanh khăn, sữa, tã
 cả một ngày mẹ chăm chút riêng con
 mỗi ngày mới bùng một niềm tin tưởng
 giữa gian truân luôn vững chí, kiên hồn
 tận sức mình, ba mẹ ở bên con
 chắt lấy nắng, gạn hơi lành, xin Ôn Phúc

con chào đời, lễ Giuse Thánh Cả
 con mỏng manh, nhỏ bé, nhưng an toàn
 Tạ Ôn Trời! ba mẹ khóc tri ân
 cùng chỗi dậy, xây Thánh Đường cho Chúa *

Con: hạnh phúc, tình yêu, hoan lạc
 Con: tinh khôi, trong sáng, Thiên Đường
 Con: cuộc đời, lý tưởng, quê hương
 Con: tất cả, niềm tin, phó thác

() Nuôi dạy một người con trưởng thành trong Đức Tin là xây được một Thánh Đường cho Thiên Chúa.*

TẬN HIẾN

sinh con ra
 ngọp một đời hạnh phúc
 tiếng con cười
 châu ngọc sáng trời cao
 mắt con ấm
 nhạc Thiên Quốc rạt rào
 môi con thắm
 tình Giêsu êm ái

 nếu Chúa yêu nhân trần
 bằng Thánh Giá
 mẹ yêu con
 bằng hỗn, xác, tâm, thân
 Chúa tận hiến trên đời cao
 xú lạ
 mẹ mỗi ngày
 tận hiến
 với hồng ân *

(*) Con chính là hồng ân.

NGƯỚC NHÌN

Có những lúc cuộc đời là thung lũng
 Tâm trí con lạc lõng giữa đêm đen
 Con dõng nhìn, cố tìm một ánh đèn
 Vây tứ phía chỉ rợn rùng bóng tối
 Đá dưới chân gập ghềnh xô ngã lối
 Gai mọc đầy làm tươm máu hai chân
 Con nguyện cầu, sao Chúa chẳng đến gần?

Không gian lạnh. Con thấy mình bơ vơ
 Nhưng tình thương Chúa ngàn đời cứu rỗi
 Đưa hồn con thoát khỏi ách tử thần
 Chúa đến bên con, Chúa đã đến thật gần
 Con đã để đêm đen che ánh sáng
 Vì ánh quang Chúa muôn đời xán lạn
 Tự trời cao ân tỏa xuống gian trần
 Xin cho con biết thật sự ngược nhìn
 Để thấy Chúa là trời xanh vô tận

TRONG MẮT CHÚA

Chúa là người trầm lặng
 Nên chẳng nói chẳng rằng
 Chỉ nhìn con, sâu lắng
 Con say đắm tình quân
 Chúa ơi, trong mắt Chúa
 Hình như có bầu trời
 Con là chim sẻ nhỏ
 Giữa trời xanh rong chơi
 Chúa ơi, trong mắt Chúa
 Sao có vụn sao ngời
 Con – chùm mây trắng nhỏ
 Trôi giữa trời thanh thoi
 Chúa ơi, trong mắt Chúa
 Là sức sống cuộc đời
 Con là người lữ thứ
 Tựa vào Ngài mọi nơi
 Chúa ơi, trong mắt Chúa
 Là ánh nền tình trời

Soi hồn con tắm tối
 Sáng bùng ánh tinh khôi
 Chúa ơi, trong mắt Chúa
 Là tiếng hát, nụ cười
 Con hòa vào giai khúc
 Ngọt ngào, yêu thương trời
 Chúa ơi, trong mắt Chúa
 Là lẽ sống cuộc đời
 Con đi tìm lý tưởng
 Lạc vào mắt Chúa rồi!

CÚT BẮT

Chúa bao lần khổ vì con
 Cứ chơi cút bắt, kiếm mòn cả hơi
 Khi thì bay tuốt lên trời
 Nấp trong áo Chúa, nghỉ ngơi an lòng
 Khi thì ra tận bờ đồng
 Dõi theo Ngài, vết chân không miệt mài
 Khi thì làm ánh nắng mai
 Gọi bình minh tới cho ngày đẹp tươi
 Khi thì lẫn giữa hoa cười
 Điểm tô nhà Chúa, hương ngời Thánh nhan
 Khi thì làm con dā tràng
 Ngày ngày xe cát, âm vang lời cầu
 Khi thì con mến lá dâu
 Nằm trong kén mỏng, chờ sâu hóa tằm
 Có khi con hóa hương trầm
 Bay lên tới Chúa, âm thầm tạ ơn
 Lắm khi là gió rập rờn

Đưa ngàn cỏ nội, hoa mơn nhu mì
 Có lần con phải đi thi
 Làm cô trò nhỏ kiên trì Chúa ơi
 Rồi thì con hóa mây trời
 Trôi trong tay Chúa, mưa rơi chan hòa
 Khi con là một bài ca
 Vui lòng kẻ khó, giải hòa bất an
 Cho con, lạ Chúa, là than
 Sưởi người lữ thứ dặm ngàn còn xa
 Cho con là một mái nhà
 Làm nơi riêng dấu ái Cha trọn đời
 Con nay thuyền nhỏ giữa khơi
 Bập bênh trên sóng, vang lời cậy trông
 Cho con làm một đóa hồng
 Ngàn đời nhân thế theo lòng mến yêu
 Cho con làm một cánh diều
 Bay cao gieo rắc thật nhiều yêu thương
 Cho con làm một con đường
 Lối mòn hoa cỏ dẫm sương thanh bình
 Cho con yêu Chúa chí tình
 Để trong mắt Chúa có hình bóng con

CAU THẮM

Con là ái nữ Vua trời
 Nên Cha dành sẵn ngàn đời cho con
 Tình yêu thương vượt núi non
 Lòng thương xót vạn năm còn bao la
 Chúa đã dành sẵn mái nhà
 Trong con tim Chúa, hoan ca trọn đời

Ban cho con khắp mọi nơi
 Hoa xinh thỏa mắt, hương rơi ngát lòng
 Cho con tinh tú, vùng đồng
 Để con say ngắm mây hồng sớm mai
 Cho con thảng rộng ngày dài
 Thỏa lòng theo đuổi ước hoài tình Cha
 Chúa cho ngọc, Chúa cho ngà
 Là Lời Chúa dạy, con đà khắc tâm
 Cho con biển rộng sóng gầm
 Chúa là chiếc bách êm dầm đưa con
 Vượt qua biển, lại lên non
 Ngắm xem trời đất vẫn còn ngát xanh
 Ngát xanh tình Chúa ngọt lành
 Ngát xanh ân phúc Cha dành cho con
 Ngát xanh mắt Chúa hao mòn
 Thương con vẫn dõi theo con mọi giờ
 Những khi con đã hững hờ
 Lòng Cha buốt lạnh, nguyên sơ tình Ngài
 Lòng con nguyện ước từ nay
 Con làm cau đỏ thêm cay tình nồng

GIAO MÙA

Lá thu rơi, chào hạ vàng nắng lụa
 Gió mơn man đùa lạnh áng mây hồng
 Trời đất giao mùa, Chúa có hay không?
 Như con nghe mới lạ luồn trong dạ?
 Thời gian Chúa cho, con nhận trong vội vã
 Tất tả cuộc đời, hối hả ngược xuôi
 Chúa biết không, năm tháng vẫn cứ trôi

Có bao lúc con quên tạ ơn Chúa!
 Chúa đã cho con xuân nong, Chúa cho con thu úa
 Cho con mùa đông với bếp lửa bập bùng
 Xin cho lòng con lửa mới cũng cháy bùng
 Tim thấp sáng một mùa yêu thương mới
 Mùa của đất trời bốn mùa vời vời
 Mùa yêu thương của Chúa thấm tuyết vời
 Xin cho lòng con giao mùa mãi không ngơi
 Để con mới mãi trong tình con yêu Chúa

TÌNH VỮ TRỤ

Đời con là dây ngân hà
 Chúa, vầng minh nguyệt chan hòa tháng năm
 Những hành tinh nhỏ xa xăm
 Cũng trong quỹ đạo chút chằm của Người
 Chúa ơi, trọn cả cuộc đời
 Thánh ân tuôn chảy tuyết vời hồn con
 Tim con là trái đất tròn
 Ngàn năm vận chuyển vẹn toàn theo Cha
 Đây non nước, đây cửa nhà
 Có Cha non thắm, cửa hòa nắng trong
 Bình an trên đất tuôn dòng
 Khi vâng ý Chúa, giữ lòng khiết tịnh
 Kia mây ấp ủ muôn tình
 Tình con yêu Chúa, phân minh tỏ tường
 Minh nguyệt giải sáng muôn phương
 Như Lời Chúa, dõng theo đường con đi
 Hỏa tinh ngời sáng diệu kỳ
 Lửa Tin, Cây, Mến chẳng khi hao mòn

Lắm khi chuyển núi dời non
 Vì lòng Tin nhỏ chỉ von cải trời
 Khi đất rung chuyển mọi nơi
 Là con núng động vì lời thế gian
 Nhưng Chúa, Vua cả vũ hoàn
 Con sợ chi tiếng sấm vang góc trời
 Con tựa vào Chúa một đời
 Để trong tim Chúa là lời con ca

LẮM KHI

Lắm khi con muốn nghe
 Chỉ một lời Chúa nói
 Hay hơi thở của Ngài
 Khẽ khàng khi mệt mỏi
 Lắm khi con muốn thấy
 Chỉ một thoáng nhan Ngài
 Hoặc lúc Ngài buồn tủi
 Vì tội lỗi trần ai
 Lắm khi con muốn chạm
 Đôi tay Chúa chai cằn
 Khi cưa, bào, đục, đóng
 Lao nhọc vì mưu sinh
 Lắm khi con muốn nghe
 Nhịp tim đập của Ngài
 Rộn ràng khi con đến
 Thăm một buổi ban mai
 Lắm khi con muốn biết
 Chúa vui, hay Chúa buồn
 Vì đời con cần thiết

Làm cho Ngài vui luôn
Lắm khi con tự vấn
Chúa có giận con không
Mà bấy lâu xa vắng
Con tìm mãi mênh mông
Cho đến khi con gặp
Chúa trong chính cuộc đời
Chúa trong gia đình nhỏ
Chúa hiện hữu khắp nơi
Con đã nghe được Chúa
Qua tiếng nói Cha hiền
Qua hơi ấm của Mẹ
Trong giấc ngủ ấm êm
Con đã thấy được Chúa
Trong nét mặt bao người
Long đong và vất vả
Lệ hòa mồ hôi rơi
Con đã được nghe Chúa
Trong nhịp sống con người
Nhịp tim Ngài mạnh mẽ
Hòa mạch sống dâng khơi
Bây giờ con đã biết
Chúa vui, vui thật nhiều
Con cứ mãi theo Chúa
Để Chúa hoài được yêu
Con sẽ yêu thương Chúa
Bằng yêu thương mọi người
Chúa ơi, xin hãy giúp
Con yêu hoài, chẳng ngơi

Ở VIỆT NAM

Ở Việt Nam, Chúa Giêsu thơ bé
 Đi tắm sông, tát vũng, cưỡi trâu lành
 Chúa bé xíu, vậy mà sao thật khỏe
 Tát nước đầy cả thửa ruộng mát xanh
 Ở Việt Nam, Chúa Giêsu đi học
 Chân không giày lấm mấy lớp bùn non
 Không sách vở, Chúa viết bằng que củi
 Trên đôi xa, lớp cát nóng mịn giòn
 Ở Việt Nam, Chúa Giêsu yêu bạn
 Vui đánh khăng, đánh đáo những chiều hè
 Khi phượng chớm sắc hoa đầu trên bản
 Cù bạn mềm vạt cỏ, nghe tiếng ve
 Ở Việt Nam, Chúa Giêsu ngoan lắm
 Biết vâng lời Bố Mẹ lẫn Ông Bà
 Chúa Giêsu từ lúc đi lấm đẫm
 Làm cả nhà vui nghe Chúa ô a
 Ở Việt Nam, Chúa Giêsu hiền lắm
 Kính trọng trên, nhường nhịn dưới trọn tình
 Chúa hòa nhã như con sơn cước nhỏ
 Mang nhạc về rừng sáng cả rừng xanh
 Ở Việt Nam, con nhủ lòng, may quá
 Không Calvê hay Núi Sọ nhục hình
 Chúa cứ nhỏ hoài trong đàn em bé
 Trẻ con hiền, Chúa khỏi bị đóng đinh.

ĐỢI

Bên đời là hoa dại
 Bên đời là cỏ hoang
 Bên đời, con vội vã
 Con quên chiều máu loang
 Con vui, và quên Chúa
 Đi qua chẳng ngoảnh nhìn
 Chúa chờ con từng phút
 Tay rộng mở trao tình
 Chúa trao con Tình Thánh
 Chúa ban xuống thiên ân
 Cuộc đời là quà tặng
 Tràn đầy bao phúc lành
 Bên đời con rong ruổi
 Bên đời con mệt nhoài
 Con ngã vào lòng Chúa
 Ngàn năm vẫn đợi hoài
 Và trong vòng tay Chúa
 Con thấy lại nụ cười
 Và trong trái tim Chúa
 Con lạc vào Thiên đường
 Nhân trần còn mãi miết
 Còn Chúa cứ đợi chờ
 Con muốn ôm nhân thế
 Xót tình Người bơ vơ
 Xin nhân trần vấp té
 Để ngã vào Tình Người
 Xin con người phạm lỗi
 Để nếm thử nụ cười
 Kia, trong vòng tay Chúa
 Cả nhân trần reo vui.

PHAN THỊ LIÊN GIANG

Tên thật: Maria Phan Thị Liên Giang - Các bút hiệu: Phan Nhi, Lan Giao, Tiểu Nữ, Phan Gia Nữ... - Sinh ngày 5-4-1975 tại Sài Gòn - Lớn lên ở Tây Ninh - Tốt nghiệp Đại học Luật Tp. HCM, 1998 - Hiện sống và làm việc tại Tp. HCM Phụ trách Trang Văn hóa Văn nghệ & Gia đình (Báo Công Giáo và Dân Tộc).

Đã có thơ đăng trên các báo: Thiếu Niên Tiền Phong, Mục Tím, Tuổi Trẻ, Tài Hoa Trẻ, Công Giáo và Dân Tộc.

Tác phẩm đã xuất bản: Bãng Qua Nỗi Nhớ (Thơ, NXB Văn hóa – Văn Nghệ, 2011).

ĐTDD: 0913-745-717

Email: l.giang.0504@gmail.com

TÔI, THI CA VÀ NIỀM TIN...

Chắc hẳn người Công giáo nào “bén duyên” với thi ca, trong hành trình sáng tác của mình đều ít nhiều có những bài thơ đạo. Bởi niềm tin tôn giáo vốn gắn liền với đời sống tinh thần. Tôi cũng không ngoại lệ, song thú thực, suốt quãng thời gian hơn 20 năm, từ những ngày còn ngồi trên ghế nhà trường đến hôm nay, “túi thơ” của tôi tuyển lại được gần 50 bài (không kể thơ thiếu nhi), trong số này thơ đạo cũng chẳng nhiều nhận gì, chỉ chiếm chừng một phần năm. Với tôi, làm thơ đạo sao cho thoát khỏi những khuôn mẫu quen thuộc, để có tứ mới, ngôn ngữ mới, thật không đơn giản! Thơ Công giáo làm sao cũng phải được cả người ngoài Công giáo đọc và chấp nhận, để có thể hòa vào dòng chảy thi ca chung của nhân loại... Đó là điều tôi vẫn thao thức.

Là một người Công giáo làm thơ, tôi thấm hiểu một điều rằng, tôi đã được Chúa ban cho một đặc ân riêng để biết chuyển tải cảm xúc thành ngôn ngữ mà không phải ai cũng có được. Có thể thơ mình chưa hay, chỉ đến một mức nào đó, tôi nhìn nhận năng khiếu “trời phú” cho mỗi người cũng có giới hạn. Và trong giới hạn của mình, tôi cố gắng với tất cả những gì mình có thể. Niềm tin tôn giáo giúp tôi có được những vần thơ trong sáng, luôn hướng tìm sự bình an giữa những bất trắc, giải tỏa nỗi buồn trong hy vọng... Khi sáng tác, tôi luôn tâm niệm và ước vọng một điều, cho dù những tác phẩm của mình không phải là thơ “đạo” mà là

thơ “đời”, thì đó cũng là những bài chuyên chở được những ý tưởng nhân văn, tình yêu thương cuộc sống, con người, hay một triết lý hướng thiện. Đó cũng là một cách thể hiện đạo trong đời, và cũng là cách tôi sử dụng “nén bạc” Chúa trao. Bởi cốt lõi của đạo, phải chăng cũng chỉ ở hai chữ “tình yêu”? Và người đời cảm được đạo, phải chăng cũng ở chữ “thiện”?...

Sài Gòn 23-2-2012

PHAN THỊ LIÊN GIANG

TUYỂN THƠ

NGỌN NẾN

Chỉ là một ngọn nến nhỏ nhoi
 Tôi sinh ra để cháy
 Dù có lúc không vui
 Tôi yếu ớt giữa những cơn gió thổi
 Chỉ muốn chực tắt thôi

Định mệnh đã an bài
 Nếu không cháy tôi không là nến
 Trong bóng tối, tôi cố gắng mỉm cười
 Tự cứu rỗi cuộc đời
 Bằng ánh sáng nhỏ nhoi

Phải cháy tiếp thôi
 Tôi nhắc mình bừng tỉnh
 Mỗi khi muốn ngủ vùi

Thấp mình lên
 Tôi đang chiến thắng đêm đen
 Chợt nhận ra mình hạnh phúc vô kể
 Khi cháy đi
 để khoảng không quanh tôi được rạng rỡ!

GIAO MÙA 2

Cơn gió thu sót lại còn len lỏi
Giữa cái lạnh se se đầu đông
Tiếng chuông ngân ngõ chùng rét cóng
Chợt ấm hơn giữa phút giao mùa

Ngày chớm đông, còn chút hương hoa cũ
Bài Thánh ca ai hát gọi mùa sang
Một ngôi sao lạ vừa khẽ khàng
Thấp bầu trời đêm ngàn tinh tú!

NGHE CHUÔNG

Nhạc ai thổi giữa từng không
Hay chuông thổi giữa mênh mông vô cùng?
Giọt rơi giọt đọng lưng chùng
Gọi hồn lạc lối giữa từng cơn say!

TĨNH TÂM

Giữa ngược xuôi đời thường
khoảnh khắc nào tỉnh lặng
cho tôi nghe tiếng lòng
gọi sớm mai đầy nắng

Khoảng không nào yên ắng
cho tôi được tĩnh lặng
soi mình giữa bao dung

Mở toang cánh cửa bí bưng,
tôi từng khép giữa điệp trùng tháng năm

Cửa lòng rộng những ân tình,
trái tim tôi rộng một bình minh tươi
Từ bi là ngọn gió trời
thổi tôi mát giữa đường đời thênh thang!

LẦM LỖI

Khi con lầm lỗi
Chúa bảo con rằng
Con hãy sám hối
Và hãy ăn năn

Chúa ơi bao giờ
Con thôi lầm lỗi
Để khỏi đợi chờ
Chúa bảo sám hối?

Cuộc sống qua đi
Tháng năm đọng lại
Lỗi lầm con ghi
Sao vẫn còn mãi?

Biết Chúa buồn đấy
Mà bao lỗi lầm
Chưa vơi được mấy
Để cứ ăn năn

Con tìm lời giải
Mỗi ngày bán khoán
Con tìm lời giải
Mỗi ngày trở trăn
Chúa ơi,
Xin Chúa tha tội!

KINH XUÂN

Kính mừng... Lạy Chúa... râm ran
 Câu kinh xuân nở cầu an lòng người
 Một-hai trăm-bổng đầy-vơi
 Hương kinh ẩn hiện đất trời thênh thang
 Lắng lòng nghe một tiếng vang
 Ổn thiêng rưng giữa mệnh mang phận người!

LỜI NGUYỆN PHỤC SINH

Khi tôi còn hoang mang
 về mầu nhiệm Phục sinh của Người
 Thì cái chết cuộc đời
 Vẫn là nỗi ám ảnh khôn nguôi
 Có những lúc dọn lại mình
 Tôi quỳ gối thì thầm với Chúa lời kinh nguyện
 Và lắng nghe tiếng vọng tự đáy linh hồn
 Những phần rong rêu,
 củi mục trong tôi đang cựa quậy
 Khát khao một mầu nhiệm sống
 Để khỏi chết giữa gian trần khổ đau, thất vọng...
 Lạy Chúa, xin hãy chia sẻ với con
 chút hương hoa của Người
 Để con bình an giữa sóng gió cuộc đời!

PHỤC SINH 1

Tôi gột rửa lòng mình
Giữa nỗi niềm Phục Sinh
Rời thánh đường, nắng chiều vừa tắt
Chưa hoàng hôn...
đã nghe lòng rộn rã bình minh!

PHỤC SINH 2

Giữa âm u bóng đêm
từ đất ủ rêu mục
mầm sống đã bật lên
trong yêu thương rạng rỡ...
để từ đây những đón đau đổ vỡ
những vết thương dang dở
được khâu lành với thời gian
trong hy vọng và bình an.

HẠT BỤI

Tên thật: Anna Nguyễn Đỗ Thái An - Các bút danh khác: Băng Tâm, Hoa Băng Tuyết - Sinh và lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy năm 1975, tại Thành Phố Đà Nẵng - thuộc Giáo xứ Chính Tòa, giáo phận Đà Nẵng - Hiện là giáo viên và giáo lý viên.

Các báo và website đã cộng tác:

www.thanhlinh.net; ww.hoasontrang.us/phorum;

www.emvatho.com; www.tiengtho.com

Email: annathaian76@yahoo.com,

annaan75@gmail.com

MÙA ÂN THIÊN GẶP GỠ

Khi tôi viết những dòng này thì cũng là lúc tôi thật sự cảm nhận sâu xa lời bài hát: “*Gặp gỡ Đức Kitô, biến đổi cuộc đời mình, gặp gỡ Đức Kitô, đón nhận ơn tái sinh.*” Vâng, tôi đã thật sự biến đổi, thật sự tái sinh khi tôi được cùng sống, cùng chia buồn vui với chị, với bạn, với em, những con người đã luôn đem đến cho tôi những niềm vui, đã giúp tôi tìm được ý nghĩa của cuộc sống, đã giúp tôi vượt qua được những thử thách, những chông gai của cuộc đời để tiếp tục sống một ngày một tốt hơn, có ý nghĩa hơn.

Cám ơn chị, các nữ tu, người đã đem tôi ra khỏi cái vỏ ốc cố hữu của đời tôi. Cám ơn chị, người đã luôn đồng hành bên tôi, đỡ nâng tôi, an ủi tôi và đã giúp tôi từng ngày biết cách sống tốt hơn với tha nhân. Cám ơn chị, đã cho tôi hiểu cái ý nghĩa của từ khiêm hạ, của lòng bao dung mà cho đâu tôi học đã bao ngày vẫn chưa hiểu thấu hết, vẫn chưa đem ra thực hành.

Cám ơn bạn, những người đã cùng học giáo lý với tôi, cùng sống với nhau bằng những lời chia sẻ chân thành, đã giúp tôi thêm vững tin vào cuộc sống - những người bạn đã cùng tôi lang thang đến những trung tâm trẻ em đường phố, để tìm lại những nụ cười, cũng như nhận được những dòng nước mắt hạnh phúc mà tôi dường như đã bỏ quên.

Cám ơn em, những đứa học trò thân yêu của tôi - dấu khuyết tật hay nguyên lành, em đã luôn ở bên cạnh tôi. Các em như một nguồn động viên, luôn giúp tôi vượt qua những khó khăn, những buồn vui của cuộc sống, đã giúp tôi ngày một sống tốt lành hơn và nhất là đã giúp cho cuộc sống của tôi ngày một thêm thi vị nhờ học hỏi được biết bao điều nơi em. Sống với em, tôi như trở thành một con người khác, bình dị hơn, vui tươi hơn dấu đôi khi những khúc mắc của cuộc sống đã làm tôi không ngăn được dòng lệ, nhưng nhờ em, tôi đã không đánh mất nụ cười của mình.

Cám ơn các anh, người đã luôn động viên tôi, người đã làm cho tôi vơi đi những nỗi buồn mà tâm hồn bé nhỏ của tôi vốn đã nặng mang. Cám ơn anh, người đã giúp tôi bay vào những vùng trời thơ mộng của những vần thơ, đã cùng tôi chia sẻ những buồn vui mà mình đang nặng mang. Cám ơn anh với những lời khuyên chân thành, những lời động viên, khuyến khích tôi viết tiếp những vần thơ cầu nguyện cho người, cho đời, cho tôi.

Cám ơn bố, các linh mục, người đã luôn động viên con, khuyến khích con, dạy con viết lại những suy tư của mình. Người đã giúp cho con hiểu thế nào là cuộc đời dấn thân, người đã huấn luyện cho con trở nên một con người thật sự giữa cuộc đời đầy cám dỗ, chông gai mà tự bản thân con phải đương đầu, phải vượt qua. Mặc dầu bản thân con không thiếu những lỗi lầm, nhưng con vẫn luôn tự tin vào những cố gắng của mình. Con biết, dấu ở đâu, dấu ở nơi nào, bố vẫn luôn dõi theo bước chân con, vẫn luôn động viên, khuyến khích con và nguyện cầu cho con.

Cám ơn bố mẹ, bậc sinh thành ra con, đã dưỡng nuôi con trong vòng tay dấu ái của người. Người đã cho con hiểu thế nào là bác ái, thế nào là hy sinh. Người đã dạy cho con biết

thế nào là lòng quảng đại cho đi không cần đến đáp. Khi gia đình gặp những chuyện không may, con đã giận dỗi nói với mẹ: “Mẹ thấy đó, cứu vật vật trả ơn, cứu nhơn, nhơn trả oán.... giúp họ rồi họ cũng phản lại mình thôi...” mẹ chỉ lặng lẽ mỉm cười rồi nói: “Mình giúp người này, nhưng người khác sẽ giúp lại mình con à...”, mẹ là thế đó.....

Bạn à! Người tôi muốn cảm ơn nhiều nhất là Thiên Chúa của tôi, Ngài đã tặng ban cho tôi nhiều thật nhiều ơn huệ. Ngài đã tặng cho tôi những người chị, những người bạn, những người anh, những đứa học trò hồn nhiên không kém phần nghịch ngợm đã biến đổi cuộc đời tôi, đã giúp cho tôi hiểu phải sống thế nào để trở nên một người Kitô hữu thật sự giữa cuộc đời hôm nay.

*Mỗi khi nghe đâu đó vọng vang một bài hát
Khi mỗi gương mặt là một hoa hồng
Ta mãi mê nhìn dù quen hay lạ....*

Bạn biết không? Tất cả những người sống quanh tôi chính là những đóa hồng tuyệt đẹp không bao giờ tàn úa của tôi. Những lúc buồn, vui hay hạnh phúc, tôi lại mê mẩn ngắm nhìn những đóa hồng đã luôn tỏa hương thơm ngát, luôn quyện lấy cuộc đời tôi và tôi lại thầm thì hai tiếng
Cám Ơn

Vâng bạn ơi!

Thời gian vẫn âm thầm lặng lẽ trôi đi, nhưng cho dầu mai này xa... xa thật xa ...xa tất cả, nhưng ký ức của những tháng ngày sống bên mọi người tôi sẽ...

“Không Bao Giờ Quên! Không Bao Giờ Quên!!!”

HẠT BỤI

TUYỂN THƠ

LỜI CON XIN CHÚA

Xin cho con nên đơn sơ bé nhỏ
 Như rong rêu như bông cỏ bên đường
 Để nhận ra Thiên Chúa của tình thương
 Vẫn cùng đi trên nẻo đường con bước.

Xin dạy con biết thật lòng mơ ước
 Cho thế trần luôn mãi được bình an
 Để nhận ra ơn Chúa vẫn tuôn tràn
 Cho trần thế quên gian nan cay đắng.

Xin cho con đừng sống trong thù hận
 Biết bao dung và lòng vẫn thứ tha
 Để nhận ra ân tình Chúa bao la
 Biết ca tụng ôi tình Cha nhân ái.

Xin tim con đừng bao giờ khép lại
 Dẫu đời con bao ngang trái khổ sầu
 Xin cho con niềm bình an thăm sâu
 Để cùng người chịu khổ đau Ngài nhé!

TRO

Tro! Là tất cả những gì còn sót lại
 Khi tình người theo gió mãi bay xa
 Khi khoé mắt long lanh giọt lệ ngà
 Khi con người hết kiêu sa hãnh diện.

Tro còn lại khi hào quang tan biến
 Khi lấu vàng khi cung điện vỡ tan
 Khi danh vọng nằm dưới đống hoang tàn
 Khi thất bại khi bàng hoàng tiếc nuối.

Ôi tất cả đã trở thành tro bụi
 Chỉ còn lại bao hờn tủi người ơi!
 Nhìn tro tàn lòng cảm thấy chơi vơi
 Muốn quên đi bao tình đời nghiệt ngã.

Tro còn lại khi tình người tan rã
 Khi vợ chồng đã đôi ngã phân ly
 Khi tình bạn hôm nay chẳng còn gì
 Khi chị em mỗi người đi một nẻo.

Còn lại đó đống tro tàn lạnh lẽo
 Còn lại đó bao đường chéo dọc ngang
 Những vinh quang nay thành đống tro tàn
 Ta chưa xót ta bàng hoàng ngã quy.

Ai nào biết dưới tro là ngọc quý
 Như hoa đẹp nhờ hương nhụy bên trong
 Dưới tro tàn là lớp than ấm nồng
 Chờ gió nổi để lửa hồng bùng cháy.

Bạn và tôi nào ta cùng đứng dậy
 Phải có gan nhận lấy đống tro tàn
 Phải quyết lòng vượt thắng những gian nan
 Bởi dưới tro niềm bình an còn đó.

Bạn nhìn kìa Chúa đang cho nổi gió
 Dưới tro tàn than rực đỏ yêu thương
 Lửa bùng cháy xua tan những chán chường
 Khơi trong ta ngàn yêu thương nồng ấm.

(Ý thơ từ bản dịch của một LM)

NGÀI Ở ĐÂY...

Ngài ở đây trong phận người bé nhỏ
 Trong tim người luôn sáng tỏ lời yêu
 Ngài ở kia bên trong những túp lều
 Đời khốn khổ nhưng tình yêu chan chứa.

Ngài ở kia trong vạn ngàn đóm lửa
 Thấp tin yêu ai mở cửa ân tình
 Ngài ở đây trong những cánh hoa xinh
 Toả ngàn hương cho bình minh đẹp mãi

Ngài ở kia trong những bé thơ dại
 Không mẹ cha vẫn còn mãi lang thang
 Ngài ở đây bên kẻ sống cơ hàn
 Và ở đây để tuôn tràn ân phúc.

Ngài ở kia bên mảnh đời lao nhọc
 Vẫn miệt mài dẫu lắm lúc sầu vương
 Ngài ở kia cạnh lũ khách trên đường
 Cùng ai người chia yêu thương ngày mới.

Ngài ở kia trong lòng ai ngóng đợi
 Mãi nguyện cầu và sống với tình Cha
 Ngài ở kia bên trong những mái nhà
 Luôn đây ấp những thiết tha tình mến.

MẠNG NHẬN CUỘC ĐỜI

Miệt mài nhận mãi giăng tơ
 Miệt mài con dệt giấc mơ ảo huyền
 Nên giờ chẳng phút bình yên
 Quanh con giăng phủ muện phiền Chúa ơi!

Nhện kia cứ mãi một đời
 Dem tơ giăng phủ khắp trời nhân gian
 Dấu cho người ghét vô vàn
 Nhện giăng tơ mãi chẳng màng sự chi.

Phần con chẳng khác nhện gì
 Dối gian giăng phủ lối đi nẻo về
 Để giờ khi tỉnh cơn mê
 Lặng nhìn Thánh giá tái tê cõi lòng.

Ô kìa Chúa vẫn chờ mong
 Dấu con làm Chúa buồn lòng xót xa
 Đôi vòng tay vẫn mở ra
 Đón con bằng cả bao la ân tình.

Ngẩn ngơ nhìn lại chính mình
 Mới hay con quá vô tình Chúa ơi!
 Con sao giống nhện một đời
 Chỉ giăng tơ chẳng nghe lời Cha ban.

Ơn Cha thì vẫn tuôn tràn
 Phần con vẫn thế muôn vàn tội nhơ.
 Chúa ơi! Sao Chúa mãi chờ
 Dấu khi con trở ơ hồ ngoảnh đi.

Để giờ khi chẳng còn chi
 Ngược nhìn thập giá buồn gì Chúa ơi!
 Ôi mạng nhện của cuộc đời
 Bao giờ con mới xa rời nó đây?

Giêsu hỡi! Con chấp tay
 Xin Người ngự xuống từng ngày bên con
 Để đời con ... vẫn nguyên còn
 Một lòng tín thác sắt son nơi Người.

MARIA KHÁNH VÂN

Tên thật: Maria Trần Thị Huyền Vân - Bút danh: Maria Khánh Vân – Sinh ngày: 11-11-1976 - Quê xứ Trung Nghĩa, hạt Văn Hạnh, giáo phận Vinh - Hiện ở: Xóm Liên Hà, Thạch Hạ, Tp. Hà Tĩnh - giáo xứ An Nhiên, giáo phận Vinh. Nghề nghiệp: Giáo viên.

ĐTDD: 0985-853-739

Email: khanhvan_1111@yahoo.com

CON KHÔNG THỂ THỨC VỚI CHA MỘT GIỜ SAO?

Hôm Thứ Năm Tuần Thánh, mình đã đi tham dự thánh lễ 5 giờ chiều. Sau thánh lễ, mình đã ở lại châu Thánh Thể. Nhìn lên tấm băng rôn trong nhà thờ “Con ơi! Hãy thức với Ta một giờ”. Nhưng chỉ được khoảng 30 phút, mình đã đứng dậy, làm dấu ra về.

Trong lòng thầm nghĩ: “Lạy Chúa! Nếu con mà thức một giờ với Ngài, thì con không là con nữa rồi. Con chỉ ở lại khoảng 30 phút thôi. Thế mới là con: bất toàn, thiếu sót, hời hợt, nửa vời... Vâng! Con là thế! Con không thể đi trọn con đường thương khó với Chúa được. Thập giá Ngài giao, con cũng không đủ kiên định để đặt mãi trên vai. Cũng sẽ có những lúc, con vứt thập giá ở đâu đó để rong chơi... Chúa thấy không, đời cao thì lộng gió, và thung lũng thì đầy hoa.... Mà con thì thích lang thang hơn là gò mình vác cây thập tự. Nếu Chúa thương con, Ngài hãy vác cây thập giá ấy lên, tìm con, và giao lại cho con. Nhưng bản tính con vốn không chịu khó, lại hay thay đổi. Con không dám hứa rằng sẽ đi hết chặng đường. Cũng có thể con sẽ lại rong chơi.... Chúa ơi! Ngài sẽ tìm con bảy lần, hay bảy mươi lần bảy?”

Lại nghĩ: “Con đã ra đi, vì thế Chúa mới thấy cô đơn. Nỗi cô đơn thật là đáng sợ, phải không Chúa? Đêm ấy, trong vườn Ghetsêmani, Chúa đã cảm thấy cô đơn đến thế nào. Những môn đệ yêu quý của Chúa. Và cả Chúa Cha mà Chúa đặc biệt tôn kính. Cả nhân loại mà Chúa hằng yêu thương... Dường như tất cả đều bỏ mặc Chúa với nỗi hoang mang, lo lắng, sợ hãi. Và đêm nay cũng thế. Con đã bỏ mặc Chúa. Nếu như con ở lại, Chúa sẽ không còn cảm thấy cô đơn. Nhưng, cuộc thương khó của Chúa đã không kết thúc

vào đêm Thứ Sáu gần hai ngàn năm về trước, mà còn kéo dài, mãi đến tận thế. Vì, con đã ra đi...”

Nhưng con cũng chợt nghĩ, liệu cuộc thương khó của Chúa có kết thúc khi đến ngày tàn cuộc? Nếu ngày đó, bên Chúa, không có con....???

Không! Con tin rằng khi con còn đang lạc bước, Chúa vẫn sẽ đi tìm con giữa dòng đời. Và ngày nào con chưa được cứu rỗi, cuộc thương khó của Chúa vẫn còn...

Ồ kìa! Con nghe văng vẳng ở đâu tiếng khóc và giọng vỗ về của ai đó. Là tiếng Chúa khóc trong sự cô đơn, vì sự nhần tâm của con đã bỏ mặc Chúa ư? Là tiếng con an ủi Chúa khi thấy mình đã không phải với Chúa ư? Không phải thế! Đó là tiếng khóc của con khi nhận ra tấm tình của Chúa, khi thấy mình không đáng để được yêu thương như thế. Và Chúa, Chúa đã đổ dành con...

MARIA KHÁNH VÂN

TUYỂN THƠ

LỜI SÁM HỐI

Có điều gì như thể vô tâm
 Khi con dự thánh lễ
 Với tâm tình dửng dưng
 Như không hề biết
 Cuộc đời Chúa đang diễn lại âm thầm.

Có điều gì như thể bất tuân
 Khi con xin cho đời mình suôn sẻ
 Không bất hạnh, không đón đau, tránh trở
 Con chối từ cây thánh giá Chúa ban.

Có điều gì như thể con vô can
 Khi nguyện ngắm những khổ đau Chúa chịu
 Máu Chúa rơi trên đường tử nạn
 Không làm xúc động trái tim con.

Có điều gì như thể bất nhân
 Khi con ghét kẻ gây cho con điều ngang trái
 Không hiểu được tình yêu Chúa đã chảy
 Trên những lầm lỗi của đời con.

Có điều gì như thể kiêu căng
 Khi con muốn được mọi người kính nể
 Không thấy Chúa đã chịu bao phỉ nhổ
 Bao nhiêu lời nhục mạ chê khinh.

Có điều gì như thể vô tình
 Khi con thản nhiên trước những kẻ ăn xin nghèo khổ
 Không thấy được hình ảnh Chúa trong đó
 Đói khát mỗi mòn chờ tấm tình con...

Còn bao điều con chẳng thể kể ra
 Những lầm lỗi suốt một đời con phạm
 Là gai nhọn đâm tim Chúa ứa máu
 Là bản tử hình con kết án Chúa đây.

Con thật là một kẻ vô ơn
 Là đứa con hoang đàng tội lỗi
 Nay trước thánh giá con quỳ sám hối
 Chúa ơi, xin ngàn lần nữa thứ tha.

DÂNG MẸ

Viết nhân ngày khánh thành Linh Đài Mẹ

Mẹ ơi!
 Con không có muôn lời hay ý đẹp
 Không triều thiên vàng nạm ngọc kim cương
 Không ngàn hoa khoe sắc tỏa hương
 Để cung kính dâng lên đền thờ Mẹ

Để tung hô Đấng uy quyền diễm lệ
 Để tán dương Người phúc trọng cao sang
 Chúa cả đất trời đã nhận Mẹ thế gian
 Tuyệt vời quá! Ôi, Tình Yêu Mẫu Nhiệm!

Mẹ được tôn vinh trên hết chư thần thánh
 Mãi muôn đời là nguồn mạch hồng ân
 Suối tình thương tuôn chảy khắp thế trần
 Nhờ có Mẹ luôn phù trì che chở.

Nhưng Mẹ ơi!
 Con không có cả tấm lòng thanh sạch
 Chỉ có tâm hồn yếu đuối tơ vương
 Bao phù hoa trong chốn đời thường
 Bao dục vọng thấp hèn và ô nhục.

Đường con đi đã bao lần vấp ngã
 Đã bao lần lấm lẩn lạc bước chân
 Đã bao lần kết án Đấng Chí Nhân
 Và bao lần đâm gươm sâu lòng Mẹ

Và giờ đây
 Con chỉ có một tâm tình thống hối
 Một tấm thân lem lấm bụi hồng trần
 Trước Linh Đài con kính cẩn trao dâng
 Tấm chân tình xin Mẹ thương đoái nhận.

KHÓC BÊN LINH CỬU CHA

Nhớ về ngày Chúa gọi cha 28-12-2010

Có lẽ suốt đời con không thể nguôi quên
 Giây phút bên cha trong cơn hấp hối
 Những người thân đứng vây quanh giường bệnh
 Con nghẹn ngào chung tiếng cầu kinh.

Chìm trong lời kinh trầm lắng
 Ánh mắt cha nhìn vào khoảng không
 Hay đang nhìn cõi xa xăm vô định?

Rồi con thấy cha nhẹ thở hắt ra
 Tiếng ai đó xen giữa lời kinh nguyện:
 “Xuôi rồi!”

Con thảng thốt:
 “Cha ơi!”

Có tiếng ai khóc bên tai con
 Là mẹ?
 Là cô?

Hay là tiếng khóc của em gái?
Con đứng chết lặng
Mắt lệ nhoà
Nhìn gương mặt thanh thản của Người
Mà không thể tin
Người đã ra đi.

Cha ơi!
Cha có thấy
Trong lòng con đây ấp hình ảnh Người
Lúc vào ra, đi đứng, nói cười
Dường như cha vẫn còn hiện diện
Trong ngôi nhà gần gũi, thân quen

Cha ơi!
Con vẫn biết qua cửa Sinh là Tử
Vẫn tin rằng qua cửa Tử để Sinh
Nhưng không thể nào nén được nỗi xót đau
Khi ý thức rằng con đã mất đi một người yêu thương con nhất.

Cha ơi!
Nơi chốn linh thiêng
Xin cha giúp con biết sống như cha
Vui cuộc sống đơn nghèo giản dị
Với một niềm tin thác cậy trông
Để mai sau về nơi vĩnh cửu
Cả nhà ta lại được sống bên nhau.

Cha ơi!....

TIẾNG VỌNG

Ngược dòng đời về lại giáo đường xưa
 Nơi gắn với tuổi thơ tôi một thuở
 Ở ngoài kia nhịp đời hối hả
 Nơi thánh đường vắng lặng, trang nghiêm

Chọn băng ghế khuất trong một góc tường
 Tôi ngước mắt lặng nhìn cây thập tự
 Con Thiên Chúa chịu khổ hình, tử nạn
 Ánh sáng nhạt nhòa, bóng tối mông lung...

Bất giác cúi đầu nhớ lại khoảng trời xưa
 Vọng vào lòng tôi âm vang tiếng Người thuở ấy:
 “Này con ơi, Cha yêu con biết mấy
 Cha muốn biết một điều: Con có mến Cha không?”

Xúc động nghẹn ngào, lời đáp tự trái tim:
 “Lạy Chúa, này con đây!
 Xin Ngài biến con thành muối mặn,
 thành thân cây nến
 đốt cháy mình để tỏa sáng nhân gian”

Tôi bước vào đời tha thiết một niềm tin
 một tình yêu
 một khát khao dâng hiến
 Ngọn lửa nhiệt thành đốt cháy tuổi hai mươi

Vòng xoáy cuộc đời
 Với nhiều thanh âm hỗn tạp
 Đã át mất tiếng Chúa trong tôi
 Nhiều lúc tôi cười
 Lắm khi tôi khóc
 Không phải vì Người

Chẳng phải vì tha nhân
Tôi quên Chúa
Tôi quên cả chính mình
Vì Tôi.

Chiều nay, đối diện với lòng mình
Thấy mênh mang một khoảng không gian tối
Ngước nhìn lên Chúa
Tôi gặp ánh mắt Ngài nhân hậu, xót thương

Nghe môi mình mấp mặn
Ánh sáng của ngọn đèn trên cung thánh nhòe đi...
Trong thăm sâu, tiếng lòng tôi thốt nghẹn:
“ Lạy Chúa, này con đây...!”

QUỲNH ANH

*Tên thật: Têrêxa Mai Quỳnh Anh - Bút danh: Quỳnh Anh
Sinh ngày: 11-06-1979 tại Tp. HCM – Nữ tu Dòng Con Đức
Mẹ Phù Hộ (FMA) - Hiện là giáo viên - Đã cộng tác với: Nội
san Don Bosco, fmavtn.org, donboscoviet.org*

Email: tmquynhanh@yahoo.com

TÂM SỰ CỦA CHIÊN CON

Không biết tự bao giờ, hình ảnh Người Mục Tử của Thánh Vịnh 22 đã đi vào tâm khảm, đi vào cuộc đời tôi như một cảm nghiệm tuyệt đẹp! Trên cánh tay Người Mục Tử, chiên con thật bình yên. Trong lòng Người Mục Tử, chiên con quá đổi hạnh phúc...

“Chúa là Mục tử chăn dắt tôi, tôi chẳng thiếu thốn chi”.

Thật êm đềm khi nhắc đến hai tiếng “chiên con”. Mỗi mỗi, tôi vẫn là chiên con trong đàn chiên lớn là Hội Thánh. Tôi hít thở và sống trong bầu khí ấm áp của đàn chiên. Tôi tung tăng trên đồng cỏ cuộc đời. Bên tai mình là gió hát, suối reo. Bên đời mình là tình thương ấp ủ.

*“Chúa là Mục tử chăn dắt tôi...
Trên đồng cỏ xanh tươi,
Người cho tôi nằm nghỉ.
Người đưa tôi tới dòng nước trong lành
và bổ sức cho tôi...”*

Tôi ý thức mình đang lớn lên từng ngày, không chỉ bằng tình thương, nhưng còn từ những va vấp, dòn mỏng của đời thường. Cứ ngỡ mình sẽ mãi là chiên ngoan; cứ tưởng trên thế gian này, đồng cỏ nào cũng mầu mỡ xanh tươi, dòng suối nào cũng róc rách, trong lành...

Ý nghĩa biết bao khi được trải qua kinh nghiệm té ngã, ảo tưởng về chính mình, tự mình trượt xuống đầm lầy, để rồi từ nơi khốn cùng ấy, bàn tay Người Mục Tử giơ ra, nắm lấy, kéo lên và ôm vào lòng...

Còn gì sâu hơn trong cảm nghiệm của kẻ lầm đường, bỏ đàn, trốn chủ rong chơi, để rồi quên cả lối về, bơ vơ giữa

đồng không mông quạnh, đói và rét, sợ và lo... Chợt nghe bên tai mình văng vẳng tiếng Người Mục Tử gọi chiên con và càng lúc càng gần những bước chân hối hả, tất tả đi tìm... Chiên con còn biết làm gì hơn là lao thật nhanh vào tấm lòng Người Mục Tử mà khóc, mà ăn năn, mà hạnh phúc, mà ngủ thật say sau những ngày lạc lối, còn sợ gì lũng tối âm u.

Trong tận cùng của giới hạn và hèn kém ấy, Chúa đã đoái nhìn và gọi tên tôi. Là bụi tro mà Người nâng lên, gọi mời bước tới và đưa tôi đi trên những nẻo đường nhiệm mầu chỉ mình Người thấu tỏ.

Bên Người – Người Mục Tử – tôi bình yên và cảm nếm hạnh phúc, không chút lo âu, chỉ tín thác vào Tình Thương nhiệm lạ.

Thầm ước mong và nỗ lực từng ngày để mãi là chiên con ngoan hiền, trung thành với đàn và tín trung với Người Mục Tử.

QUỲNH ANH

TUYỂN THƠ

ĐI TÌM

Tôi đi tìm hoang mạc riêng tôi
Giữa hối hả, bộn bề cuộc sống
Tôi khát khao không gian tĩnh lặng
Lòng kẻ lòng, chuyện vãn với Giêsu.

Tìm Người nơi cánh rừng âm u,
Hoang mạc Sahara nóng bỏng,
Người có chăng, chiều trên biển vắng,
Người ở đâu, hồn tôi mãi trông chờ?

Trốn tìm, cú bắt thuở ngây thơ
Lẽ nào Người muốn chơi trò ấy
Mỏi mệt rồi, thôi đành... thôi vậy!
Ngước nhìn trời, có phải Chúa quá xa!?

Ở kia... có gì nói trong ta
Nhẹ nhàng, êm như làn gió thoảng
Lời thì thầm yêu thương vô hạn:
Ta ở đây này, tận đáy hồn con!

Bao năm qua tìm Chúa mỗi mòn
Cứ ngỡ ở nơi nào xa lắm
Cho đến khi tâm hồn lắng đọng
Bỗng gặp được Người nơi chốn thẳm sâu.

Giờ chẳng cần tôi phải đi đâu
Cứ sống, cứ vui, cứ chu toàn bổn phận
Gặp Chúa giữa ngàn muôn xáo động
Cõi riêng này, dành sẵn, tặng Giêsu...

TÂM CA MÙA THÁNH HIẾN

Diệu huyền giây phút hiến dâng
 Tình yêu Thiên Chúa nhẹ nâng phận hèn
 Biển con nên muối, thành men
 Ân tình ghi khắc không quên bao giờ.

Thân con yếu đuối, ngu ngơ
 Mỏng manh thuyền nhỏ – đâu ngờ Ngài yêu
 Tình yêu ôi quá huyền siêu!
 Chọn con từ giữa phong nhiêu dòng đời...

Nuôi con: Minh, Máu cùng Lời
 Hồn con no thỏa biển trời yêu thương.
 Nguyện xin điu dắt bước đường
 Chở che, gìn giữ thơm hương buổi đầu.

Ngày đêm tha thiết khẩn cầu
 Trung trinh vẹn nghĩa, trước sau yêu Ngài
 Dẫn cho biển rộng sông dài
 Thuyền đời theo Chúa cứ hoài êm trôi...

MƠ NHỮNG SẮC MÀU

Mơ một ngày
 Thế giới thắm màu xanh
 Cây cối lớn nhanh
 Cánh đồng bát ngát
 Sông rộng suối reo
 Giữa trời thanh gió mát
 Biển rì rào sóng hát
 Niềm Hy Vọng dâng trào...

Mơ ngày nào
Màu trắng được nâng cao
Ánh nhìn trong suốt
Áo trắng trẻ thơ
Xúng xính đến trường.
Nụ cười duyên
Trên miệng môi chân thật
Không giả dối điêu ngoa.
Hồn vươn cao thanh khiết
Như sen giữa đầm lầy.
Hòa Bình trên những cánh chim câu...

Thế giới cần màu nâu
Hiền hòa và khiêm tốn.
Cần thủy chung màu tím.
Hạnh phúc đẹp màu hồng.
Thêm chút vàng giàu có
Con người bớt lấm than.
Vài chấm đen gian nan
Để chân thêm vững chãi.
Yêu thương không dừng lại
Màu đỏ chảy trong tim...

Ước mong kiếm tìm
Những sắc màu cuộc sống
Tay đan tay nhau
Xây thế giới đẹp giàu
Hạnh phúc bền lâu
Hôm nay và mãi mãi...

ĐƯỜNG VỀ

Bao năm lưu lạc phương xa
 Hôm nay trở lại quê nhà dấu yêu.
 Phong trần sương gió đã nhiều
 Thân gờ còm cõi, tiêu điều xác xơ.
 Ngõ mình chưa tỉnh giấc mơ
 Tiền tài, danh vọng - ai ngờ tiêu tan!
 Xây bao mộng ước thiên đàng
 Phù vân ảo ảnh theo làn mây bay.
 Giàu sang gờ hóa trắng tay
 Làm thuê, cuộc mướn đắng cay bội phần.
 Ngẫm mình thua cả gia nhân
 Ở quê nhà đó – muôn phần đầy dư...

Cha ơi, nhận đứa con hư
 Rộng lòng thương xót xem như kẻ hầu.
 Làm con – nào có xứng đâu
 Gây bao đau khổ, lụy sầu cho cha.
 Ô hay! Có thật không cha
 Nhẫn vàng, áo quý vẫn là của con?!
 Tình cha cao vượt núi non
 Cái ôm hôn ấy mãi còn dư âm...
 Đưa con khỏi chốn mê lầm
 Từ nay đổi mới, quyết tâm trung thành.

HÁT KHÚC TÌNH CA

Canvê chiều ấy đổi xa
 Giêsu hát khúc tình ca cho đời.
 Lời ca vang vọng khôn ngơi
 Qua dòng năm tháng đẹp ngời yêu thương.

Vinh hoa phú quý thiên đường
 Giã từ – bước xuống đời thường chia san
 Phận người hèn yếu, gian nan
 Vui lòng gánh lấy đa đoan phận mình.
 Dẫn cho nhân thế bạc tình
 Đường yêu dẫn lối, nhục hình sá chi
 Muôn thuở vẫn mãi khắc ghi
 Tình sâu nghĩa nặng lấy chi sánh tày!

Nẻo đường xưa Chúa qua đây
 Lộ trình con bước hôm nay giữa đời
 Lặng nghe thập tự gọi mời
 Chết đi cho chính cái tôi tầm thường
 Trên vai thánh giá – bạn đường
 Tín trung vắc lấy muôn phương theo Ngài
 Ruổi rong qua suốt dặm dài
 Thủy chung, son sắt, trọn bài Tình Ca.

TÌNH CA CHO CON THỨ

Có phải con, Út ơi, có phải?
 Đã về sau năm tháng điêu linh?
 Thấy con, cha thoảng thốt giật mình!
 Đúng con rồi! Ôi, cha nhớ lắm!

Từ ngày con tha hương biệt xứ
 Sớm chiều cha những ngóng cùng mong
 Ngày lại ngày ra ngô đợi trông
 Lòng thấm thĩ mong con hạnh phúc...

Không cần nói, cha đây hiểu thấu
 Là người – sao tránh khỏi ngây ngô!
 Nhà mình đây, con hãy bước vô
 Con mãi là con cha như trước!

Gia nhân đâu! Lấy khăn, rót nước,
 Nhẫn vàng, nhẫn quý xỏ vào tay
 Áo đẹp mau hãy lấy ra ngay
 Làm thịt mấy con bê béo nhất!

Chạy ra gọi cậu Hai về gấp
 Báo rằng em cậu đã trở về
 Ta vui mừng mở tiệc hả hê
 Đón chiêm lạc – bao năm thất lạc!

Giờ con đã dừng chân phiêu bạt
 Ở nhà với anh cả và cha
 Không còn gì chia cắt chúng ta
 Ngày đoàn tụ – bao là hạnh phúc!

TÌNH CA CHO CON TRƯỞNG

Thằng Hai ơi, em đã trở về
 Nhanh lên con, mau vào dùng tiệc
 Gặp lại em, cha mừng khôn xiết
 Bao năm trường khắc khoải ngóng trông...

Kìa, con trai, sao còn giận dỗi
 Vì thấy cha thương quá em mình?
 Con có biết lòng cha mở hội
 Em chết rồi, nay lại hồi sinh?

Bao năm qua con ở với cha
Chẳng bao giờ cơ hàn đói khổ
Của cha có – dành cho con đó,
Bên cha hiền hạnh phúc bình yên.

Chưa ngày nào cay đắng lụy phiền
Nếm mùi đời, nhọc lao, tủi hổ
Con nào hiểu: xa nhà là khổ
Nhục vô cùng – ở đợ, chăn heo!

Hãy một lần vào chỗ gieo neo,
Kẻ lười lảm mong chờ tha thứ.
Một lần thôi, đứng nơi thấp nhất
Trải nghiệm rồi, sẽ hiểu, con ơi!

Thôi, đứng lên, tiệc bắt đầu rồi!
Mở lòng – đón em vào cuộc sống
Thối tù và, gō chiêng, đánh trống
Mừng em về – hạnh phúc từ đây!

TRẦN THỊ HỒNG NHUNG

Tên thật: Maria Phaolô Trần Thị Hồng Nhung - Bút danh: MP Hồng Nhung - Sinh ngày 25-01-1979 - Lãnh nhận bí tích Thánh Tẩy ngày 05-08-2007.

Những công việc chính đã qua: Cán bộ Bảo tàng Lịch Sử Việt Nam, Nhân viên Hành Chính Tổng Hợp văn phòng thiết kế Kiến trúc.

Báo đã cộng tác: Báo Nhà Chung (nội san Tổng Giáo Phận Hà Nội)

Website đã cộng tác: www.tonggiaophanhanoi.org

Email: mpthn@gmail.com

BẮT ĐẦU TỪ MỘT TIẾNG GỌI...

...Tất cả cuộc đời mới của tôi được bắt đầu từ một tiếng gọi. Tiếng gọi có lúc nhẹ nhàng len lỏi vào từng ngõ ngách tâm hồn rồi bị ngắt quãng bởi những sự vui buồn trần thế. Rồi một ngày, tiếng gọi thật dữ dội và mãnh liệt khiến tôi chỉ có thể đứng dậy rũ bỏ quá khứ mà ra đi, đi về nơi Ánh Sáng, dấu rằng những bước đi thật chậm, thật chậm với cái bóng đã đổ dài nặng nề dĩ vãng. Ngày ấy, ngày ấy đã đến, cái ngày mà tôi đã được “làm cô dâu của Chúa”, linh hồn tôi hớn hở reo mừng khi được lãnh nhận Bí tích Khai Tâm Kitô giáo sau hơn mười năm trần trở tìm đường đi và đã nhiều đau khổ vì trải qua những cuộc tình ngang trái... Vâng, vẫn là trời ấy đất ấy nhưng bước chân của tôi đã nhẹ bỗng như bay rồi. Trái tim tôi đã chạm cửa Thiên đàng. Từ nay những bước đi trần thế đã được mang theo tâm tình của một người yêu tôi mãi mãi, người yêu ấy là Đức Giêsu Kitô, Đấng Chí Ái của lòng tôi. Có một mầu nhiệm mà không dễ dàng gì tôi nhận ra được, đó là người mẹ của tôi cũng cùng được lãnh nhận Bí tích Khai tâm Kitô giáo như tôi. Mặc dù Chúa gọi mỗi người mỗi cách khác nhau, nhưng trong Chúa, chúng tôi đã được trở nên hai chị em song sinh chí tình chí thiết.

Ngày xưa khi chưa theo Đạo, tôi làm thơ như một trò chơi tung hứng ngôn từ. Thay vì viết nhật ký bằng văn xuôi, tôi làm thơ ghi lại những dấu ấn về miền đất tôi qua, mỗi người tôi gặp. Nay đã biết Chúa, tôi cảm nhận được ý muốn của Ngài. Ý muốn ấy có một sức bật làm trái tim tôi nấc lên, phát ra từng thanh âm rồi kết nối lại thành những dòng thơ, cho tôi thêm chất liệu dệt tấm khăn cầu nguyện. Tôi dâng Ngài tấm khăn tôi dệt được từ mỗi ngày tôi sống. Ngài cho tôi cảm nghiệm được sự bình yên sâu thẳm sau tất cả gian nan khốn khó cuộc đời. Ngài yêu tôi và săn sóc tôi từng giây từng phút. Đáp trả tình Ngài, tôi tập nhìn cuộc sống

bằng đôi mắt, tập yêu cuộc sống và tập chia sẻ những gì góp nhặt được với những người xung quanh, bằng nhịp đập của trái tim đã được tái sinh tự chính Trái Tim Ngài.

Cuộc sống như dòng sông bên bồi bên lở, như đất trời cựa mình chuyển động qua xuân hạ thu đông,... có khi nào êm êm mãi mãi. Thế nhưng khi cùng Đức Giêsu rảo bước bằng đôi chân của chính mình từ miền đất này qua miền đất khác, tôi cũng đã học được từ Ngài cách cảm nhận được cái nóng ban ngày và cái lạnh ban đêm, cảm nhận được vẻ đẹp của bông hoa, của lá cây, ngọn cỏ... nay còn mai mất. Để rồi tôi chụp lại tất cả bằng thơ. Để biết rằng lòng mình còn ước mơ, ước mơ về nơi vĩnh cửu chứ ước mơ không nằm ở sự vật trần gian. Và khi ấy, lòng tôi đã có nơi có chốn đi về, không còn buồn chán và vô định như cái thời chưa biết Chúa...

Chúa đã đến, sức sống của Ngài đã giúp tôi đứng dậy. Tiếng gọi của Ngài đã mạnh đến nỗi kéo tôi ra khỏi những bùn nhùng, những loay hoay tự tìm lối thoát khỏi mạng nhện cuộc đời. Bàn tay của Ngài mạnh mẽ nhưng yêu thương, lau khô cho tôi nước mắt đêm trường. Tiếng gọi của Ngài có lúc lạnh lùng nhưng dứt khoát, cắt đứt cho tôi những ràng buộc không chính đáng, kéo tôi lên và soi đường chỉ lối cho tôi. Ngài đã dạy cho tôi biết thế nào là Tình Yêu và làm thế nào để đáp trả Tình Yêu. Tôi chỉ còn biết đáp trả Ngài bằng tất cả cuộc đời còn lại của tôi, bằng mọi khả năng Ngài trao ban để gieo mầm hạnh phúc, trong đó có những giờ cầu nguyện bằng thơ và reo lên tiếng Tạ ơn Ngài bây giờ và mãi mãi...

Hà Nội Xuân 2012

MARIA PHAOLÔ TRẦN THỊ HỒNG NHUNG

TUYỂN THƠ

SỐNG ĐỜI HY VỌNG

Cười vui lên những tâm hồn của Chúa
Sẽ thấy ngọt thơm trên lối đi về
Chìa khóa bình minh mở ngày sống tràn trề
Từng nhịp bước tỏa hương đời nhẹ nhẹ

Con chỉ ước nỗi buồn nơi mắt Mẹ
Chuyển thành dòng thơ đắm yêu thương
Mẹ cứ gieo lời kinh ở trong sương
Chúa sẽ cho nở hoa hồng tươi thắm

Con được mẹ sẻ chia tâm hồn say đắm
Cùng mẹ hẹn thề chung thủy với Giêsu
Con đã lớn rồi vẫn thích nghe mẹ ru
Thích được vỗ về từng đêm khó ngủ

Cười vui nhé những tâm hồn đợi chủ
Tự phương xa Ngài đang sớm trở về
Mẹ con mình trong Giáo hội hiền thê
Sẽ mãi sống những tháng ngày hy vọng

NHỚ VỀ KỶ NIỆM ĐẦU TIÊN

Ngày làm cô dâu của Chúa
Hạnh hao nắng quyện môi hường
Hoa hồng nhung bùng tỉnh giấc
Nguyện xin ơn Chúa tình thương

Vẫn là trời ấy đất ấy
 Em về nhẹ bỗng như bay
 Tà áo mới tinh Chúa khoác
 Lên mình em thấy vừa ngay

Bước chân thiêng liêng của Chúa
 Đã dừng trước ngõ hồn em
 Ngập ngừng em khẽ mở cửa
 Chạm vào một cõi dịu êm

Ngài cùng với em ăn tối
 Cuối ngày ấm lại mầm yêu
 Em đã tìm được tri kỷ
 Chẳng còn lạnh vắng cô liêu

Lời Ngài em xin uống trọn
 Khí Trời bát ngát huyền siêu
 Từ đây em xin tận hiến
 Dâng Ngài của lễ toàn thiêu

MP Hồng Nhung 08-10-2010

TÌNH CA SEN TRẮNG

Kính nhớ Nguyên Đức Tổng Giuse HN

Hoa sen trắng vương tình yêu của nắng
 Cuối hạ rồi sen có thấy băng khuâng?
 Ta ngồi đây trong yên tĩnh thanh bần,
 Muốn gom hết tình sen vào vô tận.

Ngày hôm qua sen còn e ấp lấm,
 Sớm mai này đã vụt nở, vụt tàn phai,
 Cứ vô tư chẳng suy tính ngắn dài,
 Sen phó thác đời mình cho Ánh Sáng.

Ta cũng đi về phía chiều chạng vạng,
 Bóng đổ dài chầm chậm đếm thời gian...
 Ướt hương sen vào túi lụa ngập tràn
 Tình dâng hiến ươm mầm xanh dâng hiến...

LỜI THÌ THẨM CỦA TRÁI TIM

Viết sau giờ cầu nguyện của lớp Giáo lý HỌC YÊU GIÊSU

Trái tim con nép vào trái tim Chúa
 Hai trái tim cùng một nhịp Tình Yêu
 Ôi Giêsu, con muốn nói yêu nhiều
 Những lời ấy xin nhân lên, nhân lên mãi

Trái tim Chúa, một trái tim từng trải
 Mũi dòng nào đã đâm thấu niềm đau
 Lời kinh cầu tha thiết gọi tên nhau
 Trái tim con bình yên trong tim Chúa

Những chiếc lá tưởng đã rơi vàng úa
 Vẫn xếp hình thành hai trái tim xinh
 Niềm vui đêm nay tưởng như cõi thiên đình
 Tạm biệt nhé, hẹn gặp nhau Tuần Mới!

XIN NÁN LẠI

Xin nán lại tâm hồn con Chúa hỡi
 Cho thỏa lòng mong đợi phút yêu thương
 Đừng vội đi, Ngài đừng vội lên đường
 Con muốn được ôm đôi chân rã mỏi

Muốn thưa Ngài những lời tươi mới
 Tiếng thì thầm vọng lại trái tim con
 Đôi chân Ngài qua những núi cùng non
 Xin công diu con qua thung lũng tối

Nán lại bên con, Ngài quên hết lỗi
 Gói trọn cuộc tình, Ngài chỉ tặng Niềm Vui
 Quá khứ đời con xin được chôn vùi
 Kể từ hôm nay... kể từ ngày gặp gỡ

Giêsu Tình Yêu, cửa Thiên đường rộng mở
 Con bước vào miền Ánh Sáng vô biên
 Xin nán lại nơi con, hỡi Chúa nhân hiền
 Giờ rước Chúa, giờ Trời thương con nhất

Dâng Chúa mọi sự, xin Ngài hoàn tất
 Ý định Ngài thực hiện ở nơi con...

BÍ MẬT TRONG CHÚA

Con sẽ nằm im trong Chúa
 Dâng Ngài hơi sức cuối cùng
 Một thoáng quay cuồng nhìn lại
 Đời mình chỉ rất nhớ nhung

Xây mãi không xong nguyện ước
 Của cha mẹ ở trần gian
 Xây mãi không xong nguyện ước
 Của bao người trót đa mang

Trả lại cho đời chút nợ
 Dư thừa chẳng để làm chi
 Có, có, không, không, không, có
 Vắng mình cũng chẳng thiếu gì

Giờ con nằm im trong Chúa
 Lặn sâu vào cõi vô biên
 Rõ ràng không sao thể hiện
 Chỉ biết đó là Bình Yên...

NƯỚC MẮT CỦA MẸ

Tặng Mẹ yêu nhân ngày lễ Kính Thánh Nữ Mônica

Nước mắt mẹ là châu báu cho con
 Chảy ngược vào dòng sông cầu nguyện
 Chúa Thánh Thần đã nghe lời rên xiết
 Chuyển về Cha tấm lòng mẹ sắt son

Mẹ buồn phiền vì tim con héo hon
 Không có chỗ cho những lời của Chúa
 Mẹ khóc nhìn con đắm mình trong tơ lụa
 Trầm xác hình dưới cảm giác chóng qua

Rồi một ngày con đã tới Nhà Cha
 Bước chân liêu xiêu đã tìm ra tín hiệu
 Mẹ yêu ơi, giờ con đã được Cha lo liệu
 Linh hồn con đã khoác áo thiêng liêng

Rồi bao lần con lại bị chung chiêng
 Niềm tin nơi con bỗng trở nên chấp chới
 Mẹ lại gửi về Cha vì Cha là Bến Đợi
 Sức mạnh của Nguyện Cầu giữ con mãi trong Cha

NHỚ GIẤC MƠ XƯA

(Đồng hành cùng cuộc thi viết Nhánh huệ Nước Trời)

Con vẫn nhớ giấc mơ xưa hoa huệ
 Một đêm nào Thánh Cả ghé thăm con
 Ánh sáng ngời lên tình mến sắt son
 Góc nhà tranh ngát hương trinh da diết

Con cứ để trong lòng mình con biết
 Rồi không ngờ chính Chúa gọi con đi
 Hình ảnh của Ngài con đã khắc ghi
 Giêsu đến sau Giuse năm ấy

Mùa thu nay lòng con thanh thản vậy
 Nét trầm tư huệ trắng vẫn âm thầm
 Góc giáo đường êm dịu tiếng dương cầm
 Hòa quyện vào nhau nên nỗi niềm yêu Chúa

Giuse hỡi, cuộc đời không hung lụa
 Vẹn lời thề chung thủy mãi không phai
 Cho Giêsu chốn nương tựa đêm dài
 Cùng Đức Mẹ nên nếp nhà thân ái

Con đã bước qua tháng ngày thơ dại
 Ngoái lại nhìn kỷ niệm thắm tình Cha
 Trọn vẹn hiến dâng cặn tình mến thiết tha
 Vòng tay chở che mãi dõi theo con trẻ

Cuộc sống cứ từng ngày trôi chẵn lẽ
 Ai giật mình nhớ quá khứ thiêng liêng
 Ai ghen ngào xin hãy cứ nhìn lên
 Màu huệ trắng giữ gìn lòng thanh khiết

SỢI NHỚ NƠI NHAU

Xa một tuần có lâu quá không cô?
 Sao em thấy ngày cứ dài đến thế
 Cánh hoa đại rụng rơi se se
 Vầng trăng non in dấu bên thềm

Xa một tuần cô cũng nhớ em thêm
 Các em nhỏ ngoan – Thiên Thần của Chúa
 Nhớ từng lời ca, nhớ từng điệu múa
 Bình dị quê mình sóng sánh tình Cha

Xa một tuần ta đã được đi qua
 Được biết nhiều hơn con đường Chúa gọi
 Tình yêu thăm sâu không cần lời nói
 Sức mạnh vô thường dệt sợi nhớ nơi nhau

TÌNH YÊU DÂNG HIẾN

Viết tặng Giêsu Chí Ái

Xin cho con được trọn tình dâng hiến
 Suốt cuộc đời chẳng phiền lụy bon chen
 Ở ngoài kia phố đã lên đèn
 Trong này con thấy vui mừng gặp Chúa

Con sẽ vượt qua hàng rào vây bủa
 Của những ngại ngần lo lắng nghĩ suy
 Trong trái tim con chỉ một tình si
 Là tình Giêsu nâng con từng bước

Cho con được lao mình về phía trước
 Bỏ lại đằng sau năm tháng xa xôi
 Bỏ lại đam mê nặng gánh cuộc đời
 Đổi lấy một Niềm Vui dưới đáy hồn sâu thẳm

CHẤP CHỐI MỘT NIỀM TIN

*Xin bên con, xin bên con, xin bên con Chúa ơi - Lúc lương tâm con dẫn
đo ngại ngần- Nâng đỡ con, nâng đỡ con, nâng đỡ con, Chúa ơi - Khi
con đang vấp ngã thoái lui... (Đĩa CD Tín Thác)*

Lòng nhủ lòng vượt qua khó khăn này
Khó khăn tới không khi nào hẹn trước
Chẳng nhìn thấy Chúa đâu, con vẫn bước
Bước mệt nhoài... hy vọng tới ngày mai

Chẳng nhìn thấy Chúa đâu, đường đời nhiều chông gai
Con vấp phải sỏi khô... chân rớm máu
Bỗng thêm lấm một phút giây nương náu
Được Chúa yêu thương trong yên lặng nhà Ngài

Chẳng nhìn thấy Chúa đâu giữa muôn phiền mê mải
Con vội về chiêm ngắm lại Niềm Tin
Thuở ban sơ, con đã được Chúa nhìn
Và Mẹ Chúa, Người đã thương đoái đến

Chính lúc này đây Thánh Tâm Ngài hiển hiện
Nhịp đập Ngài, con đã học nên quen
Nếu hôm nay bước qua được đêm đen
Thì Ngày Mai, con sẽ được bình minh trong Chúa

Ngài vẫn ở đó... chờ con chọn lựa...
Xin thương xót con cùng, thương xót mãi... Chúa ơi...

GIỮA CHỢ CHIỀU...

Giữa chợ chiều tắt tả ngược xuôi
Lòng con muốn bình yên tìm Chúa
Nhìn chiếc lá bình yên... tàn úa
Thấy hồn nhiên như ngày sinh ra...

Giữa phố phường chật hẹp xa hoa
 Gặp giọt nước bám vào râu xám
 Ý nghĩ vô hình đang lẫn chạy
 Lặng lẽ nghe những nỗi đau đời

Giữa những tiếng gào thét tả tơi
 Đòi nợ nhau bạc tiền tiêu Tết
 Con đứng đó... chỉ mình Chúa biết
 Chuẩn bị tâm hồn con bước tới Mùa Chay

Mùa Chay về lặng lẽ... con say
 Trái tim hướng lên miền thương nhớ
 Rồi tới lúc không còn than thở
 Những niềm riêng, Chúa cất đi rồi...

Gục đầu vào màu tím... bồi hồi
 Xin được tới ăn năn sám hối
 Xin nhận hết những gì lấm lổ
 Quá khứ, tương lai dâng hết cho Người

Còn lại đây thực tại Nước Trời
 Là yêu thương, thứ tha không lời trách móc
 Là hạnh phúc đọng đầy dù sương sa trên tóc
 Với Chúa nghìn năm cũng thể một ngày...

Hãy trở về bên Chúa... chớ lung lay
 Đức Tin vững giữa đổi thay trần thế
 Hồn tôi ơi reo mừng lên nhé
 Lướt nhẹ nhàng dù đời lấm chua cay
 Mùa Chay về... lặng lẽ... con say...

LỜI KINH DÂNG CHÚA

Con chưa ngủ được Chúa ơi,
 Khi chưa dâng lời kinh đòi lên Chúa
 Lời kinh thì thầm muôn thuở
 Dệt Tình Yêu Chúa mãi đong đầy...
 Không cần thể thốt gió mây
 Chỉ úp mặt vào đôi tay gầy guộc
 Mà nghe Chúa thì thầm câu thân thuộc
 Ta yêu con, Ta yêu con
 Khối tình Cha đáp trả khối tình con...
 Chiều lại chiều gói ngày lại cho tròn
 Bằng Thánh lễ gặp Giêsu Thánh Thể
 Con có đi tới nghìn trùng đầu bể
 Vẫn không bao giờ quên giờ tan chảy với Giêsu...

BÌNH CŨ RƯỢU MỚI

Thân xác con hôm nay vẫn thế
 Vẫn là cái bình sành dễ vỡ, mỏng manh
 Vẫn là khoác lên mình áo cũ đỏ xanh
 Mà con đã vui hơn vượt qua nỗi buồn
 Nhờ Chúa trao cho dòng rượu mới

 Linh hồn con hôm nay sáng sủa tình Chúa gọi
 Làm ngọn nến giữa đêm trường cuộc sống lúc thê lương
 Làm hoa hồng ngọt ngào sau mưa lạnh gió sương
 Con đã hiểu rồi, Chúa ơi, con đã hiểu

 Đôi tay con từ nay không khuyết thiếu
 Có lúc không bạc tiền nhưng ấm áp tình thương
 Thì tại sao con còn đứng đó... ngã ba đường
 Nên tiếp nối dài hơn theo dấu Ngài đã chỉ
 Con sẽ không để Tình Yêu trong ý nghĩ
 Dòng rượu Chúa tuôn trào sẽ tẩy xóa men say
 Những gì cha khuyên nơi tòa giảng... con làm ngay
 Mỗi một cuộc đời con kết lại thành đời lớn

Mỗi một nhánh sông cô đơn chảy quyện vào nhau thành biển rộng
 Mỗi một lời nói ân tình dệt động lực Sống Vui
 Mỗi một sự cho đi sẽ xóa bớt ngậm ngùi
 Mỗi một thứ tha mỉm cười sinh thêm cây đời Bác Ái

Con hạnh phúc khi được là Con Gái
 Của Chúa Trời và Giáo hội hôm nay
 Xin chúc các chị em vui sống mỗi ngày
 Sống trọn vẹn ơn Chúa Trời trao gửi...

XIN LỖI MẸ

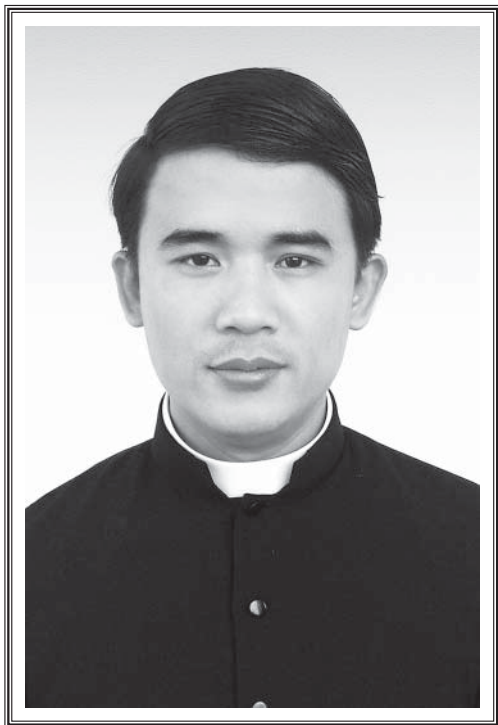
Giọt nước mắt muộn màng chảy ngược vào tim
 Con ngủ quên tràng hạt ngày xưa nằm lẫn lóc
 Cô đơn quá từng hạt hoa hồng thơm bật khóc
 Lời kinh chiều se sắt dệt nên nỗi nhớ hồn con

Thời gian trôi bận rộn sóng đời mãi dập dồn
 Con đã đi xa mẹ dấu ngày nào cũng về nhà của mẹ
 Mẹ Maria, mẹ Thiên Quốc, mẹ trần gian
 Con có mẹ ở trần gian nhận tên thánh là tên của Mẹ

Con đã quên ôm mẹ như ngày còn thơ bé
 Bao nhiêu mùa xuân con chưa nắm lại bàn tay
 Tay mẹ đã mòn, chai, con thấy lòng tê tái
 Chững lặng hôm nay... con chạy về với mẹ, mẹ ơi

Con không thấy buồn đau khi nước mắt tuôn rơi
 Con mừng rỡ nhận ra con vẫn còn thấy lòng con nhớ mẹ
 Trái tim con tưởng đã tan ra nghìn mảnh vỡ
 Nay được yên bình trong tim Mẹ, Mẹ dẫn con tới gặp Chúa Trời

Con sẽ lên đường với Mẹ không chỉ một thời
 Mà mãi mãi cả khi được trở về Thiên Quốc
 Xin Mẹ đón nhận thân con lem luốc
 Suối ân tình thương cảm, Mẹ trao con.

GB. NGUYỄN QUỐC TUẤN

Tên thật: Gioan Baotixita Nguyễn Quốc Tuấn - sinh ngày 12-10-1980, tại Giáp Trung, giáo xứ Nghi Lộc, giáo phận Vinh - xã Diễn Hạnh, huyện Diễn Châu, tỉnh Nghệ An.

Là chủng sinh khóa IX, Đại Chủng viện Vinh Thanh (Địa chỉ: xã Nghi Diên, huyện Nghi Lộc, tỉnh Nghệ An), khóa học 2003-2012. - Sáng tác thơ đạo từ năm 1994.

*Những báo và trang mạng đã cộng tác:
vietcatholic.org, giaophanvinh.net, dunglac.org,
hanhlinh.net, kinhthanhvn.org, tinmung.net, tin vui.org,
truyenthongconggiao.org, nghilocquetoi.net...*

ĐTDD: 0984-490-378

*Email: quoctuan1210@gmail.com,
tuannguynnl2000@yahoo.com*

NHỮNG MÙA PHƯỢNG TRONG TIM

Tôi nhớ lắm, nhớ về bao mùa hoa đỏ ngày thơ. Tôi một mình lang thang trên cánh đồng Rộc Bư, trên bãi Hoàng Nương để thả câu, bẫy chim và nhìn cánh đồng bát ngát xanh tươi, rồi nhìn bầu trời mênh mông với vợ. Tôi đã biết yêu thiên nhiên với những gì đẹp nhất mà Thiên Chúa ban tặng. Tôi nhớ những đêm hè lộng mát. Trước tượng đài Đức Mẹ trong sân nhà thờ giáo xứ Nghi Lộc quê nhà, tôi và nhóm bạn đồng trang đã dâng lên Mẹ những bông hoa tươi thắm nhất mà đội dâng hoa chúng tôi cất công hái được. Trong bầu khí trang nghiêm của đêm dâng hoa, cả cộng đoàn giáo xứ cùng hát vang bài *Hoa Lòng Con Dâng Mẹ Đây* (Nhạc và lời: Như Trịnh). Ngày đó, tình yêu Thiên Chúa và mối dây liên đới cộng đoàn đã kết buộc trong tôi.

Những khát vọng đầu đời của tôi dần thành hình rõ hơn. Khung trời chốn thành thị đã làm tôi hiểu: tại sao cánh phượng cũ ép trong trang vở học trò năm ấy lại ứa lên màu khát vọng mãnh liệt đến vậy. Những con đường thành thị không có hoa phượng rợp trời như ở quê nhà; những con đường ngập bụi khói mờ của xe cộ, nhà máy; những con đường của lớp lớp đoàn người... Những con đường ấy có

khi đã chặn ngang nẻo hồn nhiên nơi lòng tôi. Những con đường có hình bóng của bao dáng dấp yêu kiều... Và nhiều lúc tôi đã xao lòng! Đó là thời điểm tôi đã thốt nên lời thơ:

*Đường con đi xa tới đến vô cùng
 Chiều dần buông giục thân đơn cuống vội
 Tham sân si giăng lối về bến đợi
 Thờ thần giữa đường, con như khách vắng lai.*

Nhưng cũng chính trên những con đường rực ánh đèn phố đô, tôi đã nhận ra bao hình người quằn quại đói khát, nhận ra bao em thơ lang thang cầu xin một thứ gì để lót lòng... Nhiều đêm xa nhà trần trọc, bức tranh đô thị hằn in dấu đỏ trong tôi. Tôi đã linh cảm một Bàn Tay Vô Hình đã đặt dấu đỏ ấy nơi trái tim nhạy cảm của tôi.

*Và Ngài đến khi chiều tím nhạt màu
 Gọi tên con bên lề đường tê lạnh
 Dẫn con qua biết bao là ảo cảnh
 Ngài dạy con: hạnh phúc là cho đi!*

(Khi Ngài Đến)

Quê nhà lại đón tôi với màu hoa phượng ngập trời. Lòng người không khỏi bồi ngùi trước những đổi thay nhanh chóng của quê nhà. Dưới vòm trời hoa phượng ấy, biết bao con tim khát vọng đã không tiếc mình vì mảnh đất rất đổi thân thương này; trong số đó, có nhiều tâm hồn đã vui hiến dâng dòng máu đỏ của mình cho hành trình đức tin của bao con người nơi xứ sở quê nhà. Còn tôi, tôi vẫn là đứa trẻ lang thang chốn thị thành về đây với hai bàn tay trắng, tôi đã làm được gì cho quê nhà?! Một con tim với màu phượng chói đỏ còn đó, ngày về tôi nghe những cung nhịp vồn vã hơn. Con người ta nhiều khi muốn chạy nhanh hơn chính mình?!

Rồi một ngày tháng Sáu, tôi tham dự kỳ thi tuyển vào chủng viện Vinh Thanh. Tự nhiên, tôi cảm thấy hồi hộp: mình có xứng đáng làm nhân viên cho Tôn Sư Giêsu không? Phượng vẫn nở trên lối vào Chủng viện nhắc lòng tôi: Hãy cố lên! Đề thi môn Văn hôm ấy yêu cầu nói về vấn đề lý tưởng qua kinh nghiệm thực tiễn và niềm tin của mỗi thí sinh: “Lý tưởng như những vì sao ta không với tới được, nhưng nó giúp ta hoạch định phương hướng đời ta như vẫn giúp những nhà hàng hải”. Trong phần kết bài làm văn, có đoạn tôi đã viết: “... Cám ơn Chúa đã đặt những cánh phượng rực màu lý tưởng vào lòng tôi. Những cánh phượng lung linh dù sẽ phải rụng xuống tan vào lòng đất, nhưng sắc phượng, hồn phượng sẽ sống mãi với thời gian. Những mùa phượng vẫn nở trong tim tôi, cháy lên khát vọng trên suốt hành trình Đức tin...”.

Rồi một ngày hạ tàn, tôi đã lên đường cho một chuyến đi đặc biệt: đi vào trường của Tôn Sư Giêsu. Lòng tôi xúc động khôn tả: “Cám ơn Chúa đã cho con được học trường nhà Ngài, được Ngài dẫn lối trong cuộc lữ hành đức tin!”. Được sống trong Nhà Chúa, càng ngày tôi càng thấy tự tin hơn với lẽ sống mà mình đã chọn lựa. Lẽ sống ấy chỉ có giá trị nếu tôi là người biết từ bỏ chính mình (Lc 9, 23). Càng ngày tôi càng thấm nhuần: lẽ sống trong lý tưởng phục vụ chỉ toả sáng khi mỗi cá nhân không còn đơn độc mà hoà vào muôn người trong yêu thương dâng tặng. Cũng như vô vàn cánh phượng kia khi kết lại mới thực sự làm nên mùa hè.

Tôi biết hành trình Đức tin còn dài và nhiều chông gai, nhưng đó là con đường duy nhất đưa tôi tới vinh quang tối hậu đích thực.

GB. NGUYỄN QUỐC TUẤN

TUYỂN THƠ

TÌNH THÁNH GIÁ

Khi Đấng Thánh dang tay chịu nạn
 Lời yêu thương đã nối kết đất trời
 Cây gỗ xưa nở rộ cánh hoa tươi
 Hương tình Chúa toả lan trời dương thế

Ôi Thánh Giá – Cây Vàng, bao thế hệ
 Ngược trông lên như điểm tựa vĩnh hằng
 Dù biển đời nghìn trùng sóng bủa giăng
 Niềm tin thác trên con thuyền Thánh Giá

Khi Đấng Thánh cất lên lời tha thứ
 Can-vê xưa tan bóng đêm sự dữ
 Tình Trời cao đã cảm hoá quân thù
 Ánh bao dung đã soi chiếu nghìn thu

Nẻo đường trần dù chia rẽ ganh đua
 Bao lớp người cùng nhìn về Thánh Giá
 Niềm sắt son dưới bóng cờ Vua Cả
 Mong hợp hợp đoàn trong Vương Quốc Tình Yêu

Ôi Thánh Giá, nguồn sức thiêng vĩ diệu
 Đã vực lên vô số những tâm hồn
 Từ đốn đau trong đêm đen u ám
 Bồi bất bất công và bạo lực tang thương

Này người ơi, xin hãy ngược trông
 Bóng oai linh Giường Thiêng Chúa Cả
 Này người ơi, hiệp dâng lời tán tạ
 Cây Ân Tình nên giá cứu độ ta

Hãy tìm về với đôi xưa Thánh Giá
 Mà lắng nghe tiếng vọng bởi Trời
 Đừng quay gót khi lệ thánh trào rơi
 Tình Giêsu vẫn thiết tha mời gọi
 Xin thành tâm sấp mình hối lỗi
 Trước oai linh Thánh Giá diệu vời!

TIẾNG KÊU TỪ LÒNG MẸ

Nhân Ngày Thai Nhi Thế Giới 25-3

Xin cho Em ngày tháng bình yên
 Sống êm đềm trong cung lòng mẹ
 Đừng động lay nụ đào thơ mới hé
 Khi xuân đời đang rộng mở đón Em

Xin cho Em ngày tháng bình yên
 Được lớn lên trong tình thương mẹ hiền
 Giữa bộn bề luôn ân cần ủ ấp
 Mang nặng Em không sợ nhọc phiền

Xin cho Em ngày tháng bình yên
 Để tim non được thành hình nhân ái
 Để trí sơ được cảm đời quảng đại
 Gọi mời Em đến làm một con người

Em sợ lắm khi chưa thấy mặt trời
 Đã thấy vung bàn tay điên dại
 Chĩa vào Em như tử thần ma quái
 Giữa màn đêm những rùng rợn khiếp kinh

Em sợ lắm khi chưa thấy màu xanh
 Đã thấy màu máu rơi tê tái
 Khốn thân Em như mầm non vừa nảy
 Bị cuồng phong quật nát tan tành

Xin cho Em ngày tháng yên bình
 Hỡi cuộc đời nỡ sao đành quay mặt?!
 Dù thân Em bụi tro nắm đất
 Vẫn khát khao được làm một Con Người!

TÌNH CHÚA MỘT ĐỜI

Một đời con nợ Chúa
 Món nợ của tình yêu
 Suối hồng ân vô tận
 Con vui hưởng sớm chiều

Giữa dòng đời chật hẹp
 Con tay trắng hư không
 Hồn cô tàn tê lạnh
 Chúa đến nhen lửa hồng

Vui hành trang tận hiến
 Con đi giữa mênh mông
 Ngài cho con tất cả
 Bầu nhiệt huyết căng nồng

Vui một đời có Chúa
 Con đi giữa bao dung
 Tình Ngài như hơi thở
 Nâng bước con nghìn trùng

ĐỂ NÊN NHƯ TRẺ NHỎ

“Nếu anh em không trở lại mà nên như trẻ nhỏ...” (Mt 18, 3)

Xin cho con trở nên như trẻ nhỏ
Sống một đời tín thác vào Cha yêu
Sữa tình thương con no thoả sớm chiều
Và trong Cha thấy mình đương khôn lớn

Xin cho con hiểu đơn sơ khiêm nhường
Như thuốc vàng ghi dấu ấn trong đời
Như nấc thang nâng nhịp bước về trời
Như đàn ca tấu muôn lời dâng Chúa

Xin cho con bước theo con đường nhỏ
Biết tươi cười trước vu cáo, gièm pha
Biết vô tư trong thân ái, hiền hoà
Biết chân thành xin thứ tha lỗi

Xin cho con biết hạ mình nhường lối
Cho anh em trên xa lộ yêu thương
Cho bao người đang lê bước giữa đường
Cho tâm hồn đang phiêu linh lạc hướng

Xin cho con mở cõi lòng tiếp đón
Chính mình Ngài nơi phận nhỏ trẻ thơ
Chính mình Ngài nơi kiếp sống vật vờ
Vì đói khát một bàn tay nâng đỡ

Xin cho con đừng lìa xa tình Chúa
Vì tự tôn trong lối sống cao kỳ
Xin cho con niềm tin yêu theo Chúa
Trên đường ấu thơ vững dạ bước đi!!!

XIN CHÚA HÃY MỞ RA!*Cảm hứng Mc 7,34-35*

Tâm hồn con xin Chúa hãy mở ra
 Để lắng nghe bao cõi lòng tan vỡ
 Đang vọng về tiếng thở than nức nở
 Mong tìm lời đáp trả cảm thông

Hãy mở ra, xin Chúa dủ thương lòng
 Bao tháng ngày tim con chai cứng quá
 Thiếu tương liên trước dòng đời hối hả
 Sợ lụy phiền khi lên tiếng đỡ bệnh

Miệng con đây xin Chúa chữa cho lành
 Thôi câm nín trước nhân tình sâu nảo
 Biết góp lời chung xây hoài bão
 Trong sự thật, trong công lý, bình an

Chữa tai con khỏi chứng điếc y nan
 Biết mở ra đón nghe lời chân lý
 Biết nhận thấu bao thanh âm tri kỷ
 Biết gạt trừ những xuyên tạc dối gian

Xin mở ra đời nhân chúng can trường
 Để ca khen: tốt đẹp, tình Chúa thương
 Để đời con không còn câm điếc
 Cho anh em cho cuộc sống yêu thương!

TA VẪN ĐI TÌM SỰ THẬT VÀ TÌNH THƯƠNG

Ta vẫn đi tìm Sự Thật
 Giữa màn đêm u ám mờ sương
 Lối đường qua đoàn lũ đau thương
 Mong ánh sáng giữa hoàng hôn sự sống

Ta vẫn mơ trời xanh và biển rộng
 Cho tiếng cười lướt sóng ra khơi
 Chở Công Lý tặng trao muôn người
 Chở Lòng Nhân giữa dòng đời oan trái

Ta vẫn mong bất công không còn mãi
 Để trả về bao hoa trái hy sinh
 Để xua tan mây hãm bạo hành
 Để niềm vui hiện hữu với dân lành

Ta vẫn tin dấu biết mong manh
 Tâm nhân đó như đoạn cành dễ gãy
 Vẫn trở lên những mầm xanh tương ái
 Cho lòng người được xích lại gần hơn

Ta vẫn chờ lời bệnh đỡ cảm thương
 Biết dịu xoa bao tấm thân dập nát
 Biết quên mình làm tan vơi ngọt ngọt
 Vực dậy lên ánh chân thật sáng ngời

Xin lắng nghe, những thân phận nhỏ nhoi
 Đang hôn mê liên hồi kêu cứu
 Họ không cần sự hào hoa giả tạo
 Họ đang cần một ly cháo cảm thông

Xin dừng lại, lối Samari chập chùng
 Hỡi cõi lòng đang viễn vông danh dự
 Kẻ lữ hành đã kiệt tàn hơi thở
 Vì vô tâm, vô cảm của chính người!

Xin ra tay, màn đêm sắp xuống rồi
 Tình thương đó chỉ có trong vùng sáng
 Cửa đời xưa, Canvê xán lạn
 Màu trao dâng không tiếc cho đi...

LỮ MINH GIAN

*Tên thật: Giuse Maria Cao Gia An - Bút danh: Lữ Minh Gian
Sinh ngày 27-12-1981 - Tại Hàm Thuận Nam, Bình Thuận -
Tu Sĩ Dòng Tên.*

*Học hành: Đại Học Giáo Hoàng Gregorian.- Công việc:
Radio Vatican, phụ trách các chuyên mục giới trẻ: Phút Cầu
Nguyện, Hãy Học Cùng Giêsu...*

Email: giaansj@yahoo.com

NHỮNG RUNG ĐỘNG LÀM NÊN THƠ TÔI

Tôi may mắn được sinh ra và lớn lên trong một gia đình công giáo truyền thống, nơi đức tin và văn hóa thơ ca âm nhạc hòa quyện vào nhau. Đức tin như một di sản quý giá nuôi lớn tôi từ những tháng ngày tuổi thơ, qua những giờ kinh tối gia đình, qua những khúc đồng dao quen thuộc mà bọn trẻ chúng tôi thường hát trong trò chơi dung dăng dung dẻ vào những đêm trăng: *“Thiên đàng hoả ngục hai quê/ ai khéo thì về ai vụng thì sa...”*, qua những truyện thơ đạo đức từ lời ru của bà nội như *“Diễn Ca Alêxù”*, *“Em yêu Thánh Cả Giuse”*... Ngang qua bầu khí đạo đức ấy, Thiên Chúa âm thầm hướng dẫn và cho định hình trong tâm hồn tôi một thế giới của “văn hóa đức tin”.

Nền văn hóa ấy âm thầm nuôi tôi khôn lớn, cho đến một ngày tôi hạnh phúc nhận ra hồn thơ bắt đầu chớm nở giữa lòng mình. Tôi không dám cho rằng mình là một nghệ sĩ, nhưng cảm nghiệm chắc chắn rằng bàn tay nghệ sĩ tài hoa của Thiên Chúa đang làm việc trong tôi. Không chỉ dùng những tác nhân bên ngoài, Thiên Chúa còn âm thầm hướng dẫn tôi từ bên trong. Ngài liên tục thổi vào lòng tôi những rung động trước bao điều kỳ diệu của đức tin cũng như trước những cái hay cái đẹp của cuộc sống. Đó là những rung động vô hình, nhưng rất thật, rất sống động và bền bỉ.

Cùng với hành trình sống ơn gọi dâng hiến, việc đọc ra và diễn đạt những rung động trong tâm hồn mình qua những giờ nguyện ngắm đã cho tôi một nhịp sống nội tâm quý giá. Nhịp sống ấy dìu tôi lớn lên từng bước trên hành trình thiêng liêng. Ngang qua thế giới nội tâm mình, tôi nhận ra rất rõ dấu ấn sự hiện diện và lao tác của Thiên Chúa. Ngang qua

những rung động âm thầm, Thiên Chúa tiếp tục công trình sáng tạo của Ngài trên cuộc đời tôi. Khi bắt đầu viết như một cách cộng tác và đáp trả những mời gọi âm thầm của Thiên Chúa, tôi cũng bắt đầu viết hoa hai chữ “Hồn Thơ”: “*Ngài đem Hồn Thơ thánh hóa hồn đời/ như thưở tác thành thổi vào con hồn sống*” (trích *Hồn Thơ*).

Nếu hành trình sống đức tin đặt tôi mỗi ngày trước tôn nhan Thiên Chúa, lời thơ chính là lời kinh nguyện, lời tâm thưa mà linh hồn tôi dâng lên Thiên Chúa. “*Lạy Chúa, xin cho lời con nguyện như hương trầm bay tỏa trước Thánh Nhan*” (Tv 141, 2).

Roma 13-02-2012
CAO GIA AN, S.J.

TUYỂN THƠ

HỒN THƠ

Có những lúc ùa về như thác đổ
 Thơ đập dồn chảy tràn vỡ trong con
 Tưởng hồn đời đã tàn lụi héo hon
 Chợt bừng tỉnh, chợt ngồi lên sức sống

Có những lúc dịu dàng mà sâu lắng
 Thơ vào hồn lướt nhẹ gót nhung êm
 Thơ không tên mà gọi lấm nổi niềm
 Thơ lặng lẽ bỗng thành lời đồng vọng

Có những lúc giữa bộn bề cuộc sống
 Con đành lòng gác lại một vần thơ
 Để giạt mình con tiếc ngẩn tiếc ngơ
 Như đánh mất một phần đời quý giá

Cũng có lúc thơ như là lặng nín
 Bỏ mặc con hoang hoải giữa chùng mơ
 Thơ bỏ con, con bỗng hóa ngu khờ
 Con quần quại trong niềm đau chia cắt

Ôi Hồn Thơ! hồn đời con lặng ngắt
 Mỗi độ hẹn hò Ngài đến viếng thăm con
 Đã bao phen nén chịu đến hao mòn
 Xin cất tiếng cho Lời thơ bùng vỡ

Thơ trong con, thơ như là hơi thở
 Từng nhịp phập phồng luân chuyển khôn ngơi
 Ngài đem Hồn Thơ thánh hóa hồn đời
 Như thổi tác thành thổi vào con hồn sống

Thơ là sống, cùng với thơ con sống
 Thơ là hồn, nâng con tới vô biên
 Được gặp Ngài nơi sâu thẳm con tim
 Con sung sướng tiếng thơ reo hạnh phúc

RỔNG

*“This frail vessel thou emptiest again and again,
 and fillest it ever with fresh life”*
 (Tagore, Gitanjali – 1)

Những tháng ngày lặng lẽ
 Tôi làm rỗng đời mình
 Tim tôi dẫu nhỏ bé
 Xin được yêu trọn tình

Xin làm căn phòng rỗng
 Cho nắng sớm ủa vào
 Hông đời tôi nồng ấm
 Những yêu thương ngọt ngào

Xin làm vương cửa trống
 Đón gió chiều xôn xao
 Tình tôi bay lộng lộng
 Như sóng triều dâng cao

Này tim tôi rộng mở
 Như vương cửa cuộc đời
 Đợi Người về gặp gỡ
 Cho tình yêu lên ngôi

Đời tôi căn phòng rỗng
 Bồi hồi những khát khao
 Xin Người như gió lộng
 Cứ hồn nhiên ủa vào

Tôi như cây sáo nhỏ
 Đã khoét cạn đời mình
 Đợi Người như hơi thở
 Tấu khúc nhạc huyền linh

Tôi như khoang tàu rỗng
 Trên cuộc thế dậm trường
 Đợi tay Người đưa dẫn
 Về bến bờ yêu thương

Tôi như khung trời rộng
 Mở ra với đại ngàn
 Xuyên khung trời trống rỗng
 Nắng ùa vào nhân gian

Khung đời tôi đã trống
 Chờ Người về qua đây
 Con tim tôi đã rỗng
 Đợi Người thương đổ đầy

CĂN PHÒNG TRÁI TIM

“Sự thật sẽ cho các người được tự do” (Ga 8,32)

Tôi sẽ để Người vào
 Giữa căn phòng còn ngổn ngang bẽ bộn
 Như đời tôi hỗn độn
 Chưa biết tự mình phải xếp dọn làm sao

Tôi sẽ mở lời chào
 Khi gương mặt mình chưa kịp thoa son điểm phấn
 Những lo toan vướng bận
 Vụn vỡ theo chiếc mặt nạ cuộc đời

Tôi sẽ buông rơi
 Chiếc cốc pha lê đã một thời nâng niu ve vuốt
 Lung linh trong suốt
 Chất chứa bao ảo vọng hảo huyền

Tôi sẽ mời Người vào một chỗ rất riêng
 Nơi căn phòng trái tim tôi ẩn trú
 Nơi tôi là tôi với rất nhiều những vùi chôn che phủ
 Gặp được Người, tôi gặp lại chính tôi

Những chông cưỡng vùng vằng sẽ buông lơi
 Để bàn tay Người chạm vào vết thương nhói buốt
 Bàn tay của một người thầy thuốc
 Chữa lành những điều làm lê lếch đời tôi

Sẽ không còn những lo sợ xa xôi
 Bởi nỗi nghi nan về một tình yêu vô điều kiện
 Sẽ không còn phải ra công đoạt chiếm
 Một tình yêu vốn đã thuộc về tôi

Sẽ bình an và thanh thản buông trôi
 Những cố công vụng về và góc nghếch
 Cùng ngạo khí ngô nghê làm đời tôi mỗi một
 Chỉ để tỏ ra mình đáng được yêu

Sẽ an tâm và hạnh phúc thật nhiều
 Khi tôi thấy mình trong con tim Người Ấy
 Con tim tôi sẽ reo hò múa nhảy
 Hát mừng ngày ơn cứu độ đến nhà tôi

THẬP GIÁ CỨU ĐỘ

Là sự điên rồ với những kẻ khôn ngoan
 Là điều nhục nhã với những người quyền thế
 Thập giá mọc lên trong vũng đời tội lệ
 Đẹp diệu vời ngất ngưỡng giữa trời thơ

Thập giá giương cao trên đỉnh Núi Thờ
 Là Duyên cứu độ cho bao người tin cậy
 Là Có ngã sa cho những ai ruồng rẫy
 Để nhiều điều hiển lộ giữa trời thanh...

Là bảo chứng tình yêu từ cùng cõi cao xanh
 Đến bén rễ giữa cung lòng đất thấp
 Được vun xới bằng thịt xương nồng thắm
 Được tưới gội trong máu huyết đậm tình

Trải qua bao mùa giông gió điêu linh
 Thập giá dẫn đưa đoàn người về phía trước
 Bao trăm năm những bước người tiếp bước
 Cõi trần hoàn rộn khúc khải hoàn ca

Thập giá chẳng cần những bóng bẩy hào hoa
 Có cần chẳng là tình yêu sâu đậm
 Mọi sự sẽ qua như trấu tro rác bần
 Chỉ tình yêu đọng mãi giữa trời thơ

Thập giá đâu sợ trụi trần nhuốc nhơ
 Có sợ chẳng những giả hình tô điểm
 Là hiện thân của tình yêu miên viễn
 Thập giá cho đi, cho đến cạn đến cùng

Thập giá lặng thinh trong đêm tối mịt mù
 Sẽ sáng rực trời nguồn ân thiêng vĩnh phúc
 Sẽ phá tan mọi tối tăm tù ngục
 Dẫn đưa đoàn người về cõi sống thiên thu

Với những ai thật lòng theo sát gót Giêsu
 Thập giá muôn đời là niềm đau đẫm máu
 Niềm đau kết thành vàng châu ngọc báu
 Lóng lánh giữa trời Thập Giá Vinh Quang.

XIN DẠY CON

Xin dạy con đừng rót thêm cừu hận
 Khi dòng đời đã không thiếu khổ đau
 Xin dạy con đừng chắt thêm cay đắng
 Vô tâm chìm thuyền nhân thế chìm sâu

Xin dạy con đừng gây thêm thù nghịch
 Khi tình người đã rách nát tả tơi
 Xin dạy con đừng chĩa thêm vết tích
 Cho đau thương vỡ nát gương mặt đời

Xin dạy con đừng gieo thêm nghi ngại
 Giữa lòng người còn non nớt niềm tin
 Xin dạy con đừng rẽ chia oan trái
 Xé Đạo ra ngàn mảnh vụn vô hình

Xin dạy con đừng nhân danh ngôn sứ
 Phản kháng mọi bề bằng gây chiến hung hăng
 Xin dạy con đừng tiếp tay quý dũ
 Phá đổ mọi nơi trong thô lỗ cộc cằn

Xin dạy con đừng say sưa bảo thủ
 Mãi chìm mình trong cay đắng để duôi
 Xin dạy con không làm người xét xử
 Mãi u mê trong thành kiến hẹp hòi

Xin dạy con đừng đứng trên trịch thượng
 Chỉ lối vẽ đường bằng lời trống lẽ suông
 Xin dạy con không đứng ngoài tinh tướng
 Chỉ trích mỉa mai bằng ngữ lộng ngôn cuồng

Xin dạy con buông vòng gai nhọn hoắt
 Để gương mặt Người thời loang lổ ử ê
 Xin dạy con buông lưới dòng đinh sắt
 Để Thân Thể kia thời rách nát ê chề

TỘI VÀ TÌNH

*“Con nghe thấy tiếng Ngài trong vườn,
 con sợ hãi vì con trần truồng,
 nên con lẩn trốn...” (St 3,10)*

Từ con dệt lá che thân
 Thà chạy trốn Chúa hơn chân nhận mình
 Tưởng con phạm tội tày đình
 Đành thôi bẻ gãy vụn tình Cha ban

Từ con chạy trốn Thiên Nhan
 Từ con đóng cửa thiên đàng trong con
 Hồn trần sâu muện héo hon
 Cỏ cây gai góc phủ mòn đời xanh

Vườn yêu thương vỡ tan tàn
 Bờ nghiêng dốc nắng liểu xanh rữ buồn
 Đầm đĩa Trời đổ lệ tuôn
 Trơ vơ đất trắng thẹn thuồng xót xa

Từ con đổ vỡ cùng Cha
 Bao là đổ vỡ lan xa dậm trường
 Thịt lia thịt, xương lia xương
 Nghĩa tình đứt đoạn trăm đường rẽ phân

Từ con dệt áo che thân
 Đậy che nhuộm hổ trụi trần tội khiên
 Than ôi, thảm địa sấu thiên!
 Than ôi, tang tóc triển miên dập nhôi!
 Tưởng đời con đã xong rồi
 Tưởng phận con mãi nổi trôi kiếp người...
 Con gieo hạt tội xuống đời
 Cha thương tuôn đổ mưa trời thánh ân
 Tình thương xa cứu tội gần
 Tình thương rộng cứu gian trần nhỏ nhoi
 Đời con vũng đọng hẹp hòi
 Sao cứu mang nổi tội đời truân chuyên
 Nhờ tình Cha quá nhân hiền
 Cha thương cho hạt oan khiên đâm chồi
 Cây mọc lên giữa lòng đời
 Cây mọc lên giữa kiếp người điêu linh
 Cây vươn cao bóng Thập hình
 Cây che bóng mát trường sinh cho đời
 Chiều nay giông gió tả tơi
 Con về nước mắt lên Trời. Lạy Cha!..
 Cây Tình Yêu bỗng trở hoa
 Trong con bỗng chốc vỡ òa ăn năn
 Giáo đường phủ tím màu khăn
 Đời con phủ kính bụi trần chìm sâu
 Nhờ tình thương quá nhiệm mầu
 Cho con làm lại từ đầu
 Cha ơi...

VỀ NHÀ

Tìm đâu một khoảng lặng
 Trong thế giới ồn ào?
 Tìm đâu miền tịnh vắng
 Giữa biển đời xô xao?

Biển đời vốn xô xao
 Có bao giờ thanh tĩnh
 Dòng đời vẫn ồn ào
 Tự ngàn xưa bất định

Là đời không lặng nín
 Hay giông gió tại lòng?
 Là đời không chân chính
 Hay lòng người cong cong?

Là dòng đời vẫn đục
 Hay mắt chẳng còn trong?
 Là đời đang ruồng mục
 Hay tại lòng rộng không?

Tìm đâu chút nghỉ ngơi
 Khi lòng chưa thanh tĩnh
 Tìm đâu bóng nụ cười
 Khi tâm không an tịnh

Đời dập dùi vô định
 Kéo người đi rất xa
 Người mang hồn lữ thứ
 Mỗi khi quay về nhà

Người về như khách trọ
 Trong căn nhà thân quen
 Bao điều chưa rủ bỏ
 Giữa chợ đời bon chen.

Người về ngang trước ngõ
Sao chân bỗng ngập ngừng
Người ngại ngừng lấp ló
Như kẻ lạ người dung.

Này hỡi người cô lữ
Lòng trĩu gánh nặng nề
Bước vào nhà đi chú
Trỗi khúc nhạc ngày về.

Người chờ người vò võ
Tận sâu thẳm cõi lòng
Rét run mùa giông gió
Người nhen bếp lửa hồng.

Người chờ người lâu lắm
Bên gốc rạ buông rơm
Về xây lại mái ấm
Vối canh ngọt cơm thơm.

Vối rượu nồng bánh trắng
Vối muối mặn gừng cay
Vối tình sâu nghĩa nặng
Vối tim yêu ấp đầy.

Đường trần thôi quạnh quẽ
Người về bến nghỉ ngơi
Mái tranh chiều lặng lẽ
Nhả khói bay về trời...

MỘT THOÁNG

Người như cơn gió thoảng
 Qua đời tôi một ngày
 Lòng chênh chao xáo loạn
 Như lá chiều bay bay

Như rừng Thu trút lá
 Trơ những nhánh hao gầy
 Thấy đời trần trụi quá
 Trơ vơ những bàn tay

Đã trôi đi sạch sẽ
 Những phù hoa một thời
 Giữa rừng chiều quạnh quẽ
 Tôi trơ trọi là tôi

Người như cơn gió thoảng
 Qua đời tôi một ngày
 Giật mình tôi tỉnh mộng
 Thấy đời mình là đây

Thả rơi bao phù phiếm
 Lòng bỗng nhẹ như mây
 Nghe trong tôi biển chuyển
 Bao mới mẻ đủ đầy

Sẽ không còn vọng ngóng
 Những tìm kiếm xa xôi
 Tan đi bao ảo mộng
 Tôi nguyên vẹn là tôi

Người như cơn gió thoảng
 Qua đời tôi một ngày
 Chỉ bên nhau một thoáng
 Thế là tôi đổi thay...

LỜI KINH CỦA NGƯỜI VÁ XE

Một góc đường con ngõ lặng lẽ
 Ngắm dòng người xuôi ngược bốn ba
 Tất bật dòng đời những chuyến xe qua
 Về muôn ngã trên thênh thang đại lộ

Đại lộ cuộc đời biết bao là hăm hố
 Những vòng xe ngỡ nghếch nối đuôi nhau
 Người xưa người chẩy mãi về đâu
 Giữa bon chen chập chùng phố xá?...

Đại lộ cuộc đời chắp nhau nhiều miếng vá
 Những bánh xe lăn vô tội vô tình
 Lăn cả vào những mũi nhọn dẫu đinh
 Chông chéo lên nhau bánh xe đời xẹp lép

Có gã thợ ngồi bên góc đường lặng lẽ
 Vẫn miệt mài vá lại những bánh xe
 Trong cái nắng như nung buổi trưa hè
 Gã chăm chút vá từng dẫu đinh oan nghiệt

Có những lời kinh lặng trầm mà tha thiết
 Được dâng lên bằng hy tế cuộc đời
 Có những tình yêu lặng trầm nhưng mãnh liệt
 Chảy suốt dòng lịch sử vẫn không ngơi...

GÓC RIÊNG

Một góc riêng lặng lẽ
 Giữa dòng xoáy không ngơi
 Lòng như hơi thở nhẹ
 Bình yên một góc trời

Góc riêng trên phố nắng
 Đẹp như áng mây trôi
 Khi mình ta đứng lặng
 Giữa cuộn xoay lòng đời

Góc riêng bên phố vắng
 Giữa đường đột chiều mưa
 Trôi vào ta khoảng lặng
 Thoả lòng hát say sưa

Góc riêng như khoảng trống
 Rụng rơi những đa mang
 Trả về ta lồng lộng
 Một vùng trời thênh thang

Góc riêng như điểm hẹn
 Người về tự ngàn xa
 Nghe nhịp chân rón rén
 Đã thật gần trong ta

Một góc riêng lặng lẽ
 Giữa vòng xoay cuộc đời
 Một khoảng riêng nhỏ bé
 Hướng lòng ta về Trời

MỘT CHÚT

Chỉ cần một chút hồi tâm
 Đã nghe tiếng gọi âm thầm trong tim
 Đường hoang đã mỗi cánh chim
 Đời hoang đã sợ ngập chìm bến mê

Chỉ cần ước muốn quay về
 Tình Cha đã chảy tràn trề trong con
 Càng chờ càng đợi mỗi mòn
 Tình càng nung nấu sắt son vững bền

Chỉ cần một chút vùng lên
 Đã nghe sức sống tràn lênh láng lòng
 Giậm chân rũ bỏ bụi hồng
 Buông tay rũ bỏ đèo bồng cuồng si

Chỉ cần một bước chân đi
 Quan san cách trở ngại chi đường dài
 Trời xanh rộng mở tương lai
 Đất tươi theo mỗi gót hài nở hoa

Chỉ vừa lấp ló từ xa
 Đã chìm gọn giữa tay Cha đón mừng
 Tội đời bỏ lại sau lưng
 Về... Vui như thể chưa từng chia ly

Chỉ cần tay chấp gối quỳ
 Nghe lời hòa giải thắm thì thắm sâu
 Chỉ cần làm lại từ đầu
 Cách ngăn đã có nhịp cầu tình Cha

Chỉ cần chân bước vào nhà
 Chẳng mơ chi nữa cao xa cuộc đời
 Tình Cha êm ái gọi mời
 Nhà Cha chứa cả đất trời mệnh mông

Chỉ cần một chút tấm lòng
 Sẽ reo hạnh phúc trong vòng tay Cha.

TRONG VÒNG TAY CHÚA

Xin Người nghiêng xuống bờ vai
 Khi đời con đã mệt nhoài lòng bông
 Cho đầu con tựa vào lòng
 Cho con nép mặt tuôn dòng lệ cay

Xin Người xòe cả hai tay
 Cho con gục mặt khóc ngày đoàn viên
 Trong bàn tay ấm dịu hiền
 Cho con trút cạn niềm riêng đọng đầy

Xin Người dang cả hai tay
 Ôm con, một phận tội đầy xác xơ
 Sau bao trôi nổi vật vờ
 Cho con về lại bến bờ nồng say

Xin Người khép chặt vòng tay
 Giữ con xa bầy trần đầy gai chông
 Như núi đá, như thành đồng
 Đẩy lui mưu chước tấn công phủ dày

Xin Người nắm chặt bàn tay
 Dắt con đi giữa vẩn xoay cuộc đời
 Về triển suối mát xanh tươi
 Về miền nắng ấm reo vui dạt dào

Trong vòng tay Chúa ngọt ngào
 Con ngâm nga khúc đồng dao thiên đàng...

VỤN TRÒN TÌNH CHA

*“Anh còn ở đằng xa,
thì người Cha đã trông thấy.
Ông chạnh lòng thương,
chạy ra ôm cổ và hôn anh thấm thối” (Lc 15,20)*

Liệu con còn có là con
Chân hoang lê giữa lối mòn ngày xưa
Đường trần tội nghiệt dây dưa
Bao nhiêu gột rửa cho vừa... Cha ơi!

Con ngoảnh mặt với tình Trời
Con quay lưng với tình Người yêu thương
Con lêu lổng giữa trăm đường
Con hoang đàng giữa phố phường phù hoa

Bao nhiêu ân đã phôi pha
Bao nhiêu nghĩa đã nhạt nhòa trong con
Thân tàn ma dại héo hon
Liệu con còn có là con thuở nào

Chiều nay gió vọng thì ào
Nghe như mời gọi ngọt ngào tình Cha
Đồng hoang. Cỏ cháy. Chiều tà...
Giật mình, con bật khóc òa mình con

Con về tìm lại tình son
Con về sống lại tình con trong nhà
Đường về Cha đón từ xa
Tai con ngọt lịm lời Cha thì thấm

Hôn lên những vết thương bầm
Xoa lên những dấu lỗi lầm tội khiên
Tình con bao nẻo đường riêng
Tình Cha luôn mãi một niềm thứ tha

Con đi lạc ngút ngàn xa
 Vẫn luôn dang rộng tay Cha gọi mời
 Con chìm tận đáy cuộc đời
 Cha nâng lên tới đỉnh trời vô biên

 Trong tình Cha quá nhân hiền
 Con về trút cạn muộn phiền lo toan
 Thì ra con vẫn là con
 Nhờ tình Cha quá vẹn tròn thủy chung

BẮT NGỜ

*Thương tặng các bạn sinh viên
 Khóa Linh Thao Thanh Hóa 08-2010*

Có những niềm vui đến bất ngờ
 Rọi đời bừng sáng ánh nhưng mơ
 Bình an dịu ngọt như mật ngọt
 Êm ái hồn reo ngập suối thơ

Có những cơ duyên tưởng tình cờ
 Giật mình ngỡ ngẩn đến ngẩn ngờ
 Niềm vui phút chốc như bùng vỡ
 Hạnh phúc trào tuôn chảy tràn bờ

Chúa đến bên con thật bất ngờ
 Con như lạc bước giữa trời mơ
 Hồn khô bỏng cháy như cỏ khát
 Bỗng vào mùa ngút ngát xanh lơ

Chúa viếng thăm con, tưởng tình cờ
 Khi lòng chẳng ước, dạ chẳng mơ
 Đang giữa trùng khơi muôn sóng cả
 Bỗng chốc thuyền nan gặp bến bờ...

Xin cho con ánh mắt trẻ thơ
 Dạy con chiêm ngưỡng những bất ngờ
 Để bao tình cờ trên cuộc thế
 Đẹp như đã hẹn tự bao giờ...

NGƯỜI VỀ

Như đôi chiều nhạt nắng
 Thu hanh hao lá vàng
 Vững đời chiều quạnh vắng
 Gióng gió lừa mệnh mang

Như rừng chiều lặng gió
 Cây chết cứng đợi chờ
 Hồn chiều chùng bỏ ngõ
 Giữa ngàn trùng bơ vơ

Khi sương chiều lay lắt
 Giăng kín nẻo sơn khê
 Lòng chiều bao hiu hắt
 Ngong ngóng đợi Người về...

Người về như gió mát
 Lướt khúc nhạc mê ly
 Phím hồn reo xào xạc
 Rung âm vọng điệu kỳ

Người về như nắng ấm
 Tung vương vãi mây hồng
 Đôi chiều bùng rực thắm
 Rừng thu vàng mệnh mong

Người về trên lá mới
Mượt sắc xanh nõn nà
Người về trên hoa cỏ
Rợp góc trời bao la...

Người về trong tim nhỏ
Dâng ấm ấp sóng triều
Rộn ràng tim mở ngõ
Choáng ngợp một trời yêu

Người về như hơi thở
Êm êm tiếng thầm thì
Hồn con đang rộng mở
Người ơi, Người về đi...

ĐÌNH CHẨN

*Tên thật: Giuse Trần Văn Đĩnh - Bút danh: Đình Chẩn
Sinh ngày: 15-10-1983 - Địa chỉ: Xóm 8 xã Khánh Mậu,
huyện Yên Khánh, tỉnh Ninh Bình - Thuộc: Giáo xứ Nam
Biên, địa phận Phát Diệm. Chủng sinh, Đại học Giáo hoàng
Urbaniana, Roma.*

Thời gian bắt đầu tập làm thơ: từ 2006. Đã dịch Toàn Tập Thơ Thánh Têrêxa Hải Đồng Giêsu. Tham gia trang thơ Đồng Xanh Thơ Dũng Lạc từ số đầu tiên 2007 www.dunglac.org; www.phatdiem.org, báo Ephata, chuyên mục Bảo Vệ Sự Sống.

Email: dinhchan973@gmail.com

TÌM MỘT CON ĐƯỜNG, TÌM MỘT LỐI ĐI..

Có những chiều thu tôi thấy mình như chiếc bình gốm mỏng manh, bơ vơ trong túp lều tranh ven sông. Tôi tự hỏi mình là ai, ngẫu nhiên hay ai đã thêu dệt hình hài này; phải chăng đời là bể khổ, hay “*tất cả là hồng ân*” như tiếng nàng Tiên Sa* hát đầu đây...vv. Nhưng than ôi, chiếc bình sành vô danh tiểu tốt chẳng thể nào tìm được lời giải đáp! Bỗng một hôm có Tiên ông bơi thuyền hiện về trong giấc mơ bảo: con chớ buồn, kẻ thấp hèn không thể nhìn xa trông rộng được. Để ta cõng con trèo lên vai những người khổng lồ thì may ra sẽ thấy chút ít.

Tìm về cội nguồn, tôi nghe tiên sinh Aristotle nói: tôi hiện hữu là hiện hữu trong một hình thể nào đó, một chất liệu nào đó, do một ai đó và để làm gì đó. Ô có bốn nguyên nhân cơ đấy! Tôi thấy mình mang hình chiếc bình gốm như bao chiếc khác, nhưng cũng là chiếc duy nhất trên đời. Tôi được thêu dệt trong cung lòng mẹ suốt 9 tháng 10 ngày và thừa hưởng chất liệu từ đó. Nhưng ai đã nhào nặn nên tôi và đâu là ý nghĩa cuộc đời? Tôi tin có bàn tay Đấng Vô Hình đã âm thầm thêu dệt tôi trong dạ mẹ. Chính Người mới là nguyên nhân tác thành cho cuộc đời tôi ý nghĩa. Người ban cho tôi trí khôn và tự do để nhận biết và yêu mến Người. Người là Cha đích thực của nhân loại.

** Tên Thánh nữ Têrêxa Hải Đồng Giêsu, theo phiên âm đề nghị của Võ Long Tê và Phạm Đình Khiêm (TTT).*

Các vĩ nhân đều đi kiếm tìm Chân Thiện Mỹ, nhưng phần lớn qua những nẻo đường từ dưới đi lên bằng khả năng thuần túy của con người. Những con đường họ vạch ra thật muôn màu muôn vẻ song làm sao tôi có thể *tự cứu mình* khi tôi đang đắm chìm giữa *tham sân si*?! Tôi cần một Ai đó tựa hồ người mẹ khi thấy đứa con chết đuối tức thì gieo mình xuống ôm nó lên bất chấp hiểm nguy. Bây giờ tôi biết có một Con Người còn yêu thương tôi gấp vạn lần như thế: “Đức Giê-su Kitô vốn dĩ là Thiên Chúa mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa, nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân sống như người trần thế. Người lại còn hạ mình, vâng lời cho đến nỗi bằng lòng chịu chết, chết trên cây thập tự” (Pl 2, 6-8). Chính Con Người ấy là đường là sự thật và là sự sống cho tôi (Ga 14,6). Tôi tin “Thiên Chúa yêu thế gian đến nỗi đã ban Con Một, để ai tin vào Con của Người thì khỏi phải chết, nhưng được sống muôn đời” (Ga 3, 13-16). Nhà bác học Pascal nói thật chí lý: “Điều tổn thất khi tin vào Chúa là rất nhỏ, những hậu quả do nghi ngờ có thể là rất lớn”.

Lần tiếng gọi *hãy theo Thầy* tôi chợt nghe đâu đây một cung giọng tha thiết mà trong trẻo, bình dị mà sâu sắc, vừa khiêm nhường vừa thánh thiện tựa hồ giai điệu hạc cầm của Nàng thơ Tiên Sa gọi mời. Cõi trống vắng trong tôi gần như bị mê hoặc hấp theo giữa thình không đến nỗi tôi ước ao ngâm nga lại một chút bằng thứ tiếng phàm tục của mình. Thật vui biết bao khi nghe Tiên Sa kể rằng khi còn ở cõi trần, Nàng cũng từng mơ ước đến quê hương tôi. Càng vui hơn khi biết trước khi trèo lên đỉnh Cát Minh, Nàng cũng không biết làm thơ như tôi. Nàng từng *nếm mật nằm gai*(*), nhưng khi được Tình Yêu đưa lên chót đỉnh Calvê,

* *Chị Thánh Têrêxa 4 tuổi mồ côi mẹ, 21 tuổi mồ côi cha.*

thì con đường hẹp khúc khuỷu Nàng đã đi qua hiện ra như một dòng thiên ân toàn bích uốn lượn qua thung lũng dương gian. Với đôi mắt trẻ thơ đầy trực giác tâm linh, Nàng đã thốt lên: **Tất cả là hồng ân - Tout est Grâce!** Thảo nào ngay lời mở đầu *Chuyện Một Tâm Hồn* Nàng đã cao giọng hát:

*“Lòng Thương Xót Chúa khôn vơi,
Hồn con khao khát muôn đời tụng ca”* (Thủ Bản A 2,1r;
Tv 89,2).

Cái nhìn ấy như dẫn luồng sáng vào sưởi ấm cõi bình sành vốn trống vắng trong tôi. Đâu phải ngẫu nhiên Chúa dựng nên cõi trống ấy, nhưng là để cho linh hồn tôi có một không gian tự do làm một máng cỏ đơn sơ cho Người. Thật kỳ diệu, như thánh Phaolô từng nói: *“Kho tàng ấy, chúng tôi lại chứa đựng trong những bình sành, để chúng tỏ quyền năng phi thường phát xuất từ Thiên Chúa, chứ không phải từ chúng tôi”* (2 Cr 4,7). Xét cho cùng, chính cuộc đời tôi, từ hạt mầm đức tin, cho đến tất cả những gì tôi có cũng như tôi là, từ bầu không khí hít thở cho đến hạt cơm đều do ơn Chúa ban qua thiên nhiên, ông bà, cha mẹ, thầy cô, anh chị em bạn bè, qua Giáo hội cũng như xã hội...vv. Được *lãnh nhận nhưng không* thì tôi cũng được mời gọi trao ban như vậy. Như thế tôi chẳng có gì để tự hào về mình: *“Nếu phải tự hào, thì tôi sẽ tự hào về những yếu đuối của tôi”* (2Cr 11,30). Tiên Nữ bảo rằng cả những nghịch cảnh cũng là khí cụ Chúa dùng để tôi luyện bình gốm. Vâng, tất cả là hồng ân! Hồng ân Sự Sống quý giá như thế, tiếc thay nhân loại hôm nay vô tình hay hữu ý đang loại trừ Sự Sống hàng chục triệu thai nhi mỗi năm ngay từ trong cung lòng mẹ.

Tiên Sa cũng nói rằng tự sức riêng, Nàng thấy không thể trèo lên đỉnh núi qua từng bậc thăm thẳm như các vĩ nhân.

Nàng chỉ có thể làm được những việc lật vật hàng ngày với tất cả tấm lòng. Nhưng không vì thế mà thất vọng. Nàng bảo bây giờ người ta có thể đi thang máy lên đỉnh núi mà chẳng thấy mệt nhọc gì. Thang máy ấy chính là Ông Chúa ban, là chính Đức Kitô, chỉ cần có lòng khao khát lên đó, rồi càng giữ mình nhỏ bé thì càng dễ qua cửa hẹp. Tiên Sa đã giúp tôi và mọi người nhận ra một ơn gọi phổ quát: “...*Con hiểu rằng Tình Yêu bao hàm tất cả mọi Ông Gọi, ôm trọn tất cả, Tình Yêu là tất cả, mọi nơi, mọi thời...Tóm lại, Tình Yêu là Vĩnh Cửu!.[...].Ôi lạy Chúa Giêsu, Tình Yêu duy nhất của con...Cuối cùng con đã tìm thấy ơn gọi của mình, ơn gọi của con chính là Tình Yêu!... Vâng, con đã tìm thấy, đó chính là Tình Yêu!...*” (Thủ Bản B 3v).

Roma, ngày lễ Tạ ơn 2011

ĐÌNH CHẨN

TUYỂN THƠ

BẠC VÀNG BỎ LỖ

Mỗi ngày con bỏ lỗ
 Bao nhiêu là bạc vàng
 Không kiếm tìm sinh lợi
 Chôn vùi bao thời gian

Từng giây con hít thở
 Bao nhiêu là khí trời
 Thế mà không nhớ đến
 Đấng trên đầu là ai!

Của ăn đàng, nước uống
 Núi rừng và biển khơi
 Thế mà con không biết
 Cảm ơn lấy một lời!

THANKS GIVINGS

Ôi! Tích tắc thiên thần thành ác quỷ
 Bỏ thiên đường chọn địa ngục âm ty
 Kia! phút chốc tội nhân vào thiên quốc
 Số phận nào hay lựa chọn tự do!?

Trước nhan Chúa, hỏi ai người thánh thiện
 Chốn gian trần ai chắc đã hơn ai
 Sao ngông cuồng che mặt trời chân lý
 Không kiếm tìm cho nén bạc sinh sôi

Từng hơi thở, từng phút giây đang sống
 Có bao giờ tôi tự hỏi vì sao?
 Hoa tỏa hương và chim trời ca hát
 Hay nhắc tôi chưa cảm tạ trời cao!?

Tùng bát cơm trộn mồ hôi nước mắt
 Bao nhiêu điều đâu phải bởi ngẫu nhiên
 Tôi chẳng biết lấy gì đền đáp lại
 Lẽ nào không được lời nói yêu thương

Ôi Thượng Đế, ước gì từng giây phút
 Khấp gian trần say hòa khúc tạ ơn
 Càng du dương, phúc lộc càng tuôn tràn
 Cho thiên đàng hiện hình trên mặt đất

Từng phút giây, thẳng... trăm... thêm từng nốt
 Thêm một người, thêm cung bậc yêu thương
 Cứ vang lên vang vọng đến vô cùng
 Dâng lên Ngài lời tri ân cảm tạ

CHỢT MƠ

Chợt đêm qua con nằm mơ thấy bố
 Khi xưa ngồi kéo vó bè ven sông
 Kéo kẹt ru cho con ngủ êm đềm
 Đóm lập lòe châm thuốc lào thương nhớ

Và từng phút cất lên từng mẻ vó
 Bao miền trường có mẻ được mẻ không
 Mẻ con cua, mẻ cá bống, tép tôm
 Cũng nhiều khi cả bè bồng cỏ rác

Nhờ chiếc hom, cá tôm cua thì lọt
 Cỏ rác bè cũng đến lượt trôi đi
 Từng ấy đêm, hạt đỗ đèn hoa kỳ
 Điều thuốc lào trắng mây lều con ngủ

Thường mỗi đêm bố kéo phần quá nửa
 Ba tư giờ mới chịu để anh con
 Nhưng nhiều khi thấy con mệt lại thương
 Thôi chẳng gọi, một mình nghe gà gáy

Và cứ thế gà gáy đi gáy lại
 Bao xuân, hè, tiễn biệt thu đông qua
 Trong cơn mơ gió heo may lại về
 Con nguyện cầu nhìn bố vợ gọng vó

Biển mênh mông, con nguyện cầu xin Chúa
 Cho con làm người kéo vó ra khơi
 Dẫn tay không, dẫn con thả lưới người
 Dẫn đêm trường, miệt mài trong thao thức

Khi niềm tin, không hơn gì hạt cát
 Cá đâu ra giữa sa mạc gian trần?
 Nhưng tình Ngài như biển cả mênh mông
 Để ơn trời cho hồn con bơi lội

CẦU NGUYỆN

Nếu đời ta không còn cầu nguyện
 Sẽ khác nào thuyền gác mái trên sông
 Tự cuốn theo sóng nước xuôi dòng
 Đâu cần phải quý ma nào cảm dỗ
 Có đôi lúc đời mịt mù giông tố
 Con thuyền đời cần phải vũng chèo hơn
 Thuyền chòng chành nhắc ta cầu nguyện luôn
 Bám vào Chúa thuyền nan ta vũng lại.
 Và đôi lúc con thuyền trôi êm ái
 Tim dạt dào có Chúa ở trong ta

Rất tuyệt vời cái giây phút thăng hoa
Tựa thuyền nan ngất ngây trước gió.
Cũng có lúc ta tìm không ra Chúa
Chúa ở đâu? Có Chúa thật không?
Sao ta thấy lòng mình trống trải?
Sao tai ương còn mãi ở trên đời?
Chợt nhớ lại lần kia trên biển khơi
Chúa ngủ. Các tông đồ vẫn thức
Bỗng biển gầm vang, sóng cồn gào thét
Môn đệ hoảng hồn. Chúa đã dẹp yên.

Đừng nhát sợ! Ta hãy vững lòng tin
Mất đức tin là thảm kịch lớn nhất
Không gặp Chúa, đâu phải không có Chúa
Chúa vẫn ở bên, chăm sóc ta luôn.

ĐINH THIỆN PHƯƠNG

Tên thật: Martinô Đinh Thiện Phương - Sinh ngày: 18-8-1983 - tại Sài Gòn - hiện ở: 30/12 Hưng Hóa Phường 6 Quận Tân Bình TP.HCM

ĐTDD: 0902-864-054

Email: thienphuongvh@yahoo.com

TÔI CẦN CHÚA

Nhiều năm trước, trong giờ học Giáo lý, tôi hỏi anh giáo lý viên: “Tin là thế nào?”, anh đáp ngay: “Tin là khẳng định, là đoan chắc về điều gì đó”. Tôi lại tươi cười bảo: “Thế thì làm sao mà lại mất được Đức Tin? Ai ngăn cấm được mình tin đâu ạ?”. Phải, làm sao mất được Đức Tin? Người ta có thể đe dọa, khống chế, bách hại ta, nhưng làm sao bắt ta hết tin? Anh giáo lý viên cũng gật gù: “Nhưng mà thực tế thì nó khác lắm, chả biết nói làm sao, đại khái là nó khác lắm...!”

Tháng ngày trôi qua, tôi mới hiểu ra, không có gì khó bằng giữ được Đức Tin. Không ai, không một ai có thể cướp được niềm tin của ta, nhưng chính ta sẽ vất bỏ niềm tin ấy, một cách thật nhanh chóng.

Tôi đã hàng trăm lần vất bỏ niềm tin, tôi tin tôi có thể làm vĩ nhân và tôi đã từ bỏ điều này chỉ trong ba hôm. Tôi tin tôi sẽ thành một vị Thánh nhưng điều này cũng không lâu hơn một tuần. Tôi tin tôi có một tiềm năng thơ văn chấn động địa cầu, rồi một hôm nào đó, có nhà thơ vĩ đại bắt được tập văn của tôi, và thế là tôi trở nên vĩ đại hơn cả ông ta. Thế mà đến giờ, chỉ có mình tôi là say mê tác phẩm của tôi, còn nhà văn vĩ đại kia vẫn chưa xuất hiện... May mắn thay, tôi vẫn còn niềm tin vào Thiên Chúa! Nhiều lúc tôi tự hỏi, phải chăng đây là tin, hay chỉ là vì gia đình tôi, bạn bè tôi, bác tổ trưởng và cả phường tin như thế nên tôi không dám không tin?

Người ta hay lo rằng tiền bạc giàu sang sẽ làm mất Đức Tin, nhưng cuộc đời cho tôi thấy đau khổ mới đúng là liều thuốc thử Đức Tin công hiệu nhất. Tôi đã sống trong những

đêm trường đầy lo âu, những giai đoạn tăm tối phủ kín bóng đời. Đến nỗi, như Jean Paul Sartre, có khi tôi phải thốt lên: “Đau khổ đời ta thật là vô ích”.

Trong sự bế tắc và buồn chán, tôi gửi tâm tình vào những vần thơ. Tôi không mong ai đọc cả, tôi muốn viết để gửi nó lên trước nhan Thượng Đế, để Người hiểu nỗi buồn của tôi. Hình ảnh Thập giá với *Con Người trần trụi* treo trên đó dường như là niềm hy vọng không chỉ cho tôi, mà cho tất cả chúng tôi! Chúng tôi không đợi chờ *Con Người trần trụi* kia sẽ bước xuống khỏi Thập Tự, phất tay một cái và chúng tôi ở nơi bình an viên mãn! Chúng tôi chỉ nuôi niềm an ủi rằng, đau khổ là thứ không ai tránh được, Chúa Trời cũng không tránh, vậy thì chạy trốn điều không thể trốn quả thật ấu trĩ. Ngay mỗi phút giây trong hiện tại, có hàng triệu người đang đau khổ bên ta. Đau khổ sẽ vơi đi khi những người khổ đau biết đứng lại bên nhau! Đau khổ gặp được một ý nghĩa khi được chia sẻ với nỗi đau khổ của Đấng chịu đóng đinh trên Thập giá.

Nếu không có Thiên Chúa, tôi sẽ thảm bại với những cám dỗ tưởng chừng ngớ ngẩn nhất. Nhiều lần tôi chẳng muốn tin là có Thiên Chúa và sự Phục Sinh, nhưng biết làm sao, Thiên Chúa vẫn ở đó, dù tôi có tin hay không. Đến nay, tôi không còn dám chắc về độ mạnh của Đức Tin nơi mình, tôi có thể không vững tin nhưng có một điều mà tôi luôn cảm nhận một cách chắc chắn: Tôi cần Chúa!

ĐINH THIỆN PHƯƠNG

TUYỂN THƠ

HOÀNG HÔN ĐAU THƯƠNG

Thôi được, anh sẽ trở về lại nơi xóm vắng
 Gục đầu lên chuỗi hạt chiều chớm thu
 Đếm những chiều trôi nhanh và hoàng hôn tắt bên cửa
 Lời kinh Mân Côi u uất hắt hiu theo nắng tan cuối mùa

Em yêu ơi,

Ừ thì anh sẽ ra đi vậy

Anh không muốn làm thập giá trên vai em

Để đời em về sau mãi gió mưa đêm tối

Đằng đẵng tháng ngày ôm bóng hình vạn lối

Giữa trần gian lạc lõng mơ đến cõi địa đàng

Anh âm thầm lên đồi, dang tay lẻ loi làm thập giá

Và chờ mong sẽ có một người con gái

Chịu đóng chặt thân mình vào thập giá là anh

Anh vẫn tin còn thập giá tình yêu

Và vẫn còn những tình yêu thập giá

Rồi một ngày anh trút hơi thở

Nhẹ nhàng trên phiến đá chờ mong

Nếu em đến, đừng đọc kinh em nhé

Vì lời kinh không cho anh được chút ân tình

Sớm mai vào giáo đường,

Em sẽ thấy và tự hỏi,

Sao em và nhân loại luôn mẩn yêu thập giá

Mà đau thương vẫn từng phút triền miên?

Hãy nhìn anh lần cuối, anh sẽ trả lời em
 “Vi em và nhân loại suốt một đời tôn sùng thập giá,
 Mà chưa phút nào yêu kẻ đang trên thập giá dang tay”

GỬI LỜI THƯƠNG LÊN TRỜI

Đêm nay em bay lên bầu trời thăm thẳm
 Nơi anh chưa đặt chân đến một lần
 Nơi phủ nặng những ước mơ một thời tuổi mộng,
 Cửa ước ao bé thơ viết trên những cánh diều

Em hãy mang những lời cầu đôi lứa của ta
 Những gánh nặng u buồn, những đau đớn chia ly
 Để nếu gặp xin trao cho Thượng Đế
 Và nhấn rằng dương thế vẫn mong người!

Nuốt lệ đi em, em hãy cố tươi cười
 Đừng trông lại phía sau, chỉ toàn là đổ nát
 Anh vẫn vậy, ôm đời buồn man mác
 Chết lúc đêm khuya và sống lại đón mặt trời

Biết bao người tin hạnh phúc là tự do
 Còn anh rất tự do nhưng anh đâu hạnh phúc?
 Khi bóng em chìm trong mây hun hút
 Anh nhủ lòng:
 Hạnh phúc khó tìm hơn bao lần tự do!

VŨ TRUNG CHÍNH

*Tên thật: Antôn Vũ Trung Chính - Sinh ngày 21-9-1982
Quê: Giáo xứ Nghi Lộc, Diễn Châu, Nghệ An, thuộc Giáo
phận Vinh. - Tu sĩ dòng Anh Em Hèn Mọn - Khấn lần đầu:
4-9-2008 - Hiện là sinh viên năm 3, học viện Phanxicô Thủ
Đức, 42 Đình Phong Phú, Tăng Nhơn Phú B, Quận 9, Tp
HCM.*

Email: tonytrungchinh@yahoo.com

GÓP CHÚT HƯƠNG SẮC CHO VƯỜN CHÚA

Thời còn học phổ thông tôi thích văn thơ, nhưng tôi không theo nghiệp thơ văn. Tôi chọn học Toán-Lý-Hóa với suy nghĩ thực dụng lúc bấy giờ: có nhiều trường để chọn và để khi ra trường dễ xin việc hơn. Sau đó, tôi vào Đại học Thủy sản Nha Trang, với chuyên ngành Cơ điện lạnh.

Tuy là sinh viên kỹ thuật, thơ văn vẫn luôn là phần quan trọng trong tôi. Khi còn là một học sinh, anh trai đã khuyến khích tôi làm thơ, dù chỉ để cho mình đọc. Câu nói đó in sâu trong tâm trí tôi như một lời khích lệ lớn lao. Và tôi đã tập tễnh làm thơ. Rồi những bài thơ được làm chỉ để cất vào ngăn kéo.

Thời gian học Đại học Thủy sản Nha Trang, cũng là lúc tôi bắt đầu tìm hiểu ơn gọi Dòng Anh Em Hèn Mọn. Tôi có đăng một vài bài trong các tập san của sinh viên. Cũng có những lần hiếm hoi tôi thể hiện mình khi đọc một vài bài trong các buổi sinh hoạt anh em. Những lần ra mắt như vậy, tôi thấy mọi người đón nhận tích cực. Sau này thỉnh thoảng tôi gửi lên tập san học viện và tỉnh dòng, anh em đã đón nhận và khuyến khích tôi rất nhiều, đặc biệt là các bậc đàn anh giàu kinh nghiệm.

Những tác phẩm này được hình thành trong một khoảng thời gian khá dài, có những bài viết từ lúc tôi còn học lớp mười (năm 2000), thời sinh viên và tìm hiểu ơn gọi ở Nha Trang, rồi lúc ở nhà thỉnh sinh Bình Giả, nhà tập Đà Lạt và bây giờ học viện Phanxicô Thủ Đức. Đó là quãng đời đặc biệt trong tôi, từ chàng thanh niên đi tìm lý tưởng sống như bao chàng trai khác, đến con người nghe tiếng gọi và sống cho tiếng gọi đó. Những bài thơ là những chia sẻ của một người trẻ sống và cảm nghiệm đức tin. Hy vọng những tác phẩm này đóng góp thêm chút hương sắc trong vườn hoa của Chúa.

TRUNG CHÍNH

ĐỜI TÌM HIỂU¹*Nha trang 8-2005*

Từ muôn phương ta tìm đến bên nhau,
 Chung mái nhà, chung câu ca điệu hát.
 Những con tim tuổi đôi mươi khao khát,
 Mong ước hiến dâng Chúa cả cuộc đời.
 Dù hai chữ dâng hiến thật chơi vơi,
 Có ai hiểu được lẽ đời là thế.
 Nồi cháo chè kết nên tình huynh đệ,
 Những tháng ngày gian khó ở bên nhau.
 Những bữa cơm với món chính là rau,
 Không cần nổi tiếng cười vui hơn hở.
 Bao trò đùa làm tim ta mãi nhớ,
 Những bất đồng khiến ta hiểu nhau hơn.
 Nói làm chi những phút giận hờn,
 Cứ coi như là tàn dư nông nổi.
 Kiếp con người ai tránh được lầm lỗi.

Bánh thời gian cứ đủng đỉnh lặng trôi,
 Làm dày thêm bao kỷ niệm buồn vui.
 Rồi một ngày trời không bình yên nữa,
 Sóng cuốn trôi bao lần chọn lựa.
 Trên môi người tiếng cười đã dứt đi,
 Trong thình lặng làn gió thổi vu vi.
 Một người đi như chim kia lìa bạn,
 Để lại đàn những nỗi nhớ chứa chan.
 Một lần, hai lần, nhiều lần chia tay,
 Những chua xót nghe ray rút từng ngày.
 Kỷ niệm tràn về lần chia tay ấy,
 Con đường quen, những chiều xưa bùng dậy.
 Lẫn tĩn tâm với biết mấy thân thương,

¹Giai đoạn dự tu trong dòng Phan-xi-cô

Đêm cắm trại bên nhau suốt canh trường.
 Ngày leo núi mồ hôi rơi đẫm áo,
 Chiều tắm suối, tắm biển, cười ngượng ngạo.

Giờ xa rồi những ngày ấy bạn ơi,
 Phút chia tay không ai nói nên lời.
 Đời tìm hiểu ta phiêu diêu là thế.
 Đời tìm hiểu ta vô danh trần thế.
 Là một cuộc gặp gỡ và chia tay,
 Như bài ca như điệu hát từng ngày.
 Có nốt cao có nốt trầm tuyệt vọng.
 Vẫn viết lên lời ca đầy cảm mến,
 Nguyện một đời mến Chúa tự thâm tâm.

RA KHƠI CÙNG CHÚA

*Tập viện Du sinh Đà Lạt
 Chuẩn bị khấn lần đầu 3-7-2008*

Rồi một ngày con bỗng thấy bình yên,
 Như biển lặng ấp yêu những con thuyền.
 Dìu thuyền ra ngoài đại dương xa tít,
 Dù khơi kia có hơi sương mù mịt.
 Chẳng mấy khi bão táp sẽ nổi lên,
 Nhưng con tin có Chúa ở trên thuyền.
 Con an lòng đặt niềm tin nơi Chúa,
 Con sẽ tiến ra ngoài khơi xa nữa.
 Bỏ lại bờ thân thuộc với hư danh,
 Bỏ lại bờ an phận giấc mộng lành.
 Để lao vào lòng biển khơi vô định,
 Xin khép lại ngàn so đo toan tính.
 Bến bờ nào Chúa mời gọi dừng chân,
 Bến bờ nào có suối mát trong ngần.

Xin gọi con sạch muôn vàn tục lụy,
 Để con khoác mối tình Ngài cao quý.
 Bến bờ nào còn bao phủ đêm đen,
 Xin cho con được thấp những ánh đèn,
 Để thế gian với đi màu tăm tối.
 Bến bờ nào chính Chúa đang mời gọi,
 Con lên đường bước tới hôm nay.
 Bến bờ nào hồi bến bờ nào đây,
 Dẫn con luôn đi theo Ngài, lạ Chúa.

DÒNG SÔNG NGỌC²

Dòng sông ngọc tuôn từ trời lấp lánh,
 Dòng sông ngọc giải ánh sáng long lanh.
 Trong gió thoảng đưa êm lời ru mẹ,
 Tiếng ầu ơ giữa cuộc sống trong lành.

Dòng huyền nhiệm xuyên qua màn đêm tối,
 Rọi sáng lòng muốn vươn tới trời xanh.
 Đêm tinh đầu lung linh muôn màu ngọc,
 Gội muôn sự sáng hơn vạn thiên thanh.

Mặc ai đó say giấc giữa đêm lành,
 Dòng êm ái vẫn từng đêm tuôn chảy.
 Ai cô đơn trong giá lạnh đêm nay,
 Giờ tay hứng giọt trời tuôn lặng lẽ.

Làn sương mỏng còn phủ lòng nhân thế,
 Xin vén mở để đón sợi tơ vương.
 Hãy xua tan tăm tối phủ đêm trường,
 Dòng êm ái sẽ tràn tuôn giếng ngọc.

²Một mình trong đêm thánh đầy sao, tôi đã có cảm nghiệm này, nên có lúc tôi đã đặt tựa đề bài thơ: “dòng sông trong đêm thánh”.

Dòng sông ấy mang áng thơ mời mọc,
 Có nụ cười hăng hái buổi ban mai.
 Có trí tâm trong sáng tựa hương lài,
 Mang hy vọng trải dài ra thế giới.

TIẾNG CHUÔNG GỌI MÙA

Tiếng em cười khúc khích
 Trong ánh nắng vàng rơi.
 Gió thả mình chơi với
 Trên tóc mai khờ dại.
 Chuông vàng ngân êm ái
 Bên hiên vắng nhà em.
 Tiếng vọng rất êm đềm
 Giục hồn ai tỉnh dậy.
 Kia ngày vàng đợi đấy
 Ánh sáng chiếu loang đời.
 Mây trắng lững lơ trôi
 Trên đồng xanh gợn sóng.
 Mùa hồng ân chín mọng
 Mưa ơn thánh dạt dào.
 Đổ xuống trên non cao
 Tràn về trên nương lúa.
 Tiếng chuông vàng gõ cửa,
 Tiếng chuông gọi em thơ.
 Mùa hồng phúc mong chờ,
 Ngập hào quang vĩnh cửu,
 Ngập tâm hồn tín hữu.
 Đang đến trong làn mây,
 Gọi mát thế gian này,
 Em chờ mong đón lấy.

TRẦN PHƯƠNG NHÃ

*Tên thật: Maria Trần Thị Phương Nhã - Bút danh: Cỏ Dại
- Sinh ngày: 13 tháng 01 năm 1984, tại giáo xứ Chính Tòa,
Hải Phòng - Công việc hiện nay: Giáo viên.*

*Email: mafilu76411@gmail.com,
cucxuongtpn@yahoo.com*

TÔI HÁT HỘ NGÀI NHỮNG KHÚC TÌNH CA

“Có những phút giây đời người, tôi đã gặp một Giêsu của thành Nazaret và Ngài nhờ tôi hát hộ Ngài những khúc tình ca”

Có một lần tôi tự hỏi mình, vì sao tôi làm thơ. Thi ca dường như không còn được ưa chuộng ở thế hệ của tôi, thế hệ của internet, của nhạc thị trường. Sao tôi lại làm thơ, mà còn là thơ Đạo? Chẳng ai có thể nhận ra chút gì đó đồng điệu giữa hồn thơ Cổ Đại và con người tôi bằng xương, bằng thịt – thật là hai mảng màu đối lập của một bức tranh.

Tôi thường làm thơ và nhận ra Chúa khi ngồi một mình trước màn hình máy tính lúc nửa đêm. Khi xung quanh tôi không còn những hấp dẫn của cuộc sống bên ngoài thì Ngài đến, làm con người thật sự nơi tôi sống dậy. Và tôi đã gặp Ngài từ trong chính những vần thơ. Không phải một Thiên Chúa quyền uy của thuở hồng hoang tạo dựng, một Thiên Chúa dựng lên vũ trụ từ hư không, tôi đã gặp một Giêsu con người, một Thiên Chúa với chiếc bào và những cây đinh của người thợ mộc. Khi đó, những vần thơ cứ tự bật ra như nó vốn đã nằm sẵn trong tâm trí tôi tự bao giờ. Tôi muốn dùng thi ca để vẽ nên bức chân dung Chúa Giêsu trong tôi, một Chúa Giêsu của đời thường như tôi đã gặp.

Tôi không dám nhận mình là một thi sĩ, tôi chỉ là một người hát hộ Chúa bài tình ca mà Chúa viết trong tôi, bài tình ca của tình yêu thương và sự thủy chung nơi Thiên Chúa. Tôi đã từng viết rằng:

*“Chúa chọn con làm một người hành khất
Đi giữa cuộc đời kể câu chuyện tình yêu
Từ lúc tình mơ tới khi nhạt nắng chiều
Xoè bàn tay xin từng người xuôi ngược*

*Xin chút tin yêu, xin lấy niềm mơ ước
Trong gió yên bình xin lấy chút bão giông”*

Và tôi đã nhận ra, chỉ bằng những vần thơ, tôi mới được sống đúng với tâm hồn mình, được đối mặt với những tình cảm thực sự, với những nỗi đau, những kiếm khuyết của bản thân mình chứ không phải là cố gắng gồng mình lên để thể hiện với cuộc đời. Tôi có thể nói hết những điều mình nghĩ, những cảm xúc thực sự mà tôi đã không dám thừa nhận trong cuộc sống đời thường. Cũng chính trong những vần thơ ấy, tôi đã kể về Thiên Chúa của tôi, một Thiên Chúa đã học yêu bằng tình yêu của con người và đã yêu, đã được yêu như một con người. Tôi đã thấy sự vĩ đại nằm trong những điều tưởng chừng là nhỏ bé. Thiên Chúa của tôi không chỉ làm phép lạ khi Ngài hoá bánh ra nhiều, khi Ngài thể hiện quyền năng dẹp yên sóng gió hay chữa lành cho những bệnh nhân. Tôi nhận ra sức mạnh tột cùng của tình yêu khi thấy một Đức Giêsu gượng dậy sau nhiều lần vấp ngã, không phải cho Ngài mà cho những kẻ Ngài yêu. Và tôi chợt hiểu điều Ngài muốn nói với tôi, điều Ngài chờ đợi nơi tôi.

Có một lần, khi tôi làm bài thơ “Nói với Giuđa”, tôi đã mượn lời Đức Giêsu khi Ngài phục sinh để hỏi

*“Con nghĩ gì ơi hỡi Giuđa?
Sao chẳng tin Thầy yêu con nhiều thế.
Cứ khóc đi cho khô dòng lệ
Rồi quay về tình mến chẳng phôi phai”*

Khi đọc những dòng đó, có nhiều người đã phản đối rằng phải chăng tôi đang tiếp tay cho tội lỗi, đang xui con người tiếp tục phạm tội vì Thiên Chúa nhân lành sẽ thứ tha tất cả.

Có một người đã nói rằng Giuđa kẻ bán linh hồn cho quỷ thì không thể nào được tha thứ. Và lúc đó, một ý nghĩ chợt nảy ra trong tôi. Phải, Giuđa đã bán linh hồn cho quỷ nhưng chính chúng ta cũng vậy, có lẽ nào mỗi lần chúng ta phạm tội lại chẳng phải một lần chúng ta đem cầm cố linh hồn mình cho Satan để đổi lấy những gì chúng ta mưu cầu đó sao. Nhưng Thiên Chúa có bỏ ta đâu, Ngài vẫn cần sự cộng tác của chúng ta trong việc chuộc lại linh hồn của chính chúng ta. Ngài cần chúng ta ít nhất là sự tin tưởng, tin tưởng giao cho Ngài tấm giấy biên nhận linh hồn là bằng chứng để Satan thấy rằng Thiên Chúa vẫn có thẩm quyền trên linh hồn ấy chứ không phải chúng ta đã bán đứt nó cho quỷ dữ, để Ngài có thể giúp chúng ta chuộc lại những gì đã mất dù phải trả bằng một cái giá quá đắt là máu thịt của Ngài. Thiên Chúa vẫn chờ đợi chúng ta nhưng Ngài không thể đưa chúng ta về Thiên Đàng khi chúng ta cứ khăng khăng chọn cho mình hoả ngục. Ngài cần nơi chúng ta ít nhất là một bàn tay, một bàn tay để Ngài có thể nắm lấy mà kéo chúng ta lên khỏi vũng lầy mà chúng ta tự nhẩy vào rồi vũng vầy trong tuyệt vọng.

Tôi gửi vào thơ tất cả những cảm nghiệm của mình về tình yêu, về Thiên Chúa như một sự ủi an cho những thất bại, những khiếm khuyết của chính bản thân mình. Dù chẳng sống được như những gì mình đã viết nhưng cũng không quên rằng mình đã dám ước mơ, dám nhận ra để cố gắng hoàn thiện bản thân mình trên con đường trần gian.

TRẦN PHƯƠNG NHÃ

TUYỂN THƠ

MẸ

Chúa đặt con vào cung lòng của mẹ
 Một hạt cát nhỏ nhoi Chúa gửi đến cuộc đời
 Mẹ nâng niu trong nước mắt nụ cười
 Mang nặng, để đau mẹ nuôi con bằng dòng máu đỏ
 Bàn tay mẹ thay bàn tay Thiên Chúa
 Dẫn con đi bước chập chững đầu tiên
 Để dịu dàng dạy con biết đứng lên
 Và bước tiếp sau mỗi lần vấp ngã
 Biết đặt chân trên con đường xa lạ
 Vì đằng sau mẹ âu yếm dõi nhìn
 Mẹ dạy con bài học của trái tim
 Để biết yêu thương trong tình yêu Thiên Chúa
 Lời mẹ hát ru con vào giấc ngủ
 Có nỗi đa đoan của từng kiếp con người
 Có thủy chung mặn muối, nồng vui
 Có cánh cò bay nghiêng theo từng câu hát
 Mẹ đưa con bước vào lòng trái đất
 Bằng tất cả những điều mẹ làm được cho con
 Bằng yêu thương mong bù đắp
 những thứ chẳng vẹn toàn
 Bàn chân mẹ ở ngoài để con đặt chân mình tiếp bước
 Để không bị cỏ cây cào xước
 Mẹ đưa con đến nơi mẹ không thể đến bao giờ
 Con tạ ơn tình yêu Chúa không bến không bờ
 Và ơn mẹ mệnh mông hơn biển cả
 Trong mẹ hiện con tìm hình bóng Chúa
 Nguyện tri ân cho ơn gọi làm người

QUÊ HƯƠNG

Chúa đến bên con
 Trong màu áo nâu của tâm hồn đất Việt
 Trong câu hát ru bên nôi tha thiết
 Thuở ấu thơ mẹ vẫn hát ru con
 Đã yêu rồi chung thủy đến sắt son
 Như muối mặn ngàn năm còn mặn
 Đi tìm nhau bể Nam, bể Bắc
 Như ngày nào trúc vẫn tìm mai
 Đã yêu thương đâu quản đường dài
 Đi tìm nhau suốt tháng ngày rong ruổi
 Ba bốn núi cũng trèo, năm sáu sông cũng lội
 Không kể sang hèn như công chúa Tiên Dung
 Bỏ cung son gác tía lầu hồng
 Để đến bên người trai nghèo không manh áo
 Một Thiên Chúa uy quyền tác tạo
 Dưới chân Ngài là vũ trụ núi non
 Mặc lấy phận người Ngài đến bên con
 Trong cái lạnh của đêm đông thuở ấy.
 Câu chuyện cổ ngày xưa kể lại
 Trong kẻ ăn mày là ông bọt hoá thân
 Xướng thế gian để thử tấm lòng trần
 Cho con tìm Ngài
 trong những phận người mong manh yếu đuối
 Để được nghe những lời Ngài nói
 Để con hay Ngài tồn tại bên con
 Khi bình minh hay lúc hoàng hôn
 Trong lo âu, trong tháng ngày lao nhọc
 Như cô Tấm, anh Khoai con bật khóc
 Và ông tiên, ông bọt lại hiện lên

Như chính Ngài vẫn có ở bên
 Không phút rời xa với tấm lòng nhân hậu
 Trái tim con đôi mắt Ngài nhìn thấu
 Trên mỗi con đường con đặt bước chân qua
 Và Ngài yêu con bằng chính tình yêu
 của mảnh đất cỗi cằn nơi con đã sinh ra.

CÂU CHUYỆN MẠO GAI

Tôi là mào gai
 Ai đã đặt trên đầu vua Do Thái
 Tôi đã từng lớn lên như thân cỏ dại
 Kẻ đi qua không để mắt bao giờ
 Trái tim tôi lạnh giá đến hững hờ
 Nỗi cô đơn mọc lên thành gai nhọn
 Chẳng yêu thương, tôi không hề oán giận
 Kiếp sống một mình đâu làm khổ đến ai
 Có kẻ nào yêu mến được bụi gai
 Trong sa mạc mọc lên rồi tàn lụi
 Như một kẻ dư thừa trong lòng thế giới
 Gai nhọn mọc lên tôi có biết gì đâu
 Cho đến ngày những gai nhọn đâm sâu
 Sự hờ hững nơi tôi làm thịt da Ngài nhỏ máu
 Sự ích kỷ cào nát tấm thân Vua yêu dấu
 Ngài đón nhận tôi trong những tiếng nhạo cười
 Tôi là triều thiên đặt trên trán của Ngài
 Là vương miện của vua vũ trụ
 Ngài đón nhận tôi, tôi chẳng là tôi nữa
 Trong máu Ngài tôi mặc lấy vinh quang
 Ôi nỗi đau thương nức nở cả chiều vàng

Sao Chúa Trời lại cho tôi nhiều thế
 Giá như ngày qua tôi đã từng có thể
 Yêu thương con người dù chỉ một chút thôi
 Những gai nhọn này đâu có mọc trên tôi
 Và không thể làm thân Ngài nhỏ máu
 Ngài ôm tôi trong trái tim yêu dấu
 Dù sự thờ ơ nơi tôi làm tan nát trái tim Ngài

ANH HÙNG

Bản anh hùng ca
 Tôi hát về một con người run sợ
 Không phải những anh hùng lao thân vào biển lửa
 Cái chết thoảng qua nhẹ tựa lông hồng
 Tôi hát bài ca ngợi ca vị anh hùng
 Đang sợ hãi khi nhìn vào cái chết
 Vẫn còn đó ánh trăng khuya vườn Giết
 Nơi Người quỳ cầu nguyện với Chúa Cha
 Nỗi sợ hãi cồn cào từng thớ thịt, mảnh da
 Mồ hôi rơi đã mang màu máu đỏ
 Ngài đã thấy từng chiếc đinh nhát búa
 Thấy tiếng kêu la của những kẻ bội tình
 Thấy đốn đau, nhục nhã của thập hình
 Nỗi sợ hãi làm tâm hồn xao xuyến
 Ngài bật khóc trong xác thân của con người trọn vẹn
 Lời nguyện cầu “Xin cất chén ấy cho con
 Nhưng cũng xin ý Cha được vương tròn
 Đùng vì con mà xin theo Thánh ý”
 Hai ngàn năm, hai mươi thế kỷ
 Bản hùng ca còn hát đến muôn đời

Bản hùng ca hát về một con người
 Dù sợ hãi vẫn tiến vào cõi chết
 Dù chẳng muốn vẫn nói lời già biệt
 Vì tình yêu với muôn triệu con người
 Lê bước chân lặng lẽ tới đỉnh đồi
 Người anh hùng cô đơn chết trên cây thập giá
 Trong đốn đau và trong nhục nhã
 Đem tình yêu nối lại đất với trời

NÓI VỚI CHA

Sao Chúa lại lặng im như thế
 Khi chính con mình đang chết giữa đơn côi
 Trong đốn đau treo xác giữa đỉnh đồi
 Con đã thấy Cha dang tay sau thập giá
 Như muốn đỡ khi con mình vấp ngã
 Như muốn ôm trọn thân xác héo tàn
 Con thấy Cha trong lớp ánh trăng vàng
 Đêm vườn Giê-ti khi con Ngài cầu nguyện
 Ôi, Thiên Chúa! Vì sao không hiện diện
 Trên suốt chặng đường dài, thập giá nặng vai
 Sao chẳng nói một lời dù chỉ một lời thôi
 Để con Cha biết có Cha bên cạnh
 Cha để con Cha đi
 đi đến tận cùng của đốn đau bất hạnh
 Tận đỉnh đau thương thân xác con người
 Để trái tim Cha – Tim của Chúa Trời
 Được đau khổ cùng con trong nỗi đau trần thế
 Trong xác phàm nhân, phận bụi tro nhỏ bé
 Người cô đơn mà chẳng thấy Cha đâu

Đôi Calvê se sắt khúc nhạc sầu
 Nhân loại có hay chăng
 Nước mắt Chúa Cha rơi
 từ phía sau thập giá

GIẤC MƠ CỦA GIÓ

Gió rủ tôi về một ngày hồng hoang
 Về làm nhành hoa bên dòng sông thuở cũ
 Về tựa gối ngủ yên trong vòng tay Thiên Chúa
 Gió rủ tôi về làm bạn với trăng sao
 Về làm vầng mây lơ lửng giữa trời cao
 Thả những lo toan trong dòng đời phiêu bạt
 Gió rủ tôi về làm hạt cát
 Nhờ ngọn triều đưa về bến quê hương
 Rửa sạch trái tim khỏi gió bụi dậm trường
 Về hát lại bài tình ca năm ấy
 Về vườn mình mỗi sớm mai thức dậy
 Thấy mắt nhìn chan chứa những yêu thương
 Bỏ đằng sau những ích kỷ đời thường
 Trong lòng Chúa trở về làm con suối
 Mượn đời cao kê đầu làm gối
 Cháy cồn cào từng cơn sóng ước mơ
 Cháy đi tìm dấu vết của tuổi thơ
 Thuở khát khao mình là nhành huệ trắng
 Cành hoa nhỏ trong bàn tay Đấng Thánh
 Gió rủ tôi về tìm lại trái tim tôi

NGHỊCH LÝ

Ngài dạy con về niềm vui
 Khi trái tim con nổi buồn đang vây kín
 Ngài dạy con về sự sống
 Khi người con yêu thương lìa bỏ cõi đời
 Ngài dạy con về nụ cười
 Trong những lúc một mình con bật khóc
 Ngài kiên trì dạy con từng bài học
 Khi chính con đang chán nản buông xuôi
 Ngài muốn con thấy tình yêu của con người
 Khi con vừa bị tình yêu bội bạc
 Khi chân con gục ngã nơi sa mạc
 Ngài dạy con về sự vĩ đại biển khơi.
 Ngài kể cho con quyền năng của Chúa Trời
 Khi con chỉ là một hạt bụi mong manh trong vũ trụ
 Hạt bụi tầm thường cô đơn bé nhỏ
 Ngọn cỏ hoang chưa ai để ý bao giờ
 Con chẳng có gì ngoài những vần thơ
 Gia tài con tẩm thân bụi tro hoà trong dòng nước mắt
 Là sự tạt nguyện nơi tâm hồn và thể xác
 Là nỗi cô đơn giấu trong những nụ cười
 Sao Ngài dạy con khát vọng của con người
 Sao lại dạy con những điều tưởng chừng là nghịch lý
 Trái tim con mang nhiều điều ích kỉ
 Rộng mệnh mong mà chẳng mang nổi chính mình.
 Con là ai trong cõi nhân sinh
 Mà Ngài dạy con tình yêu của Thiên Chúa?

LỜI RU BÊN THẬP TỰ GIÁ

Mẹ ở đây! Con yêu của mẹ
 Khi những giọt máu đào phủ kín xác thân con
 Khi trời chiều tím ngắt ánh hoàng hôn
 Mẹ đứng đây cạnh bên con của mẹ
 Để hát con nghe lời ru ngày thơ bé
 Mẹ đã ru con bên hang đá đơn nghèo
 “À à ơi! Ngủ đi nhé con yêu”
 Mẹ hát ru con bài ca từ Giavê Thiên Chúa
 Từ thuở hồng hoang khi Ngài đã hứa
 Sẽ ban cho con người Đấng cứu độ trần gian
 Mẹ hát ru con bài ca tháp Babel
 Con thuyền Noê bốn mươi ngày trong nước lũ
 Bài ca Abraham – người tin vào Thiên Chúa
 Bỏ quê hương mình đến miền đất Chúa ban
 Những bài ca về miền đất Cannan
 Bài ca Môse đưa dân Người qua biển cả
 Bài ca kể về Giona trong bụng cá
 Bài ca lưu đày nơi đất Babylon”
 Những bài ca mẹ đã hát ru con
 Cho con lớn lên trong vòng tay của mẹ
 Đã theo con đi suốt thời thơ bé
 Mà giờ đây mẹ lại hát lên
 Để ru con vào giấc mộng bình yên
 Khi nỗi cô đơn trong con đang nức nở
 Mẹ ru Giêsu – con người bé nhỏ
 Đã oằn mình với thập giá nặng vai
 Mẹ hát ru một Đấng Thiên Sai
 Đang bật khóc vì tội tình nhân loại
 Mẹ ru con đang đón đau sợ hãi

Một nỗi đau thương như hết thủy con người
 Để mẹ bên con như mỗi người mẹ trên đời
 Cho những vết đinh nơi con cắm sâu trong tim mẹ
 Mẹ ru con – Ngôi Lời giáng thế
 Đang đến tận cùng của đỉnh yêu thương
 Để cùng con đi đến cuối con đường
 Cho thiên ý vẹn tròn trong lời ru của mẹ.

THEO THẦY

Dấu chân nào Chúa ơi?
 Ngài để lại khi bước vào sa mạc
 Dấu chân xưa có còn in trên cát
 Cho con đặt chân mình trên lối Chúa đã qua
 Cho con theo Ngài trên vạn nẻo đường xa
 Để nghe tiếng Ngài gọi con như Phêrô năm ấy
 Như Lazarô chết đi và sống dậy
 Như Maria đã khóc dưới chân Ngài
 Cho con bước đi trên suốt chặng đường dài
 Từ toà án tối đời cao hoang vắng
 Dấu chân hằn sâu vì đôi vai gánh nặng
 Thập giá đời con trên vai Chúa năm xưa
 Dấu chân chẳng mờ qua năm tháng gió mưa
 Ngày hôm nay vẫn còn loang vết máu
 Cho con theo Ngài một chiều ngày thứ sáu
 Khi dấu chân Ngài đặt vào giữa trái tim
 Cả khung trời như bất động, lặng im
 Khi Ngài cùng nhân gian bước chân vào cõi chết
 Tấm màn thánh xé toang lời ly biệt
 Ngài lấy máu mình, xin chuộc lại ádam

Cho con theo Ngài cùng chết với nhân gian
 Để được bước cùng Ngài vết chân năm ấy
 Khi từ mồ sâu tình yêu thương sống dậy
 Khi sự sống tuôn trào trong cái chết đau thương
 Cho con theo trên thăm thẳm dậm trường
 Ngày hôm nay Ngài bước đi giữa lòng thế giới

NÓI VỚI GIUĐA

Ôi Giu Đa! Ôi kẻ đại khờ!
 Thấy chẳng lên án con vì lỗi lầm đã phạm
 Thấy đến vì tình yêu chứ đâu vì án phạt
 Thấy chỉ giận con môn đệ ngốc dại của Thầy
 Con đã ở cùng ta biết bao những tháng ngày
 Sao vẫn chẳng hay những điều ta đã nói
 Sau nụ hôn chứa đầy giả dối
 Con đã được gì trên giá máu của Ta
 Sao lại nghĩ rằng Thầy không thể thứ tha
 Để đại khờ tự đi tìm cái chết
 Ôi Giuđa con người ngốc nghếch
 Con đã quên rồi lòng thương xót của Ta
 Có lỗi lầm nào không thể thứ tha.
 Nhưng chính con tự đi tìm cho mình án phạt
 Con đã nộp Thầy – lần lỗi lầm thứ nhất
 Nhưng con ơi! Thầy cũng đã thứ tha
 Con nghĩ gì ơi hỡi Giuđa
 Sao lại chẳng tin Thầy yêu con nhiều đến thế
 Cứ khóc đi cho khô dòng lệ
 Rồi quay về tình mến chẳng phôi phai
 Sao lại chọn cho mình lần lầm lỗi thứ hai.

Lần lỗi lầm kéo con xa Thầy mãi mãi
Con nghi ngờ những điều Thầy đã nói
Con muốn chuộc tội mình bằng lỗi phạm lớn hơn
Thầy quay về mà chẳng được gặp con
Người môn đệ Thầy rửa chân bằng nước mắt.
Thầy mang đến tình yêu trên mặt đất
Mà kẻ Thầy yêu sao vẫn cứ hoài nghi.

MARIA VŨ THƯƠNG

Tên thật: Maria Vũ Thị Thương -- Bút danh: Theresa Ngọc Nhi - Sinh ngày: 25 tháng 12 năm 1987 - Thuộc Giáo Xứ Đại Từ - Giáo Phận Bắc Ninh - Tốt nghiệp Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn, Đại học Quốc gia Hà Nội.

ĐTDD: 01636-159-014

Email: vuthuongk53tlh@gmail.com

LẶNG...

“Chúng ta luôn luôn có quyền chọn lựa mình sẽ là ai trong tương lai dù chúng ta là ai hay từ đâu tới.” Tôi không nhớ lắm câu nói này của ai, nhưng tôi thấy đúng khi áp dụng trong một số trường hợp. Chúng ta luôn luôn có quyền chọn lựa mình là ai.

Tôi là ai? Bạn là ai? Chúng ta vẫn thường tự hỏi mình, hỏi người như vậy đó. Nhưng tìm đâu câu trả lời giữa cuộc sống này. Chính bản thân tôi cũng vậy, tôi thường tự hỏi mình là ai? Nhưng rồi chợt nhận thấy có nghĩa lý gì không khi mà con người thường hay thay đổi: khi thế này lúc thế khác...

Tôi tới Nhà Thờ mỗi ngày để tham dự Thánh Lễ. Tôi dành mỗi ngày một giờ - để như người ta nói thì... ngồi không - và tĩnh lặng nhìn mình, nhìn những biến chuyển trong tâm hồn mình, gạt lọc những bụi bặm và những thanh cao để chọn lựa hành động như thế này hoặc không. Nói chung đó là những trang nhật ký sống tôi được chỉ dạy để thêu dệt nên cuộc đời mình. Tại sao lại phải mất nhiều thời gian như vậy? Người ta hỏi tôi thế! Nhưng tôi, tôi đâu thấy mình “mất” mà là đang “được” đó thôi! Được gì? Được nhiều thứ lắm, được thấy mình, được hiểu mình và đi sâu vào tận cùng của cõi lòng mình mà thanh lọc nó. Không ai không có những sai sót, những yếu đuối và mong manh... nhưng với tôi, quan trọng là nhận định được bản thân và sửa đổi. Tôi chọn cách ấy để sống mỗi ngày...

“Làm sao giữ được một ánh trăng trong lòng bàn tay mình? Làm sao có thể kéo một cụm mây ở trên trời xuống đất?” Vâng! Đó là điều không thể, nhưng thật may chẳng

ai phải bắt tôi làm những điều không thể ấy, tôi chỉ cần làm những điều có thể thôi. Có hơi khó một chút, nhưng tôi làm được và tôi thấy hữu ích với bản thân mình.

Sống với Chúa mỗi ngày, tôi chẳng thấy có gì mâu thuẫn với thực tại như nhiều người vẫn nói. Người ta hô hào hòa bình ư? Chúa là Vua Hòa Bình đó thôi. Người ta viết sách để giúp nhau sống đăc nhân tâm, thì đó – Chúa đã dạy tất cả những điều ấy trong Thánh Kinh còn gì? Người ta mong tìm hạnh phúc thật và hạnh phúc thật ấy ở ngay trong lòng họ khi họ sống, suy nghĩ và hành động theo tiếng lương tâm ngay lành...

Lời Thánh Ca vọng ngân trong lòng tôi mỗi ngày đưa tôi về với những thanh tao, những yên bình của cuộc sống. Lời ca ấy đưa tâm hồn tôi lên tới những êm êm của hạnh phúc đích thực... Tôi biết tôi đang tìm gì, đang làm gì, và cần làm như thế nào với chính bản thân mình...

MARIA VŨ THƯƠNG

TUYỂN THƠ

CÁNH BUỒM ĐỜI CON

Như cánh bướm rẽ sóng hướng ra khơi
 Tung cánh giữa trời mênh mông sóng nước
 Bến đỗ bình yên vẫn còn xa phía trước
 Xin cho bướm được no gió bình an.

Sóng nước mênh mông, giông tố ngập tràn
 Như muốn nhấn đời con chìm hun hút
 Ghềnh đá cheo leo xua đời vào ngõ cụt
 Như muốn đập thuyền tan nát giữa đại dương.

Bỏ lại sau lưng bao điều còn vấn vương
 Ngày hôm qua với ngợp trời luyến nhớ
 Hướng về phía trước với bao điều bỏ ngõ
 Bướm đời con trên sóng nước chơi vơi

Theo ánh hồng ngày mới bướm ra khơi
 Bỏ lại sau lưng vùng mịt mù đêm tối
 Xin phó thác đường đời con nơi Chúa
 Xin dẫn con về miền ánh sáng yêu thương

NHƯ...

Như đám mây lững lờ trôi trong nắng
 Nhẹ nhàng theo làn gió lượn về trời
 Không thao thức, không bồn chồn lo nghĩ
 Gió quyện mây du lãng khắp muôn nơi

Như ánh nắng luồn qua khung cửa sổ
 Thật hồn nhiên, chẳng ngại gió bụi đường
 Đem ánh sáng dọi vào nơi tăm tối
 Dâng cho đời làn hơi ấm yêu thương

Như mây trắng, như nắng vàng trong gió
 Biết phó dâng, sống trọn vẹn cho Ngài
 Chỉ trong Chúa tình yêu con mãi mãi
 Chẳng qua đi nhưng vĩnh cửu muôn đời.

HÃY THEO THẦY

Nhớ chiều xưa con rong chơi bên biển
 Bước chân trần trên sóng vỗ miên man
 Gió mơn man và nắng ấm dịu dàng
 Hồn lặng lẽ yên bình dâng khúc hát

Con bé nhỏ giữa trùng khơi bát ngát
 Bên mạn thuyền của cuộc sống nổi trôi
 Bỗng từ đâu Ngài chợt đến, gọi mời:
 “Hãy Theo Ta...”

Con sợ đời mình dang dở khúc tình ca
 Con sợ bỏ lại một trời xưa luyến nhớ
 Nhưng Ngài đã đến, lẽ nào còn e sợ
 Con đáp lời: “Lạy Chúa, con đây!...
 Con xin đến để thực thi ý Ngài...”

Lời hôm xưa chiều nay nghe vọng lại
 Dầu bao phen tình con tưởng nhạt nhòa
 Ân tình Ngài còn miên viễn thiết tha
 Cho đời con dẫn đơm hoa kết trái

Lời hôm xưa bỗng chiều nay vọng lại
 Vẫn còn nghe rạo rức trái tim hồng

DANG DỞ

Con muốn viết dâng Ngài một vần thơ
 Một vần thơ dường như luôn dang dở
 Con muốn sống cho Ngài từng hơi thở
 Nhưng lại thấy mình trần trở những ưu tư.

Con muốn gắn đời con vào thập giá
 Bước theo Ngài lên đỉnh núi Can vê
 Nhưng chợt thấy đời lắm nỗi u mê
 Con đường ấy thêm một lần dang dở.

Con muốn tình con không là tình dang dở
 Nhưng lại thấy mình nhiều lắm lỗi bon chen
 Thấy mình nhỏ nhen và hờn ghen ích kỷ
 Thấy mình đại khờ, thấy bỏ ngõ ngu ngơ.

Xin một lần thôi ôi lạy Chúa
 Dẫu tình héo úa, tình phôi pha
 Dẫu đời cay đắng nhiều dang dở
 Con bước theo Ngài... tươi nở một tình yêu.

XIN NHƯ MỘT BÀI CA

Xin như một bài ca
 bỗng trầm từng giai điệu
 Cát tiếng hát giữa đời
 trong thanh tịnh khiêm nhu
 Yêu mến tha nhân
 bằng tình yêu trọn vẹn
 Yêu mến như Người...
 yêu mỗi phút, mỗi giây...

Xin như một lời ca
 nhẹ nhàng và êm dịu
 cất tiếng hát ngọt ngào
 yên ủi những đau thương,
 Dẫu tan nát con tim...
 hay nát tan cuộc sống
 Vẫn tha thiết yêu Người...
 xin yêu mãi Người thôi.

Xin như một lời ca
 với thanh âm trong trẻo
 Vui sống tự do
 cất tiếng hát giữa trời
 Êm êm nhẹ bước
 trong tình yêu tuyệt diệu
 Hạnh phúc một đời nguồn hạnh phúc bình yên.

TÔI MƠ

Đêm qua tôi nằm mơ
 Một giấc mơ thật lạ
 Tôi thấy mình như tan vào biển cả
 Giữa con sóng dập dềnh...
 Giữa mặt nước mênh mông.

Đêm qua tôi nằm mơ
 Chợt thấy mình thành cơn gió nhẹ
 Thổi miên man trong chiều xuân yên lạ
 Trên những ngọn cỏ mềm...
 Trên nhành lá nụ hoa.

Một giấc mơ êm...

Tôi vụt bay trên nền trời xanh thẳm

Tôi thấy mình trong mênh mông chiều rộng

Thênh thang bên vắng hồng bằng đôi cánh nhỏ xinh.

Sống như mơ

Tôi vườn mình thành nhành non buổi sớm

Sức mạnh và tình yêu...

Tôi sống an bình

Đem hạnh phúc muôn nơi...

KIM DẠ

Tên thật: Nguyễn Kim Dạ - Bút danh: Tuệ Tâm - Sinh ngày: 25-05-1988 tại TP Vinh, Nghệ An (nguyên quán Cẩm Bình, Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh)

Tốt nghiệp Đại học Quy Nhơn, Bình Định - Hiện đang là học viên cao học ngành Văn học nước ngoài tại Trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn - Đại học Quốc Gia Hà Nội.

CÔ ĐƠN CÙNG VĨNH HẰNG

Sự thật là tôi phải đọc lại những trang thơ mình viết để xem mình đã viết gì. Và tôi nhận ra ngay đó là nỗi Cô Đơn. Tất cả những gì tôi viết, tất cả những gì thuộc về tôi, tất cả bản thể tôi là một nỗi cô đơn với vợ không gì có thể lấp đầy. Nếu tôi được là bông hoa trong một vườn hoa thì bông-hoa-tôi ấy cũng chỉ mang duy nhất một sắc màu đó là cô đơn. Và bởi vì cô đơn nên tôi kiếm tìm. Và bởi vì kiếm tìm nên tôi đã thấy... Tôi đã thấy nỗi cô đơn của tôi.

Làm người, ai chẳng một lần cảm thấy cô đơn. Nhưng cô đơn cũng có lắm nẻo đường. Có người, mãi chìm đắm trong nỗi cô đơn của mình và trở thành kẻ cô độc. Họ không còn tìm thấy niềm vui ở cuộc đời và luôn cảm thấy bi quan. Riêng tôi, tôi luôn là kẻ cô đơn được bầu bạn và sẻ chia trên nẻo đường của mình. Nỗi cô đơn của tôi có nơi để mà bám víu và để cân bằng, để hiểu. Phải, một nỗi cô đơn còn đòi phải bám víu. Bởi nỗi cô đơn ấy không muốn rơi vào tuyệt vọng, rơi vào bế tắc. Muôn đời, nỗi khát khao của con người là nỗi khát khao được xích lại gần nhau, khát khao thấu hiểu. Có ai muốn cuộc đời mình muôn năm là giá lạnh? Ngay khi ý thức về nỗi cô đơn thoáng đến là lúc khát khao khóa lấp nó cũng thành hình. Thậm chí người ta cứ khát khao yêu đương và yêu đương cuồng vội mà không ý thức được rằng nỗi cô đơn đang đuổi riết mình và là bản án chung thân với mình. Cứ thế, người ta dễ đổ lỗi cho *tình-yêu-không-đủ* hoặc *nỗi-cô-đơn-quá-đầy*. Người ta sẽ mãi loay hoay, trách móc cuộc đời, thân phận.

Nhưng nếu ai đó hiểu rằng cô đơn là lẽ tất nhiên của tâm hồn con người thì tự khắc sẽ không còn thấy tham vọng,

không còn cảm thấy bị lệ thuộc bởi những giá trị hữu hạn của đời người. Chính sự tự ý thức về nỗi cô đơn sẽ dẫn đến sự ý thức về cuộc đời, về mối tương quan giữa con người và con người, con người và Vĩnh Hằng. Tôi nhận ra mình, nhận ra người, nhận ra bạn bè, tình yêu... trong nỗi cô đơn cùng Đấng ấy và trong Đấng ấy. Không có Vĩnh Hằng, không có bến neo đậu trong Vĩnh Hằng, chúng ta sẽ chỉ là những cái xác trôi vô định trong vũ trụ, sẽ va đập, thối nát và tiêu tan. Đừng hỏi vì sao mình cô đơn, đừng chạy trốn, đừng sợ hãi nỗi Cô Đơn. Hãy mong làm sao cho mình được Cô Đơn để biết được thế nào là Sống, là Chết, là Yêu Thương, là Vĩnh Hằng, là Vô Biên.

KIM DẠ

TUYỂN THƠ

GIA TÀI TRẮNG

Chúa hỏi xin con một chút gia tài
 Sản sinh từ vốn liếng Chúa ban cho
 Con e ấp, ngại ngùng xòe bàn tay trắng
 Trắng giấc mơ, trắng cả lối đi về.

HÁT CHO NGƯỜI YÊU

Người ta hỏi em vì sao lại hát hay đến thế
 Những khúc ca về Chàng
 Em chỉ cúi đầu câm lặng
 Vì em đâu có biết
 Từ nơi nào tiếng hát ấy cất lên
 Và em cũng chẳng bao giờ nhắc đến tên

Chàng Trai – người trong những khúc ca
 Giữa chốn đông người tấp nập
 Em cũng chẳng khoe khoang
 Những lúc Chàng ghé đến bên em
 Làm rung lên những sợi tơ lòng
 Tỏa mật ướp hương căn phòng em
 Rồi Chàng để em ở lại
 Trong tim ôm ấp bóng hình Chàng khô héo trên đỉnh đồi
 Như vết cắt cứa vào lòng em
 Và tiếng hát cất lên.

VÌ SAO Ở LẠI

*(Viết tặng em bé được Chúa thương cứu vớt
 ngày 29-7-2011)*

Trong hàng ngàn vì tinh tú đã tắt đêm nay
 Riêng em còn ở lại...
 Lòng chị rộn lên một nỗi vui mừng
 Nhịp thở của em làm rung động cả dải ngân hà
 Đôi mắt mở to sáng bừng lên cả bầu trời u tối
 Ôi linh hồn nhỏ nhoi kì diệu!
 Chẳng biết tình yêu khổ đau, vụng dại nào đã bỏ rơi em
 Để nơi cổng Thiên Đường
 Chúa đã ẵm nâng.

Uống đi em giọt sữa của Tình Thương!
 Và ở lại cùng muôn vì sao ở lại.
 Thấp sáng thiên hà, thấp sáng Tình Yêu!

HI VỌNG

Cái Chết bằng hà qua cõi thời gian
 Xâu suốt sợi chỉ tim em
 Giá lạnh ngàn năm đông cứng
 Nẻ vỡ mầm sự sống: Tin-Yêu

LÀM THƠ

Kẻ khù khờ công chữ làm thơ
 Như sỏi đá tầm thường
 Tên thợ đốt
 Xây bao giờ cho được lâu đài cổ tích nguy nga?

TỰ VẤN 1

Em hấp hối linh hồn mình trong cơn khát, đói
 Để sống, để chết
 Tình yêu Anh

TỰ VẤN 2

Và Chàng cứ mãi gọi em
 Con đường thì rộng
 Con sông thì dài
 Cuộc tình cứ hẹp
 Cơn mưa ướt mềm

CHỈ CÓ ÁNH MẮT NGƯỜI

Em muôn đời chỉ là cô bé si mê
 Ngước đôi mắt tròn
 Dõi theo bóng Người lướt qua
 Hàng ức triệu, hàng vạn năm ánh sáng

Trước và sau
 Người không ngừng đổ đầy niềm si mê
 Mà vẫn còn luôn khuyết thiếu
 Với Người, em chỉ luôn thấy mình thơ dại
 Cuộc vui chơi hai bên đường
 Cỏ cây tước dần vỏ bọc quanh em
 Khi em tiến lại gần Người
 Em chỉ còn cất tiếng hát ngu ngơ
 Đôi mắt tròn ngây dại
 Mọi lời lẽ tán dương ca tụng
 Hóa ra chẳng bằng một ánh nhìn
 Câm lặng trước dung nhan.

NGƯỜI Ở NƠI ĐÂU

Hỡi người tình em si mê nhưng không dễ gì chung thủy
 Không phải vì em quá lãng loàn
 Mà vì yêu Người đâu có dễ
 Dẫu Người có là vua muôn nẻo
 Là chủ mọi kho tàng khắp thế gian
 Em si mê Người
 Ngọn lửa có lúc bùng bùng, có khi âm ỉ
 Song yêu Người đâu có dễ
 Bởi khi em bước xa Người từ thuở ấy
 Con thuyền tình chơi vơi nghiêng ngả
 Trái ngọt biến thành quả đắng
 Nẻo đường đang thẳng tắp vô tư
 Bỗng hóa thành muôn ngả
 Em bơ vơ, lạc lõng kiếm tìm
 Người ở nơi đâu, Người ở nơi đâu

Đáp lại lời em chỉ là muôn vàn ảo ảnh
 Em chạm vào sẽ biến tan ngay
 Hỏi người tình em si mê nhưng chẳng dễ gì chung thủy
 Hình phạt Người dành cho em chỉ càng khoét sâu thêm nỗi nhớ
 Lúc được gần Người no thỏa nỗi khát khao
 Hỏi người tình em si mê!
 Em đã xối tung các nẻo đường dục vọng
 Tìm kiếm những thú vui
 Chỉ thấy bóng tối bao trùm, thối rữa
 Hỏi người tình em si mê
 Người ở nơi đâu, Người ở nơi đâu?

TÌNH YÊU

Khi những nỗi buồn u uất của cuộc đời
 Khiến con rơi lệ
 Con dõi mắt tìm Ngài
 Và khi những đinh sắt đóng vào lòng sự sống
 Chạm khước mắt con
 Tự nhiên con im bật
 Là khi tình yêu Ngài sống động nơi con
 Và nước mắt cuộc đời tan biến

PHÊRÔ ĐỖ KHẮC MINH KHOA

Tên thật: Phêrô Đỗ Khắc Minh Khoa - Sinh và lãnh nhận bí tích Thánh tẩy năm 1990 - tại giáo xứ Tân Việt, Giáo hạt Tân Sơn Nhì, Tổng giáo phận Sài Gòn - Hiện là sinh viên Khoa Anh ngữ Trường Đại học Sư phạm Tp. HCM và đang sinh hoạt tại giáo xứ Tân Việt, tham gia lớp tìm hiểu ơn thiên triệu của Giáo phận --Thành viên của CLB Đồng Xanh Thơ Sài Gòn.

ĐTĐĐ: 0907-686-515
Email: peterkhoakhacdo@yahoo.com;
peterkhoakhacdo@gmail.com

TIẾNG THƠ – TIẾNG LÒNG

Với sự non trẻ về tuổi đời, về trải nghiệm sống, về kinh nghiệm đức tin cũng như thâm niên sáng tác, con thực sự không biết phải viết những gì, chỉ xin được chia sẻ đôi dòng tâm tình đơn sơ mà chân thành về những cảm nghiệm của bản thân con đối với thi ca.

Con đến với thi ca âu cũng là một cái duyên bất ngờ. Từ những ngày tập tành viết thơ cho những tờ báo tường hay đặc san, nơi nhà trường cũng như nơi xứ đạo, vẻ đẹp của thi ca đã thu hút con. Cho đến khi được hân hạnh đọc những bài thơ của các thi sĩ Công Giáo, đặc biệt là linh mục thi sĩ Xuân Ly Băng, con biết mình đã mang nặng duyên nợ với nàng thơ. Kể từ đó, làm thơ đối với con trở thành một thói quen và cũng là một niềm hạnh phúc. Vì với con, đó là cách để bày tỏ cảm xúc và suy nghĩ thật của mình, bởi tiếng thơ cũng là tiếng lòng. Đó là tiếng lòng rung động trước Thiên Chúa, là tiếng lòng rung nhịp trước cuộc đời và là tiếng lòng rung cảm khi đối diện với chính mình.

Quả thực, thơ là một tiếng lòng rung động trước Thiên Chúa. Vì một lẽ giản đơn, Ngài chính là nguồn Chân – Thiện – Mỹ tuyệt đối mà thi ca muốn hướng tới. Ngài là Đấng đã khơi dậy nguồn thi hứng nơi con qua những đoạn Kinh Thánh tâm đắc, qua những tấm gương thánh nhân sáng ngời, qua những tâm tình của những ngày lễ Phụng vụ... Từ

những điều giản dị đó, Ngài dẫn con vào những phút suy tư, chiêm niệm để rồi những tâm tư, tình cảm đó bật lên thành những lời thơ. Được viết thơ về Ngài và cho Ngài, với con, là một niềm vui, là niềm hạnh phúc và còn là một ân huệ nữa. Vì quả thực, “những lời ca tụng của chúng con không thêm gì cho Cha nhưng đem lại cho chúng con sự sống đời đời.”

PHÊRÔ ĐỒ KHẮC MINH KHOA

TUYỂN THƠ

CON ĐÃ KHÓC

Con đã khóc khi nhìn vào khoeo mắt
Mắt nhân từ thăm thẳm nghĩa yêu thương
Như ngọn nến không bao giờ vụt tắt
Chúa nhìn con giữa tối tập đời thường.

Con đã khóc khi nhìn vào vầng trán
Trán nhăn nheo ẩn hiện nỗi suy tư
Thứ tha hết bao hận thù ngạo mạn
Đoái thương con, ban ân phúc đầy dư.

Con đã khóc khi nhìn vào mái tóc
Tóc sương đêm chất chứa những bao dung
Đã bạc trắng vì ghen tuông, giết chóc
Ấp ủ con qua những buổi lạnh lùng.

Con đã khóc nhìn đôi tay rám nắng
Của tình Cha hiền hậu rất nhân thay
Luôn che chở thế gian bao năm tháng
Rộng vòng tay ôm ấp con đêm ngày.

Con đã khóc, nhìn đôi tai của Chúa
 Tai lắng nghe trách móc của thế nhân
 Bao than oán, bao cầu xin, chọn lựa
 Chẳng mấy ai nhớ cảm tạ hồng ân.

Con đã khóc nhìn tim Ngài rướm máu
 Chẳng bao giờ diễn tả hết tình thương
 Tim dâng hiến, hy sinh, chịu đâm thấu
 Mạch trào tuôn ơn cứu độ muôn lòng.

TRONG ÁNH HOÀNG HÔN

Con lại trở về thăm Mẹ
 Trong chiều ấm áp đầu năm
 Con gạt chuyện đời nhân thế
 Kính dâng lên chút hương trầm.

Đường xa con bước băng khuôn
 Lo toan hóa thành âu yếm
 Có cô em nhỏ chung vần
 Thêu dệt vần thơ yêu mến.

Mẹ ơi giữa ánh hoàng hôn
 Ngọn nắng vấn vương chiếu tỏa
 Giờ con thấy Mẹ đẹp hơn
 Trong chiều dòng sông êm ả.

Tình Mẹ muôn đời vẫn vậy
 Dịu êm và rất bao dung
 Lòng Mẹ bao năm còn đầy
 Tinh khôi, ấm áp vô cùng.

Ngọn gió nào đong đưa mái
 Mát lòng Mẹ lẫn tình con
 Chiếc lá nào bay khắc khoải
 Ấm tim nhau nghĩa vuông tròn.

Con nói gì đây Mẹ hỡi
 Ngày tàn hiu hắt cô đơn
 Quạnh quẽ lòng con bối rối
 Mẹ thương che chở xác hồn.

Chiêm ngưỡng Mẹ trong chốc lát
 Lòng con giờ thấy bình an
 Chào Mẹ con đi phân phát
 Tình yêu cho khắp gian trần.

Đường về lấp lánh mùa xuân
 Bên thêm tà huy rạng rỡ
 Có cô em nhỏ chung vần
 Bước đi trong Mẹ gieo mầm yêu thương.

CHÚT MƯA CHO HỒN

Con đang buông tiếng gọi
 Chúa có nghe lời con?
 Con đang bồi hồi đợi
 Một chút mưa cho hồn.

Tâm hồn con cần cõi
 Bởi cám dỗ thế gian
 Xin cho mưa tưới gội
 Hồn con hết khô khan!

Ôi những chiều mưa đổ
 Thấm ướt cả chân trời
 Và lòng con bỡ ngỡ
 Một nỗi buồn khôn nguôi.

Ngài cho mưa nũa nhé
Từng giọt, từng giọt thôi
Dần dần thành biển mệ
Đào dạt phúc ân Trời.

Xưa kia Ngài đã khóc
Cho lòng người mở ra
Cho bao hồn chai đá
Được lệ tình thú tha.

Nay xin Ngài cứ khóc
Cho chìm đắm tình yêu
Để hồn con nảy mọc
Hạt giống buổi mưa chiều.

Hồn con nhờ mưa xuống
Sẽ triển nở sinh sôi
Sẽ tươi đầy sức sống
Và yêu mến không thôi.

Khi nào con yếu đuối
Ngài cứ khóc thật to
Hồn con hết cần cỗi
Nhờ lệ Ngài tưới cho.

Khi hồn con hạn hán
Ngài cứ đổ mưa chiều
Để lòng đầy ngạo mạn
Hứng từng giọt tình yêu.

Cứ vậy đi, Ngài nhé!
Ôi những giọt yêu thương
Con mong nhiều như thế:
Một chút mưa cho hồn...

MỘT CHIỀU THIÊNG

Một chiều mây gió bỗng xa khơi
 Chút nắng chẳng vương cuối ngọn đời
 Non nước muôn loài im bất tiếng
 Thế gian chiêm ngưỡng Mẹ về Trời.

Và buổi chiều xưa thiêng thánh ấy
 Khắp nơi ngừng thở nén không gian
 Mẹ về Trời xác hồn lộng lẫy
 Đẹp quá! Người ơi! Ngợp ánh quang!

Ôi! Bóng Mẹ hiền mãi khiết trinh
 Diễm kiều rạng rỡ khuất trời xanh
 Bừng trong Ngọc Thể uy nghi ấy
 Cháy lửa Xin Vàng, lửa tín thành.

Hồn xác Mẹ về chốn thánh cung
 Triều thần thiên quốc hát vang lòng
 Đạo binh thiên sứ say sưa múa
 Muôn vật cùng chung tiếng ngợi mừng.

Hỡi người môn đệ ở nơi đâu
 Sao vấn vương chi chuyện khổ sầu
 Mau đến mà xem chiều trọng thể
 Nữ Hoàng ngự trị khắp năm châu.

Mẹ nhận triều thiên ôi diễm phúc
 Mười hai tinh tú sáng tinh khôi
 Cho con say ngất cùng non nước
 Chiêm ngưỡng Mẹ yêu, chẳng muốn rời.

Ave! Ngọc Nữ Xion
 Là vinh hiển của chúng con muôn đời.

Này đây nhạc thánh dâng lời
 Chúc khen hồn xác, Mẹ ơi thương tình.
 Dẫn đưa đến suối an bình,
 Thỏa thuê chiêm ngưỡng bóng hình Mẹ yêu ...

LỜI KINH HY VỌNG

Con chẳng khác cánh bằng, ôi lay Chúa
 Giữa trời đông đang trở gió giao mùa
 Con loay hoay vỗ cánh giữa chiều mưa
 Con vội vã muốn dong đầy ý chí.

Lúc nào đó những đêm dài mộng寐
 Con trở mình vì bối rối muôn phương
 Ôi Giêsu! Trong yêu mến lạ thường
 Con hy vọng, con trông chờ ánh sáng.

Ngày nào đó khi hùng đông tỏ rạng
 Trời trong xanh và mặt đất đầy hoa
 Tiếng thanh bình đương réo rắt vang xa
 Là ngày ấy tâm hồn con náo nức.

Hãy thấp sáng ngọn đuốc hồng rạo rục
 Cho tim con bùng lửa mến thanh cao
 Hương thơm bay hương thấm đượm ngọt ngào
 Con sẽ hát mừng tình yêu trở lại.

Con đắm đuối trong nguyện cầu mê mải
 Con thở dài rên rỉ với hơi thơ
 Thánh Thần về gọi dậy những ước mơ
 Con tha thiết dệt tâm tình thống hối.

Ngày nào đó khi niềm tin chưa vội
Con là mây và Chúa tựa hừng đông
Lòng bên lòng cho thỏa nỗi chờ mong
Hai nên một trong tình yêu cháy bỏng.

Rồi gió đẩy cánh bằng đầy sức sống
Lên lên cao mà thỏa thích say sưa
Tít chân trời, tận góc bể đông đưa
Những áng lệ, những lời kinh hy vọng...

DANH SÁCH CÁC TÁC GIẢ THEO NĂM SINH

TÊN TÁC GIẢ	Năm sinh	Thành phần	Tập
HÀN MẠC TỬ	1912	Giáo dân nam	1
BÀNG BÁ LÂN	1912	Giáo dân nam	2
TRẦN VĂN THI	1912	Linh mục	2
BÙI TUÂN	1913	Giáo dân nam	2
PHẠM ĐÌNH TÂN	1913	Giáo dân nam	2
GÉRARD GAGNON NHÂN	1914	Linh mục	2
VŨ NGỌC BÍCH	1914	Linh mục	2
MAI LÂM	1915	Giáo dân nam	2
HỒ DZẾNH	1916	Giáo dân nam	2
MARIA NGỌC MINH	1917	Giáo dân nữ	2
VŨ ĐỨC TRINH	1918	Linh mục	2
HÀN KHÊ	1919	Giáo dân nam	2
PHẠM ĐÌNH TỤNG	1919	Hồng y	2
LONG GIANG TỬ	1920	Giáo dân nam	2
NGUYỄN DUY DIỄN	1920	Giáo dân nam	2
NGUYỄN VĂN ÁI	1920	Giáo dân nam	2
NGUYỄN XUÂN VĂN	1922	Linh mục	2
ĐỖ MINH LÝ	1923	Linh mục	2
CAO VĨNH PHAN	1924	Linh mục	2
HOÀNG DIỆP	1924	Linh mục	2
HOÀNG SĨ QUÝ	1926	Linh mục	2
XUÂN LY BĂNG	1926	Linh mục	2
GÉRARD TRẦN VĂN LIÊN	1927	Tu sĩ nam	2
HOÀNG KIM	1927	Linh mục	2
VÕ LONG TÊ	1927	Giáo dân nam	2
VŨ ĐÌNH TRÁC	1927	Linh mục	2
ĐÔNG KHÊ	1928	Giáo dân nữ	2

VŨ PHAN LONG	1929	Giáo dân nam	2
VŨ HUYỀN DƯ	1930	Giáo dân nam	2
LÊ MINH TÂM	1931	Giáo dân nam	2
BẠCH LẠP	1932	Giám mục	2
VŨ THANH TÂM	1932	Linh mục	2
KIM NGÔN	1933	Giáo dân nam	2
ĐỖ QUANG VINH	1933	Giáo dân nam	2
NGUYỄN TIẾN LỢI	1935	Linh mục	2
ĐÌNH QUANG	1935	Giáo dân nam	2
NGUYỄN TẤN PHƯỚC	1936	Giáo dân nam	2
NHẤT TUẤN	1936	Giáo dân nam	2
TRẦN THỊ HOA	1936	Tu sĩ nữ	2
HƯƠNG VĨNH	1937	Giáo dân nam	2
NGUYỄN KHẮC ĐẠI	1937	Giáo dân nam	2
HOÀI MỘNG	1939	Giáo dân nữ	2
HÀN LỆ THU	1940	Giáo dân nữ	2
JOSEPH TRẦN VŨ	1940	Giáo dân nam	2
ĐƠN PHƯƠNG	1940	Giáo dân nam	2
THANH QUÂN	1940	Linh mục	2
TRẦN UYÊN THI	1941	Cảm tình viên	3
HAI TÊ MIỆT VƯỜN	1942	Tu sĩ nam	3
LÊ ĐÌNH BẢNG	1942	Giáo dân nam	3
NGHINH NGUYỄN	1942	Giáo dân nam	3
NGÔ XUÂN TỊNH	1942	Giáo dân nam	3
PHẠNG NGỘ	1942	Giáo dân nam	3
TRẦN MỘNG TÚ	1942	Giáo dân nữ	3
LÊ MINH BÌNH DƯƠNG	1943	Linh mục	3
ĐIỆP LAN ĐÌNH	1943	Linh mục	3
HOÀNG VŨ ĐAN THANH	1944	Linh mục	3
HUYỀN THỊ KIM HẢI	1944	Tu sĩ nữ	3
LÊ QUÝ LONG	1944	Giáo dân nam	3

PHẠM VĂN THÂN	1944	Giáo dân nam	3
NGUYỄN QUỐC HẢI	1945	Linh mục	3
TRẦN VĂN GIÃ	1945	Giáo dân nam	3
XUÂN PHÚC	1945	Giáo dân nam	3
DZUY SƠN TUYỀN	1946	Giáo dân nam	3
TRẦN QUANG CHU	1946	Giáo dân nam	3
MÂY TRẮNG	1947	Tu sĩ nữ	3
NGUYỄN NGỌC HẠNH	1947	Giáo dân nam	3
TRĂNG THẬP TỰ	1947	Linh mục	3
PHẠM THỊ THÁI QUÝ	1948	Giáo dân nữ	3
SAO VƯỜN DẦU	1948	Linh mục	3
VĨNH AN	1948	Giáo dân nam	3
AN TRINH	1949	Giáo dân nữ	3
LÊ QUỐC HÁN	1949	Giáo dân nam	3
ĐỖ THẢO ANH	1949	Giáo dân nữ	3
LÝ VIỆT THẮNG	1950	Giáo dân nam	3
THẾ NHÂN	1950	Giáo dân nam	3
LIÊU GIANG	1951	Giáo dân nữ	3
NGƯỜI VIỆN KHÁCH	1951	Giám mục	3
NGUYỄN TÂM THƯỜNG	1951	Linh mục	3
ĐỖ VĂN	1951	Giáo dân nam	3
LỮU DZOANH BẢO	1952	Giáo dân nam	3
MINH DUYÊN THẬP TỰ	1952	Tu sĩ nữ	3
SƠN CA LINH	1952	Linh mục	3
BỤI HỒNG AN	1953	Giáo dân nữ	3
DIỆU HƯƠNG	1953	Tu sĩ nữ	3
NGUYỄN TÂM HIỀN	1953	Tu sĩ nữ	3
THÚY NGA	1953	Tu sĩ nữ	3
TRẦN ĐỨC XUÂN	1953	Giáo dân nam	3
TRẦN PHÙNG LINH DUYÊN	1953	Giáo dân nam	3
BÙI CHÍ VINH	1954	Giáo dân nam	3

CAO HUY HOÀNG	1954	Giáo dân nam	3
CÁT GIANG	1954	Giáo dân nam	3
MẶC LÊ TUYỀN	1954	Giáo dân nam	3
MẠC TƯỜNG	1954	Giáo dân nam	3
NGUYỄN CA NGUYỆT	1954	Linh mục	3
M. J. VĨNH AN	1955	Giáo dân nữ	3
ĐOÀN XUÂN DŨNG	1955	Giáo dân nam	3
TRẦN THU MIÊN	1955	Giáo dân nam	3
HỒNG PHÚC	1957	Linh mục	4
PAUL NGUYỄN HOÀNG ĐỨC	1957	Giáo dân nam	4
PHANXICÔ	1957	Giáo dân nam	4
TRÂM TĨNH NGUYỆT	1957	Giáo dân nam	4
NGUYỄN THÔNG	1958	Tu sĩ nam	4
THIÊN GIANG	1958	Tu sĩ nữ	4
MIC. CAO DANH VIỆN	1959	Giáo dân nam	4
QUANG UY	1959	Linh mục	4
THANH PHƯƠNG	1959	Giáo dân nam	4
MARIA NGUYỄN THỊ XUYẾN	1960	Giáo dân nữ	4
SA MẠC HỒNG	1960	Giáo dân nam	4
TRỊNH TÂY NINH	1960	Giáo dân nữ	4
ĐẶNG THỊ VÂN KHANH	1961	Giáo dân nữ	4
AN THIỆT MINH	1962	Giáo dân nam	4
LÝ THỊ MINH KHIÊM	1963	Giáo dân nữ	4
THANH HƯƠNG	1964	Giáo dân nữ	4
VŨ THỦY	1965	Giáo dân nữ	4
VŨ HUY THÔNG	1967	Linh mục	4
H. T. S.	1968	Tu sĩ nữ	4
SONG LAM	1968	Giáo dân nữ	4
LÊ QUANG HẬN	1969	Giáo dân nam	4
VƯƠNG DIỆU ÂN	1969	Linh mục	4
KIM ÂN	1971	Linh mục	4

H. C. N.	1972	Tu sĩ nữ	4
LƯU LY THẢO	1972	Linh mục	4
NGUYỄN MAI	1972	Linh mục	4
HƯỜNG KINH	1973	Linh mục	4
TRÂM TỬ	1973	Giáo dân nam	4
PHẠM THÁI SƠN	1974	Giáo dân nam	4
HẠT BỤI	1975	Giáo dân nữ	4
PHAN THỊ LIÊN GIANG	1975	Giáo dân nữ	4
GLASSEY-TRẦN NGUYỄN TRANG ĐÀI	1975	Giáo dân nữ	4
MARIA KHÁNH VÂN	1976	Giáo dân nữ	4
QUỖNH ANH	1979	Tu sĩ nữ	4
TRẦN THỊ HỒNG NHUNG	1979	Tu sĩ nữ	4
G. B. NGUYỄN QUỐC TUẤN	1980	Chủng sinh	4
LƯU MINH GIAN	1981	Tu sĩ nam	4
ĐÌNH CHẤN	1983	Chủng sinh	4
ĐÌNH THIỆN PHƯƠNG	1983	Giáo dân nam	4
VŨ TRUNG CHÍNH	1983	Tu sĩ nam	4
TRẦN PHƯƠNG NHÃ	1984	Giáo dân nữ	4
MARIA VŨ THƯƠNG	1987	Giáo dân nữ	4
KIM DẠ	1988	Giáo dân nữ	4
PHÊRÔ ĐỒ KHẮC MINH KHOA	1990	Dự tu	4

DANH SÁCH CÁC TÁC GIẢ THEO ABC

TÊN TÁC GIẢ	Năm sinh	Thành phần	Tập
AN THIỆT MINH	1962	Giáo dân nam	4
AN TRINH	1949	Giáo dân nữ	3
BẠCH LẠP	1932	Giám mục	2
BẰNG BÁ LÂN	1912	Giáo dân nam	2
BUI HỒNG ÂN	1953	Giáo dân nữ	3
BÙI CHÍ VINH	1954	Giáo dân nam	3
BÙI TUÂN	1913	Giáo dân nam	2
CAO HUY HOÀNG	1954	Giáo dân nam	3
CAO VĨNH PHAN	1924	Linh mục	2
CÁT GIANG	1954	Giáo dân nam	3
DIỆU HƯƠNG	1953	Tu sĩ nữ	3
DZUY SƠN TUYẾN	1946	Giáo dân nam	3
ĐẶNG THỊ VÂN KHANH	1961	Giáo dân nữ	4
ĐIỆP LAN ĐÌNH	1943	Linh mục	3
ĐÌNH CHẤN	1983	Chủng sinh	4
ĐÌNH QUANG	1935	Giáo dân nam	2
ĐINH THIỆT PHƯƠNG	1983	Giáo dân nam	4
ĐOÀN XUÂN DŨNG	1955	Giáo dân nam	3
ĐỖ MINH LÝ	1923	Linh mục	2
ĐỖ QUANG VINH	1933	Giáo dân nam	2
ĐỖ THẢO ANH	1949	Giáo dân nữ	3
ĐỖ VĂN	1951	Giáo dân nam	3
ĐÔNG KHÊ	1928	Giáo dân nữ	2
ĐƠN PHƯƠNG	1940	Giáo dân nam	2
G. B. NGUYỄN QUỐC TUẤN	1980	Chủng sinh	4
GLASSEY-TRẦN NGUYỄN TRANG ĐÀI	1975	Giáo dân nữ	4

GÉRARD GAGNON NHÂN	1914	Linh mục	2
GÉRARD TRẦN VĂN LIÊN	1927	Tu sĩ nam	2
HAI TÊ MIỆT VƯỜN	1942	Tu sĩ nam	3
HÀN MẠC TỬ	1912	Giáo dân nam	1
HÀN KHÊ	1919	Giáo dân nam	2
HÀN LỆ THU	1940	Giáo dân nữ	2
HẠT BỤI	1975	Giáo dân nữ	4
H. C. N.	1972	Tu sĩ nữ	4
HOÀI MỘNG	1939	Giáo dân nữ	2
HOÀNG DIỆP	1924	Linh mục	2
HOÀNG KIM	1927	Linh mục	2
HOÀNG SĨ QUÝ	1926	Linh mục	2
HOÀNG VŨ ĐAN THANH	1944	Linh mục	3
HỒ DZËNH	1916	Giáo dân nam	2
HỒNG PHÚC	1957	Linh mục	4
H. T. S.	1968	Tu sĩ nữ	4
HUYỀN THỊ KIM HẢI	1944	Tu sĩ nữ	3
HƯƠNG KINH	1973	Linh mục	4
HƯƠNG VĨNH	1937	Giáo dân nam	2
JOSEPH TRẦN VŨ	1940	Giáo dân nam	2
KIM ÂN	1971	Linh mục	4
KIM DẠ	1988	Giáo dân nữ	4
KIM NGÔN	1933	Giáo dân nam	2
LÊ ĐÌNH BẢNG	1942	Giáo dân nam	3
LÊ MINH BÌNH DƯƠNG	1943	Linh mục	3
LÊ MINH TÂM	1931	Giáo dân nam	2
LÊ QUANG HẬN	1969	Giáo dân nam	4
LÊ QUỐC HÁN	1949	Giáo dân nam	3
LÊ QUÝ LONG	1944	Giáo dân nam	3
LIÊU GIANG	1951	Giáo dân nữ	3
LONG GIANG TỬ	1920	Giáo dân nam	2

LƯU DZOANH BẢO	1952	Giáo dân nam	3
LƯU LY THẢO	1972	Linh mục	4
LƯU MINH GIAN	1981	Tu sĩ nam	4
LÝ THỊ MINH KHIÊM	1963	Giáo dân nữ	4
LÝ VIỆT THẮNG	1950	Giáo dân nam	3
MAI LÂM	1915	Giáo dân nam	2
MẠC TƯỜNG	1954	Giáo dân nam	3
MARIA KHÁNH VÂN	1976	Giáo dân nữ	4
MARIA NGOC MINH	1917	Giáo dân nữ	2
MARIA NGUYỄN THỊ XUYẾN	1960	Giáo dân nữ	4
MARIA VŨ THƯƠNG	1987	Giáo dân nữ	4
MẶC LỆ TUYỀN	1954	Giáo dân nam	3
MẦY TRẮNG	1947	Tu sĩ nữ	3
MIC. CAO DANH VIỆN	1959	Giáo dân nam	4
MINH DUYÊN THẬP TỰ	1952	Tu sĩ nữ	3
M. J. VĨNH AN	1955	Giáo dân nữ	3
NGHINH NGUYỄN	1942	Giáo dân nam	3
NGÔ XUÂN TỊNH	1942	Giáo dân nam	3
NGUYỄN MAI	1972	Linh mục	4
NGUYỄN THÔNG	1958	Tu sĩ nam	4
NGUYỄN CA NGUYỄN	1954	Linh mục	3
NGUYỄN DUY DIỄN	1920	Giáo dân nam	2
NGUYỄN KHẮC ĐẠI	1937	Giáo dân nam	2
NGUYỄN NGOC HẠNH	1947	Giáo dân nam	3
NGUYỄN QUỐC HẢI	1945	Linh mục	3
NGUYỄN TÂM HIỀN	1953	Tu sĩ nữ	3
NGUYỄN TÂM THƯỜNG	1951	Linh mục	3
NGUYỄN TẤN PHƯỚC	1936	Giáo dân nam	2
NGUYỄN TIẾN LỢI	1935	Linh mục	2
NGUYỄN VĂN ÁI	1920	Giáo dân nam	2

NGUYỄN XUÂN VĂN	1922	Linh mục	2
NGƯỜI VIỄN KHÁCH	1951	Giám mục	3
NHẤT TUẤN	1936	Giáo dân nam	2
PAUL NGUYỄN HOÀNG ĐỨC	1957	Giáo dân nam	4
PHẠM ĐÌNH TỤNG	1919	Hồng y	2
PHẠM THÁI SƠN	1974	Giáo dân nam	4
PHẠM THỊ THÁI QUÝ	1948	Giáo dân nữ	3
PHẠM VĂN THÂN	1944	Giáo dân nam	3
PHAN NGỘ	1942	Giáo dân nam	3
PHAN THỊ LIÊN GIANG	1975	Giáo dân nữ	4
PHANXICÔ	1957	Giáo dân nam	4
PHÊRÔ ĐỖ KHẮC MINH KHOA	1990	Dự tu	4
QUANG UY	1959	Linh mục	4
QUỲNH ANH	1979	Tu sĩ nữ	4
SA MẠC HỒNG	1960	Giáo dân nam	4
SAO VƯỜN DẦU	1948	Linh mục	3
SONG LAM	1968	Giáo dân nữ	4
SƠN CA LINH	1952	Linh mục	3
THANH HƯƠNG	1964	Giáo dân nữ	4
THANH PHƯƠNG	1959	Giáo dân nam	4
THANH QUÂN	1940	Linh mục	2
THẾ NHÂN	1950	Giáo dân nam	3
THIÊN GIANG	1958	Tu sĩ nữ	4
THÚY NGA	1953	Tu sĩ nữ	3
TRĂNG THẬP TỰ	1947	Linh mục	3
TRÂM TỬ	1973	Giáo dân nam	4
TRÂM TỈNH NGUYỄN	1957	Giáo dân nam	4
TRẦN MỘNG TÚ	1942	Giáo dân nữ	3
TRẦN ĐỨC XUÂN	1953	Giáo dân nam	3
TRẦN PHƯƠNG NHÃ	1984	Giáo dân nữ	4
TRẦN PHÙNG LINH DUYÊN	1953	Giáo dân nam	3

TRẦN QUANG CHU	1946	Giáo dân nam	3
TRẦN THỊ HOA	1936	Tu sĩ nữ	2
TRẦN THỊ HỒNG NHUNG	1979	Tu sĩ nữ	4
TRẦN THU MIÊN	1955	Giáo dân nam	3
TRẦN UYÊN THI	1941	Cảm tình viên	3
TRẦN VĂN THI	1912	Linh mục	2
TRẦN VĂN GIÃ	1945	Giáo dân nam	3
TRỊNH TÂY NINH	1960	Giáo dân nữ	4
VĨNH AN	1948	Giáo dân nam	3
VÕ LONG TÊ	1927	Giáo dân nam	2
VÕ THANH TÂM	1932	Linh mục	2
VŨ HUY THÔNG	1967	Linh mục	4
VŨ HUYỀN DƯ	1930	Giáo dân nam	2
VŨ NGỌC BÍCH	1914	Linh mục	2
VŨ ĐÌNH TRÁC	1927	Linh mục	2
VŨ ĐỨC TRINH	1918	Linh mục	2
VŨ PHAN LONG	1929	Giáo dân nam	2
VŨ THỦY	1965	Giáo dân nữ	4
VŨ TRUNG CHÍNH	1983	Tu sĩ nam	4
VƯƠNG ĐIỀU ÂN	1969	Linh mục	4
XUÂN LY BĂNG	1926	Linh mục	2
XUÂN PHÚC	1945	Giáo dân nam	3

MỤC LỤC

Đôi lời của nhóm sưu tập	6
HÔNG PHÚC	9
KHÔNG CÓ THẤY ANH EM CHẴNG LÀM GÌ ĐƯỢC	10
Con muốn	12
Ngọn nến cuộc đời	13
PHANXICÔ	14
TIN CHÚA	15
Thơ tuổi hai mươi	18
Ăn năn	19
Ở đây	19
Thưa Thượng Đế	20
Vẫn nhớ	22
Gửi ngày cưới của bạn	23
Bổ đề	24
Nghĩ về sự tàn ác	26
Xưng tội	30
Lời trên cát	31
Chúa là em bé vui tươi	33
Trông cậy Chúa	35
PAUL NGUYỄN HOÀNG ĐỨC	36
BÀI HỌC ĐỨC TIN CỦA BẢN THÂN	37
Đối thoại với con người	41
TRẦN TĨNH NGUYỄN	50
ĐƯỜNG TÌNH YÊU	51
Vấn vương	54
Ngõ ngàng	54
Chàng hải âu với đôi cánh gãy	55

Đêm mơ	56
Hài cú lục bát	57
Chùm thơ về các thánh	59
Chùm thơ mùa Chay	60
Chùm thơ Giáng sinh	61
NGUYỄN THÔNG	63
NHỮNG GIỌT ĐẮNG ĐỜI NGƯỜI	64
Vọng	65
Ave Maria	66
Thiên ca	66
Đêm lễ Chúa Giáng Sinh	67
Giấc mơ	68
Đêm tử nạn	69
THIÊN GIANG	70
LÒNG CHA YÊU THƯƠNG	71
Với Giêsu mục tử	73
Chúa biết con	73
Tình thơ đầu đời	74
Linh mục – anh là ai?	75
Kính dâng mẹ	76
QUANG UY	77
HOA BÊN VỆ ĐƯỜNG	78
Gói hành trang	79
Người yêu thương anh	80
Ngày xưa và đêm nay	81
Cuộc sống có một điều đáng nói	83
MIC. CAO DANH VIỆN	84
NGUỒN THƠ CỦA TÔI	85
Pháp trường thời mở cửa	87

Đông khúc	88
Nàng nghèo	88
Chị khiêm nhường	90
Anh bệnh tật	91
Tình yêu tôi và con chim sẻ 1	91
Bất chúc mẹ, em ơi!	93
Hai nửa viên thành để là tôi	94
Một ngày mới	95
Khát Chúa	95
Tâm tình hạt bụi	96
Tình đêm	97
Mẹ Tàpao	98
Truyền tin	99
Tình và chiều	100
THANH PHƯƠNG	101
ĐỒNG HÀNH VỚI QUÊ HƯƠNG	102
Chuối hạt Mãn Côi	104
Đêm Vượt Qua	105
Tôi đã gặp Ba Vua	106
Lời kinh Ba Vua	107
Người công chính	107
Người điên thành Assisi	108
Người gieo giống	109
Tiếng huệ đồng	110
Về xứ Ars	111
SA MẠC HỒNG	113
LỜI THƠ BÊN LÒNG CHÚA	114
Con yêu Chúa	115
Lời thơ ca tụng Chúa	115
Thầm ước	117

Bài ca mùa xuân	118
Đồng tiền lẻ	119
MARIA NGUYỄN THỊ XUYẾN	120
TÌNH YÊU MẶC KHẢI	121
Tim về	124
Nói với mình	125
Diệu kỳ	126
TRỊNH TÂY NINH	128
MONG MANH NGỌN CỎ	129
Khi về	131
Về soi bóng mình	132
Trà	133
Giáo đường im bóng	133
Tâm nguyện	134
Lục bát mùa đông	135
Cung chiều	137
Vô đề	138
Tim	138
Đừng quên tôi	138
ĐẶNG THỊ VÂN KHANH	140
CƠN ĐƯỜNG TÔI ĐẾN VỚI CHÚA	141
Chiều phố núi	143
Tình yêu của những giọt sương	144
Thương khó	144
Khi con ra đi	145
AN THIÊN MINH	146
SỰ ĐÁP TRẢ ‘VỪA TÂM VỚI’ TRONG TÌNH YÊU!	147
Nhịp tâm linh	150
Nỗi nhớ tên Người	151

Ta đi về phía Người	152
Hồn thơ mùa day trở	153
Ngọn gió vô thường	154
LÝ THỊ MINH KHIÊM	155
NIỀM TIN GIỮA ĐỜI THƯỜNG	156
Thánh lễ	157
Xin mẹ chỗ che	158
Trái tim người	158
Tình cha	159
Tâm tình giáo lý viên	160
Cầu xin Mẹ	160
Đức Mẹ Tàpao	161
Đắm đò	161
Mẹ	163
Mẹ 2	163
Lời ru	164
Tình Chúa	165
THANH HƯƠNG	166
HẠT CẢI NHỎ BÉ	167
Bước thời gian	171
Lối hẹp	172
Nhớ mẹ	173
Mong về mẹ La Vang	174
Manna Thánh Thể	175
Điệp khúc thứ tha	177
VŨ THỦY	178
THEO NGÀI VÀO LỐI THỜ	179
Cô gái mù với ly cà phê trắng	183
Món quà của Thượng Đế	184
Chút men của người đàn bà góa	185

Lời mẹ trong đêm	186
Hồn lữ khách	187
Đỉnh đồi xưa	187
Lẽ sống đời con	189
Đêm lịch sử	190
Để ngài muốn	191
Cô gái mù trước ánh bình minh	191
Gọi nắng vào tim	192
Đêm giao thừa của người tố gái	193
Viết cho nhau	194
Tình Chúa Ba Ngôi	194
Chim hót gọi bình minh	195
Nhìn vào mắt Mẹ	197
Giọt nắng mùa đông	198
Cánh hạc trong sương	198
Người nghĩ gì khi viết trên đất?	199
VŨ HUY THÔNG	201
VÀ NGÀI ĐÃ DẠY TÔI YÊU	202
Đoản khúc Giuse	204
Lửa	206
Con những muốn	206
Có một chiều, em gặp	207
Missa est	208
Đỉnh Carmel và em	209
H. T. S.	211
ƠN GỌI CỦA CON LÀ TÌNH YÊU	212
Lên đỉnh tình yêu	216
Thơ	216
Mưa hồng ân	218
Vào sa mạc	220
Bình minh mưa	221

SONG LAM	223
BÊN ĐỜI THINH LẶNG	224
Đức Mẹ thanh lặng	225
Bước xuống đời	229
Cần...	231
LÊ QUANG HẬU	233
HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN	234
Chuyện hai người ăn mày	236
Cửa Chúa của con	236
Dâng Chúa	237
Gặp Chúa	237
Giáo đường không ghế	238
Hãy ngược mặt	238
Nằm mơ	239
VƯƠNG DIỆU ÂN	240
HƯƠNG CỔ ĐẠI	241
Rượu phúc ân	242
Dấu địa đàn	242
Bến yêu thương	243
Kính chiều	244
Lời tình yêu	244
Gấm	245
Phúc ân cho đời	246
KIM ÂN	247
“ĐÁNG TOÀN NĂNG ĐÃ LÀM CHO TÔI”	248
Xao xuyên	250
Bằng lăng tím	251
Lên đường	252

LƯU LY THẢO	253
TUỔI THƠ KỶ DIỆU	254
Trần tình	256
Xin cho con yêu Chúa	257
Trở về	258
Xin ơn	259
Giáo đường kỷ niệm	259
H. C. N.	261
CHỌN LỰA CỦA ĐỨC TIN VÀ TÌNH YÊU	262
Hạt cát	265
Làm duyên	265
Mẹ	266
Hồng ân thánh hiến	267
Bình minh	267
An phận	268
Con là của Chúa	269
Ơn gọi của chim sáo	269
NGUYỄN MAI	278
TRỞ LẠI CHÍNH MÌNH	279
Lối xuân	281
Xuân cảm	282
Nguyên xuân	282
Vô đề	283
Bến mơ	283
Trăng phục sinh	283
Lời thưa	284
Thẳng đứng	284
Phụng xuân	285
Hồn đá	285

HƯƠNG KINH	286
KỂ VỀ “KỂ”	287
Mẹ bảy sự - Mẹ sáu bi	291
Chiều Emmaus	293
Lời tình tự	294
Hương kinh Trà Lũ	295
TRÂM TƯ	297
SỰ QUYẾT LIỆT CỦA ĐỨC TIN	298
Tình khúc thánh	301
Tạ từ	302
Kinh đêm	302
Nỗi lòng	303
Lời khẩn thắm	304
Bên này miền Đất Hứa	307
PHẠM THÁI SƠN	308
MỘT HƯƠNG THƠ CHO MỘT CUỘC ĐỜI	309
Đêm yên bình	310
Lạ Nữ Vương	311
Muốn	311
Tâm ca	313
Mân Côi khúc	313
Lẽ sống	314
Hiển linh ca	314
Lòng mẹ đại dương	315
GLASSEY-TRĂNGUYỄN TRANGĐÀI	316
CHÚA QUYẾN RŨ TÔI LÀM MẸ	317
Thiên-Marie	321
Hiệp thông	322
Nhạc bóng thiên đường	323

Tận hiến	324
Ngước nhìn	324
Trong mắt Chúa	325
Cút bắt	326
Cau thắm	327
Giao mùa	328
Tình vũ trụ	329
Lắm khi	330
Ở Việt Nam	332
Đợi	333
PHAN THỊ LIÊN GIANG	334
TÔI, THI CA VÀ NIỀM TIN...	335
Ngọn nến	336
Giao mùa 2	337
Nghe chuông	357
Tĩnh tâm	337
Lắm lỗi	338
Kinh xuân	339
Lời nguyện phục sinh	339
Phục sinh 1	340
Phục sinh 2	340
HẠT BỤI	341
MÙA ÂN THIÊN GẶP GỠ	342
Lời con xin Chúa	345
Tro	345
Ngài ở đây...	347
Mạng nhện cuộc đời	347
MARIA KHÁNH VÂN	349
CON KHÔNG THỂ THỨC VỚI TA MỘT GIỜ SAO?	350
Lời sám hối	352

Dâng Mẹ	353
Khóc bên linh cữu cha	354
Tiếng vọng	356
QUỖNH ANH	358
TÂM SỰ CỦA CHIẾN CON	359
Đi tìm	361
Tâm ca mùa thánh hiến	362
Mơ những sắc màu	362
Đường về	364
Hát khúc tình ca	364
Tình ca cho con thứ	365
Tình ca cho con trưởng	366
TRẦN THỊ HỒNG NHUNG	368
BẮT ĐẦU TỪ MỘT TIẾNG GỌI....	369
Sống đời hy vọng	371
Nhớ về kỷ niệm đầu tiên	371
Tình ca sen trắng	372
Lời thì thầm của trái tim	373
Xin nán lại	373
Bí mật trong Chúa	374
Nước mắt của mẹ	375
Nhớ giấc mơ xưa	376
Sợ nhớ nơi nhau	377
Tình yêu dâng hiến	377
Chấp chới một niềm tin	378
Giữa chợ chiều...	378
Lời kinh dâng Chúa	380
Bình cũ rượu mới	380
Xin lỗi mẹ	381

GB. NGUYỄN QUỐC TUẤN	382
NHỮNG MÙA PHƯỢNG TRONG TIM	383
Tình Thánh Giá	386
Tiếng kêu từ lòng mẹ	387
Tình Chúa một đời	388
Để nên như trẻ nhỏ	389
Xin Chúa hãy mở ra!	390
Ta vẫn đi tìm sự thật và tình thương	390
LƯU MINH GIAN	392
NHỮNG RUNG ĐỘNG LÀM NÊN THƠ TÔI	393
Hồn thơ	395
Rỗng	396
Căn phòng trái tim	397
Thập giá cứu độ	399
Xin dạy con	400
Tội và tình	401
Về nhà	403
Một thoáng	405
Lời kinh của người vá xe	406
Góc riêng	406
Một chút	407
Trong vòng tay Chúa	409
Vẹn tròn tình Cha	410
Bất ngờ	411
Người về	412
ĐÌNH CHẤN	414
TÌM MỘT CON ĐƯỜNG, TÌM MỘT LỐI ĐI...	415
Bạc vàng bỏ lỡ	419
Thanks givings	419
Chợt mơ	420
Cầu nguyện	421

ĐINH THIỆN PHƯƠNG	423
TÔI CẦN CHÚA	424
Hoàng hôn đau thương	426
Gửi lời thương lên trời	427
VŨ TRUNG CHÍNH	428
GÓP CHÚT HƯƠNG SẮC CHO VƯỜN CHÚA	429
Đời tìm hiểu	430
Ra khơi cùng Chúa	431
Dòng sông ngọc	432
Tiếng chuông gọi mùa	433
TRẦN PHƯƠNG NHÃ	434
TÔI HÁT HỘ NGÀI NHỮNG KHÚC TÌNH CA	435
Mẹ	438
Quê hương	439
Câu chuyện mạo gai	440
Anh hùng	441
Nói với cha	442
Giấc mơ của gió	443
Nghịch lý	444
Lời ru bên Thập tự giá	445
Theo Thầy	446
Nói với Giuđa	447
MARIA VŨ THƯƠNG	449
LẶNG...	450
Cánh bướm đời con	452
Như...	452
Hãy theo Thầy	453
Dang dở	454
Xin như một bài ca	454
Tôi mơ	455

<i>KIM DẠ</i>	457
CÔ ĐƠN CÙNG VĨNH HẰNG	458
Gia tài trắng	459
Hát cho người yêu	459
Vì sao ở lại	460
Hi vọng	461
Làm thơ	461
Tự vấn 1	461
Tự vấn 2	461
Chỉ có ánh mắt người	461
Người ở nơi đâu	462
Tình yêu	463
<i>PHÊRÔ ĐỖ KHẮC MINH KHOA</i>	464
TIẾNG THƠ – TIẾNG LÒNG	465
Con đã khóc	466
Trong ánh hoàng hôn	467
Chút mưa cho hồn	468
Một chiều thiêng	470
Lời kinh hy vọng	471

CÓ MỘT VƯỜN THƠ ĐẠO – TẬP 4

TRĂNG THẬP TỰ CHỦ BIÊN
 NGUYỄN XUÂN HÀ SỬA BẢN THẢO
 TUẤN SƠN VẼ BÌA VÀ TRÌNH BÀY